virtual-project.eu

MALIN PERSSON GIOLITO

NISIPURI MIȘCĂTOARE

MALIN PERSSON GIOLITO

NISIPURI MIȘCĂTOARE

Original: *Störst av allt* [Quicksand] (2016)

Traducere din limba engleză:
LILIANA PELICI -
prin Lingua Connexion SRL

virtual-project.eu

2017

Sala de clasă

Întins pe jos în rândul de bănci din stânga e Dennis; ca de obicei, poartă un tricou cu design grafic, blugi de la supermarket și teniși cu șireturile dezlegate. Dennis e din Uganda. Spune că are șaptesprezece ani, dar arată ca un gras de douăzeci și cinci. E elev la Școala de comerț și locuiește în Sollentuna, într-o casă pentru oameni ca el. Samir este alături. Samir și cu mine suntem în aceeași clasă, pentru că el a fost acceptat în programul special al școlii noastre de economie internațională și științe sociale.

La catedră e Christer, dirigintele nostru și autoproclamat reformator social. Cana i s-a răsturnat și cafeaua i se prelinge pe cracul pantalonului. Amanda, la un mai mult de doi metri depărtare, stă sprijinită de caloriferul de sub fereastră. În urmă cu câteva minute, era toată numai cașmir, aur alb și sandale. Cerceii cu diamante, pe care i-a primit când a participat la ritualul confirmării, încă sclipesc în lumina soarelui de vară timpurie. Dar în acest moment ai putea să crezi că a fost acoperită cu noroi. Stau pe podea în mijlocul sălii de clasă. În poala mea e Sebastian, fiul celui mai bogat om din Suedia, Claes Fagerman.

Oamenii din această cameră nu se potrivesc. Oamenii ca noi nu-și petrec, de obicei, timpul împreună. Poate pe peronul de la metrou în timpul unei greve a taximetriștilor sau în vagonul-restaurant al unui tren, dar nu într-o sală de clasă.

Miroase a ouă clocite. Aerul e cețos și cenușiu din cauza fumului de la praful de pușcă. Toți au fost împușcați, în afară de mine. N-am nici măcar o vânătaie.

Ședința de judecată în cazul B 147 66 Procurorul ș.a. Versus Maria Norberg

PARTEA I

Prima săptămână a procesului: luni

Prima dată când am văzut interiorul unei săli de judecată am fost dezamăgită. Am vizitat una într-o excursie cu clasa și, bineînțeles, știam deja că judecătorii suedezi nu erau niște bătrâni gheboși cu peruci crețe și robe lungi și că inculpatul nu va fi un nebun într-un costum portocaliu, încătușat și care făcea spume la gură. Locul arăta ca o clădire aducând cu o clinică medicală și un centru de conferințe. Am mers acolo cu un autobuz închiriat, care mirosea a gumă de mestecat și picioare transpirate. Acuzatul avea mătreață, pantaloni cu pliseuri și se presupunea că era vinovat de evaziune fiscală. În afară de clasa noastră (și de Christer, bineînțeles), mai erau alți patru oameni acolo ca să asculte. Dar erau atât de puține locuri, încât Christer a trebuit să ia un scaun de afară, din hol, ca să aibă unde să stea.

•

Azi e altfel. Suntem în cea mai mare sală de judecată din Suedia. Judecătorii stau pe scaune din mahon de culoare închisă, cu spătare înalte de catifea. Spătarul scaunului din mijloc e mai înalt decât celelalte. Acolo stă judecătorul. I se spune „președintele completului de judecată”. Pe masa din fața lui e un ciocănel cu un mâner din piele. Microfoane subțiri se ridică în fața fiecărui scaun ca niște paie de băut, curbate. Lambriul de pe pereți pare a fi din stejar, ca și cum ar fi vechi de sute de ani, vechi în sensul bun. E un covor roșu-închis pe podea, între scaune.

Audierile nu sunt preferatele mele. N-am vrut niciodată să fiu Sfânta Lucia sau să particip la concursurile de talente. Însă numai aici e loc de stat în picioare. Și toată lumea e aici din cauza mea; eu sunt atracția.

Lângă mine sunt avocații mei de la Sander & Laestadius. Știu că Sander & Laestadius sună ca un nume de anticariat, unde doi homosexuali transpirați, în halate de mătase și cu monocluri, umblă târșâindu-și picioarele, cu lămpi cu kerosen, ștergând de

praf cărți mucegăite și animale împăiate, dar este cea mai bună firmă de avocatură a Suediei. Infractorii obișnuiți au un singur apărător public slab; apărătorul meu public e înconjurat de o întreagă echipă de tineri fără experiență, emoționați și îmbrăcați în costume. Lucrează până după miezul nopții la un birou superluxos de lângă Skeppsbron, au cel puțin câte două telefoane mobile fiecare și toți, cu excepția lui Sander, cred că fac parte dintr-un serial american în care mănânci mâncare chinezească din cutii de carton în stilul sunt-foarte-ocupat-și-important. Niciunul dintre cei douăzeci și doi de angajați ai Sander & Laestadius nu se numește Laestadius. Cred că Laestadius a murit de infarct în stilul sunt-foarte-ocupat-și-important.

Trei dintre avocații mei sunt aici astăzi: Peder Sander, celebritatea, un coleg și o colegă, cea mai tânără. Este o tipă cu o tunsoare urâtă și o gaură în nas, dar fără cercel în ea. Probabil Sander nu-i permite să poarte un cercel de nas („Scoate-ți gunoiul ăla imediat!”). Eu îi spun Ferdinand, genul de persoană care crede că termenul „conservator” e o înjurătură și că energia nucleară e letală. Poartă ochelari hidoși deoarece are convingerea că asta dovedește că a înțeles totul despre patriarhat și mă urăște pentru că, după părerea ei, capitalismul există din vina mea. Primele dăți când m-am întâlnit cu ea, m-a tratat de parcă eram un blogger de modă nebun, cu o grenadă de mână într-un avion.

— Bineînțeles, bineînțeles! mi-a spus ea fără să îndrăznească să se uite la mine. Bineînțeles, bineînțeles! Nu-ți-face-griji-suntem-aici-să-te-ajutăm.

De parcă aș fi amenințat că-i aruncam pe toți în aer dacă nu-mi primeam sucul de tomate biodinamic fără gheață. Celălalt avocat asistent e un tip de vreo patruzeci de ani, cu o burtă mare, o față în formă de clătită și un zâmbet care declamă cu îngâmfare: „Am filme acasă, pe care le țin în ordine alfabetică într-un dulap încuiat”. Clătită e tuns zero. Tatei îi place să spună că nu poți avea încredere într-o persoană fără frizură. Însă sunt sigură că tata n-a creat replica asta; probabil a furat-o dintr-un film. Tatei îi place să recurgă mereu la citate.

Prima dată când l-am întâlnit pe Clătită, și-a oprit privirea pe sânii mei, și-a forțat limba groasă înapoi în gură și a rostit răgușit și cu plăcere:

— Fetițo, ce facem, arăți mult prea în vârstă ca să ai șaptesprezece ani.

Probabil ar fi început să gâfâie dacă Sander nu era acolo. Sau să-i curgă balele. I-ar fi curs saliva din gură și i-ar fi pătat vesta prea strâmtă a costumului. N-am fost în stare să-i dezvălui că aveam optsprezece ani.

Astăzi, Clătită stă în stânga mea. A adus o servietă și un troler pline cu dosare și documente. A golit servieta, iar dosarele sunt pe masă în fața lui. Singurele lucruri pe care le-a lăsat în servietă sunt o carte (*Susține-ți cauza – Câștigul e singura opțiune)* și o periuță de dinți care iese dintr-un buzunărel interior. Lângă mine, în primul rând al publicului, stau mama și tata.

•

Când am fost în excursia aceea cu clasa, în urmă cu doi ani și o eternitate, ni s-a făcut o prezentate înainte, ca să „înțelegem cât de important” era totul și să „putem urmări procesul”. Mă îndoiesc că ne-a ajutat. Oricum, ne-am „purtat frumos”, așa cum ne-a sfătuit Christer când am plecat. S-a temut că nu ne vom abține de la chicotit și că ne vom scoate telefoanele. Că aveam de gând să stăm acolo jucând jocuri sau moțăind ca membrii plictisiți ai Parlamentului.

Îmi amintesc vocea serioasă a lui Christer când ne-a explicat („Hei, acum ascultați!”) că un proces nu trebuie tratat superficial; viețile oamenilor sunt în joc. Un suspect beneficiază de prezumția de nevinovăție, adică e considerat inocent până la proba contrarie, până când Curtea decide dacă el sau ea e vinovat/ă. Asta a spus, de mai multe ori. Samir s-a lăsat pe spate în timp ce Christer vorbea, încercând să-și găsească echilibrul pe scaun și dând din cap ca întotdeauna, în felul acela care-i făcea pe profesori să-l îndrăgească. Dat din cap care sugera: „Înțeleg-complet, suntem-pe-aceeași-lungime-de-undă” și „N-am-nimic-de-adăugat-întrucât-ce-ați-spus-e-foarte-deștept”.

„Un suspect beneficiază de prezumția de nevinovăție până când Curtea decide dacă el sau ea e vinovat/ă”. Ce fel de declarație bizară e asta? Ori ești nevinovat, ori ai făcut-o, chiar de la început. N-ar trebui să încerce Curtea să afle care e situația mai degrabă decât să decidă ce e adevărat și ce e fals? Poliția, procurorul și judecătorii n-au fost acolo și nu știu exact

cine ce a făcut, deci cum ar putea Curtea să decidă după comiterea infracțiunii?

Îmi amintesc că i-am spus asta lui Christer. Curțile greșesc tot timpul. Violatorii sunt lăsați liberi întotdeauna. N-are niciun rost să raportezi o agresiune sexuală pentru că, și dacă ai fost siluită de o jumătate de tabără de refugiați și ai o ladă plină cu sticlele care ți s-au vârât între picioare, ei nu cred niciodată fata. Și asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat și că violatorul n-a făcut ce a făcut.

— Nu e atât de simplu, mi-a replicat Christer.

Răspunsuri tipice de profesori: „E o întrebare excelentă…”, „Înțeleg ce spui…”, „Nu e totul alb sau negru…”, „Nu e atât de simplu…” Aceste răspunsuri înseamnă toate același lucru: habar n-au despre ce vorbesc.

În fine. Dacă e greu să afli ce-i adevărat și cine minte, și nu poți să fii sigur, atunci ce faci?

Am citit undeva că „adevărul e orice alegem să credem”. Ce pare și mai nebunesc e că așa ceva e posibil. Ca și cum cineva poate decide ce e adevărat și ce e fals. Lucrurile pot fi și adevărate, și inventate, depinde pe cine întrebi. Și dacă cineva în care avem încredere afirmă ceva, atunci putem decide că așa e, putem „alege ce e adevărat”. Cum naiba a putut cineva să spună ceva atât de prostesc? Dacă o persoană mi-ar zice că „alege să mă creadă”, aș ști imediat că e, de fapt, convinsă că mint, însă o să pretindă contrariul.

Avocatul meu, Sander, pare mai mult indiferent la toate astea. Tot ce spune e „Sunt de partea ta”, în timp ce fața lui arată complet inexpresivă. Sander nu e genul de om impresionabil. Totul la el e relaxat și sub control. Fără accese. Fără sentimente. Fără râsete zgomotoase. Poate că nici măcar n-a plâns când s-a născut.

Sander e opusul tatălui meu. Tata e departe de a fi „tipul cool” (cuvintele lui) care-și dorește să fie. Scrâșnește din dinți în somn și sare în picioare când joacă echipa națională de fotbal. Tata se înfurie nebunește pe angajații pedanți ai orașului, pe vecinul care a parcat ilegal pentru a patra oară într-o săptămână, pe facturile indescifrabile la electricitate și pe agenții de vânzări prin telefon. Computerele, ofițerii de la Imigrări, bunicul, grătarul, țânțarii, trotuarele de pe care nu s-a dat zăpada cu lopata, germanii de la linia de teleschi și ospătarii

francezi. Totul îl scoate din sărite, îl face să țipe și să strige, să trântească ușile și să spună oamenilor să se ducă dracului. Pe când la Sander cel mai clar semn că e supărat și pe cale de a se înfuria e atunci când îi apare un rid pe frunte și plescăie cu limba. Apoi toți colegii lui se îngrozesc, încep să se bâlbâie și caută documente, cărți și alte lucruri despre care cred că o să-l readucă într-o stare mai bună. Cam așa cum face mama cu tata în rarele ocazii în care el nu e nervos și se poartă foarte calm și liniștit.

Sander nu s-a înfuriat niciodată pe mine. Nu s-a supărat niciodată din cauza a ceva ce i-am spus și n-a fost niciodată morocănos fiindcă nu i-am zis ceva sau când am mințit și el a știut asta.

— Sunt de partea ta, Maja.

Uneori pare mai obosit ca de obicei și asta e tot. Nu vorbim despre „adevăr”.

În mare parte, cred că e bine că lui Sander îi pasă doar de probele pe care le au poliția și procurorul. Nu trebuie să-mi fac griji dacă plănuiește să facă o treabă bună sau doar se preface. E ca și cum ar fi luat toate victimele moarte, toată vina și agonia și le-ar fi transformat în numere și, dacă ecuațiile nu se rezolvă, el câștigă.

Poate că așa trebuie procedat. Unu plus unu nu poate fi egal cu trei. Următoarea întrebare, vă rog.

Dar bineînțeles că asta nu mă ajută. Deoarece ori s-a întâmplat ceva, ori nu. Totul e ceea ce este. Restul e învârtire în jurul cozii, genul de lucruri pe care le fac filosofii, precum (se pare) câte un avocat ici și colo. Construcții. „Nu e atât de simplu…”

Îmi amintesc cât de insistent a fost Christer înainte de vizita la Curte, chiar a făcut tot posibilul ca să ascultăm. „Un suspect beneficiază de prezumția de nevinovăție până când Curtea decide dacă el sau ea e vinovat/ă”. A scris și pe tablă: „Un principiu fundamental al legii”. (Samir a dat din nou din cap.) Christer ne-a cerut să ne luăm notițe. Să copiem după el. (Samir a copiat. Chiar dacă nu era nevoie.)

Christer adora tot ce era suficient de scurt ca să fie memorat și care putea fi transformat într-o întrebare pentru un test. Răspunsul corect a valorat două puncte la examenul pe care l-am avut după două săptămâni. De ce nu un punct? Deoarece

Christer s-a gândit că erau zone gri în răspunsurile memorate, că puteai să ai dreptate doar parțial. „Nu, unu plus unu nu fac trei, dar o să vă dau un punctaj parțial pentru că ați răspuns în forma unui număr”.

•

Acea vizită la Curte cu Christer s-a întâmplat în urmă cu mai bine de doi ani. Sebastian n-a fost acolo; n-a fost în clasa noastră până în ultimul an, cel pe care a trebuit să-l repete. Îmi plăcea școala atunci, destul de mult, cu colegii și profesorii pe care i-am avut la diferite materii încă din clasele primare: profesorul de chimie, Jonas, care vorbea prea încet, fără să-și amintească vreodată numele cuiva și care aștepta autobuzul cu rucsacul în față. Profesoara de franceză, Mari-Louise, cu ochelarii și cu părul ei ca de păpădie, care sugea tot timpul foarte tare o bomboniță neagră pentru gât, până când gura i-a ajuns atât de mică și de încrețită, că semăna cu o căpșună sălbatică. Gym Friggan cea cu părul scurt, care arăta ca o punte din lemn lustruită recent: genul neclar, un fluier în jurul gâtului, gambele solide, lucioase și proaspăt rase, întotdeauna înconjurată de duhoarea șosetelor din sala de sport și de sudoarea altcuiva. Distrata Malin, profesoara noastră de matematică, blondă platinată: nemulțumită și întotdeauna în întârziere, în concediu de boală în medie de două ori pe săptămână, cu o poză cu ea cu douăzeci de ani mai tânără și purtând bikini cu șnur pe profilul de Facebook.

Și Christer Svensson. Dedicat, în felul haide-să-ne-întâlnim-la-Mariatorget-și-să-luăm-atitudine; banal precum cotletul-de-porc-cu-piure-de-cartofi-și-zeamă. În opinia lui, concertele rock puteau salva lumea de război, foamete și boli și vorbea mereu cu vocea aceea prea entuziasmată de profesor pe care nimeni n-ar trebui s-o folosească pentru altceva decât ca să facă un câine să dea din coadă.

În fiecare zi, Christer aducea la școală un termos cu cafea făcută acasă, cu atât de mult zahăr și lapte, încât arăta ca fondul de ten lichid. Își turna cafeaua în cană („Cel mai bun tată din lume”), își aducea cana în clasă și și-o umplea din nou în timpul orelor. Christer iubea rutina, același-lucru-în-fiecare-zi, cântecul-preferat-repetat. Probabil a mâncat aceeași mâncare la micul dejun de când avea paisprezece ani: un fel de mâncare internațională a schiorilor, ca fulgii de ovăz cu merișor și lapte

integral („Micul dejun e cea mai importantă masă a zilei!”), sunt sigură că bea bere și un păhărel pe lângă de fiecare dată când se întâlnea cu prietenii lui („Amicii”), mânca taco cu familia lui în fiecare vineri, mergea la pizzeria din cartier (una cu creioane colorate și hârtie pentru copii) și împărțea o sticlă de vin roșu cu „soția” când voia să sărbătorească un eveniment măreț sau important. Christer n-avea imaginație, mergea în excursii cu charterul, nu gătea niciodată cu coriandru și nu prăjea mâncarea în nimic altceva decât unt.

L-am avut pe Christer ca profesor din primul nostru an de liceu. Se văita cel puțin o dată pe săptămână că vremea a devenit ciudată („Nu mai există anotimpuri.”) și în fiecare toamnă se plângea că decorațiunile de Crăciun se puneau tot mai devreme („În curând vom avea un pom de Crăciun în Skeppsbron înainte să se oprească feriboturile de vară din circulație”).

De asemenea, se lamenta în privința tabloidelor de seară („De ce ar citi cineva stupizenia asta?”), *de Let’s Dance,* versiunea suedeză a showului TV britanic *Strictly Come Dancing,* de concursul *Eurovision* și de o altă emisiune reality, *Paradise Hotel* („De ce s-ar uita cineva la tâmpeniile astea?”). Cel mai mult ura telefoanele noastre mobile („Sunteți vaci? Cu aplicațiile alea de chat care sună și zdrăngăne încontinuu ați putea foarte bine și să purtați clopote la gât… de ce vă deranjați cu toate nimicurile astea?”). De fiecare dată când se plângea, părea mulțumit, credea că era tineresc și „cool” (nu e un cuvânt doar al tatălui meu) și că asta era o dovadă a apropierii lui de elevi, fiindcă putea folosi cuvinte depreciative în fața noastră.

Christer își punea un pliculeț cu tutun umed, snus, sub buza de sus după fiecare ceașcă de cafea și le aduna pe cele folosite într-un șervețel, înainte de a le arunca la coșul de gunoi. Lui Christer îi plăceau lucrurile curate și ordonate, chiar și gunoiul lui trebuia să fie așa.

Și după aceea, când procesul evazionistului fiscal s-a terminat și ne-am întors la școală, a fost mulțumit. I s-a părut că ne-am purtat „bine”. Christer era întotdeauna „mulțumit” sau „îngrijorat”, niciodată încântat la culme sau enervat. El voia întotdeauna să dea măcar un punctaj parțial pentru răspunsurile memorate.

Christer era întins pe jos când a murit. Cu brațele în jurul gâtului și cu genunchii ridicați, mai mult sau mai puțin cum arată sora mea când doarme mai adânc. A sângerat până a murit înainte să vină ambulanța și mă întreb dacă soția și copiii lui simt că lucrurile nu sunt atât de simple în realitate și că sunt nevinovată de vreme ce nicio Curte nu mi-a stabilit încă vinovăția.

PARTEA A II-A

Prima săptămână a procesului: luni

Mama mi-a cumpărat hainele pe care le port azi. Dar tot la fel de bine puteam fi îmbrăcată cu o salopetă cu dungi albe și negre. Port un costum.

Însă întotdeauna fetele sunt costumate. Îmbrăcându-se ca o fată drăguță și la modă sau ca o fată serioasă și deșteaptă. Sau ca fata relaxată, genul nu-mi-pasă-cum-arăt, cu părul prins într-o coadă de cal nearanjată intenționat, un sutien din bumbac fără balene și un tricou prin-care-se-poate-vedea-aproape-tot.

Mama a încercat să mă îmbrace ca pe o fată de optsprezece ani perfect normală, care n-a ajuns aici din vina ei. Dar bluza mă strânge pe sâni: am luat în greutate în închisoare. Arăt ca o vânzătoare care și-a pus un halat de doctor, ca să alerge după oamenii din mall cu mostre de produse de îngrijire a pielii. „Să nu crezi că păcălești pe cineva”.

— Arăți foarte bine, draga mea, mi-a șoptit mama din locul ei din față.

Mereu face asta, îmi azvârle complimente ca pe niște gunoaie pe care așteaptă să le sortez. Complimente inventate care n-au nimic de-a face cu realitatea. Nu sunt „frumoasă” sau „bună la desen”. N-ar trebui *să cânt mai mult* sau *să iau lecții de actorie după școală.* E foarte jignitor pentru mama să sugereze că ar trebui să fac toate astea, deoarece dovedește că habar n-are la ce sunt bună, de fapt, sau când arăt, într-adevăr, drăguță. Mama nu e destul de interesată de mine ca să reușească să-mi ofere un compliment care să fie, într-adevăr, corect.

Mama a fost întotdeauna inexplicabil de aiurită. „Mergi afară și joacă-te un pic, dacă vrei”, mă îndemna ea în ultimele luni când nu mai avea energia să pretindă că-și dorea „să stau prin preajmă și să vorbim despre ce s-a-ntâmplat peste zi”. „Mergi afară și joacă-te un pic, dacă vrei”? Eram destul de mare ca să votez și să-mi cumpăr băuturi dintr-un bar. Era legal pentru mine că practicam sexul de vreo trei ani. Ce credea că o să fac? Că o să mă joc de-a v-ați ascunselea cu vecinii? Unu-doi-trei-

patru-cine-nu-i-gata-îl-iau-cu-lopata, sărituri cu sufletul la gură prin curte ca să văd cine se ascundea după același tufiș vechi, în același dulap vechi, în spatele aceleiași umbrele de grădină din garaj. „Te-ai distrat? mă întreba ea când mă întorceam cu hainele duhnind a marijuana. Îți atârni geaca în beci, dragă?”

Noaptea trecută am vorbit cu mama la telefon. Tonul vocii ei a fost mai ridicat decât în mod normal. Asta e vocea pe care o folosește când altcineva ascultă sau când face mai multe lucruri deodată. Mama face mereu mai multe lucruri deodată, aranjează casa, mută lucrurile, șterge mobilele, sortează lucrurile. E tot timpul nervoasă, neliniștită. Întotdeauna a fost așa; nu e vina mea.

— O să fie bine, m-a liniștit ea.

De câteva ori. Cuvintele ei s-au împiedicat unele de altele. N-am spus multe. Doar i-am ascultat vocea prea ridicată.

— O să fie bine. Să nu-ți faci griji, totul o să fie bine.

•

Sander a încercat să-mi explice ce mi se va întâmpla, la ce să mă aștept. La închisoare am văzut un videoclip informativ, în care niște actori dureros de proști interpretau un proces pentru doi tipi care s-au bătut într-un bar. Acuzatul a fost găsit vinovat, dar nu pentru toate capetele de acuzare, doar pentru jumătate. Când am terminat cu privitul videoclipului, Sander m-a întrebat dacă aveam întrebări.

— Nu, i-am răspuns eu.

Ce-mi amintesc cel mai bine la procesul pentru taxe la care am fost în excursia cu clasa e că a fost foarte liniștit. Toată lumea a vorbit pe un ton discret și toate celelalte sunete au devenit exagerate – cineva care-și dregea vocea, o ușă care se închidea, un scaun hârșâit pe podea. Dacă ar fi uitat cineva să-și pună telefonul pe modul silențios, ar fi sunat la fel de tare ca atunci când luminile se sting la cinematograf și asta demonstrează că tocmai au instalat un sistem nou de sunet surround.

Și, în timp ce totul era liniștit, evazionistul fiscal stătea acolo dându-și părul unsuros la o parte de pe frunte. După ce procurorul a citit acuzațiile cu voce tare, bărbatul s-a uitat la avocatul lui, a sâsâit și a pufnit indignat. Îmi amintesc că m-am gândit că era un idiot. De ce se prefăcea că era surprins? Procurorul și avocatul idiotului au vorbit pe rând, au citit cu voce

tare, au spus același lucru de două sau trei ori și și-au dres vocea prea mult.

Tot spectacolul a fost neconvingător. Nu pentru că nimic n-a fost „ca în filme”, ci pentru că toată lumea implicată părea plictisită până la lacrimi; până și infractorului se pare că-i era greu să se concentreze. Chiar și în realitate, toți erau niște actori mizerabili, care nu s-au obosit să-și învețe replicile.

Dar Samir n-a crezut că era ceva ridicol. S-a aplecat în față pe scaunul lui incomod, și-a sprijinit coatele pe genunchi și și-a încrețit fruntea. Asta era specialitatea lui: să arate cât de zelos era și că lua lucrurile în serios. Aparent, Samir credea că plângăcioșii aceia îmbrăcați în poliester erau cei mai fascinanți oratori pe care-i auzise în viața lui. Iar Christer a fost încântat. De Curte și de seriosul Samir. Acesta din urmă nici nu trebuia să deschidă gura ca să-l lingă în fund pe Christer. L-am tachinat după aceea, Amanda și cu mine. Ne plăcea să-l tachinăm pe Samir. Însă Labbe l-a bătut pe umăr de parcă ar fi fost fiul lui cel mai mic și tocmai marcase golul câștigător la un meci de fotbal.

— Samir înțelege, a spus Labbe și Samir a rânjit. În toate sensurile.

•

Lucrurile au decurs destul de bine și acasă în timpul celui de-al doilea an. Încă mai vorbeam cu mama despre detalii care n-aveau nimic de-a face cu ora la care trebuia să revin acasă. Era mândră de mine sau cel puțin de felul în care m-a crescut. Se lăuda cu metodele ei eficiente de a mă determina să procedez exact cum trebuia ca să-i fac viața mai ușoară. Spunea povești despre cum am dormit toată noaptea de când aveam doar patru luni și despre cum am mâncat „tot” și mi-am ținut singură lingurița de prima dată când am încercat hrana solidă. Despre cum am avut de gând să încep școala cu un an mai devreme, pentru că grădinița mi s-a părut plictisitoare. Despre cum am vrut să merg singură până la școală înainte de a împlini opt ani și despre cum „adoram” să stau singură acasă fără bonă. Mi-a spus că m-a lăsat să merg pe o bicicletă de copii înainte să folosesc o bicicletă adevărată și, datorită acestui lucru, n-a fost nevoită să se aplece și să țină de apărătoarea de la roată ca să nu mă răstorn. Puteam să pedalez „iute” pe bicicletă, în timp ce ea mergea alături de mine în hainele ei fluide și să râdă zgomotos. N-a venit niciodată vorba despre ce a făcut mama

pentru mine ca *să-mi facă* viața mai ușoară, dar atunci era perfect convinsă că eram atât de liniștită și nu făceam probleme tocmai datorită tuturor lucrurilor pe care ea le-a făcut bine.

Și azi, aici, cred că e liniște. Însă nu în același fel ca în timpul procesului pentru taxe. Aerul e greu din cauza tuturor oamenilor importanți care așteaptă să se întâmple lucruri importante. Procurorii și avocații, probabil, sunt speriați de moarte că se vor face de rușine. Chiar și Sander e nervos, deși n-ai putea observa asta dacă nu l-ai cunoaște.

Vor să arate ce fel de structură interioară au, cum sunt construiți. Când Clătită a vorbit despre cum credea el că va merge totul, a folosit expresii ca „sorții de izbândă” și „șansele noastre”, ca și cum ar fi fost antrenorul meu de baschet și eu aș fi jucat ca mijlocaș în echipă. Vrea *să câștige.* Clătită n-a tăcut până când Sander n-a plescăit cu limba.

•

Procedurile de azi încep când judecătorul-șef recită un fel de apel nominal. Își drege glasul la microfon, iar oamenii încetează să-și mai șoptească. Apoi verifică pentru a se asigura că toată lumea care trebuia să fie aici a venit. Nu e nevoie să-mi ridic mâna și să spun prezent, dar judecătorul dă din cap spre mine și-mi citește numele. Pe urmă dă din cap spre avocații mei și le citește și lor numele. Vorbește încet, însă nu somnoros; plesnește de atâta solemnitate, că i s-ar putea rupe cusăturile costumului urât.

Judecătorul îmi urează bun venit, o face cu sinceritate. Nu spun mulțumesc-că-m-ați-primit, fiindcă nu e nevoie să răspund, totuși cred că fac tot ce trebuie. Arăt mai mult sau mai puțin așa cum ar trebui. Nu zâmbesc, nu plâng, nu-mi bag degetul în niciun orificiu. Spatele mi-e drept, însă nu prea drept și încerc să-mi împiedic nasturii bluzei să sară.

Când judecătorul-șef îi spune doamnei procuror că poate să înceapă, ea pare atât de tensionată, încât am impresia că o să se ridice în picioare. Cu toate acestea, ea doar își trage scaunul mai în față, se apleacă spre micul microfon în formă de pai, apasă un buton și-și drege glasul. De parcă ar fi pregătită să ia startul.

În camera de așteptare a avocaților, unde am stat înainte să intrăm aici, Clătită mi-a zis că oamenii au stat la coadă ca să prindă un loc în sala de judecată.

— Ca la un concert, a declarat el, aproape mândru.

Sander arăta de parcă voia să-i dea un pumn și să-l trântească la pământ.

Procesul ăsta nu seamănă deloc cu un concert. Nu sunt un star rock. Oamenii atrași de mine nu sunt niște fani nebuni, ci niște necrofagi. Când ziariștii mă folosesc ca momeală pe prima pagină, miroase a moarte și hienele sunt provocate.

Dar Sander tot a vrut ca audierea să fie publică. De fapt, a cerut ca mass media și publicului larg să li se permită să intre, chiar dacă sunt atât de tânără. Nu ca să-l facă pe Clătită să se simtă ca un dur, ci pentru că „e crucial să-l împiedicăm pe procuror să monopolizeze știrile”. Asta înseamnă aproape sigur că e dornic să-și arate propria contribuție, însă poate își imaginează că vor fi influențați cei care mă urăsc dacă aud „versiunea mea”. Sander greșește. Asta n-o să conteze. Ei adoră să mă urască. Ei urăsc totul la mine. *Ca la concert*? În privința lui Clătită mi se pare foarte puțin probabil ca el să fi fost vreodată în apropierea unei muzici cântate live, care să nu fie de proastă calitate. Dacă ar trebui să ghicesc, ascultă rock clasic și interpretează partiturile la reclamele cu mașina perfectă de familie.

În urmă cu nouă luni, la o săptămână după ce s-a întâmplat totul, au fost revolte în Djursholm. Mai mulți tipi au luat metroul până la Mörbi, s-au transferat în autobuzul 606 și au mers toate cele opt stații până la Piața Djursholm. Ca „să-i învețe ceva pe imbecilii ăia”. Sau, cum spun cei mai cultivați, „pe imbecilii ăia snobi”.

Revoltele au loc, de obicei, în cartierele sărace ale huliganilor, printre proiectele publice de construcții, centrele de recreere ale tinerilor și motocicliștii ieșiți de la dezintoxicare, care sunt „liderii tinerilor” și „oameni de legătură în cartier”, deoarece niciun angajator normal n-ar vrea să se atingă de ei nici măcar cu o prăjină de trei metri. Și, când scrie în ziare că „ard străzile”, de obicei vorbesc despre rable tunate cu odorizante în formă de copaci, vehicule închiriate, incomplet asigurate, înscrise pe numele companiei și schimbate imediat ce se strică una dintre oglinzile laterale. Însă nu de data asta.

Timp de trei zile și trei nopți, a fost un război crâncen în Piața Djursholm și în jurul casei lui Sebastian de pe Strandvägen, cel mai luxos bulevard rezidențial de lângă apă. În a doua noapte

erau aproximativ cincizeci de oameni implicați. Sander mi-a spus, mi-a arătat articolele.

Au spart vitrinele magazinelor vechi din piață. Ce-au furat? O bluză cu fundiță pentru fiecare, pleduri și carafe de vin din cristal? Și unde au mers după ce au fost dați afară din zona ansamblului imobiliar Fagerman? La casa noastră? Și-au găsit drumul? Și, având în vedere cât de important considera mama „să spună bună ziua cum se cuvine ca să arate respect" primului cerșetor care stătea în fața magazinului alimentar Coop de pe Vendevägen cu un pahar din carton și o pătură pătată cu urină, ce a făcut ea în privința bâtelor de baseball și cocktailurilor Molotov? „Bună. S-aveți o zi frumoasă. Distracție plăcută în weekend". Mă întreb: ce a declarat mama Forțelor Naționale Speciale în timpul zilelor în care au ajutat la „păstrarea ordinii" în fața casei noastre? „Vă simțiți bine?"

În ziarele pe care mi le-a arătat Sander se specula despre „motivul" revoltelor. Oare aveau vreo legătură cu ceea ce „simbolizam" Sebastian și cu mine, cu ceea ce am „manifestat" noi, și ceea ce am făcut noi le-a „provocat"? Au izbucnit revoltele deoarece a fost incredibil de oribil ceea ce am făcut? Erau chefliii extrem de furioși fiindcă noi eram bogați, și ei nu? Sau violența a izbucnit doar pentru că un grup de gangsteri mărunți avea nevoie de un motiv să se bată (Și pentru că în iunie nu era sezonul fotbalului?)? Oricare ar fi fost motivul, acei huligani mărunți nu vor fi lăsați aici.

Galeria e, în mare parte, plină de jurnaliști. Mulți scriu la laptop. Nimeni n-are voie să facă poze; e o „interdicție la fotografiere" și presupun că au trebuit să-și lase telefoanele la punctul de control înainte de a intra; în orice caz, unii jurnaliști folosesc vechile și banalele pixuri și caiete.

E și un artist sărac aici. Ai crede că sunt un personaj din Dickens, un copil mușcat de purici, care ar putea ajunge la spânzurătoare. Sau un fel de Elvira Madigan, acea acrobată pe numele real Hedvig Jensen, dintr-un afiș vechi. „De ce, chiar și în ziua de azi și în epoca noastră, lovește tragedia?"[1] Am cântat cântecul ăsta în gimnaziu. Firește, Amanda a plâns; era cea mai

[1] „Why, even in this day and age, tragedy may strike" e traducerea mea în engleză din balada *Visan om den sköna konstberiderskan Elvira Madigan,* de Johan Lindström Saxon, 1889: „Sorgeliga saker hända, än i våra dar minsann". (n.a.).

drăguță când plângea, dar n-a fost tristă cu adevărat (minunat!) – primea mai multă atenție ca de obicei.

Amanda e descrisă ca prietena mea cea mai bună. În ziare, la televizor, în raportul de investigație; chiar și avocatul meu o numește așa. *Prietena mea cea mai bună.*

A fost Amanda persoana cu care mi-am petrecut cel mai mult timp, în afară de Sebastian? Da. A fost Amanda persoana cu care am vorbit cel mai mult, în afară de Sebastian? Da. Stă lângă mine în aproximativ 260 de poze de pe Facebook? Am vorbit pe Snapchat cu ea în medie două ore pe zi în primele patru dintre cele șase luni de înregistrări telefonice pe care le-au obținut? M-a etichetat în mai mult de o sută de postări cu #bff pe Instagram? Da. Da. Da.

Am iubit-o pe Amanda? A fost ea cea mai bună prietenă a mea? Nu știu.

PARTEA A III-A

Prima săptămână a procesului: luni

În orice caz, adoram să fiu cu Amanda. Eram împreună aproape tot timpul. Stăteam una lângă alta în clasă și la prânz; ne făceam temele împreună și chiuleam împreună. Vorbeam urât despre fetele care ne enervau („nu vreau să fiu răutăcioasă, dar...”), ne cățăram pe scările spre nicăieri ale aparatelor din sala de sport. Ne machiam împreună, mergeam la cumpărături împreună, vorbeam ore întregi, stăteam pe chat non-stop, râdeam în felul în care râd fetele în filme când una din ele e așezată pe burtă pe patul celeilalte, pe când cealaltă stă pe saltea, cu cămașa ei de noapte prea scurtă, folosește o perie pe post de microfon și își sincronizează buzele pe un cântec bun sau imită una dintre fetele tocilare din școală.

Mergeam la petreceri împreună. Amanda întotdeauna se îmbăta repede. Urma întotdeauna același tipar: chicotit, râs, dans, cădere, mai mult râs, întins pe o canapea, plâns lacrimi calde care i se prelingeau în urechi. Vomitat, mers acasă. Întotdeauna eu aveam grijă de ea, niciodată nu era invers.

Îmi plăcea să fiu cu Amanda, să mă deconectez de toate. Cu ea părea evident că viața exista pentru a te distra cât mai mult posibil. Și replicile ei de blondă proastă erau, în mare parte, chiar distractive. Dacă o întrebai de prognoza vremii, îți răspundea „așa și-așa”. Sau „seminoroasă”. Sau, dacă era foarte frig, spunea „la naiba, e de schiat acum” și venea la școală cu colanți groși, cizme de schi și o geacă lungă cu guler din blană de iepure.

Ar fi foarte ușor să afirm că Amanda era superficială. Bineînțeles, n-ar fi reușit niciodată să ajungă un cronicar pentru un ziar serios. Credea că „opresiunea e îngrozitoare”, „rasismul e îngrozitor” și „sărăcia e superîngrozitoare”. Se bâlbâia la toate cuvintele pozitive și își exprima de două ori opiniile. Foarte, foarte bine, super-super-comod și mic, mic, micuț. (Ultima e o triplă, ca la baseball, nu-i așa?) Viziunile ei politice despre egalitate și despre orice altă chestiune erau bazate pe cele trei

episoade și jumătate de reportaje de investigație pe care le-a vizionat (și a plâns) din *Mission: Report* (*Misiune: Reportaj).* Și, când s-a uitat la videoclipurile de pe YouTube despre cel mai gras om din lume, care ieșea din casă pentru prima oară după treizeci de ani, mi-a spus:

— Ssst! Nu acum, mă uit la știri.

Cel mai mult îi plăcea Amandei să vorbească despre temerile ei. Se apleca și șoptea despre cât era de greu să aibă tulburări de alimentație și insomnie („chiar e super, supergreu"). În timpul unei anumite perioade a susținut că „trebuia" să evite culoarea verde și numărul nouă, inclusiv bordurile de pe trotuar („vreau să spun, nu e ca și cum aș alege să le evit, trebuie, altfel simt că o să mor, să mor cu adevărat, vreau să spun, să mor pe bune"). Uneori ridica tonul dacă nu obținea reacția pe care o voia. Pretindea că o cicatrice de la o arsură pe care a căpătat-o când încerca să facă niște clătite după cursuri era, de fapt, o cicatrice de la altceva, ceva „despre care nu voia să vorbească". Ideea era ca oamenii să creadă că era de la o tentativă de sinucidere. Nici măcar nu i-a trecut prin minte că ar fi fost posibil să le dezvălui adevărul.

Oricum, ar fi prea simplu să spun că a mințit sau măcar că nu asta a făcut. Bineînțeles, credea că viața era nasoală uneori, că anxietatea însemna același lucru cu a te îngrijora că ai putea pierde autobuzul și că suferea de bulimie pentru că i se făcea rău dacă mânca 200 de grame de ciocolată cu alune în mai puțin de zece minute.

Amanda era răsfățată – firește că era – de părinții ei, de terapeutul ei și de persoana care avea grijă de calul său. Însă nu era vorba doar despre haine și gadgeturi. Era altceva. Avea aceeași atitudine față de părinții, profesorii ei – toate autoritățile, inclusiv Dumnezeu – pe care o manifesta față de oamenii din industria serviciilor, ca și cum toți ar fi fost niște angajați ai unui hotel de lux. Se aștepta să primească ajutor pentru orice, de la un coș pe nas sau un cercel pierdut până la îngrijire de urgență și viață veșnică. Dacă Dumnezeu exista sau nu, asta n-o interesa, dar, desigur, El trebuia să-i ajute verișorul care avea cancer, pentru că era „foarte, foarte trist", iar verișorul ei era „super, super dulce, chiar dacă e chel". Îi părea rău de oamenii cu probleme, însă se supăra dacă oamenilor nu le părea la fel de rău pentru ea.

Și era preocupată doar de ea însăși. Dedica atât de mult timp părului ei lung până în talie, încât ai fi crezut că era bunica sa pe patul de moarte. Oamenii o credeau amabilă. Dar nu era binevoitoare cu adevărat. Întreba de două ori dacă voiai lapte în cafea („ești sigur?”) și te făcea să te simți gras. Spunea „chiar îmi doresc să fiu ca tine, să mă relaxez și să nu-mi pese cum arăt” sau „uau, ești incredibil de fotogenică”, și se aștepta să-i mulțumești fiindcă ea nu pricepea că tu ai înțeles că era o insultă.

Și, bineînțeles, credea că „politica e super importantă”. Nu era implicată politic în sensul în care-i face pe oameni să se alăture asociațiilor de tineret, să meargă în tabere și să tragă cu arcul alături de alți oameni în pantaloni scurți. Nu și-ar fi vopsit niciodată părul negru, n-ar fi dat foc unei ferme de nurci, nici n-ar fi avut energia de a citi un articol de știri despre găurile de ozon sau recifele de corali care se micșorează și, cu siguranță, nu era implicată în politică în felul în care toți profesorii noștri credeau că era Samir doar pentru că a avut un tată întemnițat și torturat pentru convingerile lui.

În opinia Amandei, politica însemna că sistemul public de sănătate trebuia să plătească pentru un bypass gastric, operație de revascularizare pe care plănuia s-o facă dacă ar fi cântărit „cam vreo 60 de kile”. Era „corect”, „având în vedere taxele pe care noi le plătim”. Și prin „noi” ea nu se referea la mama ei, deoarece singurii bani pe care mama ei îi controla proveneau din restul primit de fiecare dată când mergea la cumpărături la magazinul alimentar. Mama ei depunea acei bani la bancă, în ceea ce ea numea „contul ei de zile negre”, iar Amanda își dădea ochii peste cap când auzea de acel cont; îl disprețuia. Mi-a spus totul despre el, însă doar pentru că avea convingerea că mama ei era o idioată, nu pentru că i se părea ciudat că mama ei putea cumpăra o excursie cu familia în Dubai când voia, completată cu un zbor la clasa întâi și cazare la un hotel de lux. În plus, Amanda trebuia să adune ca veverița mărunțiș, ca să-și cumpere o pereche nouă de blugi fără să ceară întâi permisiunea.

Cum a devenit Amanda parte din „noi” împreună cu tatăl ei și cu banii lui și cum credea ea că își aducea contribuția la economisire n-a fost niciodată clar.

În timpul unei discuții politice cu Christer cu câteva luni înainte de a se întâmpla totul, am ajuns la subiectul Che Guevara.

— Cred că e oribil că omoară copii, a spus Amanda. Chiar dacă nu sunt prea familiarizată cu ce se întâmplă în Orientul Mijlociu.

Samir stătea în spatele ei, iar ea a trebuit să se oprească un moment înainte ca Samir să se prindă că i se adresa lui.

— Așa că înțeleg perfect de ce urăști americanii, i-a zis ea odată ce au stabilit contactul vizual.

Nu-mi amintesc ce a replicat Christer. Doar că Samir s-a uitat la mine. Direct la mine, nu la Amanda. Credea că era vina mea pentru că Amanda nu știa cine era Che Guevara. Că nu făcea deosebire între America Latină, Israel și Palestina. Și că îi venise cumva ideea că Samir avea o problemă fundamentală cu Statele Unite.

Desigur, Amanda era implicată politic în stilul Disney Channel și uneori era greu să crezi că era super, superfermecătoare. Rareori discutam politică. Mie-mi dădea dureri de cap, iar pe Amanda o făcea morocănoasă, deoarece își dădea seama că era ușor de observat că habar n-avea despre ce vorbea.

Dar, de multe ori, când stăteam pe covorul ei și îi ascultam vocea entuziasmată în stilul acum-suntem-într-un-film-cu-adolescenți-în-care-toată-lumea-sare-în-mașini-decapotabile-fără-să-deschidă-portierele – la fel de atentă de parcă aș fi ascultat muzica dintr-un lift – m-am gândit că noi două eram atât de diferite tocmai datorită faptului că eram destul de asemănătoare. Amanda se prefăcea că era implicată în anumite lucruri, iar eu mă prefăceam că nu-mi păsa. Și eram atât de bune la prefăcătorie, încât am păcălit pe toată lumea, inclusiv pe noi însene.

Credeam că era proastă? În investigația preliminară e un mesaj de la Amanda către Sebastian. I l-a trimis cu patru zile înainte de a muri amândoi. „Nu fi trist, i-a scris ea. În curând nu ne vom aminti nimic din toate astea”.

Procurorul încă n-a început să vorbească despre Amanda. Păstrează asta pentru crescendo. În schimb, se concentrează pe Sebastian.

Sebastian, Sebastian, Sebastian. Va vorbi despre el zile întregi; toată lumea va vorbi despre el. Tot timpul. Dacă se

apropie cineva de nivelul de faimă al unui star rock în toată povestea asta, acela e Sebastian. Sander mi-a arătat pozele pe care mass media le-a găsit și le-a publicat. Poza în alb și negru de clasă a lui Sebastian a apărut pe cel puțin douăzeci de coperte de reviste, în toată lumea, inclusiv în *Rolling Stone.* Dar mai sunt și alte poze. Sebastian stând tolănit cu o țigară în gură, Sebastian beat și cu broboane de sudoare pe frunte, Sebastian la pupa iahtului său în timp ce navigam prin canalul Djurgårdsbrunn în drumul nostru spre insulele Fjäderholm, iar eu stăteam la picioarele lui și îmi sprijineam capul de el. Mai era una din aceeași excursie în care Samir se afla lângă mine și se uita într-o parte, departe de noi. Arăta de parcă l-am fi forțat să vină. Ca și cum apropierea de noi îi făcea rău de mare. Amanda stătea în cealaltă parte, cu dinții albi, picioarele bronzate și mult păr suflat de vânt în direcția potrivită. Bineînțeles, Dennis nu era în pozele alea. Însă sunt poze cu Dennis în raportul de investigație; Sebastian avea câteva în telefonul lui – îi plăcea să facă poze cu Dennis când era beat, așa că nu știu de ce n-au pus mâinile și pe alea. Adevărul e că sunt poze cu el și Dennis împreună, la fel de beți, drogați și nebuni. Sebastian arată grozav de frumos în toate. Dennis arată ca Dennis.

Procurorul va vorbi mai mult despre ce a făcut Sebastian decât despre orice altceva, deoarece ea spune că tot ce a făcut am făcut împreună. Nu știu cum voi reuși să ascult. Dar e periculos să nu mă mai concentrez. Fiindcă atunci zgomotele vor reveni.

Zgomotul pe care l-au făcut când au intrat în clasă și m-au târât, apoi cel produs de craniul lui Sebastian când a lovit podeaua, ambele sunau a gol. Urlă înăuntrul meu; imediat ce las garda jos, revin. Îmi înfig unghiile în palme, încercând să evadez. Însă nu mă ajută. Nu pot să scap de ele. Mintea mă târăște tot timpul înapoi în sala aceea de clasă nenorocită.

Uneori visez despre asta. Despre cum a fost chiar înainte să vină ei. Cum am încercat să opresc sângele cu mâna; el zace în poala mea și eu apăs cât pot de tare. Nu pot opri jetul de sânge oricât de tare apăs. E ca și cum ai încerca să oprești apa din stropit atunci când s-a desprins un furtun de robinet. Știați că sângele poate să curgă atât de tare? Că e imposibil să-l oprești cu mâinile? Iar Sebastian devine rece, îl simt, noaptea – din nou și din nou – cum mâinile lui devin tot mai reci. Se întâmplă

repede. Și visez ultima răsuflare a lui Christer. Suna ca atunci când ai fi turnat leșie în canalul de scurgere. Nu știam că se poate visa despre cum se simte pielea altcuiva sau cum sună zgomotele, dar e posibil, deoarece asta fac tot timpul.

•

Încerc să evit să mă uit la oamenii din sala de judecată, care sunt aici ca să mă privească, să mă examineze atent. Nu m-am uitat nici după tata când am intrat. Dar mama m-a atins în treacăt. Avea în ochi o sclipire pe care n-am recunoscut-o. Mi-a zâmbit, și-a lăsat capul pe o parte, iar colțurile buzelor i s-au ridicat într-o expresie care, probabil, trebuia să-mi aducă aminte ce mi-a zis la telefon cu o zi înainte. Un zâmbet de genul o-să-fie-bine. Totuși, a fost cuprinsă de un mic tremur chiar înainte de a privi în altă parte, o fracțiune de secundă prea devreme, ca și cum s-ar fi scuturat de ceva.

Înainte de a se întâmpla toate astea, cea mai mare provocare din viața mamei mele era să trăiască fără carbohidrați. Lua și dădea jos greutatea atât de rapid, că ai fi crezut că asta era meseria ei și se simțea cu adevărat mândră de ea când controla mâncarea. Iar acum e aici. Aproape totul e în acel raport de investigație. Nu doar despre acea zi. Menționează petrecerile noastre, despre ce a făcut Sebastian, despre ce am făcut eu. Despre Amanda. Mama o iubea pe Amanda. L-a îndrăgit și pe Sebastian, cel puțin la început, însă nu mai vrea, poate, să recunoască asta acum.

Mă întreb dacă mama crede „povestea mea”. Dacă „alege” s-o creadă. Dar n-a spus nimic despre asta, iar eu n-am întrebat-o. Cum aș putea? Nu i-am mai văzut pe mama și pe tata de la audierea în detenție din urmă cu nouă luni. Și discuțiile noastre telefonice n-au fost tocmai confidențiale.

Cât de ciudată e chestia asta? Nouă luni au trecut de când mama, tata și cu mine am stat în aceeași cameră. Chiar dacă nici atunci n-am fost cu adevărat împreună. Doar i-am văzut prin panoul din sticlă dintre sala de audieri cât o clasă din închisoare și rândul de scaune pentru public, unde sunt sigură că au trebuit să șadă cincisprezece minute înainte ca judecătorul să declare că audierea în detenție se va ține cu ușile închise și toți, inclusiv mama și tata, au fost trimiși afară.

Am plâns în hohote în timpul audierii în detenție. Tot timpul. Deja plângeam când am intrat. M-am simțit ca o gâscă hrănită

forțat ca să producă *foie gras,* la fel de îngrețoșată, iar mama și tata arătau îngroziți.

Mama a purtat o bluză nouă la audierea din detenție, una pe care n-am mai văzut-o până atunci. Mă întreb cu ce a mai fost îmbrăcată în acea zi, când totul încă era neclar. Înainte ca ea să știe. Poate vă gândiți că era îmbrăcată ca o mamă care știa, fără nicio urmă de îndoială, că totul a fost o mare greșeală și n-a fost vina fiicei ei. Însă cred că a fost îmbrăcată ca o mamă care a făcut totul bine, o mamă care nu putea fi învinuită de nimic, indiferent ce s-a întâmplat.

•

Audierea în detenție a avut loc la trei zile după ce am ajuns în închisoare și aș fi vrut să nu fi plâns atât de mult. Aș fi vrut să sparg acel panou din sticlă, ca s-o pot întreba pe mama despre lucruri care chiar nu contau.

Voiam s-o întreb dacă mi-a făcut patul după ce am plecat la Sebastian. Tanja nu lucrează vinerea. A rămas neatins până când a venit poliția? Dar după aceea? Ce s-a întâmplat atunci? A curățat Tanja sau mama și tata i-au interzis să intre în camera mea, în felul în care fac părinții când le moare copilul și-i lasă dormitorul neatins treizeci de ani, exact la fel când el a fost ultima dată acolo?

Aș fi vrut ca mama și tata să facă asta, voiam ca ei să-mi confirme asta, să spună că totul arăta exact ca atunci când am plecat, că poliția n-a schimbat nimic, că viața aceea, viața mea de atunci, de dinainte, a rămas înghețată în timp, conservată, învelită în straturi groase de bandaje de mumie. Dacă aș supraviețui și m-aș întoarce din nou acasă, aș vrea ca mediul să-mi fie familiar.

Evident, nu puteau să-mi zică asta. Și probabil n-ar fi contat dacă mama mi-a făcut patul sau nu. Deja știam că poliția mi-a percheziționat casă, deoarece mi-au precizat asta când m-au interogat. Și mi-au mai spus că mi-au luat computerul și telefonul de la spital (am fost nevoită să le dau toate parolele, pentru fiecare forum, fiecare aplicație și fiecare site pe care l-am vizitat), și când i-am întrebat ce au mai luat, mi-au răspuns că „majoritatea… iPad-ul, hârtiile… cărțile, cearșafurile, hainele de la petrecere”.

— Care haine? am întrebat eu.

— Rochia, sutienul și chiloții, au răspuns ei, de parcă era perfect normal și deloc ciudat.

Mi-au luat chiloții murdari. De ce au făcut asta? Voiam să sparg panoul din sticlă și să-i cer mamei să-mi explice, fiindcă n-aveam de gând să-l întreb pe Sander. „Mamă, de ce mi-au luat chiloții?” Asta voiam s-o întreb. Nu doream să vorbesc cu Sander despre un lucru care avea scurgerile mele pe el.

Și ce-au făcut mama și tata cu lucrurile pe care polițiștii le-au lăsat în urmă? Tânjeam să știu și asta. Mă întrebam dacă au lăsat-o pe Tanja să-mi spele celelalte haine ale mele pe care persista mirosul meu. Întotdeauna am crezut că ei îi place să atârne rufele la uscat. Să netezească pliurile, să întindă cusăturile, să îndrepte încrețiturile. Și să atârne puloverele cu susu-n jos, cu brațele atârnând într-un fel deprimant, de parcă ar fi renunțat, de parcă ar fi strigat „unchiule”. Pe urmă șosetele în perechi, câte două sub fiecare cârlig de rufe. Ca să fie mai ușor să le sorteze după aceea.

M-am întrebat dacă au lăsat-o pe Tanja să mă curețe. Sau dacă mama se uita în fiecare dimineață la cutitul de unt, întotdeauna uit și-l las afară, și se gândea: „Tocmai a fost aici. Tanja a plecat”.

— Mamă? voiam eu să țip, cu voce tare. Ce se-ntâmplă?

Însă era un geam în calea mea. Și de-abia am avut timp să mă așez înainte ca judecătorul să-i dea afară pe toți spectatorii. N-am primit niciun răspuns; în schimb, am fost închisă.

Odată, cu mult timp înainte de asta, am întrebat-o pe mama de ce nu mă întreba niciodată despre ceva important.

— Ce vrei să te întreb?! s-a mirat ea.

Nici măcar n-a încercat să ghicească.

Astăzi, ei și tatei li se permite să stea. Au locuri rezervate – „cele mai bune” locuri, presupun, chiar în față, cel mai aproape de mine (chiar dacă sunt la câțiva metri depărtare). Iar mama a luat în greutate. Încă e îmbrăcată ca o mamă care n-a făcut nimic rău, dar cine știe, poate a mâncat din cauza emoțiilor? S-a îndopat cu paste unse cu unt, brânză și ketchup. A devorat carbohidrați simpli. Având în vedere ce am făcut, are o scuză să facă aproape orice, chiar și să se îngrașe. Toată lumea o va înțelege. Și o va disprețui oricum, fie că e slabă sau nu.

Gâtul mamei se pătează întotdeauna când e nervoasă și ea se enervează mereu când încearcă să explice ce vrea să spună. E

imposibil să te concentrezi la ce vrea să spună; tot ce poți să faci e să te holbezi la petele ei de pe gât. De aceea, probabil, mama rareori zice ce gândește. E prea riscant. Se rezumă la a-l întreba pe tata ce gândește. Dacă el e în toane bune, își împărtășește gândurile. Și atunci poate să treacă o seară întreagă fără ca mama să spună: „Noi nu mai voooorbim unii cu alții”.

E dincolo de înțelegerea mea cum de poate fi atât de îngrijorată că cineva nu vorbește destul cu ea, chiar dacă ea nu îndrăznește niciodată să întrebe cum se simte altă persoană. Dar n-am urât-o niciodată pentru că e ignorantă. O urăsc pentru că nu vrea să știe mai multe. Și cel mai mult o urăsc când îmi spune cum mă simt. „Știu că ești nervoasă”. „Știu cât de speriată ești”. „Știu cum te simți”. Mama e o idioată. „Aș vrea să fiu în locul Majei”. A spus asta vreodată? Nu mie, oricum.

PARTEA A IV-A

Prima săptămână a procesului: luni

Procurorul-șef Lena Pärsson vorbește și tot vorbește, Iisuse Hristoase, vorbește atât de mult! Doi dintre polițiștii de la investigații sunt cu ea. Pe lângă ei sunt avocații reclamanților; sunt acolo ca să ceară despăgubiri. Și ei au teancuri de dosare pe masa din fața lor, o mini-bibliotecă. Sunt două ecrane mari aici, unul pe peretele din spatele meu și altul identic în spatele lor. Chiar acum, tot ce se vede pe ecrane e un număr de iconițe cu documente; imaginea pare dezordonată, ca o prezentare la științe sociale făcută în grabă.

Părinților Amandei nu li se permite accesul la masa procurorului. Nici celorlalte familii. Cred că stau în public. Sau poate în camera învecinată, unde oamenii pot urmări procedurile pe al treilea ecran mare. Probabil nu vor să se afle în aceeași cameră cu mine.

•

Sander mi-a spus că era „datoria” procurorului să „explice” de ce suntem aici. Ce crede ea că am făcut și de ce cere pedeapsa maximă.

— Având în vedere vârsta ta, mi-a zis Sander, n-ar trebui să primești mai mult de 10 ani.

Legea prevede că o persoană sub douăzeci și unu de ani nu poate fi condamnată la închisoare pe viață. Dar, dacă o să primesc 14 ani, o să am treizeci și doi când o să fiu liberă. Iar Clătită mi-a spus despre oamenii care îl sună și îi scriu, precum și lui Sander. (Clătită e mândru că și el primește mesaje de ură, nu doar Sander; o simt în vocea lui.) Mi-a povestit și despre oamenii care intră prin efracție în curtea noastră în timpul nopții și aruncă pe ușă cu fecale; mama și tata trebuie s-o spele cu furtunul de presiune înainte de a merge la serviciu. Mi-a zis toate astea când Sander nu era acolo.

Așa că știu. Oamenii care plătesc salariul procurorului, plătitorii de taxe, publicul larg, toată lumea în afară de Peder Sander și poate mama și tata nu cred că 10 sau 14 ani e destul,

nici măcar nu sunt încredințați că o sentință pe viață ar fi suficientă, nu se mulțumesc doar să-mi distrugă viața, ei vor ca eu să mor.

•

Sander mi-a spus că nu se vor întâmpla multe azi. Dar când procurorul citește numele victimelor, aud pe cineva plângând.

Nu sunt pregătită pentru asta. Cu mult timp înainte ca procurorul Lena Pärsson să-și încheie rechizitoriul, sala de judecată s-a umplut de gălăgie. Persoana aceea urlă. E mama Amandei? Nu, ea n-ar scoate niciodată asemenea sunete. Poate au găsit o mamă sau o bunică de-a lui Dennis. Poate că au adus-o cu avionul ca să stea în această cameră văruită, asemenea cântăreței Queen Latifah la concertul ocazionat de decernarea Premiului Nobel pentru Pace în anul 2014.

Sună ca o bocitoare profesionistă. O persoană nebună cu un batic negru pe cap, care-și ridică mâinile în aer și se holbează la cer, stând nemișcată în fața camerelor de filmare și țipând după ce cineva s-a urcat într-un autobuz școlar și s-a aruncat în aer împreună cu cincizeci de copii. Ar putea să stea aici genul acela de femeie? Ar trece de punctele de control ale agenților de securitate?

Un lucru e sigur. Jurnaliștii o să vândă aceste hohote de plâns în timpul următorului buletin de știri. O să le raporteze. Actualizare live și postări pe Twitter. O să descrie cum arată, cum sună, în 140 de caractere sau mai puțin. Și toți vechii mei „prieteni din școală” o să posteze replici pe aceeași platformă de social media, poate adăugând un emoticon plângăcios, ca să arate cât de personal e totul pentru ei, în mod special. Mă întreb câți dintre ei au venit până aici, au stat la coadă ore întregi și s-au asigurat că vor prinde un loc ca să-și „împrospăteze amintirile” despre ceea ce nu li s-a întâmplat lor.

Nu vreau să ascult asta, dar trebuie să stau aici. Așa că-mi apăs palmele pe masă. Procurorul vorbește și tot vorbește. Sper că aproape a terminat. Spune ceva despre Amanda, altceva despre Samir, Dennis, Christer… Sebastian și tatăl lui. Președintele completului de judecată arată nervos; se joacă gânditor cu ciocănelul de pe masă și se uită urât la unul dintre paznici.

Procurorul continuă să vorbească, în ciuda hohotelor de plâns. Dă clic și poze de școală apar pe ecran, în vreme ce urletul din

public se transformă în altceva; paznicul trebuie să-i fi zis să se liniștească, iar pe mine mă arde în gât, trebuie să-mi apăs o palmă pe buze ca să mă asigur că nu fac și eu gălăgie. Procurorul ar trebui să învețe să se exprime într-un fel mai scurt și captivant. N-a rostit nicio propoziție destul de scurtă pentru a fi transformată într-o postare pe Twitter. Și asta trebuie să fie un „sumar” al motivelor pentru care crede că ar trebui să fiu condamnată. Se așteaptă ca procesul să țină trei săptămâni și, când Sander mi-a precizat asta, mi s-a părut nebunesc de lung, totuși având în vedere cât de mult durează acest sumar, s-ar putea să n-avem destul timp.

Tot nu mă întorc spre public; în schimb, mă holbez la birou. Presupun că vor raporta și asta. Că am ascultat lista morților și răniților, că am auzit hohotele de plâns, acel plâns blestemat, fără să arăt nicio emoție. Le place să creadă că am o inimă de piatră. Că sunt inumană.

Întreaga mea ființă e o problemă pentru avocații mei, nu doar faptul că avocatul asistent Clătită crede că arăt mai în vârstă decât în realitate. Sunt prea înaltă și prea puternică, am sânii prea mari, părul prea lung. O dantură bună și blugi scumpi. *Nu sunt un copil.*

Azi nu port ceas și nicio bijuterie. Însă n-am nevoie de așa ceva. Simplitatea mea în afara pușcăriei este la fel de clară ca liniile bronzului din jurul ochilor după o săptămână în Alpi. N-a ajuns procurorul aproape de sfârșit? Aș vrea să iau o pauză, să-mi schimb hainele, trebuie să-mi pun altceva decât afurisita asta de cămașă strâmtă. Sander a fost de părere că o să ceară o pauză măcar la fiecare două ore. Ar trebui să fie timpul pentru una. Aș vrea să ne strângem într-o cameră doar noi patru și Ferdinand să mă întrebe dacă vreau cafea. Întotdeauna cu o cafea. Sunt destul de adultă ca să fiu aici și toți adulții beau cafea. Cu excepția lui Clătită, bineînțeles – el e singura persoană peste cincisprezece ani pe care o cunosc și care bea ciocolată caldă, chiar și ciocolata caldă din automatele din camerele de vizită din închisoare. Lipăie și soarbe cu buzele lui roșii, după ce a amestecat bine. Trebuie să ies neapărat de aici.

Îmi cobor umerii. Simt un junghi. Mă gândesc la ultimul meu mic dejun acasă. La orice, atât timp cât nu trebuie să ascult. Am coborât până la bucătărie, ca de obicei. Mama și tata erau amândoi acolo, tata citea ziarul, mama stătea în picioare și lua

înghițituri mari din nămolul ăla verde din care trăiește. Face suc din varză kale, spanac și mere verzi presate și îl amestecă apoi cu avocado într-un blender special care costă 9.000 de coroane. Înainte de a începe să facă sucuri, a fost un anumit fel de ceai pe care l-a cumpărat dintr-un magazin naturist american online. L-a băut în fiecare dimineață alături de omleta ei făcută din patru albușuri de ou. Tanja arunca gălbenușurile o dată pe săptămână, douăzeci și opt de gălbenușuri care înghețau în frigider.

— Nu pot mânca gălbenușurile, îi spunea mama râzând, de parcă ar fi fost o glumă pe care o înțelegea și Tanja. Dar, Tanja, poate ție-ți plac?

Mama folosește mereu același ton al vocii când vorbește cu Tanja. Aceeași voce înceată, ca și cum s-ar adresa unui copil neascultător. Exceptând faptul că n-ar vorbi niciodată așa cu sora mea mai mică sau cu oricare alt copil. O voce pentru copii, o voce pentru ajutorul din casă. Niciun criminal în serie n-ar schimba asta. Ține capul sus. O păpușă durdulie cu o bilă de plumb în fund, asta e mama.

Îi place să pretindă că ea și Tanja sunt prietene bune, un fel de colege. Probabil de asta o întreabă mereu pe Tanja dacă vrea să mănânce ceva. N-am văzut-o niciodată pe Tanja mâncând. Nici măcar bând altceva decât o jumătate de pahar cu apă, din care aruncă cealaltă jumătate cât poate de repede, aplecându-se peste chiuvetă. Sau să meargă la baie; n-am văzut-o niciodată pe Tanja mergând la baie. Poate face caca în ghivecele noastre cu flori și pipi în sucurile verzi ale mamei? Sau se abține până când ajunge acasă. Întotdeauna m-am întrebat ce credea mama că ar fi făcut Tanja cu acele gălbenușuri rămase. Le-ar fi înghițit ca Rocky Balboa înaintea unui mare meci de box sau le-ar fi luat acasă și ar fi făcut lichior de ouă pentru copiii ei triști? Nu i-am întâlnit niciodată pe copiii Tanjei, însă mama le-a învățat numele din același motiv pentru care salută cerșetorii. „Ce mai face Elena zilele astea? Se descurcă bine Sașa la școală?”

Mă așteptau pe masa din bucătărie, în acea ultimă dimineață, sucul proaspăt stors (obișnuit, de portocale), brânza și untul, roșiile și castraveții feliați; cred că mirosea a cafea și omletă, nu le-am văzut, dar intuiesc că era omletă. Micul dejun arăta aproape ca un ritual, ca o ofrandă. Radioul era scos din priză;

cablul lui atârna fără vlagă, asemeni unei mâini amputate lângă tocător.

— Trebuie să vorbim, mi-a spus ea, iar eu am reflectat că voiau să devină serioși.

I-a sunat cineva? Poliția? A chemat cineva poliția?

Nu voiam să vorbesc. Am refuzat. Mama m-a privit fără să spună nimic, iar eu m-am uitat în altă parte fără să-i răspund. Apoi a sunat telefonul. Era Sebastian.

Îi promisesem că vom merge la școală împreună. A insistat.

— Trebuie.

Numai că nu voiam; încă nu voiam. Dar nici să stau acasă n-aveam chef. „Cine o să mănânce toate astea?" Am avut timp să mă gândesc înainte de a-mi vârî picioarele în pantofi și de a înhăța cheile. Erau pe masa din hol. Va trebui să le strângă Tanja și să le pună în frigider? Însă Tanja avea liber vinerea, iar ei urmau să percheziționeze casa înainte de a se întoarce ea.

— N-am timp! am strigat la mama și la tata. Putem vorbi diseară.

Dar n-aveam nicio intenție să mai vorbesc cu ei vreodată. Oare ar fi înțeles? Era prea târziu.

•

Procurorul-șef Lena Pärsson vorbește și tot vorbește, însă tot nu mă întorc să mă uit la public. Nu vreau să risc s-o văd pe mama Amandei sau pe oricine altcineva care vrea să fiu pedepsită pe vecie, preferabil să mor sau măcar să fiu închisă și să se arunce cheia. De ce ar fi cât de puțin interesați de argumentele lui Sander cu privire la probe, de înlănțuirea evenimentelor, de cauzalitate, intenție și toate alea? Nici măcar *eu* nu sunt interesată.

Iar în privința jurnaliștilor, nici măcar nu vreau să mă uit la ei. Înțeleg ce caută, vor să mă analizeze, să spună că am fost așa și pe dincolo, că educația mea a fost în felul ăsta, că părinții mei au fost așa, că „mi-era bine", că beam prea mult, că fumam marijuana; că am ascultat prea mult genul greșit de muzică, mi-am petrecut timpul cu oamenii nepotriviți, că „nu eram o fată obișnuită". M-am convins singură de unele lucruri și n-am înțeles altele.

Ei nu sunt interesați să știe ce s-a întâmplat; vor doar să mă închidă într-o celulă cât mai mică. Așa le va fi mai ușor să mă dea la o parte. Vor să se convingă că n-avem nimic în comun.

Până atunci nu vor putea să doarmă noaptea. Până atunci vor putea să creadă că ceea ce mi s-a întâmplat mie nu li se poate întâmpla lor niciodată, niciodată, niciodată.

Procurorul-șef Lena Pärsson („Spune-mi Lena”, mi-a zis ea prima dată când a fost prezentă la unul dintre interogatoriile mele) cu cerceii ei kitsch (versiuni autentice ale acelor pietre s-ar fi vândut cu un bonus gratuit de gardieni înarmați), bretonul ei inegal și acele sprâncene care arătau de parcă erau desenate cu pixul, vorbește. Vorbește și tot vorbește. Începe să-mi vâjâie capul. Îmi trec mâna peste gură din nou. Îmi simt subsuorile lipicioase; mă întreb dacă oamenii pot vedea cercurile întunecate de acolo. Pärsson dă clic pe unul dintre documente, evident nervoasă. Parcă ar fi o acțiune supraomenească din partea ei să-și coordoneze mișcările ca să arate imaginile acelea. Dar acum plimbă un punctuleț dintr-o parte în alta pe o poză, ca să ne arate la ce vrea să ne uităm.

Sander nu m-a avertizat că ne vor prezenta poze atât de devreme în timpul procesului. Procurorul deja ne arată poze, chiar dacă asta e doar introducerea, cât poate dura o introducere, oare se va termina vreodată? Trebuie să ies de aici. Îl privesc pe Sander, însă el nu se uită la mine. Acum ea arată o hartă cu școala. Labirintul holurilor, clasa, cea mai apropiată ieșire de urgență, auditoriul. Nu-ți poți da seama de pe hartă cât de jos e tavanul de pe coridoarele școlii. Nu poți vedea cât e de întunecos acolo, chiar și într-o dimineață însorită de la sfârșitul lunii mai.

Arată pe desen ca să indice dulăpiorul meu, unde a fost găsit unul dintre bagajele lui Sebastian; indică ușile din spatele clasei, cele care dau în curte. Erau încuiate în acea zi. Presupun că încearcă să explice de ce n-a intrat poliția pe acolo (au fost criticați din cauza asta în mass media), chiar dacă asta n-ar fi contat. S-a întâmplat atât de repede! S-a terminat înainte să cheme cineva poliția. Arată spre ușa care dădea în coridor. Era doar închisă, nu încuiată, totuși nimeni n-a deschis-o până n-a fost prea târziu. Putea să facă ceva cineva în afară de poliție? Cum? Și cine? Trece la altă imagine, un desen al clasei. Îmi cobor privirea. De când o ține tot așa? Mi se pare că de ore întregi.

Spune-mi-Lena procedează cu grijă. Am citit raportul de investigație, sau măcar cea mai mare parte din el, și m-a

disecat fără milă. Spune-mi-Lena m-a tăiat, m-a despicat, mi-a scos măruntaiele și mi-a mirosit conținutul intestinelor. Spune-mi-Lena a ținut o conferință de presă despre mine în fiecare săptămână, câteodată de mai multe ori pe zi, timp de luni de zile. Mi-a analizat prăpădita de lenjerie.

Spune-mi-Lena-urâtă-ca-naiba-procurorul-șef-Lena-Pärsson e sigură că mă cunoaște. Se simte în vocea ei. Fiecare cuvânt e o comoară dezgropată. Le scoate, una câte una, la lumină. E foarte încântată. E convinsă că știe totul despre mine, cine sunt și de ce. Adică de ce am făcut-o. N-arată cu degetul spre mine, fiindcă n-are nevoie s-o facă. „Uitați-vă cu toții la Maja Norberg: criminala, monstrul, stă chiar aici!”

Toată lumea deja se uită.

•

Cererea de chemare în judecată, documentul care stipulează ce spune procurorul că am făcut și pentru ce vrea să fiu condamnată, are unsprezece pagini și conține descrieri detaliate. Are și anexe cu detalii despre victime, cine erau, ce li s-a întâmplat și ce am făcut, pe cine am împușcat, pe cine a împușcat Sebastian și cum a fost totul din vina mea. Are poze, păreri legale. Interviuri cu oameni care pretind că mă cunosc, că știau, că pot explica. Procurorul-șef Lena Pärsson are o poveste întreagă. E coerentă de la început până la sfârșit și toată lumea crede că e adevărată, chiar dacă încă n-au auzit-o.

Mă întreb la ce se referă mama când spune că va fi bine.

PARTEA A V-A

Prima săptămână a procesului: luni

În cele din urmă, procurorul-șef Lena Pärsson își încheie rechizitoriul. Apoi vorbesc avocații victimelor. Vor să le plătesc despăgubiri, însă nu e vorba de mulți bani. Doar unul dintre avocați vorbește mai mult de două minute. Și, când termină și ei, în sfârșit, Sander întreabă dacă putem să luăm o pauză. Judecătorul-șef arată aproape mai ușurat decât mine. Ieșim din sală. Eu sunt în mijloc, cu Ferdinand și Clătită de fiecare parte a mea. Sander merge în fața noastră.

Când ajungem în camera pe care ne-au repartizat-o, intrăm și unul dintre noi închide ușa. E o bucată de hârtie lipită pe partea din afară a ușii; pe ea scrie „acuzatul”. De parcă cineva de-aici crede că o să mă pot apăra singură. E ciudat că într-o Curte, unde ar trebui să iasă adevărul la iveală, e atât de greu să se vorbească într-un limbaj simplu și nu se îndrăznește să se spună lucrurilor pe nume.

— Vrei ceva? mă întreabă Ferdinand, avocata cu tunsoare urâtă.

Nu răspund, doar aștept ca ea să continue:

— Cafea?

Dau din cap. „Crini albi în camera mea”, mă gândesc eu. Dacă aș spune-o cu voce tare, Ferdinand ar leșina din simplul motiv că n-are simțul umorului și crede că sunt genul de persoană căreia îi place crinii albi. Dar nu spun nimic.

•

Sander stă în picioare pe toată durata pauzei. Nici el nu spune nimic. Camera are o baie alăturată; cred că de asta ni se permite să stăm aici, chiar dacă în mod normal camera e rezervată pentru alte întrebuințări: nu va trebui să folosim aceeași baie precum ceilalți. Sau ceilalți nu vor trebui să utilizeze aceeași baie ca mine. O folosim pe rând. Când e rândul meu, locul e cald.

E o tăcere de mormânt. Nimeni nu bea cafea. Ferdinand scoate o sticlă cu apă și soarbe din ea. Procesul e în curs de

desfășurare de mai bine de două ore. Rechizitoriul procurorului a durat o oră și patruzeci și șase de minute.

După exact douăsprezece minute ne întoarcem. Clătită trântește ușa atât de tare, că hârtia cade. Ferdinand o lipește din nou. Am uitat să întreb dacă-mi pot schimba hainele.

Ne-am ocupat locurile din nou și l-am auzit pe tata dregându-și vocea chiar când se pregătea să vorbească Sander. A trebuit să mă forțez să nu mă întorc și să mă uit la el. În schimb, mă concentrez pe Sander. Stăm unul lângă altul și mi-a dat un pix și un carnețel, cerându-mi să scriu tot ce mi se pare ciudat sau dacă am întrebări pe care aș vrea să i le pun.

— E important, a repetat el de mai multe ori decât am reușit să țin seama, să crezi că totul va fi bine.

Îmi place Sander. Însă nu înțeleg tot timpul ce vrea să spună. Sau, mai exact, pricep conținutul a ceea ce spune, sensul, dar rareori înțeleg adevărul din spatele cuvintelor, ca și cum n-aș ști să citesc printre rânduri.

„Totul va fi bine”? Asta înseamnă că voi fi mulțumită? A trebuit să întreb ce voia să spună. Însă mai bine nu m-aș fi deranjat, fiindcă am primit doar o vorbărie lungă și de neînțeles despre cum „va pleda pentru cazul meu” și că trebuia „să-i arăt” dacă spunea ceva ce nu „corespundea cu viziunea mea asupra desfășurării evenimentelor”.

După o vreme cred că și-a dat seama cât de prostesc suna, deoarece a terminat cu vorba. În schimb, s-a uitat la mine pentru o clipă, înainte de a rosti:

— Dacă afirm ceva care te înfurie, te sperie, te enervează sau altceva de genul ăsta, trebuie să-mi atragi atenția. Dar nu poți să-mi zici când o spun eu, când procurorul și judecătorii te pot auzi. Scrie și ne vom ocupa de asta mai târziu.

Sunt mai multe lucruri cărora nu le înțeleg rostul. Lucruri despre care afirmă că vrea să vorbească („să aducă în discuție”) în timpul procesului. Mă doare deoarece se pare că discută despre mine când nu sunt prezentă, că „întocmește tactici” cu Ferdinand, Clătită și ceilalți colegi pe care nu pot să-i reține bine, fiindcă arată toți la fel. Face asta fără mine. Stau la mese lungi în biroul de avocatură și discută „strategii” când nu sunt acolo. Poate atunci când caută cu bețele prin cutiile lor cu mâncare chinezească.

— Maja Norberg admite unele capete de acuzare, dar neagă faptele și consideră că n-ar fi făcut un lucru rău.

Mă întreb dacă socotește cineva că asta înseamnă că sunt nevinovată; dacă va fi convins cineva că n-am făcut nimic rău, atunci mă întreb dacă voi scrie ceva în carnețel ca să-l fac pe Sander să-mi explice suficient de bine.

Sander zice că trebuie să am încredere. Că e întotdeauna „sincer în totalitate” cu mine. Și am de ales? Habar n-am cum ar putea să fie bine.

Sander are o colecție întreagă de *priviri* diferite pentru diverși oameni. Are privirea de concentrat-dar-plictisit atunci când se uită la oricine vorbește și e clar că nimic nu-l poate surprinde, că nimeni n-ar putea spune ceva ce el nu știe deja. Așa i-a privit pe polițiști în timp ce mă interogau. Îmi place să-mi imaginez că se uită așa la jurnaliști când îi pun întrebări la care n-are voie să răspundă („informații privilegiate”). Chiar acum îi privește așa pe judecător și pe procuror: politicos de obosit.

Privirea pe care și-o îndreaptă spre Clătită e mai rea. Când Clătită spune lucruri ca „trebuie să spargi câteva ouă ca să faci o omletă” și „chiar și un ceas stricat arată bine ora de două ori pe zi”, Sander devine nervos în felul crezi-că-ești-amuzant. Și atunci, nu-ți dorești nimic mai mult decât ca Sander să nu se mai uite urât la tine. Fiindcă cel mai bine e când termină de plescăit cu limba și chiar *spune* ceva.

Privirea care înseamnă că Sander e extrem de dezamăgit, că se aștepta la mai mult, dar că va tolera asta pentru că n-are de ales – aceea e privirea de care au parte cei mai mulți oameni, măcar din când în când. Uneori Ferdinand are parte de o privire contrară, aproximativ mulțumită. Însă și aceea e aproape la fel de jignitoare, deoarece e evident cât de mirat e să afle că, până la urmă, ea nu e proastă. Ceea ce nu observă Sander e felul în care Ferdinand îl privește. Sau nu-i pasă.

Oricum, îmi place cum se uită Peder Sander la mine. Nu vrea să râd la glumele lui, să-l întreb ce pune la cale sau care e opinia lui despre ceva. Nu i-ar putea trece niciodată prin minte să-mi privească pe furiș sânii. E interesat de ce spun și o să-și facă treaba. Punct.

Nu trebuie să mă tem că i-ar putea fi greu să asculte ce am de zis, să mă îngrijorez că va fi rănit sau despre cum îl voi face să se simtă. Mă privește de parcă sunt un adult sau măcar merit

să fiu tratat ca unul. Presupun că e privirea pentru clienți a lui Sander. Și acesta e unul dintre motivele pentru care e o celebritate.

Sunt „mulțumită” de Sander.

Dacă l-aș întreba, tata ar răspunde că l-a ales pentru că e „considerat cel mai bun”. E Sander scump? Probabil mai scump decât îmi pot imagina, însă tata n-ar discuta niciodată așa ceva. Fiindcă „nu se face”, iar tata urmează regulile când vine vorba de ce se face și ce nu se face.

Nu e așa de simplu ca și cum ai spune că mama e o moștenitoare și tata și-a câștigat singur banii. Niciunul dintre ei nu aparține genului de elită a societății pe care ei o consideră adevărata elită a societății. Dar mama a crescut având bani. Mulți bani pe care bunicul i-a câștigat de unul singur datorită unui model de instrument folosit în operațiile chirurgicale la genunchi. I-a fost patentat cât încă mai era în școala medicală și înainte ca experții din industria farmaceutică să aibă timp să-și dea seama că aparatul bunicului meu era nu numai nou-nouț, ci și util. În câțiva ani a devenit „indispensabil” (vorba mamei). „Toți” îl utilizează „peste tot prin lume” (tot vorbele mamei). Bunicul a devenit „putred de bogat” datorită acelui lucru. (în nicio împrejurare astea nu sunt cuvintele mamei. Însă bunicul le spune cât de des poate.)

Bunicul are aceeași relație cu banii ca și cu vremea. Există, îi folosește, nu pare să rămână fără ei oricât cheltuie, a fost foarte norocos, așa că ar trebui să profite cât mai mult de ei. Poate atitudinea bunicului a făcut-o pe mama constipată din punct de vedere financiar. Și prin constipată mă refer la faptul că ea crede că e extrem de important ca toată lumea să creadă că e mai bogată decât este de fapt și încearcă să se îmbogățească pretinzând că nu crede că banii au vreo importanță.

Mamei îi place să afirme că antichitățile din casa noastră provin de la „familie”. Despre ceasul din bucătărie, de exemplu, nu știe dacă e frumos sau complet grotesc, așa că râde pe sub nas când cineva pomenește de el sau se întâmplă să-i arunce o privire, și spune „familie” și-și dă ochii peste cap de parcă ceasul ar fi o moștenire cu care e obligată să trăiască, astfel încât strămoșii ei morți să nu se răsucească în morminte.

Toată mobila noastră provine din diferite reședințe scoase la vânzare pentru care bunicul a licitat la Bukowskis, de care apoi

s-a săturat și le-a lăsat în casa noastră, dar ea n-ar spune niciodată așa ceva. Nu că ar prosti pe cineva, nu există nimeni care să fi crezut vreodată că mama este persoana care pretinde că e. Însă ea continuă să se prefacă. Și, în majoritatea timpului, oamenii sunt politicoși în legătură cu asta și o lasă în pace.

Tata a câștigat bani de-abia în urmă cu cincisprezece minute. Și n-are destui ca să compenseze. El și-a petrecut ultimul an de școală gimnazială într-un internat din afara Uppsalei, în timp ce părinții lui cuviincioși și superplictisitori din clasa mijlocie au muncit la un proiect de irigație într-o țară din lumea a treia din Africa de Nord. Și consideră că internatul l-a învățat tot ce trebuia ca să se integreze, tot ce trebuia să facă pentru a convinge elitele societății că era unul de-al lor. Bineînțeles că se înșală.

Tata, probabil, se panichează acum. Fiindcă oamenii îl vor vedea exact așa cum e. Ziarele îl numesc „Brokerul de investiții”. Poate asta impresionează oamenii, ce știu eu? Oricum, toți cunoscătorii știu că „brokerajul” e ceva ce faci până la maximum treizeci și cinci de ani, apoi începi să lucrezi cu propriii tăi bani, altfel ești la fel de penibil ca o chelneriță cu sânii lăsați și cu varice. L-am auzit spunând odată: „Lucrez în consultanță”. Cu un zâmbet strâmb care sugera că era prea complicat ca să explice mai departe. Pe cartea lui de vizită de afaceri scrie „administrator de active”. Asta nu înseamnă „broker de investiții”, însă e pe-aproape.

Oamenii mi-au zis întotdeauna că semăn cu tata. Mama spune asta de câte ori sunt furioasă, iar tata zice asta când primesc note bune la școală. Dar tot ce e în sala de judecată sugerează că tata va trebui să se mulțumească să fie pentru totdeauna „tatăl criminalei Maja, brokerul de investiții”. Felicitări!

Mă întreb de ce se teme cel mai mult mama. De ce mi se va întâmpla mie sau de ce i s-a întâmplat deja ei? De fapt, nu-mi pasă, doar că nu vreau să se sperie Lina. Gândul la cât de speriată trebuie să fie Lina e aproape la fel de îngrozitor ca gândul la sala de clasă.

Obișnuiam s-o aduc pe surioara mea, Lina, în patul meu când nu reușeam să dorm. Aproape întotdeauna m-am simțit mai bine când era lângă mine, mai ales în ultimele săptămâni. Părul i se încrețea la ceafă de la sudoarea din somn și mereu mirosea

bine, chiar și când părul îi era murdar. Mimam surprinderea că a venit la mine după un coșmar. Uneori o întrebam:

— Ai avut un vis urât, îți mai amintești despre ce a fost?

Se uita la mine, zăpăcită la început, apoi îmi povestea despre coșmarul ei. De cele mai multe ori era plin de detalii, superplictisitor și incoerent, despre mama, casa noastră, o nouă jucărie, arcuri și poate un câine sau doi. Lina voia un câine mai mult decât orice pe lume. Sper că mama și tata i-au cumpărat unul și l-au lăsat să doarmă în patul ei. Dar cel mai mult sper că ea doarme în patul meu, că merge acolo, se întinde pe el și asta o ajută să se simtă un pic mai bine ca înainte.

Încerc să-mi imaginez că Lina nu înțelege ce se întâmplă. Că nu trebuie să fie aici, așa că e cruțată. Însă nu funcționează prea bine. Deoarece nu pot pretinde că e mai puțin speriată doar pentru că nu știe ce se întâmplă. Știu cum e; exact invers.

•

— Maja pledează nevinovată la acuzațiile depuse împotriva ei. N-a fost implicată în crime în măsura care s-o facă responsabilă din punct de vedere legal. Maja n-a fost conștientă de planurile lui Sebastian Fagerman și nici nu i s-au adus la cunoștință, nici nu se poate spune că se face vinovată de incitare sau de orice altă omisiune care ar putea rezulta în răspunderea ei legală. Nu se poate dovedi că a nutrit intenții, care aici includ și indiferența nesăbuită. Maja recunoaște că a tras cu arma indicată în declarație și a făcut-o în locația specificată, dar a fost în legitimă apărare. Prin urmare, nu poate fi considerată responsabilă în aceste chestiuni.

Răspundere… incitate… indiferență nesăbuită… cuvintele îmi răsună în minte și mă îngrozesc când Sander vorbește așa, pentru că seamănă cu niște scuze, ca și cum am folosi terminologie legală și cuvinte ciudate doar ca să evităm să spunem ce s-a întâmplat cu adevărat. Eu vreau să spun. Mă doare-n cot ce urmări va avea asta. Ce era mai rău deja s-a întâmplat. Apoi mă întreb dacă Sander are de gând să vorbească la fel de mult ca procurorul. Nu cred. Pare că aproape a terminat, și au trecut doar unsprezece minute. Nu știu dacă e bine sau rău, însă mă sperie și pe mine. Nu vor crede oamenii că n-a vorbit atât de mult pentru că n-are nimic de zis? Îmi trec mâna peste carnețel și apăs pixul pe el. Dar nu scriu nimic. Trei minute mai târziu, Sander termină de vorbit.

•

În viața reală, n-a durat nici măcar trei minute de când am închis ușa clasei și până a fost tras ultimul foc de armă. Poliția a năvălit în clasă la nouăsprezece minute după ce a început totul.

Câți oameni au intrat pe ușă după ce au deschis-o? Paramedici, polițiști, o grămadă de polițiști. Cu cizme, viziere și arme grele. Unul dintre ei a călcat pe brațul meu; altul m-a lovit peste mână. Unul m-a ridicat de la pământ și mi-a smuls arma din mâini. A fost un haos. Un număr înspăimântător de oameni a apărut. Au strigat? Cred că da. Dar nu-mi amintesc dacă am spus ceva. Înainte de a pune mâna pe mine, l-au tras mai încolo pe Sebastian. Au lăsat arma să rămână la mine cu o secundă mai mult decât i-au permis lui să stea lângă mine. Încă mă întreb de ce.

M-au întins pe o targă. Cineva m-a învelit cu o pătură. Nu știu dacă am fost prima persoană pe care au scos-o. Nu prea cred.

Un minut. Poate unul și jumătate. Atât a durat atacul armat. Scrie în raportul de investigație, nu trebuie să-mi amintesc. Totuși, acele calcule mă zăpăcesc. Uneori, când îmi amintesc, mi se pare că s-a terminat în zece secunde; alteori, am impresia că a durat zece ani. Ca în *Cronicile din Narnia,* unde ajungeai în tărâmul cu același nume dacă deschideai ușa șifonierului care nu trebuia și, când te întorceai după ani de război cu Jadis, Vrăjitoarea Albă, constatai că nu trecuse niciun minut.

Nouăsprezece minute de când am închis ușa clasei, până când s-a deschis din nou. Asta ar fi, cu siguranță, corect. Mai mult decât destul timp ca să se termine totul. Însă asta depinde, bineînțeles, de când pretinzi că a început. Nu atacul în sine, vreau să spun, ci totul. Poliția și procurorul spun că Sebastian și cu mine am plănuit atacul, că ura noastră s-a accentuat din cauză că ne-am înstrăinat, dar și că petrecerea din noaptea de dinainte și ultima ceartă au reprezentat punctul de declanșare. Oamenii care stau în afara sălii de judecată aruncând cu pietre de pavaj unii într-alții pentru că mă urăsc pe mine și tot ce reprezint ar zice, cu siguranță, că totul a început cu capitalismul sau cu monarhia, sau cu guvernul conservator, sau când am încetat să credem în zeii nordici, sau orice altceva absurd pentru care n-au nicio explicație logică.

Eu sunt singura care știu. Știu că totul a început și s-a terminat cu Sebastian.

•

Una dintre primele mele amintiri, nu doar cu Sebastian, ci din toată viața mea, e cu el cățărat într-un copac. Mergeam cu mama pe lângă casa familiei Fagerman pe drumul de întoarcere de la grădiniță. El avea doar cinci ani, dar toată lumea era îndrăgostită de el. Părul lung și ondulat i se încrețea pe frunte. Punea întrebări serioase și pătrunzătoare și nu se concentra prea bine, însă era sută la sută *pe val* tot timpul, copilul cu care voiau să se joace toți băieții și despre care șușoteau toate fetele. Chiar și educatoarele noastre se holbau geloase la cine îi închidea cu nasturi jacheta, aranja fularul sau scotea perechea potrivită de cizmulițe de cauciuc din dulapul uscat când era timpul să mergem afară. Iar Sebastian își alegea educatoarea preferată a zilei. „Anneli poate să m-ajute. Laylah poate să-mi scoată șosetele”.

Sebastian m-a strigat din locul lui de sus, din copac. A fost un moment atât de important, de crucial, încât îmi amintesc în primul rând că nici n-am reușit să-i răspund. Sunt sigură că mama i-a spus ceva despre curte, despre casă, despre al cui fiu era. (Mi-a șoptit emoționată: „Nu e Sebastian Fagerman? Sunteți în aceeași grupă la grădiniță?” De parcă nu știa deja; era perfect conștientă.) Oricum, tot ce-mi amintesc e că am simțit furnicături în tot corpul când i-am auzit vocea pronunțându-mi numele:

— Maja.

Mai mult o declarație decât un salut. N-am răspuns. Mama, probabil, a făcut-o. „Bună, Sebastian, pun eu pariu că a spus. Ai grijă să nu cazi de-acolo”, poate a adăugat ea sau niște replici asemănătoare, în timp ce mi-am smuls mâna dintr-a ei. Nu voiam să se amestece. Asta n-avea nicio legătură cu ea; nu voiam s-o las să strice ceva.

După o săptămână, ne-am sărutat, Sebastian și cu mine, în timpul jocului din camera cu perne. Mă gândesc la asta câteodată, cum nu ne-am jucat niciodată, nici măcar la grădiniță; doar ne-am giugiulit. Cu băieții a făcut lucruri de băieți: a jucat mingea și s-a bătut cu ei, poate a construit și lucruri, turnuri de cuburi pe care le puteau dărâma după aceea. Dar cu mine a fost întotdeauna ceva fizic, mă atingea, mă mângâia, îmi mirosea părul, îmi pipăia partea interioară a brațelor, trăgea o pătură peste noi, se întindea aproape de mine

și îmi inhala respirația; căldura și lipsa oxigenului mă amețeau. Chiar și la grădiniță îi era greu să joace jocuri normale cu fetele. Sebastian cel de cinci ani m-a atins. A durat o săptămână sau două, apoi a trebuit să aștept treisprezece ani până să mă descopere din nou. Mi-a fost dor de asta în toți acei ani în care s-a jucat cu altele, s-a întâlnit cu altele, a fost cu o clasă înaintea mea, iar eu am știut cine era el. Însă nu și invers. Da, mi-a fost dor.

— Nu le poți ordona ce să simtă pentru Sebastian, mi-a spus Sander de mai multe ori decât am reușit să număr. Nu trebuie să te preocupi de cum își amintesc oamenii de el. Trebuie să ne concentrăm pe tine, să garantăm că procesul ăsta este despre lucrurile pentru care tu poți fi făcută responsabilă. Asta și nimic altceva.

„Pentru ce sunt eu responsabilă”. De parcă n-ar avea nicio legătură cu ce a făcut Sebastian. Ca și cum ar fi posibil să separi, să dai afară, să eliberezi, să tai, să ștergi din restul cazului. Procurorul, cu siguranță, nu crede asta. Spune-mi-Lena e de părere că totul se leagă. Oare ar trebui să notez în carnețel că am convingerea că are dreptate?

PARTEA A VI-A

Prima săptămână a procesului: luni

Susse de la închisoare mă așteaptă în garaj când terminăm pe ziua de azi. Poartă un fel de uniformă și zâmbește, rânjetul ei fiind mai larg decât ar trebui și dinții ei atât de albi, încât par de un albastru-deschis și oarecum nelalocul lor pe fața ei bronzată cu sprayul, parcă așteptând momentul potrivit pentru a ieși în afară. Susse mă întreabă cum a fost, nu pot să încropesc un răspuns, doar mă urc în mașină și strâng din ochi.

Mi s-a permis să-mi iau carnețelul. Încă îl țin în mână. N-am scris niciun cuvânt; în schimb, am mâzgălit. Cercuri, unul într-altul, unul peste altul, unul lângă altul, mici, mari, peste-tot-peste-tot-peste-tot.

Susse se așază pe bancheta din spate, lângă mine. O simt privindu-mă dintr-o parte, dar nu-mi mai spune altceva. Mă lasă în pace.

„Cum a fost?”

•

N-am ascultat prea atentă când Sander vorbea despre sala de clasă. Însă am observat când a început să vorbească despre mine. „Maja”. A avut grijă să folosească numele și prenumele tuturor celor implicați de fiecare dată când îi menționa, dar pe mine mă numea „Maja”. Doar Maja, fără numele de familie, întotdeauna Maja, chiar dacă e doar o poreclă; de fapt, mă cheamă Maria. O femeie cu acest prenume ar fi putut fi politician, scriitoare, doctoriță. *O criminală.* Însă Maja, chibzuiesc eu, e drăguță și inofensivă. La fel de dulce ca Maja, prietena-pisicuță albă a lui Pelle Svanslös. Procurorul întotdeauna spune „inculpata”, o dată sau de două ori a zis Maria Norberg. Niciodată Maja, chiar dacă întotdeauna mi-a zis așa când a participat la interogatoriile mele.

— E important, a explicat Sander – multe lucruri sunt *importante* în lumea lui Sander –, ca tribunalul s-o cunoască pe Maja.

Nu știu cum ideile lui Sander ar putea duce la altceva decât la ce ne așteptăm cu toții și în „cu toții” îl includ și pe Sander însuși. Dar în rezumatul lui, care a constat în principal în jargon legal, a reușit să-i menționeze pe mama și pe tata, a adus în discuție școala mea, cum lumea adulților m-a dezamăgit, cum am trecut printr-o perioadă grea de când a apărut Sebastian în viața mea, cum m-am trezit într-o situație din care n-am reușit să ies și cum aveam doar optsprezece ani când s-a întâmplat – tocmai „mi-am ținut ziua de naștere”.

Sander a mai precizat că sunt „precoce” și „inteligentă”, însă „nesigură” și „ușor de manipulat”. Sander mi-a dat teste de IQ și m-a făcut să vorbesc cu doi psihologi diferiți. Are o grămadă de păreri despre cine sunt și de ce am făcut ce am făcut, și n-am făcut o grămadă de alte lucruri care, potrivit procurorului, ar fi trebuit să le fac.

Odată ce ajungem pe autostradă, Susse mă ia de mână, iar eu mă reazem de umărul ei. Sunt o elevă bună. În felul acela încrezător care-i face pe profesori să zâmbească atunci când ridici mâna, dar nu te strigă niciodată, pentru că nu mai trebuie să dovedești nimic. Elevii ca mine sunt înconjurați de o aură specială. Am avut-o de când eram în clasa întâi. Chiar din prima zi, când am luat un punctaj maxim la chestionarul de pronunție. Chiar de prima dată când am cerut mai multă hârtie decât ne-a înmânat profesorul când am dat testul. Eram singura care avea nevoie de foi de hârtie suplimentare.

Sunt deșteaptă și toți profesorii vor să creadă că e datorită lor. Eu reprezint motivul pentru care pretind profesorii că „trăiesc”, fiindcă nici nu poate fi vorba despre salariu.

Stați, scuze. *Am fost* genul acela de elev. Nu mai sunt. Acum reprezint dovada supremă a eșecului total al sistemului de învățământ școlar. Iar Sander poate să vorbească până i se învinețește fața despre cât de „deșteaptă” sunt, tot nu va putea să schimbe nimic. N-o să primesc un A pentru asta.

Iar a fi un copil deștept e o sabie cu două tăișuri, cel puțin dacă pretinzi că ai nimerit din greșeală într-o clasă plină cu oameni morți și că nimic din ce ai făcut n-a fost din vina ta. Când Sander mi-a spus despre rezultatele la testul IQ, am simțit o laudă în vocea lui. De parcă deja nu știam că asta era o veste rea și nu mi-am petrecut deja ani de zile făcând tot ce puteam ca să par normală.

Am făcut tot ce fac fetele: m-am plâns de tot ce avea legătură cu mine, m-am prefăcut că eram îngrijorată înainte de teste și dezamăgită când se terminau examenele. „Of, Doamne, n-am ajuns la ultimele întrebări. Am scris ceva, dar pun pariu că a fost o prostie”. Jucam rolul naivei pentru profesori și prieteni, băieți și alți adulți, mă prefăceam că eram mai proastă decât în realitate, totul ca să evit să par fata care era prea mulțumită de ea însăși, *aia-care-se-crede-importantă.* Sunt destul de deșteaptă ca să-mi dau seama cât de inutil e să fii deșteaptă, cât de puțin înseamnă asta și că ăsta e un dezavantaj.

•

Azi, în timpul declarațiilor de introducere, Sander n-a ciripit nimic despre testul IQ.

În schimb, a vorbit despre cum am fost manipulată, la ce am fost „supusă”, cum m-a „afectat” asta, că era „imposibil ca Maja să prevadă consecințele”, că e „crucial ca responsabilitatea să fie plasată celor care sunt, într-adevăr, responsabili” și că e mai important să ne amintim că „vorbim despre responsabilitate legală aici”. Spre sfârșit, a vorbit mai rar și mai încet ca să-i facă pe oameni să-l asculte mai ușor.

— Nu vă lăsați păcăliți, a spus el.

Vocea i-a tremurat un pic, fiindcă avocatul Peder Sander trebuia să transmită tuturor celor din sala de judecată cât de implicat emoțional era în această audiere. Că ceea ce spunea jurnaliștilor, cum că ăsta va fi „ultimul și cel mai important caz” al lui, era adevărat, nu ceva ce inventa. Acea voce tremurătoare spunea că nu eram doar un client oarecare pentru Sander. Sunt Maja. *Acuzată pe nedrept.* Apoi Sander și-a ridicat vocea și a rostit aproape furios, dezgustat și pufnind:

— Doar Sebastian Fagerman poartă întreaga responsabilitate legală.

Pe urmă s-a oprit și și-a pus mâna pe umărul meu, lăsând-o acolo și așteptând ca toți judecătorii să se uite la noi. Încă simt, chiar și aici, în mașină, cu Susse, cât de grea era mâna lui.

— Vrem să învinuim pe cineva pentru tragedia asta, a adăugat Sander. E în firea noastră omenească să căutăm o explicație. Însă ăsta nu este un motiv suficient pentru a o condamna pe Maja. Cel responsabil e Sebastian Fagerman. El e mort.

Iar tata și-a dres vocea din nou. Mama a plâns. Eu am inspirat adânc.

Mama, tata și cu mine ne-am sincronizat perfect în mod dramatic. Și Sander a vorbit doar despre ce se potrivea în limita legii.

Până când am ajuns la clădirea închisorii și mașina a încetinit ca Susse să-și arate permisul, durerea de cap s-a propagat până la frunte. Înghit în sec, îmi îndrept spatele, apoi cobor.

— A fost bine, o asigur eu pe Susse în timp ce trecem prin porțile închisorii. A fost bine.

Ambulanța, spitalul

PARTEA A VII-A

Toată zona a fost restricționată. Am văzut totuși un grup adunat în depărtare, în timp ce eram transportată pe targă din clasă spre ambulanță; am zărit și banda fâlfâitoare alb-albastră a poliției înșirată de-a lungul străzii până la școală și mi-am imaginat barierele de control ridicate între pășunile pentru vaci și lanurile de porumb.

Când m-au ridicat ca să mă bage în vehicul, am auzit altă sirenă de ambulanță care se îndrepta spre școală. Sau pleca?

Nu știu încotro a luat-o ambulanța când m-a transportat de la școală la spital, deoarece n-am văzut ce era afară. Dar am stat acolo pe targă, sub pătură, și mi-am dorit să pot merge acasă. Mi-am imaginat că ambulanța o lua pe scurtătură, că în curând vom ajunge la Altorp, la pista de jogging moale și îngrijită, iluminată toată noaptea de lumini galbene, „atât de practică” (din nou, cuvintele mamei), că vom trece pe lângă terenul de golf, „chiar după colț, atât de practic” (tot cuvintele mamei), pe lângă port și toate ambarcațiunile lui, toate date cu un strat proaspăt de vopsea, tocmai reîntoarse pe apă, gata să iasă în arhipelag: „trăim lângă paradis” (da, tot cuvintele mamei).

Sebastian și-a ancorat la Altorp vasul, *Noaptea Walpurgiei,* cu trei săptămâni mai înainte; am stat la bordul lui – Sebastian a dormit, iar eu eram lângă el uitându-mă la lucarna aburită. Asta s-a întâmplat foarte recent și știam că ambulanța n-o să mă ducă, de fapt, acasă, dar îmi doream mai mult ca oricând să văd din nou locuri cunoscute: Norrängsgården cu terenurile de tenis de sub acoperișurile curbate, drumul pietonal spre Școala Viktor Rydberg, prea abrupt ca să fie urcat cu bicicleta, Școala Vasa, potecile stâncoase din Ekudden, plaja îngustă din Barracuda, copacii din Slottsbacken, hamacul pe care l-a cumpărat tata cu o săptămână în urmă. Dacă aș putea să le văd, ar însemna că nu s-a întâmplat nimic. Însă ambulanța n-avea geamuri și mergea repede și departe, departe, departe.

Oare se vor închide școlile? Cum rămâne cu absolvirea? Va trebui să fie amânată? Petrecerea de absolvire a Amandei? Avea să-și țină petrecerea ultima, după noi, și mi-a spus că trebuia să

țin un discurs. „Trebuie-trebuie-trebuie!” Ce se va întâmpla cu petrecerea ei? Era moartă, nu-i așa? Am auzit-o murind, i-am auzit pe toți murind, pe fiecare, erau toți morți, nu-i așa? I-am văzut murind. Toți în afară de mine erau morți, dar în urmă cu câteva clipe eram toți vii.

•

Cât arăta ceasul? Era la doar câteva ore după ce s-a terminat petrecerea și mergeam cu Sebastian pe lângă Piața Djursholm. Am terminat de vorbit, nu mai aveam nimic de spus, iar el se afla în fața mea, refuza să meargă pe lângă mine și am observat că panoul publicitar de pe trotuar din fața brutăriei era răsturnat. L-au lăsat afară peste noapte? Era cald, era o primăvară caldă, aproape ca vara. De aproape o săptămână căldura părea o risipă și oamenii se temeau că nu va mai rămâne și pentru vacanța de vară. M-am plimbat cu Sebastian mergând desculță pe asfalt, fiindcă mă dureau picioarele, purtându-mi pantofii într-o mână, ținându-i de curelușele de la glezne. Am încercat să-l ating cu cealaltă mână, dar s-a eschivat. Însă tot am crezut că nu mai era furios. Că s-a calmat. Părea mai liniștit. Și nu mai fusese așa de multă vreme. Asta a fost doar în urmă cu câteva ore, nu-i așa? Sebastian era mort?

Acea plimbare. Am urcat în susul aleii Henrik Palmes și strada era complet goală, însă era lumină ca la amiază și în curând aveam să mergem la școală și să-i vedem pe toți din nou. Pe Dennis, pe Samir și ceilalți. Dar acolo, atunci, eram singuri. Nimeni nu mergea în urmă, în fața noastră sau pe lângă noi. Vilele erau sus pe dealuri, mașinile erau parcate în garaje, ușile erau încuiate, alarmele erau pornite.

Tot Djursholm-ul părea părăsit; n-am auzit păsări și nici alte sunete ale dimineții, era doar liniște. M-am gândit că era o liniște de mormânt, ca în minutele ce urmează după explozia unei bombe nucleare. Ce m-a făcut să mă gândesc la bombe nucleare? Chiar am făcut asta sau mă gândesc doar acum, după tot ce s-a întâmplat? Acum că s-a terminat. Totul s-a terminat.

Pe drumul de la școală până la spital am stat pe targa din ambulanță și am ascultat fără să văd nimic afară. Șoferul a condus o vreme până să aud altă sirenă în depărtare. O sirenă nu însemna o „urgență”? Că nu s-a terminat? Că mai era viu cineva?

— N-au murit toți? l-am întrebat eu pe polițistul de lângă mine.

Cred că a fost tipul care m-a scos afară. Polițistul nu mi-a răspuns. Nici măcar nu s-a uitat la mine. Deja mă ura.

•

Personalul spitalului a purtat mănuși din plastic când m-a dezbrăcat și mi-a pus hainele în diferite pungi. Nu mi s-a permis să mă spăl decât multe ore mai târziu. Am văzut trei doctori diferiți și patru asistente înainte să mă lase la duș. Am dat drumul doar la apa caldă, nimic altceva. Am intrat sub jet când a devenit fierbinte, însă n-am simțit schimbarea temperaturii. Tot n-am scăpat de mirosul de sânge. Ușa băii era deschisă, dușul n-avea perdea și o polițistă rezemată de tocul ușii nu m-a scăpat din priviri. Au făcut o grămadă de teste, mi-au răzuit pe sub unghii, pe mine, în mine, cu instrumente din metal, cu tampoane din bumbac ciudat de mari și a trebuit să-mi petrec noaptea la spital chiar dacă nu era nimic în neregulă cu mine.

De-abia mult mai târziu mi-am dat seama că atunci când poliția a venit să-mi vorbească a fost un interogatoriu; de-abia mult mai târziu am înțeles de ce nu mi se permitea să vorbesc cu nimeni în afară de poliție, de ce doctorii și asistentele mi-au spus „nu avem voie să discutăm cu tine despre asta” cu voci care nici nu făceau vreun efort ca să pară înțelegătoare. De-abia mult mai târziu am priceput de ce au trecut câteva ore până i-am văzut pe mama și pe tata.

Altă femeie a stat lângă patul meu, balansându-și bastonul. Odată ce am fost dezbrăcată și pusă pe pat, am întrebat-o dacă mama și tata erau morți. Nu știu de ce am spus asta.

— *Mama și tata sunt morți?*

Și mi-am dat seama că am enervat-o. A sunat de la telefonul ei și apoi s-a întors prima polițistă; avea șolduri de băiat, părul făcut permanent ca în anii ’80 și un reportofon. Cu ochii strânși, m-a întrebat de ce am întrebat dacă mama și tata erau morți. De ce voiam să știu?

— *De ce, de ce, de ce?*

N-am înțeles de ce m-a întrebat asta. Până mai târziu.

Doi polițiști au stat cu rândul să se holbeze la mine în spital. Mama și tata au avut voie să mă vadă cinci minute – trebuie să fi fost seara târziu, poate miezul nopții –, supravegheați de un alt polițist. Eram șase persoane în cămăruța mea, iar mama

stătea pe marginea patului meu. N-a spus și n-a întrebat nimic, nici „ce s-a-ntâmplat”, nici „ce-ai făcut”, nici măcar „cum te simți”. N-a zis că totul va fi bine, nici ce să fac, ce trebuia să fac ca să nu mor, chiar dacă aș fi rostit asta, că aveam să mor, că poate voiam să mor? Mama doar a plâns. Am văzut-o de multe ori plângând, dar niciodată așa. Era o persoană diferită. Avea fața schimonosită, îngrozită. Cred că se temea de mine. Îi era frică să mă întrebe sau să-mi spună ceva, pentru că se temea de ce i-aș fi zis.

E posibil să fi fost sfătuiți de poliție (sau de Sander) să nu pună întrebări sau să nu vorbească despre ce mi se va întâmpla, însă mama oricum nu avea obiceiul să-mi spună ce să fac. Încearcă să-și încrețească fruntea rigidă și să „raționeze”. Dintre toate tipurile de mame, cel mai adesea o alege pe Mama Gânditoare. Cea care vrea să-i arate fiicei că înțelege că e destul de matură ca să-și asume o responsabilitate. Nu că mama ar crede, într-adevăr, asta, ci fiindcă e important pentru ea ca alți oameni să creadă că e adevărat. Totuși, sunt de părere că nu era momentul să arate ce mamă splendidă era. Și, pe lângă asta, șansele ca ea să reușească în acel moment, în acel loc, erau destul de minime. Tata stătea în spatele ei. Și el a plâns. Nu l-am mai văzut plângând până atunci, nici măcar la înmormântarea bunicii.

— L-am sunat pe Peder Sander, a spus el. A acceptat să te apere.

Știam cine era avocatul Peder Sander. Cred că toată lumea cunoaște cine e; apare în ziare și la știri de câte ori apără un ucigaș de copii sau un violator. Și în tabloidele lucioase când merge la vreo premieră ori la vreo petrecere cu regele – nu doar la Banchetul Nobel, cel mai rafinat și mai sofisticat eveniment anual, ci și la petrecerile la care regele hotărăște cu cine să-și petreacă timpul. Peder a fost și la multe emisiuni TV, unde a vorbit ca un expert despre procesele în care nimeni n-a fost destul de norocos ca să-l angajeze.

Ar fi putut fi amuzant. Ca singurul avocat de care am auzit vreodată, singurul care există pentru mine în realitate – și nu strigă doar „Obiectez, stimate domnule judecător” la televizor sau în filme – își petrece timpul cu regele, dintre toți oamenii, un tip ieșit din lumea fanteziei.

Doar am încuviințat.

La fel și mama. Și-a suflat nasul și a consimțit. Un milion de mișcări isterice ale capului. Poate au ajutat-o cumva să nu se piardă cu firea sau măcar s-o împiedice să vorbească. Mă temeam că, dacă-mi deschideam gura fără să gândesc, aș fi scos un țipăt nesfârșit. Mi-am ținut gura închisă. Am dat din cap. Mi-am scuturat capul. Mai mult am dat din el.

„Doar fă-o, am chibzuit eu. Ține-ți gura închisă. Nu vorbi”.

Tata a făcut jumătate de pas în spate și, dintr-odată, mi s-a părut că o să-mi zică să spun „mulțumesc”. Că își va coborî vocea cu o jumătate de octavă, cum făcea când eram mică, și va întreba „Ce spui, Maja?” N-a făcut asta. În schimb, a plecat.

Cred că ar fi trebuit să stea mai mult. Sunt sigură că polițiștilor le-ar fi plăcut să audă o discuție bună, de la inimă la inimă, între mamă, tată și fiică. Însă nu s-a întâmplat asta. Mama și tata au plecat. Nu cred că voiau să fie acolo.

Înainte să se ridice în picioare, mama m-a îmbrățișat. Și-a înfipt unghiile în partea de sus a brațelor mele. M-am aplecat ca s-o îmbrățișez și eu, dar a fost un pic cam târziu și sternul ei mi-a lovit clavicula. Dacă n-aș fi fost mai mare de înălțime decât ea, mi-ar fi putut săruta fruntea sau ar fi făcut alt gest mămos. Dar era imposibil. Când m-am îndepărtat de ea, am observat că marginile ochilor ei erau roz, ca la șoarecii de laborator. Mama a plâns până i s-a dus machiajul și nu l-a mai refăcut după aceea. Însemnătatea acelui detaliu în care se zărea un abis.

După ce au plecat, a intrat o asistentă cu două pastile pentru mine. Erau într-un păhărel din plastic. Le-am luat. Mi le-am îndesat în gură. Le-am înghițit cu apă dintr-un păhărel din plastic un pic mai mare. Apoi ea a plecat fără să închidă ușa. Încă mai era un polițist în uniformă lângă patul meu și altul pe hol.

Credeau, bineînțeles, că plănuiam să mă sinucid, că nu puteam trăi cu rușinea a ceea ce am făcut, însă ăsta a fost încă un fapt pe care l-am înțeles după câteva zile.

— Mersi, am reușit eu să îngaim în urma ei, aproape strigând.

Dar poate ar fi fost mai potrivit să spun că-mi părea rău. „Ar fi trebuit să mor, însă n-am făcut-o. Sunt vie. Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău. N-am vrut s-o fac. Promit că vreau să mor”.

Nu știu dacă am adormit în acea primă noapte. Nu cred. Totuși, am reușit să-mi țin gura închisă. N-am început să țip.

•

A doua zi dimineață, au venit doi polițiști la spital. Am fost examinată minuțios și n-am plâns. Femeia cea slabă și cu părul făcut permanent s-a întors și a adus un tânăr cu niște ochi holbați; a rămas la o jumătate de pas în urma ei. Poate a stat la ușă. În orice caz, arăta ca și cum tocmai se trezise. A căscat la noi pe rând. A terminat cu mine. M-am gândit să mă holbez și eu la el până când trebuia să se uite în altă parte, dar n-aveam destulă energie. Eram obosită, de parcă eram gata să adorm.

Polițiștii nu păreau grăbiți, însă tot nu voiau să se așeze. A intrat un doctor cu o bucată de hârtie și polițista a semnat-o. N-a trebuit să-mi schimb hainele; mi-au spus că puteam să port cămașa de noapte din spital. Oricum, mi s-ar fi dat haine noi doar când ajungeam acolo. Hainele mele, telefonul, laptopul, iPad-ul, cheile de la casă și de la dulăpiorul din vestiar… mi le-au luat pe toate.

Am cerut să folosesc toaleta și să mă spăl pe dinți. M-au lăsat, însă tipa cu părul făcut permanent m-a urmărit până în baie. S-a întors când mi-am dat jos chiloții, cei de la spital, ca să fac pipi și am văzut-o uitându-se la mine prin oglindă când m-am șters.

N-am întrebat cât timp o să stau acolo. Înainte de a ieși din cameră, polițista a scos o pereche de cătușe; mi le-a prins în jurul încheieturilor, ținând un deget între încheietura mea și metal ca să se asigure că nu erau prea strâmte. Apoi mi-a pus o curea în jurul taliei și a legat cu lanțul cătușele de ea. Nu m-am gândit că voi merge acasă. Dar cred că atunci a fost prima dată când mi-am dat seama exact unde mergeam. Chiar dacă partea care mi s-a părut cea mai șocantă a fost că eram încătușată.

— Chiar ai voie să faci asta? am întrebat eu. Sunt doar…

Era gata să spun că eram doar un copil sau un adolescent, însă m-am răzgândit.

Jurnaliștii erau adunați în fața spitalului. Patru bărbați cu camere de filmat și patru femei cu telefoane mobile strânse în palme se aflau chiar în fața intrării. Doi sau trei stăteau mai departe.

N-au strigat când am ieșit pe ușă, dar parcă s-au întors toți simultan. Ogarii bunicului își ridică boturile în aer și încep să scheaune imediat ce el își pune cizmele din cauciuc. Eu eram cizmele de cauciuc ale jurnaliștilor. Sunetul camerelor de luat vederi părea îndepărtat. La o „distanță respectuoasă”, m-am gândit eu la început. Stăteau unde nu trebuia să mă uit la ele.

Cât timp am așteptat-o pe polițista în haine civile să deschidă portiera din spate a mașinii gri în care trebuia să intrăm, unul dintre jurnaliști m-a întrebat cum mă simțeam. Vocea lui era joasă; n-am observat că stătea atât de aproape. Am tresărit.

— Bine, mersi, i-am răspuns eu. Tocmai am ieșit.

Am uitat să-mi țin gura închisă și mi-a ieșit pe ea singurul lucru care era mai rău decât a începe să țip necontrolat. Am simțit în tot corpul că era ceva în neregulă.

— Vreau să spun… am încercat eu să adaug.

Pe urmă am văzut ochii mijiți ai jurnalistului. Nu-i părea rău pentru mine.

Polițista m-a prins de braț. Nu voia să încep să vorbesc.

— Prietenii tăi sunt morți… a început jurnalistul, însă nu i s-a permis să continue.

— Dacă nu taci, a șuierat polițista cu părul făcut permanent, care arăta ca și cum ar fi fost gata să-l lovească pe jurnalist, dacă nu încetezi să pui întrebări imediat, riști să sabotezi investigația. Asta vrei?

Mi-am dat seama că polițista cu părul făcut permanent se temea că jurnalistul va dezvălui ceea ce încă nu mi-au spus, iar poliția voia să vadă reacția mea la acele informații. Dar, în acel moment, am crezut că polițista slabă era supărată pe mine, mai supărată decât a fost înainte, și m-am înroșit. Nu sunt o mică frumusețe fragilă cu piele albă care se poate înroși într-un fel drăguț. Am probleme cu respirația și încep să transpir o sudoare acră și înțepătoare, care lasă pete sărate. Însă am încercat să mă prefac că totul era în regulă și mi-am îndreptat spatele.

În timp ce „Permanenta”, cu șoldurile ei strâmte și unghiile pătrate, și-a căutat prin buzunare cheile de la mașină și jurnalistul a încercat să interpreteze sensul celor spuse de polițistă, am simțit deodată o pală de vânt în părul despletit și dându-mi-l pe spate. Jacheta pe care mi-a pus-o „Permanenta” peste mâini și cătușe a căzut la pământ. Și am stat acolo, într-o cămașă de noapte supradimensionată de spital, fără sutien și cu sfârcurile îndreptate spre cel mai apropiat fotograf. Dacă nu mi-ar fi fost legate cătușele de talie, poate aș fi început să dau din mâini. Aș fi făcut un gest nebunesc de genul tocmai-am-depășit-recordul-de-100-de-metri, mi-aș fi răsfirat degetele îndreptate spre mulțimea mută, care nu era o mulțime, ci doar o duzină de

jurnaliști surprinși (cel puțin) cu dinții nespălați și hainele neschimbate de o zi.

M-a durut tot corpul când am intrat în mașină. Hainele mă ardeau, parcă erau flăcări pe pielea mea. Ca niște meduze înțepătoare, urzici sau arsuri de gradul trei cu bășici, Doamne, m-a durut atât de mult! Cred că tremuram. M-am ținut de centura de siguranță care-mi trecea peste piept; mi-am întors fața de la „Permanentă” și n-am mai respirat până când n-am ieșit din parcare și am ajuns pe autostradă.

Mașinile ziariștilor ne-au urmat. Au păstrat distanța. N-am reușit să văd cum sunau frenetic la birourile editoriale și cum butonau telefoanele ca să trimită pozele, dar știam ce făceau.

Pozele cu mine. Maja Norberg, curva răsfățată din Djursholm, o nebună care nu mai avea niciun contact cu realitatea. Criminala. Maja Norberg era o criminală nebună; de ce ar reacționa poliția așa, transportând o adolescentă în cătușe? Era doar o chestiune de minute până aș fi apărut pe panourile publicitare cu ziare, din paisprezece unghiuri diferite, variațiuni pe aceeași temă.

„Permanenta” s-a liniștit repede. Nu părea s-o deranjeze că eram urmăriți; și-a pus puțin snus pe buză și a început să mestece, pe urmă m-a întrebat dacă voiam și eu. Am clătinat din cap în semn de „nu”.

„Of, Doamne, m-am gândit eu. Trebuie, oare, să ne împrietenim?” Mi-am dorit să-mi fi amintit să cer un analgezic când am plecat. Sau să fi mâncat ceva din ce mi-au dat la micul dejun. Mi-am dat seama dintr-odată cât de foame mi-era. Când a fost ultima dată când am mâncat? Trebuie să fi fost ieri. Dar mi-am amintit doar de o țigară pe care am fumat-o pe balcon cu un polițist. Nimeni nu s-a enervat când am cerut-o. Le-a luat o vreme până să se hotărască pe ce balcon aveam voie și încă puțină vreme până când au făcut rost de o țigară pentru mine, însă, dincolo de asta, li s-a părut normal. Am avut nevoie de o crimă multiplă ca să nu mai fumez pe furiș.

Dar am mâncat ceva la micul dejun azi? Nu. Prânzul cu o zi înainte, cu siguranță nu. Cina? Nu, nu prea cred.

Mi-am rezemat fruntea de geam și am închis ochii. Mi-am dorit să le fi făcut cu mâna la jurnaliști, chiar dacă aveam cătușe. Atunci, amicul regelui ar fi putut pleda pentru nebunie.

Ședința de judecată în cazul B 147 66 Procurorul ș.a. Versus Maria Norberg

PARTEA A VIII-A

Prima săptămână a procesului: marți

Toate procesele urmează același tipar. Există reguli cu privire la cine are voie să vorbească și în ce ordine. Sander mi-a explicat toate astea. Am ascultat cu atenție. Nu vreau să fiu luată prin surprindere, ci să fiu pregătită pentru tot.

A doua zi când ne întâlnim în camera pe a cărei ușă ar trebui să scrie „criminala”, nu e nici măcar ora nouă și jumătate, dar cineva de la Sander & Laestadius a fost la piața de lux din Östermalmshallen pentru prânzul de azi. Mâncarea e rece, însă tot arată de aproximativ un milion de ori mai bine decât tot ce am mâncat în ultimele nouă luni. E o grămadă de ciocolate cu mentă pe masă, lângă termosul cu cafea și farfurioarele cu cuburi de zahăr și lapte în cutii din carton de formă piramidală. Au trecut doar două ore de când am luat micul dejun, totuși mănânc ciocolata și transform ambalajele din staniol în biluțe rotunde, pe care le adun într-o grămăjoară. Nu întreb dacă vrea și altcineva, ci dacă am voie să fumez. Sander îmi cere să mă „abțin” (un cuvânt tipic pentru el), pentru că nu vom putea pleca din această cameră fără ca jurnaliștii să ne înconjoare și, pe lângă asta, e „problematic din perspectiva securității”.

În schimb, Ferdinand mă întreabă dacă aș dori tutun umed, snus. *Bineînțeles* că Ferdinand folosește snus. Probabil nici nu se rade la subsuoară. Câteva dintre femeile gardian de la închisoare sunt convinse că snusul și părul abundent pe corp sunt niște pași în direcția corectă a eliberării femeilor. Și că un pic de miros corporal e un semn de frumusețe naturală. Ferdinand îmi amintește de ele, însă într-un fel mai educat. Nu sunt surprinsă când aflu că snusul din cutiuța pe care Ferdinand mi-o înmânează e tutun la liber, nu în punguțe.

— Nu, mersi, spun eu. Mi s-a oferit mai mult snus de către femei în ultimele luni decât trebuie să primească majoritatea oamenilor într-o viață.

— Nu știi că fumatul e periculos? rostește Clătită răgușit, chiar la ureche. Ai putea să mori tânără.

Nu-mi dau seama dacă e o glumă sau nu.

În orice caz, procurorul o să vorbească azi despre moartea mea. Despre cum ar trebui să fiu moartă.

Argumentele ei sunt acestea: Sebastian și cu mine am hotărât să ne răzbunăm pe oamenii care ne-au trădat. Am mers la școală cu o bombă într-un rucsac și cu arme în altul, ca să omorâm cât de mulți oameni puteam. Crimele au încetat când a murit Sebastian. Și eu ar fi trebuit să fiu moartă, dar nu sunt, chiar dacă așa ar trebui să fie atacurile armate în școli, sau așa sunt de obicei. Unul sau mai mulți nebuni se hotărăsc să se răzbune pe prietenii lor, trag ca demenții până nu mai pot sau până vine poliția, apoi se împușcă unul pe altul, se sinucid sau au grijă să-i omoare polițiștii. Dacă nu se sperie, bineînțeles. Doar lașii supraviețuiesc. Și iată-mă aici, foarte vie, în Curtea Districtului Stockholm, în fața Sălii de Judecată 1. O lașă; ăsta e singurul mod de a interpreta argumentul procurorului.

Nu răspund la comentariile lui Clătită. Un gardian ne deschide ușa și ne spune că putem să intrăm. În timp ce Sander își adună lucrurile, eu reconstruiesc piramida de bile de staniol pentru ultima dată. Ferdinand mă întreabă, din nou, dacă vreau snus. Scutur din cap. Trebuie să arăt foarte disperată după o țigară.

— Atunci, gumă cu nicotină! exclamă ea veselă și mă gândesc că tocmai a avut o idee genială.

Ferdinand are și timp să caute prin poșeta ei, înainte ca Sander să plescăie din limbă. Pentru nimic în lume nu m-ar lăsa Sander să mestec gumă în timpul procedurilor procesului. Intrăm și ne ocupăm locurile.

•

Obrajii lucioși ai lui Spune-mi-Lena sunt îmbujorați. Poate și-a început ziua stând pe treptele din fața tribunalului și ținând o conferință de presă; vremea e bună astăzi, însorită și rece. Și sunt gata să pariez că i-ar plăcea niște conferințe de presă pe treptele tribunalului. „O persoană foarte importantă într-un film foarte captivant”. Sau poate a mers pe jos până aici, de vreme ce e important să includem mișcarea în rutina zilnică? Dacă ar trebui să ghicesc, Lena Pärsson urcă pe scări în loc să ia liftul și crede că asta înseamnă că poate mânca două pateuri din aluat danez sau două prăjituri cu marțipan ambalate individual, în pauza de cafea, în fiecare zi. Spune-mi-Lena pare și genul de om care cumpără obligațiuni și și-a făcut o asigurare suplimentară

de pensie, care a urmat cursurile de Drept fără să facă împrumuturi (pentru că o persoană datoare nu e niciodată liberă!). Nu trebuie să fac aproape niciun efort ca să-mi imaginez cum arată casa ei (o casă duplex): lambriu de pin în camera de zi, amulete indiene pentru vise plăcute peste paturile copiilor, cea mai mare colecție de broaște ceramice din Suedia într-un dulap din sticlă, iar acum e rândul ei să vorbească. Din nou. O urăsc pe doamna procuror-șef Lena Pärsson.

Au trecut nouă luni de articole în ziare și programe la televizor în care toată lumea, absolut toată lumea a avut voie să vorbească, toată lumea în afară de mine a avut voie să plângă la orele de maximă audiență, toată lumea în afară de mine a ținut o conferință de presă pe orice nenorocite de scări a vrut, în timp ce avocatului meu și familiei mele li s-a interzis să facă declarații publice. Apoi – ca o smântână închegată pe un somon plin cu dioxină – e rândul procurorului să vorbească. Iar acum o să spună povestea criminalei care ar fi trebuit să se împuște, dar n-a fost destul de curajoasă: o lașă nenorocită, care refuză să accepte consecințele, care crede că poate scăpa basma curată. Asta sunt eu.

Sander poate explica până răgușește, însă eu tot n-o să înțeleg de ce începe ea. Procurorul poate să spună mizerii despre mine cel puțin o zi sau poate două. Pe urmă, după ce o să ni se permită nouă să vorbim, va fi din nou rândul ei. Va chema martorii pe rând, iar ei vor avea un lucru în comun: toți vor fi de acord că sunt un monstru.

Azi și în nu știu câte alte zile, e rândul procurorului-șef Lena Pärsson. E ziua ei de pledoarie. Mama e atât de palidă, încât pare că poartă machiaj alb; fruntea lui tata e lucioasă. Sander e perfect relaxat, ar putea foarte bine să fie și în camera lui de zi, dialogând cu niște oameni pe care i-a invitat la un pahar. Numai că eu n-am fost invitată la acest cocktail. Sunt întinsă pe masă. Pe mine mă vor mânca, mă vor felia cu paleta de tort.

Vom asculta. Apoi ne vom uita la poze, desene, arme și protocoale. Vom citi e-mailurile mele. Mesajele mele. Postările mele de pe Facebook. Vom vedea pe cine am sunat și cât de mult am vorbit. Vom discuta conținutul laptopului meu și al dulăpiorului de la școală. Vom citi chiar și un fragment pe care l-am scris pe coperta interioară a unui manual de-al meu, un citat

dintr-un poem: „Când nu mai ai ce aștepta și nici ce suporta”[2], care, conform procurorului, face aluzie la o dorință de moarte. Săptămâna viitoare, Lena Pärsson va aduce mai mulți martori. Vor vorbi, vor spune „totul”. Dacă ar fi după Spune-mi-Lena, chiloții mei murdari ar fi plimbați prin cameră ca să-i miroasă toată lumea.

Sunt ultima primită înăuntru. Mă așez la locul meu și mă holbez la masă. Slavă Domnului, ar fi imposibil să vorbesc cu mama și cu tata chiar și pentru o clipă. Cu atât mai puțin să mă îmbrățișeze, să mă mângâie sau să-mi aranjeze părul. Lui Clătită i-ar plăcea ca ei să poată face asta, fiindcă jurnaliștii urmăresc tot ce fac și avocatul asistent n-are nicio problemă cu jurnaliștii care se holbează, atât timp cât el controlează ce văd ei. I-ar plăcea ca mama să-mi dea la o parte bretonul de pe față și șuvițele de păr după ureche.

A făcut asta de când o știu. Dacă cineva ar fi fotografiat-o de fiecare dată când a făcut așa ceva – degetul ei mare și cel arătător, părul meu după ureche –, ar fi ca una dintre acele serii de imagini pe care le găsești pe YouTube. Același subiect timp de treizeci de ani, filme despre topirea ghețarilor sau despre cum o fetiță se transformă dintr-o tipă sexy într-o babă fără dinți în doi ani, deoarece a folosit metamfetamină cristalizată. O grămadă de imagini, succedându-se foarte rapid, una după alta: părul Majei dat la o parte. Păr scurt și pufos de bebeluș, păr mai lung și creț de fetiță, bretonul pe care mi l-am tăiat singură în ziua pozei de grup de la grădiniță, când mi-am făcut șuvițe mai deschise fără să-i cer voie mamei și în care i-am cerut să-mi onduleze părul pentru ritualul confirmației. Când purtam o cunună pentru solstițiul de vară. Sclipiciul Lucia. Codițele împletite fără elastice de păr. Părul superlung, care n-a mai fost tuns de vreo unsprezece luni, spălat cu șampon de închisoare.

Jurnaliștii se vor uita bine dacă mama se va agita pentru mine. Clătită va face pe el de bucurie. Eu rămân la locul meu și mă holbez în gol.

•

[2] „When there is nothing left to await, and nothing more to bear” e traducerea mea în engleză, din poemul *Stjärnorna*, de Karin Boye: „Näringet finns att vänta mer, och inget finns att bära på”. Publicat prima dată în *Gömda land*, Stockholm: Albert Bonniers förlag, 1924. (n.a.).

Când Lena Pärsson își activează microfonul, difuzoarele pârâie.

— Bine ați venit, declară judecătorul, reușind să sune ca și cum ar fi spus o laudă.

Apoi îi oferă cuvântul procurorului. Obrajii ei sunt încă rozalii.

— Din cauza acțiunilor ei în timpul zilelor și orelor dinaintea crimelor, acuzata e vinovată de incitare la crimă… zice ea citind din notițele ei… dat fiind că în acea zi acțiunile ei i-au indus lui Sebastian Fagerman…

De ce citește din notițe? E chiar atât de greu pentru vrăjitoarea asta să-și amintească de ce mă acuză? E posibil să fii procuror chiar dacă ești atât de prost?

— Întâia crimă a fost primul pas în planul pus la cale de Maja Norberg și Sebastian Fagerman, pentru a comite atacul de la Liceul Djursholm, din clasa 412, din aceeași dimineață, continuă procurorul, apoi își pune jos hârtiile, ba chiar își scoate și ochelarii de citit. O să demonstrez că, fără îndoială, acuzata a fost implicată activ atât în pregătirea, cât și în executarea acestui act.

•

— Noi o să vorbim ultimii. Asta e în avantajul nostru, a spus Ferdinand.

Greșește, bineînțeles. Nimeni nu va mai avea energie să asculte după ce termină procurorul. Nimeni n-o să vrea să se uite la mine, cu atât mai puțin să mă lase să vorbesc. Și ce pot să fac în legătură cu asta? Nimic.

Nu contează ce zicem; nimeni n-o să înțeleagă ce vreau să spun, nimeni n-o să creadă când o să le declarăm că toți jucam același joc, doar că în roluri diferite.

Sander o să povestească *versiunea mea.* Însă va fi prea târziu; ei deja se vor fi hotărât.

Procurorul tot trăncănește despre cum eram un cuplu, Sebastian și cu mine. Că era iubitul meu. Procurorul pretinde că l-am iubit pe Sebastian atât de mult, încât mi-a acaparat viața. Că aș fi făcut orice pentru el, pentru dragostea noastră.

Lena Pärsson continuă să precizeze cum va dovedi că are dreptate.

— Voi chema următorii martori… mărturia… bla, bla, bla. Proba… bla, bla.

Ferdinand pretinde că e înțelegătoare privindu-mă pieziș și pe furiș. „Nu te mai holba”. Clătită schimbă poziția la două dosare. „Stai locului”. Mă întreb, oare de ce sunt ei aici? Sunt inutili. Nu m-am putut abține să n-o întreb pe Ferdinand, care e menită să fie dovada că nu urăsc oamenii de culoare, cum se simțea când mă apăra. A devenit atât de îngrozitor de agitată, că am crezut că o să facă pe ea. Mi-a spus bâlbâindu-se că era o „oportunitate unică”. Era „onorată să fie însărcinată” cu cazul meu și „spera că experiența ei putea fi de ajutor”.

O mare tâmpenie. Ferdinand urăște totul la mine și la procesul ăsta. Urăște faptul că e evident că n-are destulă experiență să fie avocata mea, dar tot stă aici, în sala de judecată. Urăște faptul că e „potrivită” pentru caz, deoarece asta înseamnă că trebuie să dea tot ce are mai bun – în fața jurnaliștilor și a tuturor colegilor ei geloși –, ca să arate ca trofeul musulman al lui Sander din centrul orașului, chiar dacă s-a născut în Sundsvall și a primit ritualul confirmației în Biserica Suediei. E clar ce gândește, dar nu va spune niciodată că singurul lucru care îi place la acest proces e că vom pierde.

Lena Pärsson continuă să vorbească:

— Potrivit declarației medicului legist, a se vedea anexele 19 și 20, moartea Amandei Steen a fost cauzată de două gloanțe inițiale pe care acuzata, Maja Norberg, le-a tras cu arma 2. După câteva secunde, acuzata a tras încă odată cu arma 2. Acele trei împușcături, conform declarației medicului legist, a se vedea anexele 17 și 18, au cauzat moartea lui Sebastian Fagerman.

Noi „admitem unele capete de acuzare”. Asta înseamnă că e adevărat. Eu i-am omorât. Eu am omorât-o pe Amanda. Eu l-am omorât pe Sebastian. Și n-am făcut-o din dragoste. Putem spune ce vrem despre asta – eu tot am făcut-o.

PARTEA A IX-A

Prima săptămână a procesului: marți

N-aș fi pariat niciodată pentru asta, dar procurorul-șef Lena Pärsson reușește, până la urmă, să-și încheie declarațiile de introducere până la prânz. Pe urmă (Ferdinand a fugit să ne încălzească mâncarea înainte s-o mâncăm) e timpul ca ea să înceapă să prezinte probele documentate. Sunt nenumărate rapoarte diferite de autopsie, documente, memorandumuri ale poliției, hărți ciudate, mai multe rapoarte, rezultate de laborator, extrase și opinii oficiale… Și nu pot să țin evidența tuturor, e tot mai ușor să n-ascult, Lena Pärsson citește cu voce tare, Lena Pärsson citește din notițele ei, vocea Lenei Pärsson e plângăcioasă, aproape un pic răgușită spre sfârșit, Lena Pärsson ar trebui să-și dreagă vocea, însă n-o face.

Cererea de chemare în judecată are doar unsprezece pagini, dar procurorul trăncănește despre ea de parcă ar fi de unsprezece mii de pagini. Iar totalitatea materialului e cam de mărimea asta, dacă iei în considerare măcar tot raportul de investigație.

Nu mi se permite să spun nici măcar un cuvânt toată ziua și nici să plec. Trebuie să fiu prezentă și să îndur. Încerc să n-o ascult pe urâta de Lena.

Citește cu voce tare unele mesaje. Cele pe care le-am trimis Amandei, lui Sebastian și lui Samir. Cele pe care le-am primit de la Sebastian și Amanda. Și de la Samir, bineînțeles. În același timp, proiectează conversațiile noastre pe un ecran mare ca toată lumea să citească. E ridicol de încântată de cum le-a adunat pe toate. E vorba despre *metodologia* ei.

Îmi amintesc când Amanda mi-a arătat o scrisoare pe care a scris-o bunica ei înainte să moară. Misiva conținea instrucțiuni cu privire la cum voia să fie îmbrăcată bunica în coșciug și ce fel de muzică ar fi trebuit să cânte la biserică. Era o piesă clasică ce trebuia să fie interpretată de un anumit cvartet. Amanda și cu mine n-am mai auzit de acea piesă sau de acel cvartet. Însă Amanda a argumentat că problema era că cea mai bună

prietenă a bunicii a murit prima și, la înmormântarea ei, au cântat același cântec, așadar bunica trebuia să vină cu altă idee, fiindcă nu voia ca oamenii să creadă că nu putea să gândească de una singură. Dar bineînțeles că bunica va fi moartă când se va interpreta acea piesă. Prietena era moartă și ea. Și totuși, era important pentru bunica Amandei să nu pară o imitatoare.

Nu înțelege de ce toți vor să fie originali, unici, chiar și după ce mor. Oh, nu, nu poți folosi cântecul bisericesc *Amazing Grace (Binecuvântarea divină)* ca orice cumpărător de produse cu reduceri, trebuie să-l faci special și de neuitat. Ceea ce înseamnă că un fraier va trebui să cânte *Tears în Heaven (Lacrimi în rai)* acompaniat de o chitară clasică dezacordată doar ca să nu riști să-ți începi odihna veșnică pe o melodie banală. La fel ca la alte funeralii „personale”.

Oamenii sunt penibili până la sfârșit. Nu unici.

Iar acum Amanda e moartă. Amanda, Sebastian și toți ceilalți. N-am fost la înmormântarea niciunuia dintre ei. Bineînțeles, faptul că nu mi s-a permis n-a fost cel mai mare obstacol. Însă tot voiam să știu unde s-au desfășurat funeraliile, iar Sander mi-a spus. Singura ceremonie de îngropăciune despre care nu mi-a zis nimic a fost cea a lui Sebastian, deoarece a fost organizată în secret.

Mă întreb dacă Sebastian a dezvăluit cuiva cum voia să fie înmormântarea lui. Probabil n-a făcut-o. Vorbea doar despre moarte, niciodată despre ce se va întâmpla după aceea. Amanda, pe de altă parte, cu siguranță trebuie să fi avut o grămadă de idei despre cum ar fi trebuit *să-și ia rămas-bun* de la lume. Însă de ce ar fi plănuit așa ceva?

Trebuie să fi fost o provocare organizarea unei înmormântări pentru Sebastian. Nu puteau trimite invitații sau să publice un anunț la ziar. „În loc de flori, vă rugăm să faceți o donație pentru Medici fără Frontiere”.

Și totuși, trebuie să fi făcut ceva, nu-i așa? *În privat,* la ceremonia aceea la care au fost prezenți doar cei mai apropiați lui, cine or fi fost, de vreme ce nici Claes și nici eu n-am participat? Mă întreb ce fel de muzică a fost interpretată. Au cântat unul dintre cântecele preferate ale tatălui lui Sebastian? Asta asculta cel mai mult. „Montains of Lhasa are feeling the rain/ People are walking the Botella lanes/ Preacher takes the

school/ One boy breaks a rule/ Silly boy blue, silly boy blue[3]" Mă întreb cum l-au îmbrăcat. Pun pariu că toți au purtat „tricoul lor preferat". Fiindcă lumea se așteaptă ca *toți* adolescenții morți să aibă un tricou preferat.

Îmi imaginez că l-au îmbrăcat pe Sebastian cu un costum. Probabil a trebuit să-l cumpere Majlis. Unul scump, într-o culoare conservatoare, unul potrivit pentru incinerarea unui criminal.

Dacă ar trebui să ghicesc, probabil i-au făcut slujbă de înmormântare la biserică, urmată imediat de înhumare, or, poate fratele lui Sebastian i-a împrăștiat cenușa în vânt sau peste o mare secretă, ca să nu aibă un mormânt care să fie vandalizat și povestea să ajungă în ziare.

Mă întreb și dacă mama lui Sebastian a fost acolo, chemată din Elveția dintr-o clinică pentru tratarea dependenței de pastile, de la o muncă de caritate în Africa sau de unde și-o fi petrecut timpul, când starea copilului ei s-a înrăutățit tot mai mult.

O vizualizez: ochelari de soare gigantici și atât de rasă și epilată cu ceară și laser, încât pielea ei a devenit transparentă ca o meduză. Poate cu o floare portocalie de mac pe care s-o pună pe sicriu? N-ar aduce niciodată trandafiri, flori care la o înmormântare sunt banale, în timp ce ochelarii care fac hoașțele bătrâne să arate ca niște muște sunt considerați, în mod ciudat, eleganți.

Când procurorul Lena Pärsson arată imagini din sala de clasă, îl aud pe tata mișcându-se pe scaunul lui; nu trebuie să mă uit la el ca să știu că-i e greu să stea nemișcat. Dar când sunt derulate imaginile înregistrate de camera de supraveghere de pe aleea lui Sebastian, în care apar cărând o geantă din casa lui până la mașina sa și apoi așezându-mă lângă Sebastian pe locul din dreapta, în sală e atât de multă liniște, că poți auzi și cum cade un ac. Arăt ca și cum aș fi crezut că bagajul era greu. (Era greu.) Mi l-au găsit în dulăpiorul din vestiar după aceea. Însă bomba n-a explodat, era *sub standard* potrivit experților pe care Lena nu-i citează, deoarece nu se potrivește imaginii de monștri cu resurse nelimitate pe care ea ne-a creat-o.

Nu mi-am luat rămas-bun de la Lina în acea dimineață, când am plecat de acasă pentru ultima dată. Ea încă dormea. Cel puțin așa cred. Îmi doresc să fi mers oricum, să mă fi uitat la ea,

[3] Prima strofa din melodia *Silly Boy Blue,* de David Bowie, din albumul „David Bowie", Decca, 1967. (n.a.).

îmi place s-o privesc pe Lina când doarme (întotdeauna pe burtă, cu pumnii strânși pe pernă). Încerc să-mi amintesc ultima dată când am văzut-o, despre ce am vorbit, ce purta, cum arăta, dar nu pot.

Tata trebuie să-și fi luat trei săptămâni liber de la serviciu ca să vină la proces; mă întreb dacă i s-a cerut să-și lase telefonul mobil la punctul de control din tribunal și mă mai întreb și ce face Lina când ei sunt aici. E cu bunicul? Mă întreb, totodată, ce crede bunicul despre toate astea. Vorbește cu Lina despre unde sunt? Când mai trăia bunica, relația ei cu bunicul se baza pe faptul că el îi spunea niște lucruri, iar ea îi punea o grămadă de întrebări, astfel încât bunicul să-i explice tot. Nu pentru că voia sau avea nevoie să știe mai multe ca să înțeleagă, ci fiindcă bunicului îi plăcea să explice lucruri. Când a murit bunica, el se pare că s-a pierdut cu firea și a devenit confuz. Am continuat să-i punem întrebări inutile, însă n-a mai fost la fel. S-a ramolit când a murit bunica, s-a întâmplat ceva cu ținuta lui până la înmormântarea ei. Acum e un bătrânel obișnuit (ochi umezi și genunchi umflați), nu mai face plimbări lungi cu câinii lui fără lesă și arată cu mâna spre plante despre care ar trebui să știi din ce specie fac parte. Nu știu dacă bunicul poate răspunde întrebărilor despre mine. Nici dacă Lina îndrăznește să întrebe.

•

Mai mult decât orice altceva, mi-e dor de Lina. Nu mai vreau s-o văd. Visez că-și pune mânuța, ușoară ca frunza de mesteacăn, pe brațul meu, se uită la mine și mă întreabă de ce. „Nu știu”, vreau să-i spun. Dar n-aș putea să răspund niciunei întrebări puse de Lina.

În timp ce Spune-mi-Lena, Lena Pärsson, vorbește, îmi înțepenește gâtul de la cât de mult mi-am ținut capul sus. Când menționează despre ceea Sebastian și cu mine ne-am scris în acea noapte în care mi se părea că s-a terminat un război nuclear, vreau să țip.

„Da! Aud ce spui, afurisită de curvă cu metodologia ta. Taci din gură”.

Acum citește iar din notițele ei.

— Biroul procurorului cere condamnarea pentru următoarele crime…

Apoi începe să le turuie pe toate: … incitare la crimă… bla, bla, omucidere sau omor prin imprudență, omor voluntar sau

involuntar... Bla, bla, bla. Bla, bla, bla. Îi trebuie cincisprezece minute ca să „recite” toate crimele pentru care ar trebui să fiu condamnată, sau cel puțin așa mi se pare.

Îmi imaginez că înmormântarea lui Sebastian a fost destul de neobișnuită. La cea a Amandei s-a cântat – cu o probabilitate de sută la sută – *Lacrimi în rai.*

Închisoarea, primele zile

PARTEA A X-A

Prima dată când l-am întâlnit pe Sander a fost la vreo oră după intrarea mea în închisoare. A trebuit să aștept în camera de vizită câteva minute înainte ca el să intre. Am stat pe unul dintre cele patru scaune pentru adulți și m-am holbat la colțul de joacă. În el era o masă în miniatură, un cărucior rupt pentru păpuși, un set de ceai din plastic și câteva cărți care au fost citite până s-au rupt, cu imagini de Astrid Lindgren, scriitoarea suedeză de literatură pentru copii. Lina n-a venit niciodată aici ca să mă viziteze. A fost scutită de jucăriile din închisoare.

De fiecare dată când mă întâlnesc cu Sander, dăm mâna unul cu altul și prima dată n-a fost o excepție. Chiar la întâia întrevedere mi s-a părut că era oaspetele meu, însă n-am știut ce să-i ofer. Am turnat apă într-un pahar și i l-am dat cu mâinile tremurânde, totuși n-am vărsat apa din el.

A vorbit el mai mult. M-a întrebat despre „viziunea mea asupra acuzațiilor”. N-am știut care erau acuzațiile. Sunt sigură că mi le-au spus polițiștii, dar în momentul acela nu mi-am amintit dacă mi le-au menționat.

— Ești suspectată de complicitate la…

A părut surprins când și-a dat seama cât de confuză eram. Am încercat să-i explic, însă în mintea mea era o harababură.

Sander a încuviințat și m-a sfătuit să încerc să iau câte un lucru pe rând, că totul se va lămuri „în cursul zilei” sau „destul de curând” și că, probabil, ar trebui să începem prin a asculta ce avea de zis poliția.

— Ești sub suspiciune rezonabilă de omucidere, printre alte lucruri, mi-a explicat el atunci cu o voce perfect normală, dar gradul de suspiciune va crește, poate, înainte de sfârșitul zilei.

De parcă asta ar fi făcut totul mai ușor de înțeles.

Chiar înainte de a pleca mi-a înmânat o pungă plină cu haine, ale mele. Trebuie să le fi primit de la mama. S-au dovedit a fi foarte utile, deși nu mă așteptam. N-am avut timp să încep să plâng înainte ca el să plece.

După ce m-am întors în celulă, mi s-a adus o tavă cu mâncare rece. Am pus punga pe podeaua celulei; n-am mâncat nimic, am

spus „nu, mulțumesc” când cineva s-a oferit să-mi încălzească mâncarea din farfurie și am stat pe pat, pe spate, holbându-mă la tavan o vreme (m-au verificat la fiecare jumătate de oră, deoarece încă mai credeau că o să mă sinucid), apoi au venit să mă anunțe că voi fi interogată. „Permanenta” de dimineață, de mai devreme, de când am fost transferată de la spital, s-a întors. Avea alt coleg polițist cu ea. Iar Sander era și el acolo, bineînțeles. Și el s-a întors. Și a adus-o pe Ferdinand. Avea mâinile asudate și buzele uscate. „Evin” era numele ei (fără nume de familie). „Permanenta” s-a schimbat în haine curate, dar chiar și acestea noi păreau spălate la temperatura greșită. Mă așteptau într-o cameră specială de interogatoriu.

Mi s-a permis să citesc transcrierile interogatoriilor, chiar dacă nu prea era necesar – mi le amintesc în detaliu. Toate acele zile și luni când am simțit că tot ce făceam era să dau și să scutur din cap. N-am înțeles nimic atunci, însă îmi amintesc totul acum.

Camera de interogatoriu din centrul de detenție pentru minori se afla în aceeași clădire în care era și „camera mea”; chiar și la același etaj. Avea ferestrele înghețate. Era imposibil să vezi ceva afară, doar o ceață în culori fără nume și umbre. Umbrele unei seri de noiembrie în Suedia? Sau ale unei nopți? „Unde e soarele? îmi amintesc eu că am reflectat. Chiar au voie să interogheze oamenii la miezul nopții?” Am întrebat cât era ceasul.

— Ți-e foame? m-a întrebat colegul „Permanentei”.

Tot timpul vorbesc de mâncare. Mănâncă-mănâncă-mănâncă. Oare criminalii Suediei trebuie să fie o grămadă de bulimici? Am dat din cap în semn de refuz.

Polițista mi-a răspuns că era ora cinci. „Cinci dimineața?” m-am întrebat în sinea mea, însă n-am întrebat-o și pe ea. Oricum, ar trebui să fie lumină afară.

El a continuat să-mi spună că ne va aștepta cina când o să terminăm. Așa că era seară. Nu-mi era foame. Nici măcar nu-mi venea să cred că voi mai putea mânca vreodată.

Am stat într-un fel de scaun-șezlong, ca la psihiatru. Sander și Ferdinand lângă mine, împreună cu colegul „Permanentei”, pe scaune normale, la o masă obișnuită. Polițistul nu purta uniformă, ci un fel de haine asemănătoare cu o pijama; trebuie să fi fost niște pantaloni de costum necălcați. S-a prezentat, dar i-am uitat imediat numele. A fost la spital cu o zi mai devreme?

Nu mi-am amintit. Însă ar trebui să mi-l amintesc? Era evident că nu și-a pieptănat părul de când s-a trezit în urmă cu o săptămână și asta, teoretic, era de neuitat. Zgomotul pe care-l făcea când își dregea vocea se grava în creierul oricui trebuia să-l asculte. Cineva de acolo mirosea ca țigările de ieri; trebuia să fie el. Am mai întrebat încă o dată care era numele lui, iar el l-a lătrat încă o dată. Tot nu l-am reținut. „Nu contează”, am chibzuit eu și am încuviințat.

„Permanenta” mi-a zis că interogatoriul va fi înregistrat pe o casetă video. Mi-a arătat o cameră de filmat în partea superioară a ușii și alta exact deasupra noastră. Polițista slabă părea mai atentă decât colegul ei și aparent, în ciuda blugilor ei de benzinărie, era un fel de șef al investigației. Am consimțit și spre ea chiar în momentul în care am găsit un muc uscat, prins între crăpătura dintre partea laterală a scaunului și pernă.

Era imposibil să stau normal pe scaunul meu. N-am înțeles de ce voiau să stau pe jumătate aplecată în spate; nu voiam și nu mi-am dat seama cum le-aș putea explica asta, așa că am făcut-o oricum; îmi era greu să respir, prin urmare am revenit la poziția inițială și am fost nevoită să stau pe o parte pe scaun ca să nu mă las în jos.

„Permanenta” mi-a folosit numele. Frecvent. *Maja.* În stilul telemarketing.

— Bună, Maja. Te-ai răzgândit în privința chestiunii vinovăției, Maja? Nu? Maja?

Uneori încerca să pară înțelegătoare. Apoi întrebuința vocea de „arată-mi-pe-păpușă-unde-te-a-atins”:

— Maja, poți să-mi spui… să-mi explici cum ai ajuns implicată în asta? Maja? De ce crezi că ești aici, Maja? Sper că înțelegi, Maja, că trebuie să…

Pe urmă revenea la vocea de telemarketing:

— Ce mai faci, Maja? Vrei să bei ceva, Maja? Crezi că putem începe, Maja? Crezi că ai putea… Maja… Maja?

Am scuturat din cap de câteva ori. În schimb, când a părut confuză, am încuviințat până când a început să vorbească din nou.

A scos o foaie de hârtie și un creion cu vârful tocit. Cu siguranță, n-am înțeles asta. Trebuia să le folosesc? Să-mi scriu răspunsurile? Credea că eram surdomută?

Când n-am făcut nimic, a început să mâzgălească pe hârtie. O schiță. La început un dreptunghi mare, clasa, apoi un dreptunghi mic în el, catedra și băncile. A marcat ferestrele și ușa care dădea spre coridor. Mi-a pus întrebări în timp ce făcea asta. Dar, după o vreme, a renunțat să mai întrebe despre clasă. S-a străduit de câteva ori să mă convingă să relatez ce făcusem înainte de cursuri.

— Maja, ce ai mâncat la micul dejun? Maja, cum ai ajuns la școală?

M-a condus mama? Dau din cap că nu. Am luat autobuzul spre școală? Dau din cap că nu. Am mers cu Sebastian? Dau din cap în semn că da. Presupun că întrebările astea erau un fel de încălzire. Vorbitul despre alte lucruri. Alergatul pe loc. Întinderea unor mușchi.

„Permanenta” a renunțat și ea după o vreme.

— Maja, Sebastian a fost iubitul tău, a rostit ea dintr-odată.

Asta n-a sunat ca o întrebare. Și, oricum, m-a luat prin surprindere.

Nu știu de ce, nu mă așteptam ca ea să întrebe asta. Mi se părea prea banal. Mi-ar fi arătat fotografii cu morți, cum vedem uneori în serialele criminalistice de televiziune? Am avut impresia că va împrăștia pozele cu cadavre pe masă ca pe niște cărți de joc. Apoi le va pune pe schița ei, marcând contururile corpurilor. Amanda, Samir, Sebastian, Christer, Dennis.

Mi-am închis ochii. Și acolo era el. Cu ochi care vedeau întotdeauna prin mine. Cu mâini pe care pielea mea nu le va uita niciodată. Corpul lui, totul la el, toate părțile moi și tari, dure și ascuțite, mirosul lui, cum îl simțeam când mă penetra și greutatea lui peste mine. Asta mai mult ca orice. Corpul lui peste al meu. Până când au venit să mă scoată din sala de clasă. Până l-au luat de lângă mine. Și i-au dus corpul departe.

„Sebastian, m-am forțat eu să gândesc. Vrea să vorbesc despre Sebastian. Nimic mai mult”.

„Nu, am chibzuit eu după câteva clipe. Doar încuviințează”.

— Mmhmm.

„Nu spune nimic”.

„Privește-mă cu ochii tăi electrici, iubitule. Pune-ți arma cu raze la capul meu. Apropie-ți fața spațială de mine, iubire.”[4]

[4] „Keep your ’lectric eye on me babe / Put your ray gun to my head / Press your space face close to mine, love”, versuri din *Moonage Daydream,* de David Bowie, din

Nu spun nimic. Îmi vâjâie capul. Mi-l cuprind cu mâinile ca să nu mi se spargă în bucăți.

Sebastian asculta mereu muzica preferată a tatălui său, întotdeauna, încontinuu, și când ne-am sărutat pentru prima dată (nu la grădiniță – când m-a sărutat de-adevăratelea întâia dată) mi-a spus Sweet Mary Jane. N-am știut atunci, dar și asta a fost ceva inspirat de una dintre melodiile preferate ale tatălui său. M-am urcat pe scuterul Vespa și mi-am pus casca. Mi-a zis ceva și mi-a dat țigara cu marijuana pe care o avea în gură. Buza de jos îi lucea de la salivă. Am refuzat. Mama și tata, probabil, ne spionau de la fereastră; nu înțelegeam cum de era așa de îndrăzneț.

— Nu, mersi.

Apoi m-a sărutat, s-a aplecat în față și mi-a depărtat buzele cu limba lui. Când s-a retras, mi-a băgat țigara în gura pe jumătate deschisă.

— Maja, mi-a șoptit el, iar eu am tras o dată din ea, n-am tușit.

M-a lăsat să trag de trei ori până m-a sărutat din nou. Sebastian mă săruta și eu fumam marijuana la câțiva metri de părinții mei.

Aș fi putut să consimt în sensul că voiam să trag un fum din țigara lui. „Mmhmm”. Era iubitul meu. Sau aș fi putut să scutur din cap în semn că nu. „S-a terminat”. Oricum, nimeni n-ar fi înțeles.

Îi plăcea să-mi pună căștile lui pe cap, să mă lase să ascult cântecele preferate ale tatălui său în timp ce mă săruta, mângâindu-mi pielea. Ținându-mă în brațe. Refuzând să mă lase să plec. Nu voia să mă lase să plec, nu voia să renunțe la mine, nu voia.

Era iubitul meu? Întrebarea asta nu merita un răspuns.

— I-am destăinuit că nu mai suportam, am șoptit eu, fără să știu dacă ea m-a auzit. Că trebuia să se termine.

Am spus-o, nu-i așa, după ce am făcut ultima plimbare? Sau doar m-am gândit la asta? „Ai la tine o lamă de ras, doar așa, în caz de depresie?”[5]

---

albumul „The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars”, RCA, 1972. (n.a.).

[5] „Do you carry a razor, just în case, in case of depression?” versuri din *Young American,* de David Bowie, din albumul „Young Americans”, RCA, 1975. (n.a.).

Nu-mi amintesc dacă „Permanenta” s-a uitat la mine, însă îmi aduc aminte că vocea ei a devenit mai moale.

— Ascultă, a adăugat ea. Trebuie să înțelegi că înainte de a fi implementate măsurile pe care le-am luat în cazul tău… tocmai ai împlinit optsprezece ani, nu-i așa?

Am încuviințat, deși nu trebuia. Cu siguranță, îmi cunoștea vârsta.

— Ei bine, nu se obișnuiește ca tinerii să fie ținuți în izolare și cu restricții totale, așa cum am făcut cu tine. Înțelegi că am urmat procedura asta nu doar pentru că te-ai întâlnit cu un tip care a făcut ceva… și că ai fost cu Sebastian… e mai mult.

Am consimțit. Sander s-a îndreptat.

— Despre ce vorbești? a întrebat el.

— Vom ajunge și la asta în scurt timp, în detaliu, după ce vom termina de trecut prin materialul pe care-l avem. Dar avem mai mult, iar acum pot doar să te rog să ne relatezi totul imediat, e spre binele tău. Deoarece am convingerea că știi mai multe despre asta decât ce ne-ai spus până acum.

Am încuviințat, doar din impuls, apoi am regretat și am dat din cap în semn de „nu”. Sander stătea ca pe ace.

— Și trebuie să te informăm despre o acuzație suplimentară.

Dintr-odată, fiecare cuvânt părea mai important decât înainte, chiar dinainte de a-l rosti.

— Are legătură cu ce s-a întâmplat înainte să mergi la școală cu Sebastian. E vorba de tatăl lui.

N-am replicat nimic și ea a continuat:

— Crezi că trebuie să vorbești cu avocatul tău pentru câteva minute? Putem lua o pauză.

Am scuturat din cap.

— Maja, ți-ar plăcea să vorbești cu avocatul tău pentru o clipă?

— Nu, i-am răspuns eu. Nu. De ce aș avea nevoie să fac asta?

Pe urmă mi-a relatat ce a făcut Sebastian cu aproximativ o oră înainte să vin eu ca să merg la școală cu el. A vorbit, mi-a explicat, m-a întrebat. Gura i se mișca. Mi-a pus tot mai multe întrebări.

Dar nu i-am spus nimic. În schimb, mi-am deschis gura. Și asta a fost. Țipătul. Nimic mai mult. Doar țipătul. Nu m-am mai putut opri.

PARTEA A XI-A

Am țipat până a început să mă ardă gâtul și corpul nu mi-a mai funcționat, și, la douăzeci și două de ore de când am ieșit din acea clasă, am adormit, în sfârșit. Am avut nevoie doar de o criză isterică, un doctor în halat și o injecție în braț. Însă n-am dormit multă vreme. Și când m-am trezit, am auzit ciripiri în cap. Fragmente de muzică, versuri care veneau dintr-un loc pe care nu mi-l amintesc.

Nu mai eram în „camera mea”, locul în care m-au adus la început, ci în camera de izolare. Bineînțeles, n-am mai văzut o celulă de izolare până atunci, dar nu m-am îndoit că eram acolo. N-avea nicio fereastră. Doar o saltea din cauciuc pe pardoseală lângă o scurgere de mărimea unui capac de toaletă. Au crezut că o să vomit. O oglindă dublă încețoșată acoperea complet un perete. *Supraveghere constantă.*

Am încercat să evit să mă uit în direcția aceea, la oglindă, deoarece mi-am dat seama că de acolo mă păzeau, de acolo, din spatele ei, de parcă eram un pește în acvariu. În schimb, m-am holbat direct la tavan. Am așteptat să cadă peste mine, să se înmoaie ca iaurtul, să se desfacă, să crape ca o rană și ca o mână să se întindă în jos prin gaură și să mă tragă de acolo, în sus, cât mai departe. Dar mamei și tatei nu le-ar fi trecut niciodată prin minte să facă așa ceva. Ei se temeau de mine, am văzut asta la spital, erau îngroziți. Fiica lor era o criminală, merita asta, trebuia să fie moartă, de ce nu murea? „Mama și tata mai trăiesc?” Acum înțeleg de ce poliția s-a purtat atât de ciudat când am întrebat asta.

•

Întâmplător, sunt o plângăcioasă. La filme. Când văd reclame cu bebeluși sau când cineva cântă atât de fantastic, că toți cei din juriul de la emisiunea *The Voice Sverige (Vocea Suediei)* sunt lăsați cu gura căscată, se ridică în picioare și fac ovații strigând: „Acum! Noua ta viață începe acum!” Plâng când cineva se poartă frumos, chiar dacă nu e nevoie, și când mă înfurii, însă nu reușesc să explic de ce. Sfârșituri nefericite la filme? Happy-enduri? Plâng. Ăsta e genul de persoană care sunt.

Dar atunci n-am plâns. N-aveam chiar niciun motiv. Un final nefericit e trist doar când există o alternativă, dacă pare nedrept. Nu și dacă e inevitabil. În acel caz tristețea nu-și are rostul.

N-am crezut că voi putea să mai adorm. Am avut impresia că va trebui să zac pe saltea așteptând o veșnicie. Un pește de acvariu ajuns la mal. Însă, brusc, am simțit cât de transpirată eram. Leoarcă. În păr, între picioare. Înghețam. Palmele mă dureau, atât de frig îmi era. Tremuram atât de tare, încât nu puteam să mă mișc. Nu era nicio pătură acolo, iar eu tremuram tot mai tare. Mă mânca pielea. Scalpul. Palmele.

Apoi am cedat și m-am uitat la peretele cu oglinda. Erau oameni acolo, știam asta. Îi puteam simți mișcându-se dincolo de luciu, în spatele ei, peste tot prin jurul meu, uitându-se la mine chiar dacă nu-i puteam vedea. În jurul acvariului meu în care înotam, în care pluteam cu burta-n sus.

La ora de religie am vorbit despre un artist danez nebun, care a făcut o expoziție cu peștișori aurii la un muzeu. Blendere care conțineau câte zece peștișori aurii fiecare. Dacă vizitatorii voiau, puteau să apese pe buton și să pornească blenderul. *Zzzzt*! Într-o secundă obțineai un *smoothie*[6] de peștișori aurii.

Eram urmărită de camere de supraveghere? Da, bineînțeles! Trebuiau să-mi spună dacă mă urmăreau? Nu. N-au fost nevoiți să ceară permisiune înainte să mă dezbrace, să bage ace în mine și să-mi dea medicamente pe care nu le-am cerut. Nu mi-am închis ochii. Oamenii erau în jurul meu fără ca să-i văd, deschideau ușa câteodată, des, sau din când în când, îi uitam, apoi îmi aminteam de ei. Uneori cineva venea și mă atingea, iar mâinile lor mi se lipeau de piele. *Zzzzt*!

Cum era să adorm din nou? Cum putea o pastiluță albă dintr-un păhărel din plastic să mă facă să adorm? O injecție? Niciodată. Nu puteam să risc. Dacă închideam ochii, începea iar calvarul.

•

Poliția mi-a cerut să povestesc de la început. Apoi mi-au spus că bogătanul Claes a fost împușcat. Sebastian l-a omorât pe el

[6] *Smoothie* este o băutură preparată din fructe sau legume proaspete, pasate, reci, uneori îndulcite. Are o consistență cremoasă și este foarte sănătoasă. Pe lângă fructe, mai poate conține gheață pisată, fructe înghețate, miere, sirop, lapte, iaurt sau înghețată, (n. red.).

primul. Când am ajuns acasă la Sebastian în acea dimineață, Claes Fagerman zăcea mort în bucătărie.

— Maja, ce părere aveai despre Claes?

— Maja, ce ți-a făcut?

— Maja, ce-ai crezut despre asta? Maja, ce-ai crezut când Claes a făcut asta?

— Maja, poți să ne spui ce i-ai povestit lui Sebastian despre tatăl lui?

— Putem vorbi despre ce i-ai scris lui Sebastian când ai ajuns acasă?

Deja știau; de asta întrebau.

Au zis că Sebastian și cu mine am hotărât că tatăl lui trebuia să moară. Că și ceilalți trebuiau să moară.

— Maja, de ce trebuiau să moară?

Au spus că Sebastian și cu mine am hotărât să murim împreună, că decizia noastră trebuia să fie sfârșitul, dar că n-am făcut-o. M-au asigurat că era normal să-mi fie frică de moarte.

— Te-ai speriat când ai înțeles ce însemna asta? Când ți-ai dat seama că totul se va sfârși, Maja?

Nici măcar n-am știut care era începutul. Și acum zac aici, într-o celulă în care oamenii se pot uita la mine, însă eu un pot vedea cine se află dincolo de luciul oglinzii duble. Încă nu s-a terminat.

•

Într-unul dintre multele scenarii cu începutul, mie și lui Sebastian ne plăcea să ne petrecem timpul în clădirea cu piscina. Era în aripa stângă a casei. Camera de oaspeți atașată clădirii cu piscina nu era niciodată ocupată, însă întotdeauna erau cearșafuri curate pe patul dublu și era frumos și „cool”. Erau și boxe peste tot, pe tavan, pe podea, în fiecare colț; acustica era cea mai bună în clădirea cu piscina, muzica acoperea bâzâitul încet al aparatelor piscinei. Toate cuvintele, melodiile cele mai cunoscute. Cântecele lui. Ale mele. Ale noastre. Ne copleșeau, ne învăluiau.

Mă întrebam ce mi-au pus în injecția aia, fiindcă mă simțeam ca și cum aș fi fost în sevraj. Îmi vâjâia capul, de parcă aș fi întors un buton de radio, ascultând câte cinci secunde pe fiecare post și apoi schimbând la următorul. Bruiajul dintre frecvențe, pe urmă cinci secunde de sunete adevărate când prindeam un post. Bruiaj. Sunet. Bruiaj. Sunet.

Claes disprețuia drogații; l-am auzit afirmând asta. Era doar unul dintre numeroasele motive pentru care-l ura pe Sebastian.

În timp ce atingeam peretele dur al celulei cu o mână (nu-l simțeam ca iaurtul), m-am gândit că asta trebuia să fi fost cu multă vreme în urmă, cel puțin câteva secole. Sau tocmai s-a întâmplat? Da, am luat ceva cu o noapte înainte pentru că, atunci când s-a întâmplat totul, eram rănită, nervoasă, emoționată, speriată. Claes era un ticălos, îl uram, se purta oribil cu mine și mai ales foarte urât cu Sebastian. Cineva trebuia să-i spună lui Sebastian că era ceva în neregulă cu tatăl lui. Că *nu era normal la cap.* De aceea i-am spus acele lucruri lui Sebastian. *De aceea a făcut ce a făcut*?

Când m-am ridicat în șezut pe marginea saltelei, mi-am dat seama că eram desculță. Am simțit podeaua rece și aproape moale sub tălpi. După ce am fost adusă în camera de izolare, mi-au schimbat papucii de spital cu o pereche diferită de încălțări ca niște sandale fără șireturi. Dar au dispărut și acestea. De obicei, erau perechi de adidași atârnați pe cablurile electrice de la sensul giratoriu Vendeväg până la sediul Organizației pentru Eliberarea Palestinei (OEP). Am auzit undeva că în New York, dacă vedeai pantofi atârnați de un felinar stradal, însemna că puteai să cumperi heroină de acolo. Cu siguranță, nu trebuia să stai afară și să îngheți ca să cumperi droguri în Djursholm. Mama și tata aveau țigări de marijuana pre-rulate într-o tabacheră din bibliotecă, într-un dulăpior încuiat. Și erau atât de vechi și de uscate, încât mă îndoiesc că mai puteau fi fumate, însă pentru mama și tata era destul de interesant să știe că le aveau în casă. *Doar în caz de nevoie.* De parcă mama și tata au fost vreodată genul acela de oameni cu șanse să trăiască potrivit devizelor „doar în caz că”, „haide s-o facem” și „de ce nu”. Mă întreb dacă poliția le-a găsit comoara când au percheziționat casa sau dacă mama a avut timp s-o arunce. Poate au spus că era a mea. Mai degrabă aș fuma căcăreze de iepure decât să dau iama în rezerva penibilă a părinților mei.

•

Stăteam întinsă pe pardoseală, cu capul chiar peste orificiul de scurgere. A trecut multă vreme de când m-am simțit așa de rău. Am renunțat la toate astea. Nu-i așa? Aproape că da, oricum. Ăsta era doar unul dintre multele motive pentru care

Sebastian era tot timpul supărat pe mine, fiindcă spuneam nu. Am spus nu, nu-i așa? Am zis că era destul?

Îmi vâjâia capul; mă simțeam rău.

Sebastian avea un tip pe care-l suna. Ca să „cheme un taxi”, să „comande pizza” sau să „stabilească o întâlnire pentru curățarea piscinei”. Depindea de context. Codurile nu erau niciodată greu de descifrat.

— Două pizza italiene cu blat subțire și cu strat dublu de brânză. Rondele de ceapă. Și o sticlă de Fanta. Suntem patru aici.

Însă apoi l-a descoperit pe Dennis. Și n-a mai fost nevoie de „băiatul cu pizza”.

Când era vorba de droguri, Dennis era surprinzător de inventiv. Și prost, bineînțeles. A dat-o în bară în stil mare spre sfârșit, dar la început totul a mers ca uns.

Ar trebui să le dezvălui asta? Vrea poliția să știe cum făcea Sebastian rost de droguri? Ar trebui să spun că drogurile au fost de vină? Vrea Sander să zic asta? Că Dennis a făcut-o de oaie, Claes a aflat și l-a dat afară din casă? Ar trebui să vorbesc despre petreceri? Ale lui Sebastian era fantastice. Era legendar. Fantezia altor oameni se oprea la vinurile vechi ale părinților lor și la cocktailurile Bellini făcute cu șampanie Dom Perignon; credeau că era de ajuns să plătească niște fete de clasa a noua îmbrăcate în bikini ca să servească mâncarea pentru petrecerea cu cină anuală a băieților, dar Sebastian nu era așa. El închiria amplificatoare de sunet, DJ profesioniști, ambarcațiuni, trupe de circ, bucătari de la televizor, artificii, un brutar din Napoli care făcea pizza și odată a adus un YouTuber din New York ca să petreacă împreună cu noi. YouTuber-ul a fost prea beat ca să înțelegem ce spunea, însă s-a culcat cu una dintre prietenele Amandei de la grajduri și, la două săptămâni după ce a postat pe internet videoclipul „Petrecerea cu suedezii”, a avut peste două milioane de vizualizări.

Sebastian n-avea limite. Toată lumea era în limbă după petrecerile lui. Toți îl adorau pe el și tot ce avea legătură cu persoana lui, cel puțin la început. Toată lumea voia să fie cu el, dar nimeni nu era mai aproape de el decât mine. Sebastian voia să-și petreacă mai mult timp în compania mea decât cu oricine altcineva. „Maja, el nu poate trăi fără tine”. Sebastian și cu mine plecam de lângă comeseni înainte ca vreunul dintre ei să

termine de mâncat, părăseam ringul de dans când toți încă mai dansau, mergeam în clădirea cu piscina, ne încuiam pe dinăuntru și îi lăsam pe ceilalți să petreacă fără noi. Când voiam ca ei să plece, Sebastian întrerupea curentul. Când se oprea muzica, ei plecau, cel puțin majoritatea dintre ei. Noi stăteam întinși goi pe podeaua din clădirea piscinei și ascultam vâjâitul aparatelor care funcționau în permanență, erau conectate la un generator special.

Sebastian m-a ales pe mine. Era inexplicabil, n-am înțeles niciodată de ce, ar fi trebuit să aibă o fată mai drăguță, mai specială. Însă când m-a ales, am devenit unică. Mama și tata nu-și mai încăpeau în piele de bucurie. Sebastian! Nici în cele mai nebunești visuri ale lor.

La început, au fost cu adevărat fericiți în privința lui Sebastian. Ar trebui să spun asta? Poliția trebuie să știe cât de mult țineau toți la Sebastian? Cât de mult mă iubea Sebastian? M-a iubit și când l-am trădat și m-a ales din nou fiindcă m-a iubit mai mult decât m-a iubit oricine altcineva. Și eu l-am iubit pe Sebastian.

Dar l-am urât pe tatăl lui. L-am urât, l-am urât și l-am tot urât pe Claes Fagerman. Mi-am dorit ca el să moară.

PARTEA A XII-A

Am rămas în celulă sub supraveghere constantă peste noapte. După o vreme (o oră? Două?) cu gura lângă scurgere, m-am întins din nou pe saltea. Am adormit? Am țipat? Cât timp a durat până m-am trezit din nou? Nu știu, însă mi-am simțit altfel capul; și pereții păreau mai grei. M-am ghemuit. I-am șoptit numele. A avut un gust dulce la început, dar, mai târziu, ca zahărul pudră care mi se topea pe limbă, mi s-a lipit de cerul gurii, mi-a umplut gura cu fiere amară și am vomitat departe de scurgerea din pardoseală. A intrat cineva și a spălat pe jos. Mi-a dat un pahar cu apă, mi-a șters gura și a plecat din nou.

•

După ce mi s-a dat drumul, când starea mea mentală era destul de echilibrată ca să mă întorc în „camera mea”, unde aveam o fereastră și un pat (și unde eram la fel de izolată de oricine altcineva), interogatoriile mele cu „Permanenta” au continuat. La început, polițista slabă a fost întotdeauna cea care conducea interogatoriile; colegilor ei li se permitea rar să pună câteva întrebări sporadice, doar stăteau în colț, își rodeau unghiile și erau schimbați din când în când.

Sunt sigură că „Permanenta” era considerată persoana perfectă care să discute cu mine. O „femeie tânără”. Mie mi s-a părut îngrozitor de penibilă.

Era întotdeauna vioaie la începutul unei ședințe. Asta era partea în care-mi tot spunea pe nume. Era veselă ca prezentatoarea unei emisiuni pentru copii. Spre sfârșitul ședinței devenea tot mai obosită și nervoasă. Apoi vocea ei cobora cu o octavă și începea să vorbească de parcă ar fi fost într-un film polițist prost tradus:

— Într-adevăr? Atunci, cum ai explica mesajele astea?

Sau:

— Te aud, Maja, te aud. Dar mi-e greu să înțeleg de ce ai scrie așa ceva dacă nu asta ai vrea să transmiți. Spui adesea lucruri pe care nu le crezi nici tu?

Într-un anumit fel, mi-a amintit de psihologul pe care mama m-a forțat să-l vizitez imediat după ce s-a născut Lina (s-a

gândit că va fi o problemă pentru mine să am o surioară la vârsta mea). Psihologul acela a citit în manualul lui de Psihologie că ar trebui să-și aștepte pacienta, apoi să mă lase să vorbesc liber, fiindcă atunci îi voi mărturisi lucruri pe care voiam să le țin pentru mine doar ca să evit o tăcere jenantă.

„Permanenta” încerca adesea aceleași tactici. La fel ca și în ședințele cu psihologul, rezultatul era că stăteam amândouă în camera de interogatoriu fără să vorbim. La biroul psihologului puteau să treacă și zece minute fără ca să rostească vreunul din noi un cuvânt. La interogatoriu nu dura mult până protesta Sander („clienta mea nu poate răspunde întrebărilor dacă nu le pui”, „nu te poți aștepta ca Maja, clienta mea, să ghicească ce vrei să știi”), chiar dacă părea să creadă că era distractiv la modul absurd când tăceam din gură și polițiștii ajungeau să se holbeze la paharele lor din plastic cu cafea răcită peste care se forma o crustă. Uneori, rămânea și Sander tăcut, lăsându-se pe spate pe scaunul lui incomod, frângându-și mâinile, închizându-și ochii și părând că dormea sau medita, totul în timp ce taxa lui pe oră creștea.

Și când răspundeam, într-adevăr, la o întrebare, despre petrecerea din noaptea de dinainte, de exemplu, despre cearta cu Claes, despre mesajele mele, despre ce am spus la telefon când am hotărât că vom merge la școală împreună sau despre ce am vorbit când ne-am plimbat atunci, în acele ore înainte să merg acasă, nu trecea mult timp până când „Permanenta” îmi punea aceeași întrebare.

— Tocmai ți-am răspuns la asta, îi spuneam eu.

— Te rog, spune-mi din nou, insista „Permanenta”.

Iar Sander ofta.

•

Atunci, „Permanenta” se enerva sau chiar se înfuria uneori, dar niciodată n-a pierdut controlul și n-a început să strige și să țipe. Întotdeauna se uita la mine cu aceeași privire de persoană care-și plânge oful: nu furioasă, nu drăguță, nu inexpresivă, doar luminoasă. Colegii ei nu erau așa de buni la asta. Dar dacă-și ridicau vocile, „Permanenta” îi trimitea imediat la plimbare, fără discuții și fără să lase să se vadă că era un ordin. Le cerea să aducă ceva, apă, documente, chipsuri sau „poate ceva cald de băut”. Prin urmare, colegii ei își controlau vocea și, în schimb, doar se holbau la mine ca să li se permită să rămână.

Cel mai rău dintre toți era un tip de vreo douăzeci și cinci de ani. A venit spre sfârșitul primei săptămâni și m-a urât mai mult decât a urât toate fetele care l-au refuzat, deoarece îți puteai da seama cât de prost era în pat doar uitându-te la el. Oricum, n-a lăsat-o niciodată pe „Permanentă” să vadă cum se uita la mine. Întrucât, dacă ea ar fi observat asta, probabil ar fi fost trimis într-un concediu forțat sau măcar ar fi fost mutat la altă unitate, precum aceea în care se ține evidența oamenilor care conduc prea repede sau prea încet.

Cum mi-am dat seama că mă ura? Simplu, fiindcă amintea de vremea în care l-am dus pe Sebastian la una dintre partidele de vânătoare ale bunicului meu. Amicii de vânătoare ai bunicului erau șapte directori bine hrăniți și mulțumiți de ei înșiși, care au adormit acolo în pădure, au băut la prânz și au debitat minciuni: „Oh, nu, n-am rănit cerbul, am ratat”, doar ca să evite să localizeze animalele rănite cu un câine care fugea atât de repede, că-și simțeau gustul sângelui în gură după numai zece metri. Eu am mers cu Sebastian la locul de pândă care i s-a atribuit în loc să mă alătur hăitașilor.

Da, l-am invitat să participe la acea partidă de vânătoare; Sebastian mai vânase uneori cu tatăl lui, așa că i-au dat un loc destul de bun, chiar dacă era, poate, prea tânăr ca să se descurce de unul singur. Bunicul s-a bucurat să ne vadă; l-a salutat pe Sebastian de parcă era un adult și l-a măsurat din cap până-n picioare cu ochii mijiți când și-a pus pușca pe umăr. Iar Sebastian a fost mai tăcut ca de obicei. Cât timp am stat în cerc în jurul liderului, primindu-ne instrucțiunile, și el a fost mai calm decât de obicei. Când ne-am îndreptat spre locul în care trebuia să stea de pândă, parcă ar fi mers singur, aproape ca într-o transă. Și când ne-am ocupat poziția ca să așteptăm ca vânatul să se apropie de zona noastră, s-a transformat în altă persoană pe care n-am mai văzut-o până atunci, era ca și cum sângele îi clocotea în vene, stăteam lângă el, dar l-aș fi putut lovi peste brat și el nici măcar n-ar fi observat că eram acolo. Toată ființa lui Sebastian era îndreptată spre pădure, la animalele pe care avea să le omoare și, când o căprioară a sărit în fața noastră, aproape cu încetinitorul, și și-a întors capul spre noi chiar în momentul în care Sebastian s-a ridicat, s-a aplecat în față și și-a ridicat pușca, mi-a trecut prin minte că el se va repezi și va apăsa țeava puștii pe gâtul căprioarei. În schimb, doar a tras.

Două împușcături rapide și căprioara a căzut pe o parte înainte să aibă măcar timp să ne observe. Iar când Sebastian a mers și s-a așezat pe vine lângă căprioară, am crezut că-și va scoate cuțitul din buzunar și-l va înfige în pielea ei doar ca să-și murdărească mâinile cu sânge, doar ca să simtă îndeaproape moartea căprioarei. Însă n-a făcut nici asta, doar a răsuflat scurt și repede. Părul i se încrețea pe frunte din cauza sudorii. L-au lăudat mai târziu; bunicul mi-a zâmbit de parcă eu aș fi meritat laudele, dar am mers la culcare înainte de cină spunându-le că mă durea burta.

Când polițistul s-a uitat la mine, fără să-l vadă „Permanenta”, mi-a amintit de cum s-a purtat Sebastian la acea vânătoare. Deoarece nu conta că eram deținută, închisă – polițistul trebuia să mă ucidă fiindcă numai sângele meu l-ar fi calmat. Am vrut să-i spun că-mi amintea de Sebastian, ca să văd cum ar fi reacționat, însă n-am făcut-o.

Ședința de judecată în cazul B 147 66 Procurorul ș.a. Versus Maria Norberg

PARTEA A XIII-A

Prima săptămână a procesului: vineri

Mă ridic din patul de celulă lat de optzeci de centimetri și apăs butonul soneriei. E la un metru și jumătate de patul meu, la ușă. Când eram mică, îmi doream să mă îmbolnăvesc. Atunci mi s-ar fi permis să stau în pat toată ziua, să mănânc orice doream (marmeladă pe pâine albă prăjită), să citesc *(Harry Potter),* să navighez pe internet de pe telefonul meu, să mă uit la filme, să ascult muzică.

Nu vreau să merg la tribunal. Poate o să mă lase să stau aici dacă o să creadă că sunt bolnavă. Să stau aici, în „camera" mea.

Locuiesc în închisoarea femeilor de două luni. Înainte de asta, mi-am petrecut șapte luni în centrul de detenție pentru minori. „Circumstanțe speciale" (termenul legal pentru când-nu-trebuie-să-ne-respectăm-propriile-reguli) au impus că trebuia să stau acolo chiar dacă, în mod normal, doar băieții stau acolo. Bărbații închiși trebuie ținuți departe de femei cu orice preț – iată și motivul pentru care erau închiși de la început în acel centru. Totuși, au făcut o excepție în cazul meu. Au trăncănit despre o grămadă de circumstanțe speciale: închisoarea femeilor era supraaglomerată, oricum trebuia să fiu ținută în izolare, nu intenționau să-mi petrec timpul cu deținuții, erau „resurse" mai bune la centrul de detenție pentru minori „în acest gen de situație". Și așa mai departe. De fapt, adevăratul motiv era ca să arate publicului că nu mă tratau cu mănuși de catifea. Erau circumstanțe speciale și asta însemna că trebuiau să-mi ofere un tratament special ca să încredințeze încă o dată populația că nu aveam parte de privilegii speciale.

M-au mutat la altă închisoare după ce un coleg deținut din curtea de sport de lângă mine a țipat: „NESUFERITO, HEI, TU, AFURISITA NAIBII" de douăzeci și patru de ori la rând (am numărat). N-am văzut niciodată cum arăta, dar vocea lui a răgușit la sfârșit. Poate m-au mutat de dragul lui.

Însă asta nu contează pentru mine. Camerele sunt aproape identice aici. E un graffiti diferit zgâriat pe peretele din baie, dar o tablă similară din metal deasupra unei chiuvete, tot din metal. Niciun capac pe vasul de toaletă (care e, de asemenea, din metal) și aceeași mobilă de pin. Și aici sunt băieți, într-o unitate diferită, așa că nu-i văd nici pe ei.

Stau pe pat, așteptând să-mi dea drumul. Dacă mi-ar fi spus cineva – când am fost dusă de la spital la închisoare și mi s-a permis să-mi scot cătușele și cămașa de noapte de la spital, și să mă îmbrac cu niște pantaloni scorțoși verzi, o cămașă verde la fel de scorțoasă, chiloți albi și sutien alb – că voi sta aici cel puțin nouă luni, sunt destul de sigură că n-aș fi ascultat și, negreșit, n-aș fi înțeles. Dar tot aș fi făcut exact ce am făcut din start: aș fi început să aștept să fiu eliberată.

Atunci, când încă mai credeam că mi se va permite să merg acasă după câteva ore, nu m-am îmbrăcat cu nimic altceva decât cu hainele de la pușcărie. Materialul acela stătea, practic, țeapăn pe corpul meu. Le-am îmbrăcat în ciuda faptului că Sander mi-a adus hainele mele. „Hainele mele sunt identitatea mea”, îi plăcea Amandei să spună cu o voce sugerând că ideea ei era superinteligentă (asta dezvăluia și faptul că altcineva a inventat-o). Când am ajuns aici, mi-am dat seama că avea dreptate. Nici măcar nu mai voiam să mă uit la hainele mele; mi se părea mult mai logic să-mi pun un sutien prea mic și chiloți cu elasticul subțiat, care s-a rupt când i-am tras pe mine. Hainele de la închisoare însemnau că nu mai trebuia să fiu eu. A fost o ușurare incredibilă. *Numărul unu în lista mea de avantaje.*

Dar „camera mea”? Cum e? Pătura din celula mea miroase a praf și a detergent simplu, neparfumat, fără balsam de rufe. Nu e foarte confortabilă, însă măcar nu voi ajunge într-un raport despre banii irosiți ai plătitorilor de taxe.

O dată la două săptămâni, mi se dă câte o periuță de dinți, o bucată mică de săpun și un tub mic de pastă de dinți într-o pungă de hârtie. Tot la același interval de timp mă întreabă și dacă am nevoie de tampoane. Groase de doi centimetri și prea scurte. Consimt și spun „da, vă rog” de fiecare dată. Le țin în dulapul fără uși. Camera e, de fapt, doar puțin mai mare decât vechea mea garderobă. Știu ce gândesc paznicii de fiecare dată când încuie ușa în urma mea. „Săraca fată bogată”. Știu plăcerea lor sadică atunci când cedez nervos și trebuie să fiu

pusă sub supraveghere constantă. „Bineînțeles că închisoarea e mai rea decât tortura cu picătura chinezească pentru o tipă care nici măcar n-a fost în camping fără pernă și fără telefon de ultimă generație, mă mir că n-o ia razna mai des”.

Sus, într-un colț, chiar sub tavan, e o priză pentru televizor, dar niciun televizor. Mai e o priză, de data asta cu mufă de siguranță, lângă noptieră, însă nu e niciun radio cu ceas. Am restricții totale, ca să nu interferez cu ancheta. Când s-a terminat ancheta, au anulat câteva dintre ele, dar cele mai multe au rămas; conform lui Sander, o să se joace cu mine până când va fi pronunțat verdictul și n-o să mai putem face nimic. *Circumstanțe speciale.* Tot ce are legătură cu mine aduce din nou în prim-plan *circumstanțele speciale.* Niciodată n-am înțeles cum ceasul meu, cel pe care mi l-au luat la spital, putea interfera cu ancheta, cu atât mai puțin cum ar mai putea reprezenta o problemă. Însă nu are niciun rost să protestez.

— Alege-ți bătăliile, mi-a spus Sander, aidoma unui instructor de la Școala de Coaching la o emisiune de dimineață.

Trebuie doar să suport asta până când o să mă mut oriunde o să-mi ispășesc pedeapsa. „E vina ta, nesuferita naibii. Afurisita-naibii-specială-și-bogată”. Așa că, dacă vreau să știu cât e ceasul, trebuie să apăs pe sonerie și să întreb un paznic.

Mă ridic și apăs soneria încă o dată, insistând un pic mai mult de data asta. Dacă o să creadă că sunt enervantă, pot să-mi dea ceasul sau o să-mi bage în priză un nenorocit de radio cu ceas. Cât de riscant ar fi să mă lase să țin socoteală cât de încet trece timpul?

Zilele astea mi se permite să citesc ziarele, măcar atât, se pare că Sander a considerat că merita să lupte pentru asta. Mi le-a dat chiar și pe cele pe care le-am ratat pe durata anchetei preliminare, deoarece crede că ar trebui să știu ce s-a scris („ai fost acuzată de mai multe infracțiuni decât ai fost judecată și nici măcar Curtea nu va îndrăzni să nege asta”). Dar accesul îmi e limitat doar la ziare tipărite. N-am internet, așa că nu pot urmări ce se spune despre mine pe Twitter. Nu pot citi despre #maja #asasina #masacruldindjursholm. Și, în plus, n-am Google, Facebook, nu primesc mesaje anonime pe Snapchat și screenshot-uri negre pe ecran cu mesajul „trebuie să mori”.

Avantajul numărul doi.

Apăs nenorocita de sonerie a treia oară înainte să mă întind pe pat și să aștept ca ei să vină și să deschidă ușa. Pot să ajung până la masa din cealaltă parte a camerei când stau întinsă aici. Mi se pare că-mi pot întinde mâinile și să mă țin de ziduri. Aici nu e acasă. Nu trebuie să fiu în casa noastră oribilă. *Avantajul numărul trei.*

Locuim într-o vilă de prost gust, în genul clădirilor McMansion, pe o bucată de pământ strict parcelată, înconjurați de vile autentice de la începutul secolului XX; casa noastră nu este ceea ce pare. Prima dată când am vizitat-o, am crezut că voi avea nevoie de ochelari 3D ca să văd cum arată cu adevărat. Când ne-am mutat în ea, avea o mică fântână arteziană în holul de la intrare. A rămas acolo gâlgâind câteva săptămâni, până când au venit patru muncitori polonezi, au luat-o și au pus o pardoseală nouă, nu doar peste gaură, ci pe tot holul. Tata spune că persoana care a cumpărat parcela și a construit casa era „din industria DJ-ilor” și că era „genul de muzician care nici nu cântă la instrumentele lui, nici nu-și scrie propriile cântece”.

„Muzicianul” a lărgit aleea ca să ajungă cu un Hummer până acasă, însă a uitat să facă spațiul de întoarcere destul de mare ca să îndrepte mașina în direcția cealaltă. Uneori tatei îi place să zică: „Apoi a vândut casa din nou, fără să locuiască aici nici măcar o zi. Fiindcă nu trebuie să știi cum să conduci în marșarier pentru a primi permisul de conducere în America”.

Asta e una dintre poveștile preferate ale tatei; a relatat-o de nenumărate ori și râde la ea de fiecare dată. Presupun că asta dovedește că există parveniți mai răi decât el. Sau e doar invidios că n-ar îndrăzni să conducă niciodată un Hummer. Tata chiar vrea să fie un tip relaxat, cu costum și tricou, fără șosete în pantofi, un „fel de muzician” sau IT-ist milionar, cineva care nu se rușinează că-i plac emisiunile din anii ’80 filmate în Miami.

Dar, în același timp, tata e prea îngrijorat că va răci; asta i-ar perturba antrenamentul pentru maraton. Poartă șosete până la genunchi din lână merinos cu fire de argint absorbante de umezeală chiar și pe sub pantalonii de costum. O dată pe săptămână, vinerea, își scoate cravata după prânz și o atârnă pe scaunul din birou până se întoarce la lucru. Doar atât de relaxat poate fi tatăl meu.

Încă mi se interzice să am vizitatori. Mamei și tatei nu li se permite să mă vadă. *Avantajul numărul patru.*

•

A patra oară când mă ridic și sun la sonerie, țin butonul apăsat cinci secunde, numărând în sinea mea ca să nu mă sperii și să mă opresc prea devreme: un Mississippi, doi Mississippi, trei Mississippi, cum număra bunica în timpul unei furtuni, între fulger și tunet. N-o aud sunând în celula mea, dar știu că sună afară la paznic. Destul de tare. Trebuie să fie enervant. Însă nu sunt bolnavă și nu știu alt mod în care să-i fac pe ceilalți să creadă că sunt, așa că mai bine aș continua.

Noaptea trecută, Susse mi-a promis că voi face duș la prima oră. Înainte de micul dejun.

— Imediat ce te trezești, mi-a spus ea.

Am început să mă pricep destul de bine la când se termină noaptea. Ar trebui să fie pe la ora cinci. Ar trebui să conving paznicul că nu e prea devreme.

Varianta mea. Rândul meu. Nu azi, dar poate luni.

•

Sander a promis că nimic crucial nu se va întâmpla azi. Procurorul își va termina analiza probelor documentate, ceea ce va dura mai mult decât s-a plănuit, așa că suntem în urma programului. Sander își poate începe declarațiile doar după ce se termină asta. Însă, chiar dacă ar începe azi, n-aș avea nimic de făcut decât să stau acolo și să ascult, și o să mă întorc la închisoare destul de repede, deoarece până și judecătorii (și avocații, presupun) vor să-și petreacă serile de vineri confortabil, cu copiii lor. Eu voi fi lăsată singură pe toată durata weekendului, mi-a promis Sander, ca să mă odihnesc și să dorm, și nu va trebui să vin la tribunal ca s-o ascult pe Spune-mi-Lena, pe Clătită sau pe oricine altcineva.

Azi e, de fapt, o zi nepotrivită pentru a face pe bolnava – ar trebui să aștept până când Sander își va face declarațiile de început. Atunci va fi vremea pentru „relatarea” mea. Luni sau marți, marți sau luni, depinde cât de departe ajungem astăzi. Eu voi rămâne la locul meu obișnuit, Sander mi-a zis că nu va trebui să mă mișc; că nu există o boxă a martorilor unde să stau și să mă uit la public. Nici nu va trebui să jur pe Biblie; mi-a promis și asta. Doar îmi va pune întrebările pe care le-am repetat de un milion de ori, iar eu voi răspunde la microfon. Tot ce voi declara va fi înregistrat și toți cei care vor fi acolo să se holbeze la mine vor putea auzi ce am de spus.

De obicei, durează o vreme până când vine paznicul să deschidă ușa, dar aproape niciodată nu durează atât de mult. Mai apăs butonul de trei ori, lovituri rapide, chiar dacă știu că se supără al naibii de tare dacă suni și tot suni, și tot suni. Dacă a adormit gardianul? Poate nici măcar nu e ora cinci, poate e patru? Dacă nu e nici măcar trecut de trei, n-o să ajung la duș. Vor fi probabil atât de enervați, că mă vor face să aștept până în ultima secundă.

Dacă mi-e rău azi, tot procesul va fi amânat pentru altă zi. Ziua mea va fi amânată. Poate, până la urmă, e o idee bună să-mi fie rău acum, chiar dacă nimeni nu-mi va da sandviciuri cu marmeladă. Nu vreau să stau aici tot weekendul știind că, imediat ce se va termina, va trebui să vorbesc la tribunal. Problema e că nu știu cum să mă prefac. În niciun caz n-o să mă lase singură cu un termometru, asta ar însemna un pericol mortal. L-aș putea mușca până s-ar crăpa și aș înghiți conținutul ca să nu mă duc. Fata din celula învecinată cu a mea a înghițit un pix în urmă cu câteva săptămâni. Au fost nevoiți s-o transporte cu o ambulanță. A fost haos pe hol, imposibil de ignorat, chiar și pentru noi, cei din celulele de izolare. Am convins-o pe Susse să-mi relateze ce s-a întâmplat. A fost atât de șocată că a făcut-o.

În timpul primelor mele săptămâni în închisoare, am fost sub o supraveghere constantă pentru a se preveni orice tentativă de sinucidere. Din când în când, în timp ce eram în celula mea, un gardian venea și mă întreba „ce mai făceam”. După ce îmi dădea mâncarea, iar altul lua tava goală, doar deschideau ușa și se holbau la mine pentru o fracțiune de secundă, înainte de a o închide din nou. Refuzau să mă lase în pace. Au continuat asta toată ziua. Fără să bată la ușă. Un zăngănit de lacăt. Deschideau ușa. Se holbau. Închideau ușa.

La început mă enervau, fiindcă uneori aveam impresia că veneau la fiecare cinci minute, iar altă dată mi se părea că treceau câteva ore între verificări. Așa că am început să-i întreb, de fiecare dată când soseau în inspecție, cât era ceasul. Doar ca să știu. Mă mai temeam și că va veni noaptea și nu-mi voi da seama. Am încercat să mă conving că voi reuși să văd cum se întunecă prin fereastră, dar, cum îmi era foarte greu să-mi amintesc, la început, când am dormit ultima dată (poate am dormit câteva nopți și am uitat; poate am fost acasă chiar ieri?),

am cerut să știu cât era ceasul și mi-am notat asta pe un carnețel primit de la gardieni împreună cu un pix (foarte scurt). (Din nu știu ce motive, probabil credeau că nu-l voi înghiți. Sau era prea mic ca să reprezinte un pericol serios dacă aș fi făcut-o.)

În a treia sau a patra zi mi s-a dat un teanc de reviste vechi de un an, chestii de bărbați, despre finanțe, război, anvelope de mașini și tipe goale, preferabil toate deodată. După câteva zile mi-au adus două cărți cu benzi desenate și trei cărți broșate cu colțurile îndoite. Le-am răsfoit, însă n-am reușit să citesc nimic din ele.

•

Mi-au trebuit câteva săptămâni ca să încetez să mă comport ca un prizonier închis pe viață într-o închisoare medievală (ca unul care nu-și pieptănă părul și-și folosește resturile însângerate de unghii ca să zgârie numărul zilelor pe peretele de ciment al celulei). Dar, după aproximativ o lună, m-am uitat la reclamele din ziare despre asigurări de pensie, bere fără alcool și produse de îngrijire a părului și chiar le-am înțeles. Am păstrat carnețelul. L-am luat cu mine când m-au mutat la închisoarea femeilor, pe de o parte, ca să-mi amintesc că mă simțeam mai normal, și pe de altă parte, ca să nu uit că totul avea o rutină. Însă, cel mai important, deoarece notițele mele dovedeau că ei veneau la fiecare jumătate de oră. Așa că aveam destul timp ca să mă sinucid; douăzeci și nouă de minute, ca să fiu mai exactă. Asta mi s-a părut ceva liniștitor, deși nu știam cum aveam să mă omor. Mi-era imposibil să sparg placa din oțel inoxidabil („oglinda”) de pe perete, de deasupra chiuvetei. Așadar, n-o puteam folosi ca să-mi tai venele. Pătura de pe pat (și cea suplimentară de pe raft) era făcută dintr-un material ciudat de pufos, care părea a fi mai mult praf comprimat din aspirator decât textilă. Iar cearșafurile erau făcute din hârtie. Nu puteau fi întrebuințate ca să mă spânzur. Geanta pe care mi-a dat-o Sander avea curelușă de pus pe umăr, dar paznicul a desfăcut-o și a luat-o. Puteam să-mi rup tricoul și pantalonii și să fac o funie improvizată, însă nu știu de ce aș fi prins-o. N-aveam clanță pe partea mea de ușă și nu erau nici cârlige pe perete sau pe tavan. N-am vrut să mă sinucid niciodată, deci n-a trebuit să mă gândesc cum s-o fac. Gardienii

închisorii credeau, într-un fel, că-mi doream să mor. Probabil, aveau dreptate.

•

Chiar când sunt gata să apăs din nou pe butonul soneriei, vine paznicul, la fel de nervos cum m-am așteptat. E cinci și jumătate. Am dormit mai mult decât credeam. Mi se permite să fac duș. Cu săpunul și cu șamponul pe care l-am cumpărat de la comisariat.

Mama a încercat să-mi trimită o valiză plină de produse de frumusețe, dar lui Sander nu i s-a permis să mi-o dea. Probabil, se temeau că mama va introduce pe furiș droguri sau cuvinte încurajatoare în serul de creștere al genelor, ce știu eu? (Nimeni n-a comentat despre faptul că mama crede că e important ca fiica ei, presupusă asasină, să aibă grijă de genele ei.)

Mi s-a permis să văd lista lucrurilor pe care nu mă lăsau să le am. Era o decizie la care puteam face recurs. Dă-o naibii; am ales să nu încep nici bătălia asta.

Fată bogată și deșteaptă.

PARTEA A XIV-A

Prima săptămână a procesului: vineri

Când mă întorc de la duș, mă îmbrac și-mi primesc tava cu micul dejun format dintr-o chiflă cu margarină, brânză cu gust de plastic și un ceai acrit pe care nu-l beau niciodată. Susse intră în camera mea când mă machiez în fața plăcii din oțel inoxidabil. Stă pe marginea patului meu și se uită cum îmi pun rimelul vâscos pe care mi l-a trimis mama și pe care am avut voie să-l primesc. Susse o să mă ducă la proces.

Ea lucrează rareori dis-de-dimineața, seara târziu sau în weekenduri. Și pleacă, de obicei, devreme vinerea după-amiaza. Dar nu și azi – tot ea o să mă aducă înapoi cu mașina de la proces și poartă uniforma ei de paznic. Uneori vine să-și ia rămas-bun după ce se schimbă. În acele cazuri poartă, de obicei, un maiou, blugi zdrențuiți, fard de pleoape violet sclipicios, iar sprâncenele ei smulse aproape total sunt creionate cu negru cărbune. Susse arată ca genul de persoană care face împrumuturi rapide ca să-și cumpere excursii cu charterul în Thailanda și, după șase luni, la fel de bronzată, e certată la emisiunea *Luxury Trap (Capcana luxului)* de pe TV3 pentru că și-a cheltuit tot salariul pe pantofi de la Zapos. Are un copil și „un tip care ridică greutăți” (cuvintele lui Susse). Și-a tatuat numele fiicei ei (Nevaeh, Angel sau ceva asemănător) în culori pe un umăr, însă nu-l poți vedea când poartă ceva cu mânecă lungă. Întotdeauna poartă ceva cu mâneci lungi la lucru.

Susse îmi aduce adesea lucruri ca să am ceva de făcut. Azi mi-a adus o pungă cu bomboane și un DVD, ceva banal (întotdeauna e banal); pe copertă e o fată care-și scoate în evidență buzele și fundul în timp ce ține paisprezece câini în lese. Tot n-am televizor în cameră, dar Susse a vorbit cu cei din schimbul de noapte să-mi aducă un televizor portabil („căruciorul cu televizorul”) în celulă și crede că ar trebui să mă uit la un film după ce mă întorc de la tribunal. „O să te facă să uiți de anumite lucruri”.

— Maja, dacă nu adormi până la zece, să iei un somnifer, mă sfătuiește ea.

Când nu-i răspund, continuă:

— Și promite-mi că o să mergi afară în pauză sâmbătă și duminică.

Susse e educatoarea mea. Ea crede că exercițiile de dimineață și aerul proaspăt (nu există vreme rea, doar îmbrăcăminte nepotrivită!) sunt cele mai importante lucruri în viață, cu posibila excepție a halterelor și a băuturilor proteice ale multinaționalei Tetra Pak.

Susse mă bate la cap. Despre cum ar trebui să mă înscriu la lecții („studii” le spune ea, deși n-am materii pe care să le studiez), să merg să fac exerciții la „sala de sport” (o cameră fără ferestre cu o bandă de alergare, două aparate de ridicat greutăți și un covoraș de yoga urât mirositor și atât de țeapăn, încât stă rulat într-un colț), să stabilesc întâlniri cu preotul, psihologul, doctorul și oricine m-ar putea „ajuta”, posibil sau imposibil, „să trec peste asta”.

— OK, mamă, îi spun eu uneori doar ca s-o fac să tacă.

La care Susse râde; îi place. Ar fi trebuit să rămână însărcinată la vârsta de opt ani ca să-mi fie mamă, totuși îi place să se creadă mai matură, mai bună decât mine. Nu s-ar referi niciodată la ea însăși ca la temnicerul meu. N-am auzit-o niciodată spunând „ofițer de corecție”; nu vrea să recunoască faptul că mă păzește sau că-i place să-și asume prea multă responsabilitate fiindcă mă simt al naibii de rău.

Rareori am destulă energie ca să protestez. Așa că încuviințez. Nu prea știu la ce spun „da”. La film, la bomboane, la somnifer sau la pauza de afară. Poate la toate. Sunt foarte obosită azi. Obosită, însă, din păcate, nu și bolnavă.

— Atunci, o să te înscriu pentru exerciții în curte mâine-dimineață, hotărăște Susse.

Super. O „să trebuiască*” să mă trezesc devreme și o să am „ocazia” de a mă bucura de curtea de sport a închisorii în întunericul total al unei dimineți de februarie. Îi zâmbesc cât de bine pot. Se ridică să plece. Nu mă îmbrățișează, deși îmi dau seama că vrea asta. Poate că nu e genul acela care face împrumuturi rapide, în ciuda hainelor ei, dar, cu siguranță, e genul care îmbrățișează criminali și se îndrăgostește de bărbatul nepotrivit (aș pune pariu că tatăl copilului e în închisoare, că ea

a lucrat ca paznicul/mama lui, însă acum s-a terminat, fiindcă fiica ei *trebuie să fie întotdeauna pe primul loc)* și că adoră să se învârtă în jurul cazurilor pierdute, de aceea e aici, în celula mea, pe marginea patului meu. Aranjează să primesc un televizor și bomboane, întrucât are convingerea că trebuie să fiu îngrijită, iar ea are nevoie să fie mama mea.

Și, deodată, mă gândesc la mama mea, cea adevărată. Și-mi amintesc observațiile ei ridicole: când merg și am foarfecă într-o mână, s-o țin tot timpul de capătul cu lamele, să bag cuțitele în mașina de spălat vase tot timpul cu partea ascuțită în jos, să mă uit în ambele sensuri când trec strada, să-i dau mesaj când ajung undeva, să n-ascult muzică atunci când alerg prin pădure, să nu mă plimb prin parcuri când se întunecă, să nu merg niciodată singură până acasă noaptea, niciodată, niciodată… *ce mama naibii!*

Mă gândesc la mama pentru că n-am grijă de mine destul de bine și, înainte să plece Susse, încep să plâng. Lacrimile îmi curg, pur și simplu, și e îngrozitor deoarece trebuie să-mi refac machiajul, iar Susse începe să mă îmbrățișeze, of, Doamne, bineînțeles că o face, nimic n-o poate împiedica să mă atingă, să stea prea aproape, *să arate că îi pasă,* odată ce găsește cea mai mică justificare. Pe urmă îmi ia fața între mâinile ei și îmi șterge lacrimile. Și nu mai avem timp, deși am făcut duș foarte devreme și chiar dacă am vrut doar să mă îmbrac și să plec, nu să vorbesc, și cu siguranță, cu siguranță, cu siguranță nu voiam să fiu îmbrățișată.

Odată, când am fost în avion cu mama, aveam șase sau șapte ani și au fost turbulențe, multe turbulențe, și am strâns mâna mamei foarte tare, și am plâns, mama mi-a șoptit la ureche „o să fie bine”, m-a mângâiat și a fost perfect calmă în timp ce eu credeam că o să mor.

Nu vreau să mă gândesc la mama.

Când Susse pleacă, în sfârșit, verific ce mi-a adus, fiindcă e vineri. E o pungă mare cu jeleuri.

Sander mi-a explicat detaliat ce se va întâmpla, dar nu mă ajută cu nimic. Dincolo de aceste ziduri, nici eu și nici el nu mai avem vreun control. Dacă voi ceda și mă va năpădi unul dintre acele gânduri interzise, nu voi mai putea să mă mișc. Devin paralizată de teamă; viața mea dispare pentru totdeauna. E ca și cum te îmbolnăvești de cancer, faci terapie, boala intră în

remisie și ești declarat sănătos din nou după șase ani, însă, din păcate, eu n-o să fiu declarată sănătoasă niciodată. Nu contează dacă o să fiu condamnată la închisoare pe viață sau într-un centru de detenție pentru minori, spatele drept al lui Sander și expresiile lui pe jumătate interesate n-o să mă ajute. Totul o să se ducă dracului. I-am scris lui Sebastian că tatăl lui nu merita să trăiască, am făcut-o ca Sebastian să priceapă că-mi păsa, ca să știe că înțelegeam cât de bolnav la cap era tatăl lui. I-am mai scris că voiam ca el să moară deoarece aveam convingerea că, dacă s-ar fi îndepărtat de tatăl lui, s-ar fi simțit mai bine. Că ar fi vrut să trăiască.

Încerc să mă liniștesc în sinea mea că, măcar după ce se va termina procesul, nu va mai trebui să răspund la alte întrebări. Dar știu că asta înseamnă doar confundarea dorinței cu realitatea. Nu voi scăpa niciodată de toate întrebările și ei nu vor fi niciodată, niciodată interesați de răspunsuri, pentru că deja au hotărât că știu cine sunt.

Urăsc jeleurile. Arunc punga în coșul de gunoi cu capac montat pe perete și încep să plâng din nou.

PARTEA A XV-A

Prima săptămână a procesului: vineri

Până am ajuns la tribunal, m-am calmat. Ferdinand vrea să-mi dea picături pentru ochii înroșiți; Clătită se panichează. Crede că e „excelent” faptul că, evident, am plâns (nu vrea să mă machiez deloc, fiindcă arăt mai tânără așa, naturală). Ferdinand încearcă să-mi dea sticluța oricum și mi se pare că sunt gata să se ia la pumni când Sander ia, pur și simplu, sticluța cu picături și mi-o înmânează cu un aer victorios. Ba chiar am și timp să mă dau de câteva ori cu rimelul negru rezistent la apă al lui Ferdinand înainte să începem. Trebuie să aștept în camera avocatului, după ce Sander și ceilalți intră în sală. Când îmi vine rândul, un bărbat și o femeie stau cu spatele unul la altul în fața celeilalte săli de judecată, fiecare vorbind la un telefon mobil. Trecând pe lângă ei, femeia își ridică privirea și ochii noștri se întâlnesc o fracțiune de secundă, apoi ea își dă seama, conștientizează („ea e!”), iar eu mă uit în altă parte. Pot să aud vocea de la telefon din spatele meu, e emoționată; vorbește în spaniolă.

Mama și tata sunt la locurile lor, la fel și judecătorii și avocații. Toată lumea e acolo. Mama arată umflată la față, de parcă și-ar fi petrecut jumătate din noapte îmbătându-se și pe urmă a adormit fără să-și îndepărteze machiajul. Adevărul e însă că mama nu se îmbată niciodată. *Ea bea vin.* Iar ea și tata merg la petreceri cu alți oameni de patruzeci și cinci de ani, petreceri tematice (ca „James Bond” sau „Hollywood”), unde femeile se îmbracă după moda anilor ’80, în rochii mini cu paiete pe care și le-au cumpărat în ultima excursie la New York, dansează pe muzică disco și improvizează după *Birdie Song* sau *Chicken Song.* Apoi beau cocktailuri, țin discursuri în timpul cinelor și râd de lucrurile pe care le-au făcut când erau adolescenți și colegi. Bărbații își pun brațele în jurul taliilor soțiilor care, de fapt, nu sunt ale lor și-și spun „frate”.

Cred că mama și tata au o dispută. Înainte se certau pentru că tata lăsa capacul toaletei ridicat. Nu când alți oameni puteau

să audă, când erau la vreo cină și femeile trebuiau să fie unite în discuția obișnuită despre soții lor proști. Și atunci mama glumea despre lucruri ca: „Nu pe mine mă doare, de obicei, capul, hi, hi…”. Iar tata trebuia să răspundă: „Hi, hi, nu mă doare capul – cum vă simțiți, dragi prieteni, nu credeți că e timpul să încheiem seara asta?”

Preferau să pretindă că aveau „probleme sexuale”, cum ar fi că mama voia să facă sex, că dorea o partidă atât de nărăvașă, încât tata trebuia să se ascundă de ea. Dar când se termina cina, după ce se mâncau pâinea artizanală și brânzeturile franțuzești, se punea deoparte uleiul de măsline cu aromă de fum („l-am primit de la niște prieteni, au o casă lângă Florența, e făcut din măslinele lor”) și porțelanurile din „piața de vechituri” (care erau, de fapt, de la magazinul Harrods) ajungeau în mașina de spălat vase, excitația dispărea întotdeauna și banalitățile preluau controlul.

„Bei prea mult, vorbești prea mult, de ce ai lăsat-o pe Jossan să se țină după tine toată noaptea, lasă jos nenorocitul de capac de toaletă, cât de greu poate să fie?”

•

Mă întreb de ce s-au certat în dimineața asta, dacă Lina a fost acolo, dacă au lăsat-o la grădiniță în drumul lor până aici și încerc să le zâmbesc. Ei se străduiesc să facă la fel.

Presupun că a dispărut din lista de priorități capacul de la toaletă și probabil nici n-au mai fost invitați la vreo petrecere tematică în ultima vreme. Ăsta e doar unul dintre lucrurile pe care le primești la ofertă când ai o fiică arestată și acuzată de crimă. Ești scutit de clișee; devii cu adevărat unic.

•

În curând, Sander va vorbi despre victime. Câte una, pe rând. Apoi va menționa locul exact în care am fost în fiecare moment precis și va perora cu o voce joasă, în ritmul potrivit, ca într-o liturghie la catolici. Când va vrea ca judecătorii să asculte, vor asculta, iar când va dori ca ei să fie confuzi, vor fi. Și tot timpul eu voi sta lângă el și toată lumea va putea să se uite la mine.

Toți vor să privească, însă nimeni nu vrea să asculte. Doar se așteaptă la ceea ce cred că deja știu. Oamenilor le place să spună că numai copiii cred ceea ce vor să creadă, dar adevărul e că e imposibil să păcălești copiii. Adulții, pe de altă parte, vor să afle care poveste se potrivește cel mai bine cu credințele lor.

Oamenii nu sunt interesați de ce spun sau gândesc ceilalți, prin ce au trecut sau la ce concluzii au ajuns, ci doar să audă ceea ce cred că ei deja știu.

N-am observat asta niciodată înainte să înceapă interogatoriile. Dar a devenit imediat evident. Iar „Permanenta" era cea mai rea dintre toți. Dacă se întâmpla să spun ce se aștepta ea să spun, ochii i se deschideau larg, literalmente se făceau mai mari, și ea nici măcar nu era discretă în legătură cu asta. Și se fâțâia pe scaun, de parcă trebuia să facă pipi. Nu înțelegea că asta îi scotea și mai mult în evidență starea de nervozitate.

Sander era opusul „Permanentei". Niciodată nu știu ce ar vrea să-i spun. La început zicea: „Nu ești responsabilă pentru investigație". Responsabilă pentru investigație? Ce voia să însemne asta? Că ar trebui să tac? Să mint? Să n-ajut poliția?

Sander mi-a mai zis că trebuia să-i spun lui totul înainte să dau declarații poliției. Nu mi-a explicat niciodată dacă asta însemna că trebuia să-i relatez totul cum a fost, să fiu sinceră, ca să-mi replice apoi ce nu trebuia să declar sub nicio formă poliției. Nu mi-a cerut niciodată să mint, să tac sau să nu menționez un anumit detaliu sau altul. Însă, în același timp, a precizat: „Răspunde doar la întrebările pe care ți le vor pune..." Era imposibil de înțeles. La ce altceva aș fi răspuns?

Urmărea Sander altceva? Habar n-am. Nici măcar n-am înțeles dacă „urmărea" ceva.

În felul acesta, era mai ușor să vorbesc cu polițiștii. Știam că aveau un plan: voiau să mă închidă. Cu cât înțelegeam mai repede ce trebuia să declar ca să cad în mâinile lor, cu atât mai repede puteam scăpa de ei. Și, la început, am vrut doar să scap de ei. Nu voiam să fiu nevoită să vorbesc cu ei, ci doar să stau în patul meu, în camera mea, unde era liniște.

Oricum, după două săptămâni cu „Permanenta" conducând interogatoriile, au trimis un tip cu părul blond-închis ca să mă pună la punct. Avea mânecile suflecate, stătea cu picioarele larg desfăcute și m-a întrebat cu o voce catifelată:

— Ce mai *faci,* Maja?

Am înțeles că a fost foarte admirat de fetele din liceul lui din Jönköping sau Enköping, ori Linköping sau alt köping nenorocit. Am priceput că planul era ca eu să mă îndrăgostesc de el și să-i mărturisesc totul. Însă nu m-am îndrăgostit. Mi s-a părut ridicol.

Ciudat e că, în pofida acestui fapt și a aspectului că știam cum credeau ei că voi reacționa, tot am vrut să-i fac mărturisiri. Când tipul din Köping a zis că știa că îl uram pe Claes Fagerman, când i-am replicat că știa că încercam doar să-l ajut pe Sebastian, că voiam doar *să fiu o iubită bună.* Când mi-a spus că și el ar fi fost *al naibii de furios* dacă ar fi fost în locul meu a fost ca și cum ar fi apăsat un buton: am început să plâng la fel de automat ca după sfârșitul unui film prost.

Parcă eram programată să-l las să aibă grijă de mine. Voiam să-i zic: „Da! I-am spus prietenului meu să-și omoare tatăl, ne-am hotărât să ne răzbunăm și să terminăm totul” doar pentru că voiam ca lui să-i fie milă de mine („Da! Sunt o nenorocită!”), apoi voiam ca el să spună cât de rău îi părea pentru mine, după aceea el ar fi putut pleca, iar poliția ar fi primit ce voia și m-ar fi lăsat în pace.

Acum îmi dau seama că Sander m-a ajutat. La început mi s-a părut ciudat când a cerut pe neașteptate să luăm o pauză în mijlocul interogatoriului. Nu era ca și cum ne-ar fi întrerupt, pe mine și pe polițiști, dar voia să-mi aducă aminte cine eram în acea clipă și la momentul crimei, să se asigure că nu uitam.

•

— Ei bine, acum… rostește judecătorul la microfon… E timpul să reluăm procedurile… turuie el mai departe.

Când șuvoiul de cuvinte pare să sece un pic, Sander cere permisiunea de a spune câteva cuvinte despre program. Judecătorul consimte, iritat, iar Sander îi zice că, luând în considerare „starea sănătății mele”, e „extrem de important” ca procedurile pe ziua de azi să se termine la ora trei cel mai târziu. Sander „trebuie să se ocupe de ceva” și iar reușește să aducă vorba despre vârsta mea, de „perioada excepțional de lungă și de dificilă de detenție” pe care „a trebuit s-o îndur”, iar judecătorul încuviințează din nou, la fel de iritat, e clar că nu-i place să i se amintească despre asta, și când Sander termină, judecătorul își continuă trăncăneala despre ce va „presupune” ziua aceasta.

Mai devreme mi s-a părut ciudat că Sander discuta tot timpul despre program. Că nu voia să termine cu procesul ăsta cât mai repede posibil, ci insista să depună petiții despre cum nu putea fi prezent într-o zi sau în alta în a doua săptămână sau într-o zi sau alta în a treia săptămână. Procesul a mai fost deja amânat o

dată, fiindcă judecătorul a insistat să aibă loc fără întreruperi. Iar eu am ajuns să înțeleg că ar fi fost mai bine pentru mine dacă procesul ar fi fost împărțit în săptămâni diferite, patru zile într-o săptămână, trei zile în următoarea, două zile și jumătate în a treia și așa mai departe, deoarece, cu cât e mai fragmentat procesul, cu atât e mai mare șansa ca judecătorii să uite despre ce vorbim când terminăm. Și ar fi în avantajul meu dacă ar fi greu pentru ei să rețină corect povestea în mințile lor. Tot ce li se pare încurcat și ilogic poate fi doar un avantaj pentru mine. Dacă judecătorilor nu li se va părea cazul limpede precum cristalul, atunci urâta Lena nu și-a făcut treaba cum trebuie. Chiar dacă Sander nu speră să „câștige”, poate să-și țină degetele încrucișate ca procurorul să piardă.

Planul lui Sander pentru un proces „tăiat și feliat” s-a dus dracului. Vom fi convocați toată ziua, în fiecare zi, până când se termină. Oricum, Sander încă insistă să vorbească despre program de fiecare dată când are această șansă.

Apoi e rândul procurorului. Are doar câteva dosare de parcurs, însă judecătorul-șef îi pune o groază de întrebări. De asta durează mai mult decât s-a plănuit. Toată lumea se preface că asta nu e ceva superenervant.

Când procurorul termină, în cele din urmă, li se dă cuvântul avocaților victimelor. Încep să parcurgă documentele care ar trebui să arate de ce trebuie să plătesc despăgubiri. Am *cauzat un rău ireparabil.* Și, dintr-odată, la ora douăsprezece fără zece minute, chiar între pledoariile a doi avocați, Sander cere o pauză de prânz. Da, poate fi mai devreme ca de obicei, dar Sander pare să creadă că e o chestiune de viață și de moarte.

„Sander trage de timp, mi-am dat eu seama brusc. N-are de gând să înceapă să vorbească azi, ci să amâne”.

Judecătorul sugerează să continuăm până la ora unu înainte să luăm o pauză, ca să avem timp să dezbatem chestiunea despăgubirilor. La asta, Sander pare și mai enervat. Toată ființa lui radiază indignare la incapacitatea lor de a înțelege că sunt prea tânără ca să suport o asemenea presiune asupra nivelului glicemiei mele.

După ce se contrazic în legătură cu asta vreo cincisprezece minute, judecătorul e de acord, în cele din urmă, cu pauza de prânz. Trebuie să ne întoarcem la ora unu.

Nu cred că va fi așa de greu când va vorbi Sander. Când își prezintă pledoaria, nu pare deloc nervos și nu trebuie să se gândească la ce trebuie să spună.

Chiar și în declarațiile lui de la început a vorbit despre ce știam și ce nu știam, despre ce am făcut și, mai ales, despre ce n-am făcut. Sander preferă să vorbească despre ce n-am făcut.

De exemplu, despre ce s-a petrecut înainte ca Sebastian și cu mine să mergem la școală. Când m-am întors acasă la Sebastian, după ce am dormit la mine, am intrat în reședința lui și am stat acolo unsprezece minute înainte să ieșim din nou. Era o cameră de supraveghere pe aleea din fața casei, însă niciuna în casă. Nimeni nu poate ști cu siguranță ce s-a întâmplat în timp ce stăteam în hol și-l așteptam pe Sebastian.

Așteptam? Asta făceam? Cum e posibil? Procurorul a spus că am făcut o grămadă de alte lucruri, că n-am așteptat de unsprezece ori șaizeci de secunde. Sander zice că n-am făcut nimic. E o perioadă lungă. O eternitate, ai putea spune. Nu mi s-a părut o perioadă lungă de timp? Doar am stat acolo pe hol cu mâinile-n sân? Nu m-am uitat nici măcar pe telefon? Nu mi-am verificat Facebook-ul sau Instagram-ul? Snapchat-ul? N-am lăsat niciun emoticon sau like în urma mea, ca pietricelele sau firimiturile de pâine pe care Hänsel și Gretel le-au presărat în urma lor când tatăl lor a vrut ca ei să se rătăcească și să moară de foame în pădure? Nu există niciun fel de dovadă că n-am făcut ceea ce pretinde procurorul?

Nu, din păcate, nu există. N-a fost un moment înregistrat pe Instagram.

PARTEA A XVI-A

Prima săptămână a procesului: vineri

După ce am luat prânzul și avocații victimelor au folosit toate expresiile de genul *prin urmare, dacă, justificabil, rezonabil, neintenționat* și *voit,* au mai rămas exact cincizeci de minute până la pauza promisă pentru vinerea confortabilă în familie.

Sander e mai nervos decât l-am văzut vreodată.

— Asta este complet inacceptabil, spune el cu vocea lui cea mai răutăcioasă. Nu putem începe să ne prezentăm cazul.

Pentru scurt timp mi se pare că judecătorul din mijloc o să protesteze. Dar n-o face. Zice doar „bine” și încheie procedurile. Nici procurorul nu-și exprimă dezaprobarea. Așa că ne adunăm dosarele, pixurile, documentele, servietele și plecăm, mai devreme decât am plănuit, fiindcă suntem în întârziere. Și astfel începe așteptarea pentru luni.

Problema e că încă n-a sosit mașina care să mă ducă înapoi la închisoare. Ca atare, să stăm în camera noastră, Sander și cu mine, Ferdinand și Clătită. Toți vor să meargă acasă, însă nici Ferdinand și nici Clătită nu îndrăznesc să ceară să fie scuzați. Sander se plimbă încoace și încolo prin cameră de câteva ori înainte să se adreseze lui Ferdinand:

— Vreau să verifici stadiul negocierilor avocaților lui Fagerman pentru bunurile lui Dennis Oryema.

Ferdinand încuviințează.

În clasă, Sebastian l-a împușcat pe Dennis primul. Ziarele au făcut mare caz că negrul a murit primul. Dar Sebastian n-a fost un rasist, nu culoarea pielii lui Dennis era problema. Și, chiar dacă niște jurnaliști au vrut să transforme asta într-o tragedie cu valențe rasiste, deoarece snobii din Djursholm nu-s în stare să se descurce cu oamenii care nu arată exact ca ei, adevărul e că niciun părinte n-avea nimic împotriva copiilor din alte cartiere care mergeau la școala noastră. În anumite feluri, era exact invers. Doar tipii destul de negri și deșteptul de Samir sunt la fel de bine-veniți pe Instagram-ul Liceului Djursholm ca o poză colorată a unei piețe din Marrakech din programul grețos al

computerului mamei mele. Asemenea studenți constituie dovada clară a planului de învățământ captivant și a educației tolerante, fără prejudecăți și cu multiple fațete oferite de școala noastră.

Numai că Dennis era diferit. Nu era un mulatru sexy din insula și cartierul sofisticat cu același nume, Södermalm, nici rodul unei aventuri dintre o blondă aiurită și un student bursier din Africa. Nu era botezat după un cântăreț de muzică soul, iar pielea lui nu era destul de deschisă la culoare ca să intre la categoria „fermecătoare”. Dennis plescăia când mânca, punea întrebări ciudate cu o voce prea ridicată și râdea când nu trebuia. Dacă el urca scările la un etaj, de-abia mai respira câteva minute și nu mai putea face nimic decât să-și sprijine palmele plate pe coapse, să se aplece în față, să-și cocoșeze umerii și să gâfâie. Poate avea astm. Dar, mai presus de orice, era într-o formă nu prea bună și trăia din grăsimi saturate înmuiate în ketchup. Dennis, înconjurat de cel puțin trei amici bursieri, era întotdeauna primul care intra în cantină și ultimul care pleca. Iar programul de burse nu era unul dintre punctele cu care se putea lăuda școala; departamentul acela era găzduit într-o anexă situată separat de clădirea în care noi, ceilalți, aveam ore. Singurul motiv pentru care știam numele unuia dintre elevii clasei de bursieri era pentru că întotdeauna avea droguri de vânzare.

•

Sander are un rid de îngrijorare pe frunte. E atât de adânc, că e vizibil dintr-o parte. Se adresează lui Clătită:

— Mai trebuie să ne întâlnim un pic duminică după-amiaza și să discutăm cum o să atragem atenția Curții asupra altor aspecte ale vieții lui Oryema.

Procurorul a făcut mare caz de cât de rău ar trebui să ne pară pentru Dennis. Cum a fugit el tocmai din Africa, de unul singur, cum a locuit în centre de plasament, a fost amenințat cu deportarea și toate alea. Cred că fruntea lui Sander e încruntată fiindcă nu știe sigur cum o să le arătăm judecătorilor că ne pare rău pentru Dennis (deoarece suntem oameni buni), că ne e milă de traficantul de droguri gras și mort, și cum o să le amintim cine era cu adevărat (adică traficantul de droguri gras al lui Sebastian) fără să părem plini de prejudecăți.

Însă adevărul e că toată lumea are prejudecăți față de Dennis. Fiecare jurnalist adept al conceptului „corectitudine politică”, fiecare judecător neprofesionist, toți avocații aceștia, indiferent pe cine reprezintă – ideile lor despre Dennis sunt atât de clare, încât ar putea foarte bine să aibă zvastici tatuate pe frunți. Dennis nu era un „prieten” și nu era „cool” (nici măcar Christer nu l-ar fi numit așa). Dennis avea „probleme de concentrare” (limbajul profesorilor prin care explicau de ce profesorul lui trebuia să-l ia de la autobuz în fiecare dimineață ca să ajungă la ore). Suedeza lui Dennis era o glumă, uneori destul de amuzantă. Nu vorbea niciodată cu fetele fără să-i alunece ochii, iar felul în care dansa era ca o combinație proastă între aerobic și muzică de jazz. Dennis n-avea nici măcar o ureche muzicală fermecătoare; probabil n-ar fi putut fi afon nici măcar dacă ar fi fost surd de-adevăratelea.

Dennis credea că era la modă să se dea cu gel și își mângâia părul lipicios la fel de drăgăstos cum se scărpina între picioare. Fetele cu care umbla (în mallul Täby Centrum sau în Gara Centrală din Stockholm) aveau extensii de păr, unghii false, gene false și colăcei de grăsime pe burtă, care li se revărsau peste blugi. Tot timpul încercau, și nu reușeau, să-și ridice blugii ca să le acopere complet fundul. Aveau tatuaje imposibil de descifrat pe partea de jos a spatelui și pe umeri, miroseau a parfum de te durea capul, mestecau gumă cu gura deschisă și cartofii prăjiți pai erau legume pentru ele. Probabil serveau hotdog prăjit în ulei și batoane de Snickers la petreceri dacă nu comandau destulă pizza cu carne de kebab și sos bearnez. „Surorile” lui Dennis (da, își ziceau „soră” una alteia) și „frații” se strigau „hei, omule” sau „tu, omule” când se salutau. Își puneau degetul arătător și cel mare în formă de pistol și arătau așa unul spre altul din motive pe care nimeni nu le putea înțelege, și râdeau prea tare la glume fără rost. Nimeni nu-și imagina că Dennis va deveni un politician conservator cumsecade când va ajunge la maturitate.

Nu există nicio dovadă, legală sau de alt fel, care să mă lege de moartea lui Dennis. Nu eu l-am omorât. Sander va preciza asta, bineînțeles. Va încerca și tot ce-i va sta în puteri ca să-i facă pe toți să înțeleagă că n-aveam niciun motiv să-l omor pe Dennis.

În afară de acea ultimă noapte, Dennis nu mi-a oferit niciodată cocaină, hașiș sau altceva ca să fumez. În schimb, Sebastian mi-a furnizat orice doream. Nu-l cunoșteam pe Dennis și nici nu voiam; nici Dennis nu voia să mă cunoască. Dacă vorbea cu Sebastian când eram și eu prin preajmă, stătea acolo trăgând de hainele lui și încercând să nu se uite la sânii mei. Dar nu vorbea niciodată cu mine; nu vorbea niciodată cu „gagica altuia”, credea că „gagicile” meritau respect numai când se întâlneau cu „un tip” în cazul căruia trebuiau să-i acorde atenția cuvenită. În acea ultimă noapte, când Claes l-a dat afară, a plâns cu lacrimi amare și-i curgea nasul pe care nu s-a ostenit să și-l șteargă. Plângea pentru că urma să piardă drogurile pe care le-a adus să le vândă și, bineînțeles, nu-i aparțineau. Dacă nu l-ar fi omorât Sebastian câteva ore mai târziu, sigur l-ar fi ucis furnizorul lui.

Ar fi absurd să se susțină că am vrut ca Sebastian să-l omoare pe Dennis. Ar fi și mai absurd să se pretindă că era nevoie să-l conving ca s-o facă.

Atunci când polițiștii au deschis dulăpiorul lui Dennis din vestiar după atacul armat, au găsit un pistol neîncărcat. Știu că Sander vrea să facă mare caz de arma aceea. Nu știe de ce o avea Dennis, totuși va încerca să se folosească de ea ca probă, ca să-i facă pe toți, în final, să înțeleagă că Dennis ducea o viață periculoasă. Aproape la fel de periculoasă ca a lui Sebastian sau considerabil mult mai periculoasă, depinde cum privești lucrurile.

Jurnaliștii pretind că l-am tratat pe Dennis ca pe un animal de casă, însă nu dezvăluie că nu eram noi cei mai răi. De exemplu, dacă l-ar fi îmbrăcat cineva pe Dennis cu o cămașă Ralph Lauren, le-ar fi luat mai puțin de douăzeci de minute autorităților școlii să ceară o cercetare a dulăpiorului său ca să găsească și celelalte bunuri furate. Și, pe lângă asta, Dennis câștiga o grămadă de bani mulțumită lui Sebastian. Cu fiecare săptămână ce trecea, blugii lui Dennis erau tot mai scumpi și lanțuri tot mai groase de aur se ascundeau printre colăceii de grăsime de pe gâtul lui. Dar nimeni nu se uita destul de mult la el ca să observe asta. Poate profesorii și adulții din locul în care trăia credeau că bijuteriile lui erau false; poate habar n-aveau cât de scumpi erau adidașii lui urâți. Însă cred că, mai mult ca orice, îi durea în cot de unde făcea el rost de bani, atâta vreme

cât nu fura de la ceilalți elevi. În plus, peste câteva luni autoritățile școlii ar fi descoperit că ar fi împlinit optsprezece ani, conform datei lui de naștere inventate, și Denis ar fi trebuit să „fugă” din adăpostul în care stătea, ca să nu fie deportat. Și atunci, ar fi scăpat de el și de toate problemele pe care le provoca. Erau profesorii supărați că Dennis va fi deportat? Doar se prefăceau. De fapt, erau ușurați.

Nimeni nu credea că el se va maturiza și-și va îndrepta comportamentul. Dennis nici măcar nu știa ce însemna asta; nici nu putea să scrie corect cuvântul „comportament”, fiindcă telefonul lui cu cartelă preplătită n-avea funcția auto-corectare ca să-l ajute.

Iar procurorul și toți amicii ei jurnaliști pot să strige până răgușesc că nimeni n-ar trebui să treacă prin ce a trecut Dennis, dar niciunuia dintre ei nu i-a fost destul de milă ca să facă pentru el ceva cât a trăit. Toată lumea l-a tratat ca pe un om blestemat chiar dinainte să moară. Măcar Sebastian l-a plătit.

Nu mi-a plăcut Dennis; nici măcar nu l-am judecat mai aspru decât a făcut-o deja restul lumii. Cred că asta vrea să spună Sander Curții, însă nu știe cum s-o facă.

În urmă cu o zi sau două, procurorul Lena a citit cu voce tare niște mesaje pe care le-am scris Amandei despre Dennis. „E nebun, dar, probabil, o să moară în curând”, scria într-unul dintre ele. Unul mai lung pe care i l-am scris lui Sebastian conținea următoarea frază: „Trebuie să-l scoți din viața ta”.

— Ne trebuie o cale clară să contracarăm acele mesaje, spune Sander. Și vreau să fac asta fără să mă ating de celelalte mesaje. N-au nicio legătură unele cu altele. Asta e abordarea noastră principală. Să le ținem separate.

Sander încă nu mi s-a adresat, ci doar lui Ferdinand și Clătită. Presupun că obișnuiesc să aibă o trecere în revistă a ceea-ce-s-a-întâmplat-și-ce-trebuie-făcut după procedurile fiecărei zile, însă, de obicei, așteaptă până când mă întorc la închisoare. Ferdinand și Clătită par să creadă că Sander e cicălitor.

— N-ar trebui să întâmpinăm probleme majore la contracararea mesajelor despre Dennis. Este de înțeles de ce Maja nu voia ca Sebastian să-și petreacă timpul cu el, continuă Sander, iar Ferdinand consimte fără entuziasm. Nimeni n-o poate învinui pe Maja că a vrut ca Dennis să nu mai facă parte din viața lui Sebastian.

Clătită încuviință la fel de fără tragere de inimă. Au auzit asta de o mie de ori. Au trebuit să asculte cum Sander vorbește cu el însuși de nenumărate ori.

Cred că Sander are dreptate. Dar nimeni n-ar recunoaște că, dacă Dennis ar fi fost singurul care ar fi murit, eu n-aș mai fi fost reținută. Și nici n-ar recunoaște nimeni că mai degrabă l-ar fi omorât cu mâinile lor decât să-l lase să lege o prietenie cu copiii lor, fiindcă se tem să pară rasiști. Nu cred totuși că Dennis se simțea ca animalul nostru de casă. Îl durea în cot de cum ne purtam cu el; voia doar să câștige cât mai mulți bani înainte să-și ia zborul.

— O să fie nevoie să încep cu cronologia și, în special, cu viziunea noastră asupra incidentelor din acea noapte.

Sander încă vorbește cu el însuși; Ferdinand și Clătită se prefac în continuare că ascultă.

— Dar când o să parcurg lista victimelor, o să încep cu Dennis și Christer. Ei sunt cei mai puțin problematici.

Uciderea lui Christer e o parte a ipotezei generale că l-am ajutat pe Sebastian să facă ce a făcut; dacă oamenii cred asta, atunci sunt complice și la moartea lui Christer, iar dacă nu cred asta, atunci n-o să fiu condamnată.

Poate Christer a murit „din greșeală”. Sau poate orice adult care încerca să-i spună lui Sebastian cum să-și trăiască viața merita să moară. Sander mi-a zis că nu voia să speculeze despre ce voia sau nu voia Sebastian. Nici procurorul nu știe de ce Sebastian l-a omorât pe Christer. Poate doar a fost la locul și la timpul nepotrivit sau poate lui Sebastian nu-i păsa cine murea. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine? Chestia pe care au găsit-o în dulăpiorul meu sugerează că voia să omoare mult mai mulți oameni. Oh, așteptați, mă scuzați. Conform procurorului, asta dovedește că Sebastian și cu mine voiam să omorâm jumătate din oamenii din școală.

•

Mai devreme, tot în săptămâna asta, când procurorul a vorbit despre Samir, am plâns. N-am vrut deoarece știam că asta voia Clătită să fac, însă nu m-am putut abține. Am vrut să spun ceva ca să n-o mai asculte pe doamna procuror, dar, fiindcă mi se permite să vorbesc doar când e rândul meu, mi-au dat lacrimile.

N-am plâns când procurorul mi-a spus că, deși Sebastian nu mi-a zis direct, chiar dacă n-am văzut cadavrul lui Claes când

am fost acasă la el, trebuie să fi avut timp să-mi dau seama că Fagerman era mort în acele unsprezece minute în care am fost în casa lui Sebastian, mai ales luând în considerare mesajele pe care i le-am trimis în acea noapte și în dimineața de după. Când a precizat că Sebastian și cu mine am plănuit crima împreună, la fel ca pe toate celelalte, că voiam să omorâm și să murim împreună, m-am uitat, pur și simplu, drept înainte fără nicio reacție. Am ascultat-o când a pretins că, și în cazul în care nu mi-aș fi dat seama că Sebastian vorbea serios, chiar dacă eram destul de proastă ca să nu înțeleg că erau arme și explozibili în bagajele pe care el a vrut să le ducem la școală, *ar fi trebuit* să înțeleg și să protestez și, de vreme ce n-am făcut-o, sunt complice. Și că am comis, într-adevăr, crimele, există *probe legale* care să dovedească asta, spune procurorul, repetă de câteva ori sintagma *probe legale*, adoră cuvintele alea, vocea ei se emoționează atât de tare din cauza lor, că aproape se sparge. Dar eu rămân calmă.

Iar când a vorbit despre Amanda, Ferdinand și-a pus ușor mâna pe umărul meu. De-abia m-a atins, și totuși, fiindcă gestul ei m-a făcut să tresar, a trebuit să-mi mușc propria mână ca să nu țip.

Nimeni nu crede că e o catastrofă că l-am omorât pe Sebastian. Ei au convingerea că ar fi trebuit s-o fac mai devreme. Însă am omorât-o pe Amanda și asta nu se poate explica.

„A fost autoapărare”, va argumenta Sander despre gloanțele pe care le-am tras.

„Neglijență”. „Culpă”. „Autoapărare”.

Va folosi o grămadă de cuvinte diferite ca să explice că a fost o greșeală. N-ar trebui să fiu considerată vinovată pentru asta; acțiunile mele au fost menite să mă apere de un pericol mai mare.

Totuși, în adâncul sufletului meu, știu. Nu încercam să mă apăr într-un fel conștient și bine gândit. Nu mă gândeam la „ajutor” ori la varianta „trebuie să-l omor pe Sebastian, sau el o să mă omoare pe mine”. E imposibil să explic groaza pe care am simțit-o; e ca și cum ceva s-ar fi întâmplat cu corpul meu în timp ce sufletul se pregătea să moară.

Am plâns de câteva ori săptămâna asta. Însă nu pentru că a vrut Clătită s-o fac. Nu pretind că plânsul mă ajută.

•

Când, în sfârșit, suntem informați că mașina mea de la închisoare a ajuns, Clătită se oferă să ne conducă, pe mine și pe paznicul meu, până jos. Jurnaliștii ne așteaptă la ieșirea din lift și mergem spre mașina aflată în garaj. Sunt obosită, ei fac poze cu aparatele lor gigantice, scoțând acel țăcănit specific: parcă ar fi mitraliere cu amortizoare. Susse ni se alătură, se plasează în fața mea și-și pune brațul în jurul meu. Îmi întorc fața spre gâtul ei, de fapt, e mai înaltă decât mine, e aproape grotesc de înaltă, așa că poate arătăm drăguț. Ca o mamă și o fiică.

Sunt sigură că avocatul asistent Clătită adoră faptul că ni se fac poze în timp ce sunt dădăcită. Mă face să par mai tânără, mai feminină și mai tristă. Poate chiar el a vândut pontul presei despre locul prin care vom ieși și unde să stea ca să facă poze.

— Maja, mă strigă o jurnalistă. Cum crezi că a mers pe ziua de azi?

Nu răspund; o las pe Susse să mă înghesuie pe bancheta din spate. Stau cât pot de departe de camerele de filmat. Geamurile sunt opace. Dar îl văd pe Clătită apropiindu-se de jurnaliști. E ciudat că ne-a urmărit până la mașină. De obicei, paznicul e de ajuns. N-am purtat o conversație superinteresantă cu el și pe care n-ar fi vrut s-o întrerupă. Și n-ar fi trebuit să participe la ședința de informare cu Sander, vorbind despre situație și, știți voi, *cum a mers*? Ce face Clătită aici? Poate vrea să se asigure că mă comport bine. Dar de ce ar fi preocupat de cum mă comport dacă n-ar fi știut dinainte că vor fi jurnaliști în garajul ăsta umed?

Clătită tot vorbește despre cum „ei” sunt interesați de mine. De cine sunt eu. E important ca echipa mea „să-mi ofere personalitate”, să „devin o persoană”. Conform lui Clătită, întreaga mea apărare se bazează pe asta. Pe cine „sunt”. Desigur. Imediat ce am căpătat acces la raportul de anchetă, Sander a început un milion de anchete proprii, ca să verifice concluziile analizei tehnice și investigației. Însă Clătită pare să se concentreze pe cum să-i facă pe „ei” să mă înțeleagă. Și nu e în întregime clar cine sunt „ei”, deoarece nu cred că se referă la judecători. Cel puțin nu doar la judecători.

Susse mă atinge ușor pe braț. O las să mă ia de mână. Acum nimeni nu mă mai poate vedea. Da, portiera de lângă locul șoferului e întredeschisă, însă fotografii nu par să fi observat.

Pot să-l aud pe Clătită vorbind cu jurnaliștii. Cu o voce joasă, dar clară:

— Nu putem vorbi acum și sunt sigur că înțelegeți. A fost o zi lungă.

Pare obosit, mult mai obosit decât a fost în lift, în drum spre garaj.

— Maja e supărată. E foarte greu pentru ea. E foarte tânără…

Iar a spus-o. Mă întreb dacă jurnaliștii încep să creadă că se repetă…

— Nu se obișnuiește ca o fată de vârsta ei să fie închisă atât de mult timp. A avut o perioadă de detenție excepțional de lungă și de grea.

Încerc să adorm în mașină. Sunt obosită. A fost o înțelegere exactă din partea empaticului Clătită. Oricum, se înșală în legătură cu celălalt aspect. În închisoare nu e un regim foarte greu. Nu că ar fi un loc plăcut în care să stai, pentru că nu e. Nu că mâncarea ar fi grozavă, pentru că nu e, dar pot să evit multe cât timp sunt acolo.

Fiecare zi petrecută în închisoare e o versiune copiată a zilei dinaintea ei, mai ales de când nu mă mai interoghează zilnic. E așa o ușurare! Fără surprize. Fără oameni noi. Toată mâncarea are exact același gust, fie că e vorba de chiftele, pește sau omletă. Mănânc ce mi se dă la micul dejun, prânz și cină. O oră în curtea de sport, o oră în sala de sport (unde doar mă prefac că exersez). Ore de studiu. Zece minute la duș. Mă întind pe pat ori pe pardoseală, folosesc toaleta, percep oamenii trecând, încerc să citesc, ascult muzică și dorm mai mult decât am făcut-o vreodată în viața mea. Singurul meu vizitator e Sander. Dar, probabil, o să-mi petrec singură weekendul ăsta. Nimeni nu va vorbi cu mine, nu mă va surprinde și nu mă va pune pe gânduri.

N-am avut timp să ne prezentăm cazul azi, însă, când se termină weekendul, va sosi timpul pentru versiunea mea a poveștii, cea despre mine și Sebastian, despre iubire și ură și despre cum l-am trădat.

Sebastian și cu mine

PARTEA A XVII-A

Sebastian și cu mine am devenit un cuplu în vara dinaintea crimelor. Stockholmul a fost cuprins de un val de căldură atât de îngrozitor, încât, timp de trei săptămâni, oamenii nici n-au mai vorbit despre vreme. S-au plâns de aparatele de aer condiționat stricate, de gheața care avea gust de șosete vechi, de înghețata făinoasă de la lanțul de magazine 7-Eleven, dar nu de căldură – aceasta a devenit un fapt banal al vieții. Nimeni nu-și mai imagina că vremea se va mai schimba vreodată.

Lucram în schimbul trei la slujba mea de vară, recepționeră de noapte la un hotel din centru, când a apărut Sebastian. Mi-am petrecut trei săptămâni, de la zece noaptea la șapte dimineața, răspunzând la telefoane, făcând sau anulând rezervări, chemând personal suplimentar pentru micul dejun și curățenie, ascultând finlandezi beți („unde sunt fetele drăguțe?”) când întrebau dacă le puteam aduce niște alcool sus, în camerele lor („fii fată drăguță, de treabă, hi, hi”). Aveam un buton de panică sub tejghea; n-a fost nevoie să-l folosesc niciodată. Uneori, cineva vomita peste tot, de obicei în camera lui, însă nu trebuia să-mi fac griji nici în legătură cu asta; odată, un tip și-a tăiat venele. Dar a trimis o postare pe Twitter poliției despre asta cu mult timp înainte de a se apuca de treabă.

În drum spre serviciu întâlneam turiști obosiți, venind de la sau mergând la niște restaurante ieftine: părinți cu ochi bulbucați și cu copii în cărucioarele din fața lor sau germani blegi în sandale și cu hărți mototolite. Nu era o slujbă stresantă, nu era greu, eram plătită destul de bine și îmi oferea „experiență” (vorba tatei). El a fost „pentru” slujba mea de vară; i se părea că avea un aer dulce gen omul de afaceri Ingvar Kamprad, patronul IKEA, și asociația Tinerii Antreprenori. Mama voia să iau un taxi până acasă în fiecare dimineață, însă tata nu putea să achite costul, așa că a renunțat la ideea asta.

Sebastian era la unul dintre cluburile din apropiere și a intrat în toaletă. Eu lucram singură în noaptea aceea; colega mea a plecat acasă mai devreme, era ziua de naștere a fiului ei.

N-aveam voie să lăsăm pe altcineva în afară de oaspeții noștri să folosească toaleta, dar nu i-aș fi spus niciodată „nu” lui Sebastian. N-am aflat niciodată cum de a știut că voi lucra acolo în noaptea aceea, nici măcar n-aveam idee că el știa cine eram. A trecut mult timp de când am mers la aceeași grădiniță. Sebastian era cu un an mai mare ca mine; dacă n-ar fi rămas repetent, ar fi absolvit deja. Însă știam că aveam să fim în aceeași clasă; toată lumea știa că Sebastian trebuia să repete ultimul an și atunci a intrat în holul hotelului în care lucram.

— Maja, mi-a spus el cu vocea lui încrezătoare.

Nu părea deloc mirat să mă vadă și mi-a stat inima-n loc ca atunci când eram la grădiniță. Apoi a rămas cu mine până a venit vremea să plec spre casă. Am făcut o plimbare, orașul era pustiu și mai răcoros decât în dimineața de dinainte; am mers unul lângă altul prin Humlegården și prin Engelbrektsgatan spre Gara Ostra. De acolo am luat trenul spre Ösby, în Djursholm. A stat lângă mine în compartiment și, când am ajuns la universitate, s-a întins în poala mea și a adormit fără alte comentarii. Când a oprit trenul la stația noastră, l-am mângâiat pe frunte ca să-l trezesc, iar el s-a uitat la mine când a deschis ochii. Pe urmă și-a ridicat mâna și și-a plimbat degetul mare pe buza mea de jos. Asta a fost tot.

În aceeași după-amiază am plecat în vacanță cu mama, tata și Lina. Mama a hotărât că o să facem o excursie rutieră prin Europa, dar întâi am zburat până la Geneva, de unde am închiriat o mașină ca să ne transporte între diferite boutique hoteluri pe care mama le-a ales de pe un site care promitea experiențe „secrete” și „unice”.

Tata a condus. El conduce întotdeauna când e cu mama în mașină (cu excepția cazurilor în care au fost la o petrecere). Kilometru după kilometru, am schimbat canalul postului de radio când frecvența pe care emitea avea disfuncționalități. Am ascultat aceeași muzică țară după țară; DJ-ii păreau toți la fel, același râs vesel, aceleași sunete sâsâite prietenoase („shlabablasha Rihanna, shushushu Ariana Grande!”). DJ-ii vorbeau limbi diferite, bineînțeles, în Italia puneau mai mult cântece italiene, în Franța mai mult franțuzești, însă, în general, sunau la fel peste tot și, oricum, mă simțeam într-un fel șocată. Sebastian a explodat în capul meu. Eram în locul nepotrivit cu oamenii nepotriviți, stând lângă Lina și punga ei pentru vomitat

pe bancheta din spate, și căutam. Mă durea în cot că mama și tata o să se plângă de taxele de roaming, am căutat peste tot, am navigat pe net ca nebuna, dar n-am găsit nicio informație despre unde era și n-am îndrăznit să întreb pe cineva care-l cunoștea sau să-l adaug undeva unde nu m-a adăugat el pe mine. Așa că am stat în mașină, devenind tot mai disperată și panicată că mi-a scăpat ocazia printre degete, că Sebastian s-a întins în poala mea, s-a uitat la mine, apoi am plecat. Cât de proastă puteam să fiu?!

Eram în a noua zi de vacanță, în Villefranche-sur-Mer în afara Nisei, când m-a sunat. Telefonul mi-a vibrat în mâna transpirată; ne-am văzut și m-a luat pe Vespa, scuterul lui. Tata a părut surprins; mama aproape șocată. Sebastian ne-a întâlnit pe toți în holul hotelului nostru și i-a invitat pe mama și pe tata „și pe Lina, bineînțeles” (cum de știa cum o chema?) la cină „pe barcă” mai târziu în acea seară. „Barca” tatălui său era ancorată în afara portului din Nisa și am văzut-o pe mama bătând pasul pe loc, deoarece nu știa cum o să reușească să-și cumpere o rochie nouă la timp, iar tata s-a umflat în pene de două ori cât mărimea lui normală, fiindcă tatăl lui Sebastian era mult mai mult decât „un potențial client”, Claes Fagerman întruchipa toate condițiile esențiale pentru începerea unei noi vieți.

Sebastian se prefăcea că nu observa nimic din toate astea. El doar se uita la mine.

Amanda i-a zis lui Sebastian unde eram, iar el s-a hotărât să vină în aceeași dimineață. Totul era atât de incredibil, la limitele suprarealismului. Am plecat cu el, pe Vespa, mi-am pus brațele în jurul taliei lui și au fost numai drumuri strâmte de coastă, totul abrupt și cald, și m-am culcat cu el de două ori în patul lui dublu oval din „barcă” (sub un cearșaf alb) înainte ca mama, tata și Lina să ajungă să ia cina cu noi și cu tatăl lui Sebastian pe punte, sub un milion de stele.

„Barca” era lungă de aproape șaizeci de metri. Puntea era netedă ca mătasea, de culoarea siropului de zahăr ars, avea numai piese din alamă, argint, aur și marmură albă. Soarele deja a apus când a fost servit primul fel de mâncare. Noaptea neagră și catifelată ne învăluia maiestuos, am avut mai mulți ospătari decât am putut număra, iar mama și tata s-au uitat la mine mai mult ca de obicei. Lina a vrut să stea în poala mea.

— Mi-am pierdut speranța că o să-l văd pe Sebastian aici, le-a spus tatăl lui Sebastian părinților mei cu un zâmbet larg. Cred că datorită Majei a hotărât să ne onoreze cu prezența lui.

Nu mi-am putut lua ochii de la Claes Fagerman în acea primă noapte. Era un povestitor fantastic, o gazdă fermecătoare și era mai luminos decât arăta în ziare. Mama a chicotit, încântată ca o păsărică. Și-a cumpărat o rochie nouă și purta ceva în păr care arăta ca o cunună de laur făcută din foițe de aur fals. Firește, era real, altfel n-ar fi îndrăznit să poarte niciodată ceva ce arăta atât de ieftin.

Sebastian și-a pus brațul în jurul meu, iar Claes Fagerman a spus povești despre oameni de care n-am mai auzit; râsul tatălui meu a devenit tot mai nebunesc. În majoritatea timpului, Claes se pricepea să facă oamenii să se relaxeze; niciodată nu se temea de acele goluri care apar când oameni care nu se cunosc trebuie să-și petreacă timpul împreună; nu-l deranjau tăcerea, dresul vocii sau conversațiile plictisitoare. Doar zâmbea, continua să vorbească, iar glumele lui îi făceau pe oameni să râdă ușurați. În prima seară n-am văzut nimic dincolo de astea, n-am bănuit ce fel de om era cu adevărat. Mama s-a îmbătat atât de tare, că și-a mâncat tot desertul, iar Lina a adormit pe canapea; cineva din cadrul personalului a acoperit-o cu o pătură subțire, deși aerul era blând și cald.

Odată Claes mi-a zis: „Sunt bogat, să știi”, și nu mi-a spus-o ca să se laude, ci ca să-mi explice de unde venea. Era bogat într-un fel care-i transforma bogăția într-o naționalitate. Trăia într-o țară doar pentru el. N-avea nicio legătură cu geografia. Fiindcă suedezii cu adevărat bogați seamănă mai mult cu japonezii, italienii sau arabii cu adevărat bogați decât cu ceilalți suedezi. Iar tata îl admira pe Claes Fagerman deoarece și-a croit drumul ca un self-made-man spre acea naționalitate, de unul singur, fără moșteniri sau alte privilegii, cel puțin nu de genul moșie-în-Sörmland-păduri-în-Norrland-șantier-naval-în-Gothenburg-și-membru-în-echipa-de-vânătoare-a-regelui.

Tata ura „idioții fondului de investiții” și „investițiile lor inutile de hobby”. Venea de la muncă și ne spunea despre proiectele lor:

— Dacă vrei să riști capital ca să dezvolți o aplicație menită să-ți indice cât costă un litru de lapte, există mulți fraieri de douăzeci de ani cu domenii ruinate, un titlu antic și o firmă nouă

de investiții, care cred că omul obișnuit are nevoie de o aplicație ca să afle asta de vreme ce băieții tăticului n-au trebuit să învețe niciodată că prețul e postat pe raftul din băcănie.

Mai mult, idioții din fondul de investiții nu erau „cu adevărat bogați”, iar însușirea asta era singurul lucru pe care l-au realizat pe cont propriu: să nu devină cu adevărat bogați.

— E, pur și simplu, tragic, îi răspundea mama. (E vorba tatei; mama îi folosește expresiile când vorbește cu el.) Tragic.

La rândul ei, mama ne-a zis că o colegă sau o prietenă de-a ei a încetat să mai lucreze.

— Presupun că soțul ei o să-i cumpere un magazin de decorațiuni interioare, spunea ea, deoarece, la fel cum tatei nu-i plăceau oamenii care moșteneau bani, și mama ura femeile de vârsta ei care făceau ceea ce visa și ea să facă: să renunțe.

Mama e avocat de corporație pentru o companie listată la bursă și câștigă aproximativ jumătate din cât câștigă tata. Și-a redus orele de program când s-a născut Lina, ca să nu „aibă o cădere nervoasa, dar n-a vrut să-și dea demisia. Pretinde că totul e bine și că încă are prea multe de făcut. Nimeni n-o crede, cu atât mai puțin tata.

— Ar trebui să-și joace toți banii la loterie, continua tata. Ar avea mai multe șanse să obțină profit. (întotdeauna vorbește de treburile lui chiar și când mama pomenește de altceva; cele mai bune discuții ale lor urmează mereu modelul ăsta.)

Însă în fața lui Claes Fagerman, atât mama, cât și tata s-au preschimbat în niște fani entuziasmați. Luni de zile după ce m-am combinat cu Sebastian, tata vorbea despre Claes Fagerman de fiecare dată când mă prindea singură. Îmi povestea cum Claes Fagerman a transformat grupul distrus de criză pe care l-a moștenit „într-una dintre cele mai mari trei averi ale Suediei”. A reușit pentru că „nu s-a mulțumit să distrugă păduri și să spele nisipul în căutare de aur prin vreun râu din Norrland”; în schimb, a început să investească în ramurile industriale de tehnologie înaltă (cum ar fi cele ale cablurilor și microcipurilor, niciodată n-am fost prea atentă la lucrurile astea). Tata îl admira pe Claes Fagerman atât de mult, încât nici măcar nu mai reușea să-l invidieze.

— Singurul lucru care nu e unic la Claes Fagerman, mi-a spus tata odată, e că s-a căsătorit cu o fostă participantă la concursul de frumusețe Miss Suedia, clasată pe locul trei. Fagerman e unul

dintre cei mai mari oameni pe care i-a avut Suedia. Va rămâne în istorie.

•

În prima noapte, pe „barcă”, și mie mi-a plăcut de Claes. Mă făcea să mă simt specială. Când spunea glume, mi se păreau amuzante doar pentru că râdeam la momentul potrivit.

Când vorbea despre Lukas, fratele lui Sebastian, despre ce făcea la Harvard și cât de deștept era, mi se părea drăguț că era atât de mândru. Când a spus că „întotdeauna a fost evident că Lukas va ajunge departe”, m-am simțit ca și cum mi s-ar fi împărtășit un secret de familie, ceva ce Claes dezvăluia doar câtorva oameni. Am crezut că un tată care se lăuda cu fiul lui cel mare trebuia să fie mândru și de cel mic. N-am observat că dragostea lui pentru fiii lui era condiționată, că trebuiau să aibă performanțe ca să evite disprețul lui Claes Fagerman.

Sebastian și cu mine ne-am scuzat și ne-am retras pe la miezul nopții.

— Ne gândeam să înotăm un pic noaptea, a explicat el.

— Și să ne plimbăm pe plajă, am adăugat eu.

Mama mi-a cuprins fața cu ambele mâini, de parcă ar fi crezut că eram o fecioară în noaptea nunții, iar tata s-a uitat la mine cu o expresie ce semăna cu mândria.

— Fetița mea, probabil a spus mama.

— Poartă-te frumos, poate a spus tata.

Apoi i-a zâmbit lui Sebastian și i s-a adresat:

— Să nu faci nimic din ce aș face eu.

De fapt, tata întotdeauna spune lucruri de genul ăsta.

— Nu înțeleg ce vezi la el, a intervenit Claes Fagerman. Să știi că seamănă cu mama lui, și am râs cu toții, chiar și eu, deoarece asta a fost înainte să înțeleg că Fagerman nu glumea niciodată când îl tachina pe Sebastian.

În afara acelui comentariu, n-am vorbit despre Miss Suedia de pe locul trei, mama lui Sebastian. Nu în acea noapte și aproape niciodată după aceea. N-a fost înlocuită de o versiune mai tânără a ei, doar a dispărut. Sau doar s-a mutat, nu era prezentă, nu era importantă. Ea l-a părăsit pe Claes, sau el a dat-o afară? Nu cred că am aflat vreodată. Și, în comparație cu Claes Fagerman, soția lui era atât de lipsită de importanță, că nu m-am gândit niciodată la ea, nici măcar la faptul că era absentă.

•

Înainte să fiu cu Sebastian, am avut patru iubiți. Primul a fost Nils. Aveam doisprezece ani, aproape treisprezece, și ne-am apropiat pe întuneric la o petrecere la care m-a invitat sora lui geamănă. Christina Aguilera se auzea din boxe, iar el m-a sărutat repede și apăsat până am căzut pe canapea și ne-am giugiulit până mi s-au umflat buzele și mi s-au udat chiloții. Mi-a atins sânii și a fost cea mai fină senzație pe care am avut-o vreodată, dar nu ne-am culcat niciodată împreună, nu ne-a trecut prin cap. După trei săptămâni s-a terminat și mi-au trebuit încă două luni ca să-mi dau seama de asta, pentru că era vacanța de vară și mi-am petrecut nouă săptămâni uitându-mă la poza lui și trimițându-i vederi. („Sunt la bunica și bunicul e prin sat, plouă și m-am uitat la filmul de groază *The Evil Dead (Cartea morților.”).* N-am primit nicio vedere de la el. Când am început școala din nou, nici măcar nu m-a mai salutat și asta a fost tot.

Am avut al doilea iubit adevărat după șase luni și era cu un an mai mare ca mine (avea mai mult de paisprezece ani și jumătate!). El a scris pe indicatorul de informare din stația de autobuz de lângă școală că, în opinia lui, eram drăguță. A durat între șase și opt minute până a ajuns până la mine bârfa aceea și am fost destul de deșteaptă ca să știu că era cea mai importantă chestie din viața mea de până atunci. Anton, cel de aproape cincisprezece ani, avea buze groase și părul blond și creț. Am fost împreună șapte săptămâni, atât de mult, că eram considerați, practic, căsătoriți. Însă într-o vineri seara, la o petrecere cu clasa la Școala Friberga, s-a îmbătat cu un amestec de lichior pe care l-a turnat într-o sticlă veche de șampon și a declarat: „Ești prea tânără, Maja” și „trebuie să mergem pe drumurile noastre separate” (într-adevăr, astea au fost cuvintele lui). Mi-a fost rușine ca pe vremea bunicii, dar nu m-am supărat cu adevărat. Nimic din relația aceea n-a fost în mod special interesant: nici Anton, nici săruturile lui care îmi umezeau partea de jos a feței și nici toată chestia aia cu haide-să-fim-un-cuplu.

După aceea a urmat o perioadă în care m-am amorezat doar de tipi mult mai în vârstă decât mine. Ei habar n-aveau cine eram eu, fie pentru că nu ne-am întâlnit niciodată în realitate, fie pentru că singurele dăți când ne întâlneam era când le

vedeam spatele sau gâturile la șase rânduri în fața mea în autobuz. Nu-mi amintesc numele niciunuia dintre ei. Și, imediat după ce am împlinit cincisprezece ani, l-am întâlnit pe Markus.

Avea șaisprezece ani, fuma hașiș, cânta la chitară bas, scria poezii și mama lui a pozat pentru fotograful Richard Avedon. Mergea la un liceu din oraș, la Östra Real, și toată lumea, absolut toată lumea știa cine era. Când am intrat cu Amanda în clădirea cu două etaje unde locuia, aflată pe o stradă de lux de lângă Karlaplan, Markus și trupa lui erau sus, cântând cover-uri de nerecunoscut ale unor cântece. Petrecerea era în toi de câteva ore și fiecare dintre noi am primit o bucată de prăjitură lipicioasă cu ciocolată și o băutură cremoasă cu gust de vanilie de la un tip cu coșuri și cu unghiile date cu ojă violetă. Am dansat până am transpirat într-o cameră de zi golită de mobilă și nu m-am gândit nici măcar o dată la cât de ridicol arată oamenii când își flutură mâinile în aer și-și scuturăcapetele. Apoi s-a întrerupt curentul și au venit pompierii să ne explice că s-a întrerupt curentul în tot cartierul Östermalm; „există un motiv pentru care ai nevoie de permis ca să ții un concert”. Doi polițiști în uniformă au intrat după pompieri și cam atunci mi-am dat seama că eram drogată pentru prima dată în viața mea. M-am încuiat cu Amanda într-o baie și am încercat să nu râdem până muream. Habar n-aveam dacă ne-am drogat de la prăjitură, de la băutura cu vanilie sau de la amândouă. Am stat acolo până a plecat poliția și Markus a bătut la ușă. Era gol-pușcă și ținea un sfeșnic cu cinci lumânări aprinse. A umplut cada și, când mi-a cerut să mă dezbrac, mi-am dat jos hainele și m-am spălat cu el în timp ce Amanda a adormit pe un prosop întins pe pardoseala de faianță.

Markus avea un breton lung care-l scutea de a privi pe oricine drept în ochi și, într-o după-amiază, în aceeași săptămână, m-a dezvirginat pe cuvertura de pat plisată a tatălui său. N-a fost rău, nu m-a durut și am fost incredibil de ușurată că n-a observat că nu mai făcusem dragoste până atunci. Când l-am sunat (la telefonul lui de acasă, deoarece nu răspundea niciodată la mobil și fiindcă l-am crezut când a zis că „a hotărât să nu mai folosească telefoanele mobile”), s-a prefăcut că nu era acolo. Mi-am dat seama din vocea mamei lui cât de tare o enerva asta, totuși am continuat să sun și la telefonul lui mobil, și la cel fix, n-a contat că am înțeles că nu mă plăcea, pur și

simplu nu m-am putut abține. M-am culcat cu Markus de patru ori la diferite petreceri (de obicei, începeam prin a face o baie împreună; întotdeauna făcea baie la petreceri) și am încercat să cred că atunci când spunea că-mi adora sânii însemna că mă adora pe mine. Ultima dată ne-am culcat pe altă cuvertură de pat (n-am făcut niciodată sex pe sub cearșafuri), înainte de ora zece seara, iar el s-a întors cu spatele când mi-am folosit propriul tricou ca să mă șterg pe burtă, apoi mi-a spus că era cu Terese, Tessie pe scurt. Și, prin urmare, nu mai „puteam continua așa”.

După două ore și jumătate, în aceeași noapte, am întâlnit-o pe fata cu nume de câine în timp ce ea și Markus au ieșit din baie. Cockerul spaniol Tessie purta halat de baie; Markus era gol din nou. N-am fost supărată până atunci, însă, când am fost, am ascuns asta și am plecat, pur și simplu.

De următorul tip m-am despărțit eu. Numele lui era Oliver și mi-a destăinuit că mă iubea (nu doar că-i plăceau sânii mei) după doar patru zile. Când i-am replicat că-mi plăcea de el, că era „dulce”, dar că „nu ne potriveam” (am devenit o profesionistă, știam tot ce era de știut despre dragoste, știam exact ce să spun), a început să mă sune în fiecare zi, chiar și când nu era beat, și-mi trimitea mesaje în fiecare seară ca să-mi „spună noapte bună”.

M-am culcat cu el câteva luni până când s-a terminat, pe urmă Sebastian a apărut în holul hotelului în care lucram și nimic din ce am experimentat până atunci n-a avut ceva în comun cu Sebastian. Totul a fost o nouă experiență. N-am luat-o iar de la capăt. El a fost adevăratul meu început.

•

Nu-mi amintesc să-i fi întrebat pe părinții mei dacă erau de acord să călătoresc cu Sebastian în loc să continui să merg prin Europa cu ei, însă trebuie să fi întrebat, pentru că mi-au adus o valiză nouă la cină, probabil cea mai scumpă pe care a găsit-o mama, cu toate lucrurile mele în ea.

În prima dimineață, m-am trezit înaintea lui Sebastian. Întotdeauna am probleme cu dormitul în locuri noi, iar Sebastian dormea bușteан; n-am vrut să-l trezesc. Când am ajuns sus pe punte, Claes servea micul dejun și în același timp citea un ziar suedez.

— Vino și ia loc. Ce ți-ar plăcea la micul dejun? m-a întrebat el fără să-și ridice privirea din ziar.

După ce mi-am terminat cafeaua și am ciugulit din croasant (un mic dejun logic pe o „barcă” în Mediterană), Claes și-a pus jos ziarul și s-a uitat prietenos la mine. Nu-mi amintesc exact ce m-a întrebat, dacă mi-a pus niște întrebări, dar am vorbit cu el și am simțit cum îmi creștea frica. A stat până a apărut Sebastian și s-a așezat lângă mine, în chiloți și un tricou alb ca zăpada și cu părul nepieptănat. În momentul acela Claes s-a ridicat, și-a luat ziarul și a plecat. Nu și-au spus „bună dimineața”.

Mai erau șaptesprezece zile până când începea școala și urma să devenim, Sebastian și cu mine, colegi de clasă. Am stat pe iahtul lui Claes cincisprezece zile și tot atâtea nopți. În următoarea dimineață am navigat spre coasta italiană, ne-am îndreptat spre Capri și am avut parte doar de marea azurie, de brize răcoroase și de nopți calde de fiecare dată; uneori ne opream în larg și coboram o bărcuță cu motor de pe punte – de pe ea puteam să ne scufundăm, să înotăm cu tubul de respirat sau să facem schi nautic. Odată am fost luați de un elicopter (a aterizat pe punte) și ne-a dus la o cursă de Formula 1 în Monaco, unde am stat chiar lângă linia de sosire și ne-am zâmbit în vacarmul motoarelor ambalate la maximum. N-am putut învăța numele tuturor celor de pe iaht, chiar dacă am încercat. Sandro (căpitanul) m-a lăsat să-i pun o mie de întrebări despre locurile prin care am trecut și Luigi, bucătarul, a învățat că-mi plăcea limonada franțuzească, iaurtul grecesc, pepenele galben și croasantul la micul dejun, puiul și salata cu brânză feta la prânz și că-mi beam cafeaua neagră. La spa, care era pe aceeași punte cu sala de cinema și lângă sala de sport, puneau muzică electronică și uneori tehno, și o femeie (Zoe) mi-a făcut manichiura și pedichiura, și m-a masat cu un ulei care mirosea a pastă de dinți și păstăi de vanilie. Mergea tiptil desculță – și n-am văzut-o niciodată în alt loc decât la spa.

Adoram iahtul și pe toți oamenii care lucrau acolo, toți păreau fericiți când îi vedeam și eram fascinată de cât de repede m-am obișnuit cu toate, cât de firesc mi se părea să stau acolo și să las zilele să treacă. Seara mâncam cu Claes. Părea important pentru noi să fim acolo, chiar dacă rareori mânca mai mult de primul fel principal cu noi; îmi punea întrebări, câte patru sau cinci, apoi se retrăgea, dar în timpul orei în care stătea cu noi

cuvintele lui parcă ne încălzeau. Ne asculta când vorbeam, încuviința; din când în când era în toane foarte bune și aborda subiecte pe care le considera importante.

Odată, trebuie să fi fost a cincea sau a șasea noapte, tatăl lui Sebastian ne-a dus la restaurant. Trebuia să ia cina cu o cunoștință de afaceri și a vrut să venim și noi. N-am întrebat de ce, însă am presupus că vom face întâlnirea lor mai relaxată și mai prietenoasă.

Restaurantul era pe o terasă, sus, într-un sat de munte, nu departe de Bonifacio. Planul era să mergem pe jos pe ultima porțiune de drum; toate culorile au dispărut în întuneric, un camion era parcat lângă port și o prelată fâlfâia peste un container, ridicându-se și învolburându-se în vânt. Încă era cald afară, chiar dacă soarele a apus și zona aceea mirosea a varză. Cunoștința de afaceri, un italian, vorbea engleza pe nas cu un accent atât de gros, că l-ai fi putut întinde pe pâine. Era deja beat.

— Ajută-mă, i-a spus italianul lui Sebastian, întinzându-și mâna cu degete scurte și groase spre el.

Sebastian a dat drumul mâinii mele și l-a luat pe bărbat de braț. Când am intrat în sătuc, mi-a fost greu pe pietrele de pavaj cu pantofii mei și nu m-a deranjat că mergeam atât de încet. Bătrânul înjura și transpira, lăsându-se nepăsător pe Sebastian și oprindu-se la fiecare douăzeci de metri ca să-și recapete răsuflarea. Când, în sfârșit, am ajuns în fața restaurantului, bărbatul a trântit un sărut umed pe fața lui Sebastian, remarcabil de aproape de gura lui. Sebastian a tresărit, iar tatăl lui a deschis ușa restaurantului. Claes Fagerman s-a întors spre italian și i-a făcut semn să intre el primul.

— Sebastian, n-aș fi ajuns niciodată până aici fără tine, i-a zis italianul, dându-i drumul, în sfârșit, la braț.

— E bine de știut că poate fi de ajutor, a replicat Claes. Asta e o veste nouă pentru noi toți.

N-am înțeles de ce era furios, dar cu siguranță era. Furios. Tot ce am învățat să asociez cu Claes Fagerman s-a dat peste cap. N-a început nicio conversație de când am plecat de pe iaht; dacă spuneam ceva, nu mă auzea – se uita în altă direcție, se întorcea într-o parte, mergea în față, de-abia răspundea dacă i se vorbea. Aveam un nod în stomac, iar Sebastian nu se uita la

nimic, cu atât mai puțin la mine. Cu toate astea, italianul părea complet netulburat.

Ni s-a oferit o masă la fereastră. Restaurantul era atât de aproape de marginea stâncii, încât părea să plutească deasupra mării. Luminile ambarcațiunilor erau vizibile de jos, din port, și un far clipea la intrarea în golf, unde era ancorat iahtul nostru. Tatăl lui Sebastian a comandat pentru noi toți, fără să ne întrebe ce voiam să mâncăm. Italianul a râs atât de tare, că oaspeții din partea cealaltă a restaurantului s-au întors spre noi, care am ascultat, consternați, cum a schimbat comanda lui Claes: un apetitiv diferit și, cu siguranță, nu acel fel principal, corsicanii aveau ceva cu caracatița, toată lumea știa asta, absolut toată lumea. Tatăl lui Sebastian n-a spus nimic, doar a încuviințat aproape imperceptibil spre ospătar și, când acesta a venit cu lista vinurilor, l-a lăsat pe italian s-o ia și să comande ce voia. Însă Claes n-a băut vinul și nici n-a gustat apetitivul.

În timp ce am așteptat felul principal, a trebuit să merg la toaletă. Când m-am întors, italianul s-a mutat pe scaunul meu. Mi-a făcut semn să stau pe vechiul lui loc. Sebastian n-a protestat. La un moment dat, Sebastian a încercat să se ridice, poate ca să vină la mine.

— Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu, i-a spus Claes lui Sebastian în suedeză. Crezi că ești în stare de așa o performanță? Să stai jos și să taci din gură?

El s-a așezat. Nu s-a uitat la mine. Doar a zâmbit, mecanic și larg, fără să zică nimic.

Când italianul nu încerca să-l convingă pe Sebastian să interpreteze „cântece suedeze”, vorbea despre afaceri. Avea o firmă de vândut; atât am înțeles și eu. Și, în timp ce el devenea tot mai exuberant, noi, ceilalți, deveneam tot mai tăcuți. Eu mă întrebam dacă italianul o să bea până o să devină, din vesel, de-a dreptul lipsit de control, când tatăl lui Sebastian a dat un telefon, a vorbit puțin, apoi i-a înmânat telefonul italianului. Când a închis, Claes și-a ridicat paharul și a ciocnit cu italianul. Ușurarea pe care am simțit-o a fost atât de palpabilă, încât era să-mi facă greață.

Am mâncat patru feluri de mâncare, brânză, două deserturi și am băut cafea, pe urmă am servit de pe o tavă argintie praline de ciocolată, minibezele și bomboane cu marmeladă înainte de a ne îndrepta din nou spre casă. Cumva, tatăl lui Sebastian a

reușit să aranjeze să se aducă un scaun cu rotile până la restaurant. Italianul a adormit în timp ce unul dintre oamenii lui Fagerman de pe iaht l-a dus înapoi în port. Chiar înainte să urce scaunul cu rotile pe punte, el s-a trezit, s-a ridicat și a declarat că va face o plimbare („Merg la plimbare!”). Am mers cu Sebastian la culcare. Pe la patru, niște voci de pe puntea din față m-au trezit. M-am ridicat în șezut, dar Sebastian m-a tras înapoi.

— Stai aici, atât a spus el. N-are nicio legătură cu noi.

Am luat micul dejun singură.

— Tatăl dumneavoastră a plecat, ne-a informat unul dintre membrii personalului îmbrăcat în alb și al cărui nume încă nu l-am reținut.

Sebastian doar a consimțit. Nu părea surprins.

— A spus că puteți lua camera lui. Vom termina de făcut curat în ea în curând.

Stăteam la soare când italianul a urcat pe punte. Fața îi era plină de vânătăi și avea brațul drept bandajat. Părea să fie în ghips. A stat la trei metri depărtare de noi și n-a venit mai aproape.

— Oh, Doamne, am reușit eu să exclam și m-am ridicat în picioare. Ce s-a-ntâmplat?

Italianul doar a clătinat din cap.

— Să nu mergi la plimbare pe plajă noaptea târziu, a spus el cu un zâmbet strâmb, apoi s-a întors spre Sebastian ca să-l întrebe: Tatăl tău e aici?

Sebastian m-a tras înapoi pe scaunul de pe punte.

— Nu, a răspuns el cu ochii închiși.

— Ai putea… a continuat italianul.

— Nu, a zis Sebastian.

Italianul a plecat mai târziu, în acea zi, și ne-am mutat în apartamentul lui Claes. Aveam două băi în loc de una. Și o vedere mai bună, în față, a mării; presupun că era aceeași panoramă din cabina căpitanului. Puteai să deschizi acoperișul de peste cada de baie în una dintre băi și am luat cina acolo, singuri, în acea după-amiază.

— Tatăl tău l-a bătut pe italianul ăla? l-am întrebat eu mai târziu în acea seară, când stăteam în piscina în aer liber de pe punte. Fiindcă a flirtat cu tine?

Sebastian nu s-a supărat.

— Nu, a răspuns el. Bineînțeles că n-a făcut-o el.

Am râs ușurată, încercând să mă prefac că a fost o glumă. Dar Sebastian n-a râs. Și-a ridicat ambele brațe și s-a rezemat de marginea piscinei, cu ochii închiși spre cerul negru.

— L-am întrebat pe tata odată. Când a dispărut mama. Ce i-a făcut, de ce… cum a reușit… s-o facă să plece…

N-a mai vorbit.

— Și ce-a zis?

— „Familia noastră nu trebuie să ducă gunoiul afară. Avem oameni care să facă asta pentru noi”, a răspuns tata.

Am vrut să-l întreb la ce se referea. Că mama lui Sebastian a fost dată afară și că italianul a fost bătut de cineva care lucra pentru Claes? Din păcate, mi-am pierdut șirul gândurilor. Sebastian plângea. Nu în hohote, nu-i curgea nasul, însă plângea. Și n-am știut ce să-i spun. I-am cuprins fața în mâini și l-am sărutat. Tot mai apăsat, l-am sărutat multă vreme, mai mult decât am făcut-o vreodată. Mi-a răspuns cu aceeași ardoare la sărut până când n-am mai vrut nimic altceva decât ca el să intre în mine. Și când a făcut-o, am avut orgasm aproape imediat, întotdeauna aveam orgasm înaintea lui, de mai multe ori decât el și mai intens.

După nouă zile, ne-am luat zborul spre casă din Napoli. Am fost singurii pasageri din avion; l-am auzit pe Sebastian vorbind cu tatăl lui la telefon cu o noapte înainte. Claes credea că n-aveam niciun motiv să folosim avionul companiei, că puteam călători cu un avion comercial, și totuși avionul lui a fost acolo, așteptându-ne când am ajuns la aeroport. O mașină ne-a dus până la scară. N-a trebuit să trecem prin niciun punct de control.

Iahtul a călătorit după aceea fără noi. Naviga tot anul cu echipaj complet. Plănuiau să părăsească Mediterana după o săptămână. Nu cred că am conștientizat suprarealismul tuturor acelor lucruri, al lumii aceleia de albastru ca în cărțile poștale, de lumină strălucitoare a soarelui și de manichiură kitsch, până când nu ne-am întors pe autostrada de la ieșirea din Djursholm și totul arăta la fel ca atunci când am plecat, în urmă cu o lună. Exact la fel, chiar dacă totul s-a schimbat.

Am aterizat pe aeroportul Bromma. Acolo ne aștepta altă mașină, afară, pe pistă. Unul dintre membrii echipajului ne-a cărat bagajele până la mașină. Sebastian părea obosit și nu cred că mă așteptam să mai fim o pereche când începea școala.

Dintr-un anumit motiv, îmi era greu să cred că voia să fac parte din viața lui cotidiană, în măsura în care avea așa ceva. Mi se părea firesc să fie doar o aventură de-o vară. O parantează pentru el; cele mai bune săptămâni din viața mea. Mașina m-a lăsat acasă și n-am știut cum să-mi iau rămas-bun, cum să-i mulțumesc pentru tot. Sebastian m-a urmat înăuntru și a dat mâna cu tata (fața lui a căpătat acea expresie pe care o au adulții când trebuie să pretindă că sunt relaxați, însă, de fapt, sunt gata să facă pe ei de emoție). Apoi m-a sărutat pe obraz și mi-a spus „ne vedem mâine” și a plecat.

A doua zi dimineață a fost prima zi de școală. Sebastian mi-a trimis un mesaj la șapte și jumătate (dar niciunul în seara sau în noaptea de dinainte) și mi-a cerut să ne întâlnim la intersecția de pe strada unde era casa mea. M-a luat de acolo și am crezut că a făcut asta ca să se despartă de mine înainte să înceapă școala. Pe la jumătatea drumului până acolo, am început să plâng. Eram confuză și m-am gândit că eu ar fi trebuit să pun capăt relației. Când a observat că mi-au dat lacrimile, a tras mașina pe dreapta, mi-a dat scaunul mai în spate și s-a urcat pe mine. Și-a băgat mâinile pe sub bluza mea, mi-a mângâiat spatele și m-a sărutat, tot mai apăsat, m-a atins, m-a tras mai aproape; simțeam cât de excitat era și am fost surprinsă de cât de ușurată eram, și abia în acea clipă am conștientizat cât de speriată am fost că n-o să mai vrea să fie cu mine.

Am coborât și am mers ținându-ne de mână din parcare până la școală. M-am simțit exact ca într-un film cu liceeni în care cel mai popular băiat apare dintr-odată cu tipa urâtă cu ochelari și părul ciudat, după ce ea e machiată și se dovedește a fi sexy. Nu că aș fi fost o urâtă înainte și nici Sebastian nu era un fel de DJ tot timpul zâmbitor și cu cărare într-o parte, însă totul la intrarea noastră în școală părea pictat în culori pastel.

Bineînțeles că Amanda deja știa că eram împreună. Ne-am întâlnit cu ea în zona de fumat, unde m-a îmbrățișat și l-a cuprins cu mâinile pe după ceafa pe Sebastian. A stat atârnată de el ca un ornament de Crăciun pentru un moment, până ce Sebastian a scăpat zbătându-se din lațul ei și am intrat în școală.

Sebastian a avut ceva de rezolvat înainte de prima oră, așa că am mers pe drumuri separate de la dulăpioare. Când mi-a spus la revedere, m-a sărutat din nou pe obraz și m-am simțit și mai

mult ca în acel film. Amanda și-a dat ochii peste cap, la fel cum ar fi făcut-o personajul ei (n-avea o costumație de majoretă, dar în rest totul era perfect). Era gata să explodeze de bucurie că urma să aibă un rol esențial în viața lui Sebastian. Că el avea să facă parte din viețile noastre de-acum încolo. Oamenii cu care a umblat cu un an înainte au plecat la facultate, la un stagiu la companiile taților lor sau să studieze limbi străine în Statele Unite. Sosise rândul nostru. Iar Amanda era încântată la culme. Însă n-a spus asta, bineînțeles – doar a zis că Sebastian și cu mine ar fi trebuit „să ne luăm o cameră!”. Mi-am lăsat capul pe spate și am râs, la volumul perfect, totul conform scenariului.

Există câteva poze cu mine și cu Sebastian în excursia noastră în Mediterana. Arăt fericită, mulțumită, fără probleme, ca o persoană care țipă și râde când o stropește iubitul cu apă înainte să intre în mare. Zâmbesc și ochii mei sunt luminoși. Arăt fericită în ciuda faptului că, mai târziu, mi-a fost greu să-mi amintesc că m-am simțit fericită. Poate norocul e ca și ghinionul, în sensul că îți trebuie ceva timp ca să conștientizezi că-l ai. La început nu simți nimic. Sentimentele vin mai târziu, poate nu înainte ca țesătura de stări care le-au generat să dispară de multă vreme.

Doar acum, mult mai târziu, îmi dau seama că Sebastian n-a arătat niciodată fericit. Nici măcar în primele poze.

PARTEA A XVIII-A

Oricum, pentru noi, ceilalți, primele săptămâni de școală au fost minunate. Iar prima zi a fost cea mai bună dintre toate. Amanda nu era singura care credea că a-l avea pe fiul cel mic al lui Fagerman în clasa noastră era cel mai fantastic lucru care i s-a întâmplat vreodată; toți colegii noștri se întrebau și vorbeau din semestrul trecut, de când au început zvonurile, că el va trebui să repete ultimul an. Și în primele zile de școală asta a devenit o realitate, iar eu eram în centrul acțiunii.

Cu puțin înainte să înceapă prima oră, Sebastian încă era plecat pe undeva. Am mers cu Amanda în clasă și ne-am așezat pe locurile noastre obișnuite. Christer nu ne-a întrebat ce-am făcut în vacanța de vară, bineînțeles că n-a făcut-o, sunt sigură că scria undeva în planul lecțiilor sau în regulile școlii că nu trebuia să pui asemenea întrebări și să ceri copiilor să scrie eseuri despre „Vacanța mea de vară”, deoarece asta i-ar face *să se simtă excluși* pe cei care nu-și permiteau să călătorească. Potrivit Organizației Părinților și a Profesorilor, *a te simți exclus* („diferit”) este cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unei persoane – asta și automatele de apă minerală din cantina școlii. Iar ei adoră banalitățile stupide atât timp cât le face organizația să pară caritabilă. De parcă ne ajută cu ceva dacă profesorii evită să ne pună acea întrebare. Știam exact unde a fost fiecare dintre noi sau măcar ce n-a făcut.

Christer a făcut tot posibilul ca să găsească alt subiect de discuție. N-a comentat bronzul Amandei în stilul anilor ’80 sau codițele împletite din vacanța cu charterul a lui Alice („Oh, Doaaamne, mama m-a pus să mi le fac, vreau să spun, sigur le desfac diseară, vreau să spun, Dooaaamne…”), sau mâna ruptă a lui Jakob (toată lumea știa că și-a rupt-o când a făcut schi nautic, poate și Christer). Și, cu siguranță, n-a comentat că Sofia se pare că a pierdut douăzeci de kilograme de când s-a terminat școala cu două luni înainte (deși i-au trebuit câteva secunde ca să-i dispară expresia șocată de pe față). În schimb, am vorbit despre orice altceva.

Christer ne-a întrebat dacă am citit „vreo carte bună”. Samir a fost singurul dintre băieți care i-a răspuns. A stat cu spatele foarte drept și a turuit trei titluri diferite; Christer a încercat să arate ca și cum știa exact ce cărți erau acelea, însă nu i-a mai pus alte întrebări despre ele, așa că presupun că habar n-avea.

— Ai citit doar trei cărți vara asta? l-am întrebat eu.

Samir a zâmbit, însă doar cu un colț al gurii, cum făcea de obicei când îi spuneam genul ăsta de lucruri, apoi și-a băgat mâna în părul lui des. Uneori, când se gândea la ceva, își răsucea o șuviță pe degetul arătător. O încolăcea, o încolăcea și o tot încolăcea, cu privirile pierdute. I-am zâmbit și eu. Samir și cu mine o țineam așa din primul an la Djursholm. Ne certam, discutam, ne contraziceam. Amândoi ne prefăceam că nu credeam niciodată că celălalt avea dreptate sau că a spus ceva amuzant. Și mi-a părut bine că asta nu trebuia să se schimbe doar din cauza vacanței de vară.

— Cu siguranță, nu, a răspuns el. Am menționat doar trei dintre cele mai bune. Ca să ai și tu destul timp să… a ezitat el.

— N-am citit cărți despre cai și nici benzi desenate despre ciclu… l-am ajutat eu.

— Dar ți-a plăcut aia despre adolescenții care mor de cancer și se îndrăgostesc?

Amanda a tresărit de parcă ar fi fost electrocutată.

— Da! a rostit ea bucuroasă. E *așa* de tristă, n-am mai plâns așa de mult în toată viața mea.

Samir s-a uitat la mine. Ne gândeam la același lucru. Amanda n-a citit cartea; a văzut doar filmul. Oricum, n-am comentat. Apoi a intrat Sebastian în clasă. Am reacționat la faptul că a întârziat în prima zi de școală? Poate. După doar câteva săptămâni am început să reacționăm dacă venea la timp.

A spus un „îmi pare rău” de mântuială.

Christer a încuviințat indiferent.

Sebastian s-a așezat lângă mine; nici măcar n-a trebuit să-i ceară Amandei să se mute în altă bancă. În timp ce a făcut cei doi pași până la cel mai apropiat loc gol, și-a dat ochii peste cap și a cântat la o vioară imaginară.

Mi-am simțit colegii înțelegând toată treaba unul câte unul, la fel de clar ca și cum un gaz colorat s-ar fi strecurat printre bănci. Din primul rând, în care stăteam într-o parte, iar Samir în cealaltă parte, până în ultimul rând, unde stătea Mela cu

piercingul în nas și cu unghiile date cu ojă neagră. Toți și-au dat seama că eram împreună, iar atmosfera aceea care-l înconjura pe Sebastian, amestecul acela de admirație și curiozitate (și de un nu-mi-pasă-de-el prefăcut) s-a răspândit, dar a fost prima dată când se referea la mine, măcar parțial.

Am citit odată despre o actriță care s-a mutat în fiecare an în timpul copilăriei ei. A spus că, de fiecare dată când începea anul într-o școală nouă, găsea aceeași colecție de tipuri de copii: copilul popular (destul de răutăcios), cel mai bun prieten al copilului popular (și mai răutăcios), copilul deștept, copilul care nu se descurca la sport și copilul fără prieteni. Exista doar un anumit număr de roluri de jucat în fiecare clasă și tot ce trebuia să facă atunci când se muta într-o școală nouă era să-și dea seama care rol era liber, și pe acela avea să-l joace în anul care urma.

Eu am jucat întotdeauna același rol: elevul bun, nu cel mai popular, însă pe-aproape, nu o victimă a bătăușilor, dar nicio bătăușă, în zona celor mai „cool” băieți, însă niciodată *întâlnindu-mă* cu cel mai „cool” băiat. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că aș putea interpreta un alt rol, totuși am făcut-o. Și am făcut și cea mai mare transformare a Sofiei, Cea Mai Mare Ratată, să pălească prin comparație cu a mea.

Sebastian m-a luat de mână pe sub bancă și am simțit cum îmi ardea fața.

Christer a pus altă întrebare, însă nu mi-am dat seama care era. S-a uitat la mine, așteptând un răspuns. M-am întors spre Samir. Poate mă ajuta cu un comentariu sarcastic; astea mă ajutau întotdeauna cu un indiciu despre ce se întâmpla și ce trebuia să spun. Dar el nu se uita la mine. Brațul lui stâng era îndoit pe bancă așa cum îl ținea întotdeauna când scria și se holba la caietul lui. Nimeni în afară de Samir nu lua notițe în prima zi de școală. Mâna lui strângea stiloul, unul gros și negru, adevărat. Încheieturile îi erau albe. Însă nu scria nimic. Am fost nevoită să mă întorc spre Christer.

— Îmi pare rău, i-am spus eu. N-am auzit…

Christer a râs. A fost probabil ușurat că, în sfârșit, a aflat cea mai importantă știre a verii, că nu trebuia să întrebe ca să afle.

— Sebastian, a zis el în schimb, ai citit ceva bun în vara asta?

Samir n-a fost singurul care a râs, dar l-am auzit numai pe el. Nu suna ca și cum i s-ar fi părut că era ceva deosebit de amuzant.

PARTEA A XIX-A

Nu, Samir nu s-a bucurat că Sebastian s-a alăturat clasei noastre. Sebastian și Samir nu se înțelegeau și asta a devenit evident imediat ce Christer ne-a cerut să ne prezentăm lui Sebastian de vreme ce el era nou în clasă. Sebastian s-a prefăcut că nu cunoștea numele lui Samir. Poate a fost o răzbunare pentru râsul zgomotos al lui Samir, însă e posibil să nu fi avut habar de el. Dar când Samir s-a prefăcut că nu știa cine era Sebastian, doar s-a făcut de râs, deoarece toată lumea din școala noastră știa cine era Sebastian.

Samir a fost singurul care s-a supărat; noi, ceilalți, eram încântați. Chiar și profesorii se pare că se bucurau să-l vadă pe Sebastian. Dacă l-ar fi întrebat cineva pe Christer, în timpul acelor prime zile de școală, ar fi răspuns ceva de genul: „Sebastian merită a doua șansă”. În primele două săptămâni, l-au lăsat pe Sebastian să ajungă târziu la ore, să apară când avea chef, să plece în mijlocul orei; profesorii nu comentau. Când nu avea toate lucrurile de școală la el (ceea ce se întâmpla întotdeauna), doar îi spuneau „poți să te uiți pe cartea Majei” sau i se permitea să împrumute calculatorul profesorului.

Christer n-ar fi recunoscut niciodată că știa că Sebastian n-ar fi absolvit niciodată. *Toată lumea merită a doua șansă.* Dar Samir nu i-ar fi dat lui Sebastian nici măcar prima șansă.

•

Au trecut exact nouă zile până când Sebastian a organizat prima petrecere a semestrului. Claes era plecat într-o călătorie, iar fratele lui Sebastian, Lukas, s-a întors la Boston. Amanda și cu mine am ajuns primele. Cred că i-am spus că putem ajuta, însă chiar de pe alee ne-a devenit evident că nu era genul acela de petrecere. Sebastian n-avea niciodată nevoie de „ajutor” la petrecerile lui.

•

— N-o lua ca pe ceva personal! vreau să spun. Oamenii pot să mănânce ce vor. Numai că n-o suport.

Amanda încă nu și-a început burgerul cu brânză Halloumi; doar îl ținea între degetul arătător și cel mare, cercetându-l

dintr-o parte într-alta cu grijă, încercând să găsească partea cu cele mai puține calorii. Se uita la carnea mea de parcă era o scroafă călcată în picioare și plină de antibiotice într-un grajd înghesuit din ciment. Mi-am șters niște sos de la colțul gurii, am încuviințat și am înghițit.

Soarele apunea, aproape toți oamenii deja mâncaseră; nu erau mai mult de trei hamburgeri pe grătar și bucătarul apăsa bucățile de carne fără tragere de inimă, făcând grăsimea să picure pe cărbuni. Flăcări mici și furioase se înălțau și piereau. Un ospătar în chiloți cu steagul american mergea desculț pe peluza moale cu o tavă cu niște conuri din carton pline cu cartofi pai. Sebastian a dispărut în casă cu câțiva băieți.

M-am așezat cu Amanda pe terasa pavată cu piatră și ne-am uitat în jos la apă.

— Unde-i Sibbe? a întrebat ea.

Era singura care-i spunea așa lui Sebastian.

Am ridicat din umeri.

— Labbe a ajuns?

Am ridicat din umeri încă o dată. Chiar când Sebastian s-a alăturat clasei noastre, Labbe a plecat. Nu trebuia să repete anul, dar a trebuit să schimbe școala. Labbe era singurul dintre noi care-l cunoștea pe Sebastian dinainte și probabil de aceea i-a intrat în cap Amandei că el va fi noul ei iubit. Însă Sebastian n-avea prieteni buni, ci un roi de albine. Și, de câteva săptămâni, pe câinele vagabond Dennis la picioarele lui.

Amanda a oftat și și-a pus pe masă burgerul pe jumătate mâncat. Eu l-am terminat deja pe al meu și m-am apucat de cartofii pai. I-am întins conul Amandei. Ea a clătinat din cap fără să se uite la el. Apa întunecată de sub noi avea sclipiri cenușii de plumb. Felinarele de la saună luminau cheiul. Puteam vedea o pereche de siluete întunecate pe puntea din față a uneia din cele două ambarcațiuni pe care Claes Fagerman le-a acostat acolo. Un cuplu se giugiulea în leagănul în formă de coș care atârna de unul dintre cei patru copaci din curte. Vreo șase fete stăteau în curtea interioară, la o masă de piatră cu partea de sus din mozaic și pe niște scaune neasortate din fontă. Fumau, beau vin alb și își arătau ecranele telefoanelor una alteia pe rând. Sebastian a apărut lângă mine, m-a luat de mână, m-a ridicat și m-a cuprins cu brațul.

— La naiba, ce petrecere plictisitoare, s-a plâns el.

Apoi a fugit pe chei și s-a aruncat în apă, dându-și jos hainele pe drum. Am fugit după el, dezbrăcându-mă repede, cu excepția lenjeriei, și am sărit și eu în apă. Am înotat repede, apa nu mai era caldă, dar, când a alunecat pe lângă mine, avea erecție, așa că mi-am depărtat picioarele și le-am pus în jurul șoldurilor lui. Nesinchisindu-se de oaspeții lui, a intrat în mine. Nici măcar n-a trebuit să-mi dau jos chiloții, doar l-am lăsat să-i dea la o parte în apă. Nu știu dacă a terminat, însă, când s-a oprit, ne-am întors la țărm. Sebastian era atât de rece, că i s-au învinețit buzele. Îi clănțăneau dinții; Amanda ne-a găsit halate pentru amândoi și ni le-a înmânat când urcam pe scară. Sebastian m-a luat de mână și am fugit până sus, la saună.

— Petrecerea s-a terminat.

•

Mi-am strâns halatul în jurul meu chiar dacă era foarte cald și am stat cât mai aproape de ușă. Samir și Dennis erau așezați pe banca de sus. Dennis s-a mirat când a vorbit Sebastian, de parcă era vina lui că petrecerea nu se ridica la înălțimea așteptărilor lui Sebastian.

Când Sebastian l-a văzut pe Samir, a râs; a fost surprins. Și n-a fost singurul. N-aș fi crezut că Samir va apărea acolo. Și a fost ciudat să-l văd cu Dennis. Nu se cunoșteau, nu-i așa?

Sebastian a stat acolo o clipă, apoi și-a aruncat halatul pe pardoseală și a rămas gol, turnând apă în mijloc, lăsând aburul să se ridice până la tavan înainte să se așeze, dar, după câteva minute, a plecat din nou, fiind tot gol.

— Ce plictiseală. Petrecerea asta e naspa.

Dennis l-a urmat. În acele zile întotdeauna mergea la jumătate de pas în urma lui Sebastian, cu ochii în ceafa lui; nu-l înțelegeam. Dennis se învârtea deasupra, în fața și lângă Sebastian, în cercuri misterioase, fără nicio explicație. Semăna mai mult cu un liliac decât cu un câine vagabond.

Am fost lăsată cu Samir.

— Ai venit aici cu Labbe? l-am întrebat eu.

Labbe și Samir s-au împrietenit când Samir s-a alăturat clasei noastre în primul an. Încă ieșeau împreună, deși Labbe a schimbat școala.

Samir a consimțit și m-a privit o clipă, înainte să se mute ca să stea lângă mine. Nu părea el însuși; fața parcă-i era un pic umflată și era, cu siguranță, nervos, la modul serios. Nu mi-a

plăcut niciodată să stau în saună, dar nu puteam pleca tocmai atunci, Samir ar fi crezut că m-a deranjat cu ceva.

— N-am știut că Sebastian și cu tine… am început eu, însă m-a întrerupt.

— Labbe m-a întrebat dacă voiam să vin.

Apoi n-a mai vorbit. Oricum, nu mai trebuia să spună nimic altceva, am înțeles totul. Dacă ai fi întrebat pe oricine dacă voia să meargă la casa lui Sebastian, ar fi uitat imediat toate tâmpeniile pe care le-a spus mai devreme despre el și ar fi acceptat invitația. Se ivea șansa, profitai de ea. Ca să poți spune că ai fost acolo dacă te întreba cineva ce ai făcut în weekend. Ca să arunci întâmplător o vorbă într-o conversație fără nicio legătură cu asta: „Am fost la o petrecere la casa lui Sebastian Fagerman, da, exact! Fiul lui Claes Fagerman…”

M-am întrebat de ce am crezut că Samir era diferit. *Dar de ce era atât de supărat*?

Pentru toți, în afară de Labbe, era prima dată când cei din anul nostru au fost invitați la una dintre petrecerile lui Sebastian. Numai câțiva dintre oamenii cu care a umblat înainte au venit în acea noapte; cei mai mulți au lăsat liceul în urmă.

Samir s-a aplecat în jos, spre mine. Deja stătea prea aproape, iar piciorul lui îmi apăsa brațul. Mirosea a transpirație. Un miros ciudat. Nu părea să-i aparțină intelectualului Samir, cel cu blugii călcați, pantofii de sport legați cu două noduri și șeful clasei.

— M-am gândit să vin aici și să văd ce mare scofală e. Și prietenul tău drogat știe măcar un lucru. Că e mare plictiseală pe-aici, a rostit Samir, pe urmă a scuturat din cap și s-a aplecat și mai aproape. Dacă nu cumva îți place să tragi pe nas prafuri cu negrul casei.

La început, cred că m-am simțit doar șocată. Nu l-am mai auzit pe Samir vorbind așa, nici cu mine, nici cu altcineva. M-am ridicat să plec. Voiam să mă distrez, n-aveam de gând să-l las să stea acolo și să mă judece. Dar Samir a ajuns la ușă într-o fracțiune de secundă și mi-a blocat drumul.

— Trage pe nas linii de pe burta ta goală? l-am întrebat eu, simțind că sauna mă făcea claustrofobă. I se dă voie și lui Dennis la distracție? Un bonus pentru că-l lasă pe Sebastian să le încerce pe cele mai noi?

— Ai terminat?

Încerca să fie amuzant? Nu părea. Și-a coborât vocea:

— Știi, noi, cei care trăim în lumea reală, îl evităm pe Dennis fiindcă e nebun. Ar vinde cocaină și într-un salon de maternitate dacă l-ar lăsa înăuntru.

Inima îmi bătea foarte repede. Nu știam dacă Samir și-a dat seama că eram drogată, dacă din cauza asta era supărat, însă voiam să plec.

— Nu înțelegi? a rostit Samir cu vocea tremurătoare. Maja, el e un nimeni. E un nimeni. Dacă-i iei toate astea… a arătat el cu mâna spre saună, cu degetul mic întins de parcă pereții din lemn acoperiți cu condens făceau parte din sala oglinzilor din Versailles… e la fel de interesant ca o conservă goală.

În cele din urmă, Samir s-a dat la o parte, repede. Prosopul pe care și l-a legat în jurul taliei s-a dezlegat și l-a strâns din nou, mai tare.

Atunci, mi-am dat seama. Samir era beat. Nu l-am mai văzut așa până atunci. Dar cred că e un început pentru toate, chiar și pentru un șef de promoție. Am fost atât de ușurată, că era să mă bufnească râsul. „Nu știe ce spune”. Am deschis ușa, chibzuind că era ridicol să-mi pierd timpul cu tipi beți. N-avea niciun rost să încerc să mă înțeleg cu el. Apoi m-am răzgândit și m-am întors spre el.

— Înțeleg. Nu-l placi pe Dennis; nimeni nu-l place. Totuși, cine ți-a cumpărat băutura din seara asta? Dacă ai băut mai înainte cu Labbe, pun pariu că-i poți mulțumi lui Dennis pentru băutura ta. Nu-ți place Sebastian. Bine. Nici măcar nu-l cunoști, foarte bine. Dar să vii aici, să stai în sauna lui, să te ștergi cu prosopul lui asta e bine. E destul de bun pentru asta.

Pe urmă am plecat. Era imposibil să respir acolo, era prea cald. Mi-am șters nasul cu mâneca halatului când am ieșit.

•

Muzica urla din clădirea cu piscina. Trei fete din altă clasă, din același an cu noi, se întorceau în fugă de la plajă; au trecut pe lângă mine în drumul lor spre sauna din care tocmai am ieșit. Petrecerea părea să-și fi sporit de două ori numărul de participanți în puținul timp în care am fost plecată. Sebastian întotdeauna invita oameni pe care nu-i cunoștea, de obicei fete. Le întâlnea în oraș, probabil stând la coadă undeva, i se făcea milă de ele și de bășicile lor bandajate, așa că le lăsa să petreacă împreună cu el de câteva ori până când se sătura de rochiile lor strâmte și de ochelarii lor de soare de la H&M și

invita niște tipe noi. Dar nu părea niciodată îngrijorat că lucrurile ar putea degenera. Probabil pentru că era imposibil să strici o petrecere a lui Fagerman. Nu că ne-ar fi deranjat vreodată paznicii sau și-ar fi băgat nasul în ce făceam, însă erau întotdeauna prezenți, la distanța potrivită.

Amanda m-a strigat de pe ringul de dans. Purta bikini și își despletise părul. Nu părea să fi înotat. La trei metri depărtare stătea Labbe, într-o cămașă descheiată, holbându-se la ea.

— Haide, a murmurat ea, răsuflând pe gâtul meu.

Am mai făcut asta. Amanda adora publicul, iar eu făceam parte din spectacolul ei preferat.

Muzica urla în boxe. Eu încă purtam halatul, dar Amanda l-a smuls de pe mine și și-a pus palma pe spatele meu; și-a lăsat capul pe spate și am dansat atât de aproape una de alta, încât ne-am atins taliile. Eram desculțe. Ea încă își mai purta maioul. Chiloții mei mai erau puțin umezi de la înot, dar mi-am închis ochii și am încercat să-mi încetinesc pulsul. Muzica, trebuia să mă concentrez la muzică. Ce gândea Samir nu era important. Doar era beat; nu știa ce spunea.

Sebastian stătea lângă boxă. Ne-a privit pentru o vreme, apoi a venit lângă noi, și-a pus un braț în jurul Amandei și celălalt în jurul taliei mele. Iubeam mâinile lui Sebastian. Când mă prindea, aproape întotdeauna prea strâns, mă simțeam foarte specială. I-am tras mâna mai sus pe spatele meu, iar el i-a dat drumul Amandei, împingând-o spre Labbe, care a râs și a prins-o. Sebastian voia să mă atingă doar pe mine, nu pe ea.

Era transpirat; fruntea îi lucea și privirea îi era fixată spre ceva în depărtare. M-am uitat la Amanda. Labbe stătea în fața ei, ridicându-și și coborându-și mâinile ca și cum ar fi zugrăvit peretele. Niciodată nu dansa de-adevăratelea. Doar în glumă. Era ceva ce făcea doar ca să fie amabil cu aceia dintre noi cărora le plăcea să danseze. Ca să ne arate că nu ne judeca. Oricum nu înțelegea ce rost avea ce făceam noi.

Mi-am ridicat halatul de pe pardoseală și Sebastian mi l-a pus pe umeri; n-am găsit cordonul, am plecat din clădirea cu piscina și am mers prin camera de zi și prin bucătărie, pe lângă Dennis; Sebastian i-a spus să rămână în bucătărie cu marfa lui. Dennis s-a uitat la mine curios când am trecut pe lângă el, dar am clătinat din cap și am continuat să merg până la etajul doi, spre camera lui Sebastian. Echipa de paznici n-avea voie să vină

niciodată în casă dacă nu era chemată. Nu erau nici camere de supraveghere acolo, o decizie luată de Claes. Motivul lui era evident: nu voia să se înregistreze ce se întâmpla în casa lui. Genul acesta de lucruri puteau fi copiate, distribuite sau folosite pentru șantaj. Când am ajuns în camera lui Sebastian, mi-am luat un maiou și niște boxeri de-ai lui. Apoi am mers la baie. Seara era de-abia la început și voiam să-mi usuc părul. Inima încă îmi bătea prea repede, însă nu eram drogată (oricum, ce fel de cuvânt demodat era ăsta?), am început prea repede, nu eram obișnuită, ar fi trebuit să beau ceva, doar să beau pentru restul serii, asta era, dar întâi trebuia să mi se stabilizeze pulsul. Uscătorul de păr bâzâia și mi-am închis ochii în aerul cald. Nu mă grăbeam să cobor. Mi-am ținut ochii închiși și am respirat inspirând pe nas și expirând pe gură. Când mi s-a uscat părul, i-am auzit. Câțiva băieți și poate și o fată. Muzica s-a oprit.

Când m-am întors în bucătărie, doi paznici îl țineau pe Samir de brațe. Dennis stătea rezemat de perete, cu nasul plin de sânge. În spatele lui, un tablou în ulei care înfățișa o sticlă de vin stătea strâmb. Dennis părea mai mult surprins decât furios.

— Dă-mi drumul.

Samir stătea nefiresc de nemișcat, așa cum faci când vrei să pari treaz. Nu vorbea foarte tare, totuși toată lumea putea să-l audă.

Unul din paznici s-a uitat la Sebastian. El a încuviințat.

— E timpul să mergi acasă, i-a spus paznicul lui Samir.

— N-aș mai sta aici nici dacă m-ați plăti.

Sebastian s-a întors spre mine. Stătea în pragul ușii. Continua să vorbească, întors cu spatele la Samir:

— Vă rog, aveți grijă ca nu cumva celălalt să sângereze peste tot prin bucătărie. Și el trebuie să meargă acasă.

Iar Samir m-a privit drept în ochi din spatele lui Sebastian. Buzele lui se mișcau; încerca să-mi mai spună ceva. Doar mie. Șoptea ceva. Suna ca „vino”. Voia să merg cu el. Sau murmura ceva în altă limbă? Arabă? Farsi? Nu-mi puteam aminti ce limbă vorbea Samir. Nici nu-mi păsa.

Bineînțeles, mi-am dat seama că Samir mă plăcea și eu îl plăceam. Dar atunci, acasă la Sebastian, s-a transformat brusc într-un moralist beat. Considera că era Datoria lui să mă Abată de la Calea Greșită. Se credea un cavaler cu lancea ridicată.

Ciudat. Mi s-a părut jenant. Voiam să plece. Să-și ia fața de mai-sfânt-decât-tine pentru că-*îmi*-iau-viața-în-serios și s-o șteargă fuguța acasă. Nu i-am cerut protecția, n-aveam nevoie de ea, nu eram o prințesă neajutorată care se întâlnea cu prințul nepotrivit.

Un tip din programul de matematică l-a tras pe Sebastian de braț.

— Stai puțin, a protestat el. Cum o să…

— Nu-ți face griji, i-a spus Sebastian. Avem destul.

Sebastian m-a luat de mână. Am mers spre clădirea cu piscina. Muzica a început din nou. Nu s-a întâmplat nimic grav. Dennis a fost dat afară. Samir a plecat acasă. Sebastian mi-a dat părul de pe gât la o parte. I-am inspirat parfumul, rece și proaspăt, adoram felul în care mirosea. Iubeam felul în care mă făcea să mă simt. M-am distrat cu el. Întotdeauna ne-am distrat. Nimeni n-ar trebui să se rușineze că poate să se simtă bine. Sebastian mi-a șoptit:

— Vezi? Nu e o petrecere adevărată aia la care nu se sparge ceva. De-abia acum începe petrecerea.

PARTEA A XX-A

Weekendul de după petrecerea lui Sebastian a trecut destul de repede. Sâmbătă am mers în oraș cu Sebastian, Labbe și Amanda. Duminică am mers cu mama, tata, Lina și bunicul la restaurant. Mama a fost morocănoasă pentru că eram „obosită”, iar tata era morocănos pentru că eram la restaurant cu bunicul. Nu mă mai gândeam la Samir, oricum, nu prea mult. Luni dimineața, Sebastian m-a dus până la școală. Avea „niște treburi de făcut”. Nu știu la ce se referea, însă nu mi-a păsat. Asta era înainte ca genul ăsta de întâmplări să mă îngrijoreze. După prânz, am avut două ore libere. Amanda era bolnavă, iar Sebastian nu răspundea la telefon.

Biblioteca școlii nu era foarte aglomerată de obicei, nu de când au blocat internetul pe calculatoarele publice. Dar nu eram singură: Evy din clasa paralelă, tot din același an cu mine, stătea în capătul celălalt al camerei. Avea un nas îngust și purta fuste cu flori și șosete cu orice fel de pantofi, chiar și balerini. Evy a câștigat concursul de scriere creativă al școlii (organizat de Rotary) cu un an înainte, chiar dacă era doar în anul doi atunci. Povestea ei a fost despre fratele ei cu dizabilități și toată lumea a crezut că era adevărată, probabil de aceea a câștigat. Când s-a aflat că nici măcar n-avea un frate, ci doar o soră perfect normală, oamenii au fost dezamăgiți și mulți s-au supărat pentru că a „trișat”. Nimeni n-a sesizat ceea ce era evident: asta i-a făcut povestea mult mai bună.

Două fete din primul an stăteau pe o canapea la câțiva metri depărtare de locul meu. Răsfoiau o revistă cu pagini lucioase și aveau o pungă de bomboane pe care o împărțeau. Vorbeau destul de tare, ca să pot auzi cum își prescurtau toate cuvintele. Asta era marea modă atunci, toți cei din primul an vorbeau așa. Amanda și cu mine ne-am inventat și noi propriile cuvinte și expresii când eram mai mici. Dar joaca asta era complet lipsită de sens. Făcea limba păsărească să pară mai rafinată decât latina.

— Hei, iubi… ascultă! Mă nebunește, vrea să fie cu mine sau nu, mă face așa de *nervi*!

Cealaltă a încuviințat fără să-și ridice privirea din revistă.

— Toți sunt psiho.

Cu câteva zile mai devreme, la ora de engleză, am discutat despre testul Bechdel, pe care-l poți folosi ca să determini dacă filmele sunt feministe sau nu. Trebuie să pui trei întrebări: există cel puțin două femei numite în film? Vorbesc una cu alta (fără un tip prin preajmă) și discută despre altceva decât despre bărbați?

Profesorul a selectat câteva filme pe care aproape toată lumea le-a văzut și a trebuit să ghicim dacă îndeplineau criteriile – nu le îndeplineau (însă ne-am prefăcut, cu amabilitate, că n-am înțeles asta de la început; din ce alt motiv ne-ar fi întrebat?) – și, bineînțeles, situația mi s-a părut vulgară și am înțeles de ce oamenii credeau că era important ca femeile din filme să producă și altceva în afară de dialoguri despre bărbați, deși, în realitate, fetele vorbesc despre băieți tot timpul. Chiar și mama și prietenele ei se plâng de soții lor (și de cât de incorigibili sunt) de câte ori au ocazia. Fetele din clubul de dezbateri, cu costumele lor și calitatea de membre ale Tinerilor Economiști, fetele de la teatru cu piesele lor în franceză și planurile lor de a călători cu permisul Interrail, cele mai bune prietene de aici, de lângă mine, toate aveau un lucru în comun: vorbeau despre băieți. Băieții lor, băieții altor oameni, băieți pe care-i voiau, băieți de care voiau să scape. Doar despre băieți, în cea mai mare parte a timpului. Aș fi vrut să precizez că poate n-ar trebui să te plângi despre cum ești înfățișată în filme, atâta vreme cât reprezentările sunt o reflexie destul de decentă a realității.

•

Samir a deschis ușa trântind-o atât de tare, că a dat într-o poliță cu broșuri despre Institutul Regal de Tehnologie, programul legal de la Uppsala și matematica pentru adulți. Picioarele lui erau prea lungi pentru restul corpului său, ceea ce-l făcea să arate ca și cum ar fi fost tot timpul grăbit. S-a oprit lângă biroul de informații și și-a smuls căștile din urechi. Mișcările îi erau smucite, întotdeauna pline de un surplus de energie, era mereu cu o replică sau un gând înainte ca toți ceilalți să înceapă măcar să gândească. Și cred că era ușor să presupui că era stresat. N-am crezut niciodată asta. Dar, în acel moment, părea nervos.

M-a observat înainte să am timp să mă gândesc la cum să mă prefac că nu l-am văzut și atunci a fost prea târziu. Aproape că a fugit până la mine.

— Pot să stau un minut?

M-am prefăcut că mă uit în altă direcție.

— Hei… iubi, îi șoptea una dintre fete celeilalte, însă destul de tare ca Samir și cu mine s-o auzim. Ai niște tampax? a întrebat ea și a râs jenată. Am uitat să-mi aduc.

Aveam tampoane în geantă, puteam să merg și să mă așez lângă ele, să le spun „poftim” și să-l ignor pe Samir. N-ar interveni niciodată într-o conversație despre fluidele corpului feminin. Asta l-ar stresa, cu siguranță. Apropo, discuția despre ciclu ar îndeplini criteriile testului Bechdel? Probabil. Dar a avea ciclu mai era un lucru feminist dacă-l numeai „cod roșu”?

— Maja?

Samir încă stătea în fața mea, încercând să stabilească un contact vizual.

— Nu lucrez aici, va trebui să întrebi personalul.

A părut surprins.

— Ce? Ce-ar trebui să-i întreb?

— Nu eu hotărăsc cine stă aici. Însă, dacă te așezi aici, o să plec.

El n-a spus nimic. Apoi și-a ridicat mâinile și și-a dres vocea:

— N-o să dureze mult. Vreau doar să-mi cer scuze, a zis el și și-a lăsat din nou mâinile în jos. Voiam să-ți spun că-mi pare rău pentru sâmbătă. A fost o prostie. Nu știu de ce am spus toate alea, cred că eram beat.

Cele mai bune prietene de pe canapea au încetat să mai vorbească. S-au prefăcut că erau profund absorbite de un articol din revista pe care una dintre fete o ținea în poală.

— Ce, ai fost beat?! am exclamat eu.

Samir a înțeles sarcasmul și și-a lăsat capul în jos. Fetele păstrau o tăcere de mormânt, nu voiau să rateze niciun cuvânt dintre noi.

— N-ar fi trebuit să vin la petrecerea aia și nici să te atac așa. Nu-mi place de Sebastian. N-ar fi trebuit…

— Măcar îți amintești ce mi-ai spus?

A dat afirmativ din cap.

— Da, din păcate.

Bretonul i-a căzut pe frunte. Arăta ca și cum se aștepta să-i dau o bătaie. Știa cât de drăguț era? Bineînțeles că știa. Era ceva în manierele lui, din când în când, care părea bine pregătit; era foarte conștient de cum arăta. Așa își schimba felul de a fi când voia să fie iertat; nu eram eu prima destinatară a privirii lui rușinate. Dar, în același timp, chiar a părut supărat la petrecere, cu adevărat supărat, nu doar nebun de la băutură.

Asta era o latură nouă a lui Samir. Întotdeauna părea atât de indiferent, aproape neinteresat de Amanda, de mine și de viețile noastre în afara școlii. Umbla cu Labbe, însă, în general, rareori venea la vreo petrecere, nu întreba pe nimeni ce a făcut în weekend și întotdeauna am crezut că ne considera destul de ridicoli. Și, dintr-odată, mi-am dat seama că eram dezamăgită că n-a vrut să discute niciodată cu mine, doar cu mine, despre lucruri care n-aveau legătură cu școala. Și când, în sfârșit, a făcut-o, a fost ca să vorbească despre Sebastian. „Discuție despre băieți, m-am gândit eu. Întotdeauna despre băieți. Toată lumea vorbește despre băieți cu fetele, chiar și băieții”. Asta mi-a trecut prin minte înainte să mă opresc și să zâmbesc, nu intenționat, zâmbetul, pur și simplu, mi-a apărut pe față. „Vreau să vorbească despre mine. Cu mine. Despre altceva decât despre Sebastian”. Samir mi-a zâmbit și el. Nu în felul lui obișnuit în care mă tachina – ci în alt fel, mai relaxat.

Chiar atunci difuzoarele au emis un semnal care le-a făcut pe cele mai bune prietene să se repeadă spre clasă cu genții le lor uriașe și revistele lor lucioase. Samir și-a tras un scaun și s-a așezat lângă mine. Și-a țuguiat buzele pentru ceea ce presupun că era o față de selfie.

— Sebastian e iubi al tău, a chițăit el. Înțeleg total.

Apoi și-a schimbat iar personalitatea, și-a pus brațul pe spătar, s-a lăsat în jos pe scaun, și-a depărtat picioarele și a rostit cu un accent grav:

— Tipul e *shono*-ul tău. Iar tu ești *guzz*-a lui, nicio problemă, fată, am spus destul, respect.

Am râs. Nu se pricepea să se joace de-a gangsterul. Era sexy și îmi era indiferent dacă știa asta. Și iar a apărut zâmbetul cu care mă tachina Samir. Doamne, cât de mult mi-a lipsit zâmbetul ăsta!

PARTEA A XXI-A

Au trecut câteva săptămâni. Șase sau poate șapte? La mijlocul lunii octombrie, ne-am hotărât să mergem la casa de la țară a lui Labbe pentru un weekend. La „fermă”, cum îi spunea Labbe, dar, de fapt, era un castel vechi. Familia tatălui lui Labbe deținea locul acela din Evul Mediu. Familia mamei lui Labbe avea un loc asemănător la vreo douăzeci de kilometri mai departe, însă n-am fost niciodată acolo. Samir a venit și el cu noi. Nu-mi amintesc ce am gândit despre asta, poate că era „cool”? Nu cred că m-a enervat asta sau că am crezut că era ceva prostesc. Bineînțeles, mai erau tensiuni între Samir și Sebastian, dar n-aveam de ce să-mi fac griji din cauza asta.

Stăteam cu Amanda pe niște șezlonguri, fiecare sub o pătură, fiecare cu telefonul mobil. Un fluture galben a trecut pe lângă noi, fâlfâind ca o frunză în vânt, în jos spre iarba scurtă a peluzei și spre apă. Probabil ar fi trebuit să fie mort deja, însă era o toamnă neobișnuit de caldă.

— Dacă ai putea să-ți pui o dorință, a spus Amanda, și să primești orice de pe lumea asta, ce ți-ai dori cel mai mult?

Ușa de la bucătărie era întredeschisă în spatele nostru. Mama lui Labbe, Margareta, asculta operă și gătea; nu voia niciun ajutor, totuși, din când în când, ieșea afară și stătea nu departe de noi, cu mâinile în șolduri, zâmbind cu jumătate de gură. Îi plăcea să ne aibă acolo. Și nouă ne plăcea să fim acasă la ea. Amanda și-a deschis ochii și s-a uitat chiorâș la mine.

— Nu știu, i-am răspuns eu, deoarece n-aveam chef să dau curs întrebărilor ei. Și n-are rost să vorbești despre ce-ți dorești când nu-ți dorești, de fapt, nimic.

— Of, a protestat Amanda. Haide! Trebuie să fie *ceva* ce-ți dorești.

Amandei îi plăcea să pună întrebări specifice în cadrul unor jocuri conversaționale cu cartoane tipărite despre „subiecte” care-i făceau pe participanți „să se deschidă”. Îi plăcea să pună întrebări care urmau după răspunsurile altor oameni la fel de mult cât îi plăcea să-și ofere propriile răspunsuri la întrebările pe care le-a inventat.

— Haide, Maja, m-a îndemnat Amanda, s-a ridicat în picioare, și-a ațintit o mână spre cer și și-a pus-o cealaltă pe inimă. O să încep eu, a zis ea dregându-și vocea. Îmi doresc pace pe pământ și mâncare pentru toți copiii.

Amanda s-a prefăcut că-și potrivea o coroană de regină a frumuseții pe cap și am râs.

— Vorbesc serios, Maja, a adăugat ea și s-a așezat lângă mine. O să absolvim în următorul semestru. Apoi începe totul. Știi că o să merg la Londra pentru stagiul meu? O să stau acolo șase săptămâni și tata spune că va trebui să lucrez jumătate de noapte. Cu siguranță, va trebui să fac copii xerox, cafea și chestii din astea, trebuie să te pregătești pentru asta, dar tot mă întreb cum o să mă simt, crezi că o să fie ca o slujbă adevărată? Că o să *însemne* ceva ceea ce o să fac? Ideea e să faci o schimbare și să-ți dorești asta, nu-i așa? O schimbare adevărată. Ar trebui să vrei să faci ceva pentru lume și alți oameni, lucruri bune, nu-i așa?

Nu i-am răspuns.

— Bineînțeles că vreau să fac asta. Nu asta vrea și toată lumea? a râs ea nervos. Oricum, ca să fiu sinceră, cel mai mult mi-aș dori să știu ce vreau. Sau ce înseamnă să faci ceva. Cum ar fi, de exemplu, să ai un plan. Înțelegi ce spun?

Am încuviințat. Așa era o conversație obișnuită cu Amanda. Ea spunea întotdeauna lucruri evidente și mă întreba dacă înțelegeam ce a vrut să spună. Pe urmă devenea nesigură, sentimentală și i se umpleau ochii de lacrimi.

— Înțelegi ce spun?

Asta ar fi putut fi un semn că ea credea că eram destul de grea de cap, că mi-era greu s-o urmăresc, deși, de fapt, voia s-o asigur că nu era atât de proastă cum se simțea.

— Înțeleg, i-am răspuns eu și i-am zâmbit.

Mama lui Labbe a ieșit iar în grădină.

— Nu știu dacă vă pot promite pace pe pământ, dar va fi mâncare pentru toți copiii în zece minute. Poți să mergi să-i aduci pe băieți, dragă?

Mama lui Labbe și-a scos o mănușă de bucătărie și și-a plimbat dosul mâinii pe obrazul Amandei. Amanda și Labbe erau împreună de mai puțin de o lună, cu toate astea mama lui Labbe și Amanda deja și-au dezvoltat o relație completă de mamă soacră și noră. Eu eram cu Sebastian de aproape două

luni și, chiar dacă poate încă nu-l uram pe tatăl lui, asta era în principal doar pentru că de-abia îl vedeam.

Totuși, cu trei zile înainte, Claes a fost acasă. A primit un telefon de la școală și, pe la ora cinci, a venit să discute cu Sebastian. M-a trimis acasă, dar știam care era problema. Sebastian nu prea mai dădea pe la școală. Venea până la școală cu mine aproape în fiecare zi și uneori se învârtea prin jurul curții școlii cu Dennis câteva ore, însă, de cele mai multe ori, se ducea direct înapoi acasă. Și chiar dacă Fagerman nu era niciodată acasă în timpul zilei, tot ar fi trebuit să știe.

•

Am mâncat în așa-zisa bucătărie de vară, aflată chiar lângă grădină. Margareta a pus pe masă porțelanuri decupate cu modele florale diferite pe fiecare farfurie. Paharele Duralex erau aproape opace de la atâția ani de spălare în mașina de spălat vase. Labbe s-a așezat lângă Amanda. Ea stătea la locul ei, ținându-se de spătarul unui scaun Windsor (da, deja avea propriul ei loc la masă). Când a sărutat-o pe obraz, a râs încet; era evident cât de sexy credea că suna. Labbe părea să fie de acord; și-a aplecat spatele într-un unghi ciudat ca să-și sprijine bărbia pe umărul ei. Păreau îndrăgostiți și complet ridicoli.

Mai mult, Labbe și-a lăsat o mustață îngustă ca Freddie Mercury, ironic bineînțeles, ca să arate că era atât de sigur că nu era homosexual, că nu conta dacă arăta ca un homosexual. Amanda a tras de câteva dintre firele de pe buza superioară a lui Labbe, chiar deasupra arcului lui Cupidon, s-a întors spre mama lui Labbe și a întrebat-o:

— Mags, crezi c-o să și-o țină mult timp?

— Ei bine… a răspuns Margareta, uitându-se la fiul ei, fără să arate impresionată în mod special. Cred c-o să-mi țin părerea pentru mine.

Am surprins privirea lui Samir; s-a uitat la mine și și-a atins aproape imperceptibil buza superioară cu degetul arătător și cel mare, iar colțurile gurii i s-au lăsat în jos și nările i s-au umflat într-o expresie de eu-sunt-stăpânul-conacului. A trebuit să-mi cobor privirile ca să mă abțin să nu râd.

Labbe, Amanda și Samir stăteau într-o parte. Samir era lângă mama lui Labbe, iar Sebastian și cu mine, de cealaltă parte. Georg, tatăl lui Labbe, stătea vizavi de Margareta, în capul mesei. A intrat în cameră tocmai când ne ocupam locurile; purta

saboți, blugi, un tricou cu o gaură la umăr și o pereche de ochelari de citit împinși în sus pe frunte. Înainte să se așeze, i-a întins un ziar îndoit lui Samir.

— Ai văzut ce a scris azi *Tirole* pe prima pagină? a întrebat el.

Samir a început să citească. Dar mama lui Labbe i-a luat ziarul din mână cu blândețe și l-a pus pe un colț.

— Nu se citește la masă.

Sebastian s-a așezat la locul lui înainte ca mama lui Labbe să reușească să-și tragă scaunul și și-a întins paharul de vin spre tatăl lui Labbe.

— Am optsprezece ani, a încercat el.

— Apă carbogazoasă, a declarat Margareta în schimb.

Ea și soțul ei au schimbat priviri subtile. Au discutat asta mai devreme.

— Poți să bei apă carbogazoasă și dacă ai optsprezece ani.

Oare tatăl lui Sebastian le-a cerut să nu-i servească alcool lui Sebastian? Claes știa că Sebastian bea. A trebuit să conduc mașina lui Sebastian până acasă de câteva ori, chiar dacă încă n-aveam permis de conducere. Odată, Claes stătea pe alee când am parcat acolo. Sebastian nu mi-a spus ce i-a comentat tatăl lui despre asta și, când l-am întrebat, mi-a răspuns: „Poți să mă întrebi despre ceva despre care vreau să vorbesc?” Și am renunțat. Poate Claes nu știa că n-aveam voie să conduc. Sau poate știa și a luat lucrurile în serios.

Amanda și cu mine am ajutat-o pe Margareta să pună mâncarea pe masă. Primul fel era supă de cartofi cu praz. Într-un castron separat era șuncă crocantă de mistreț și pâinea încă mai era caldă.

— Credeam că ești vegetariană, a ironizat-o Sebastian când Amanda și-a pus o porție generoasă de șuncă în farfuria ei.

— E altceva când e vorba de un animal sălbatic, a replicat ea și obrajii i s-au înroșit ușor.

Amanda a uitat cu totul de vegetarianism exact în secunda în care l-a sărutat pe Labbe pentru prima oară. Cu o săptămână înainte s-a dus cu Labbe și Sebastian la o vânătoare de elani. N-am putut să merg cu ei; mama m-a pus să mă duc la cina de ziua de naștere a bunicului, dar Amanda a luat parte la hăituire, s-a giugiulit la greu în adăposturile de vânătoare, și-a tras-o în sacii de dormit și și-a udat cizmele de vânătoare pentru prima dată de când și le-a cumpărat.

— O să fac cursul de vânătoare, a adăugat ea dându-i castronul lui Samir, care i l-a înmânat Margaretei fără să se servească.

— Bineînțeles că o să-l faci, a bombănit Samir, dar un pic cam tare.

Iar eu am zâmbit în șervețel. Am simțit că Sebastian se uita la mine.

— Ce idee excelentă, a rostit sec tatăl lui Labbe. Natura nu e un loc în care să-ți pierzi inutil timpul.

Amanda juca întotdeauna rolul soției perfecte în orice relație. Odată (când de-abia am început al doilea an) s-a întâlnit cu basistul unei trupe din Stockholm, care pretindea că avea un contract cu Sony. Atunci a fost și admiratoarea perfectă a rockului.

— Ce alte subiecte de discuție am mai putea aborda? a întrebat Labbe când eram pe la jumătatea castroanelor cu supă.

— Unul despre politica dobânzii zero, a răspuns Samir.

— Da, a bombănit Sebastian. Dragă, te rog, putem vorbi despre politica dobânzii zero?

— Am glumit, a zis Samir, cu o voce rece ca gheața. Ai auzit vreodată o glumă?

— Hilar, a spus Labbe. Al naibii de amuzant. Dobândă zero, ha, ha, ha. Dar ce faci tu cu tata, toate cărțile voastre, ziarele, Subiectele, Situațiile și Curentele… încercați doar să mă faceți pe mine să mă simt prost sau aveți alt plan, și eu nu-l înțeleg pentru că sunt prea prost?

— Nu-ți face griji, a vorbit Samir din nou. O să încetez să mai spun glume imediat.

— Gata, gata, a intervenit Margareta, atingând ușor mâna lui Samir. Haideți să nu fim așa. De acord, Lars Jacob?

Părinții lui Labbe nu-i ziceau niciodată „Labbe”. Însă n-am mai auzit-o niciodată până atunci pe Margareta spunându-i amândouă numele; suna ca și cum ar fi venit dintr-un buletin de știri. Cred că era un fel de a-i arăta că vorbea serios. Însă Labbe a continuat să mănânce indiferent. Georg a încercat să ajute.

— Lars, nimeni nu crede că ești prost. Te-ai descurcat grozav de când ai început la Sigtuna, l-a flatat el și și-a băgat o bucată de pâine în gură. Sammie, îți suntem recunoscători. Ai fost de mare ajutor.

— La cele două examene, a replicat Labbe ridicând două degete în aer. Două. Și „grozav” înseamnă că am trecut. Am luat un calificativ C și unul B-. Sammie m-a scos. El crede orice, dar un A poate la fel de bine să fie și un F.

— Nu înțeleg de ce te-ai mulțumi cu mai puțin de A, a zis Samir. Sunt de acord cu tatăl tău. Nu ești prost.

A fost ceva la acel răspuns. Poate a accentuat cuvântul „nu ești”, însă toată lumea a auzit ce a vrut să spună Samir, ceea ce insinua, ceea ce n-a zis: „Spre deosebire de Sebastian, tu nu ești prost”.

— Știu despre ce putem vorbi în loc de politica dobânzii zero… a început Amanda, însă era prea târziu.

— Cu cât te plătesc? a întrebat Sebastian uitându-se direct la Samir. Sunt bani frumoși?

Georg și Margareta erau maeștri în a se preface că nimic nu era în neregulă. Labbe încă nu era antrenat complet în așa ceva, dar, de când Georg i-a prezentat galeria de portrete de sus, din „casa mare”, și i-a arătat trădătorii, cei care au comis paricid, femeile adultere și i-a menționat câți copii ilegitimi au fost împrăștiați prin sat, Labbe spunea în glumă că „a ține mereu capul sus” era blazonul familiei. Iar în acel moment puteau să-l arate: aveau expresii neutre, fețe complet nemișcate și nicio buză ridicată în direcția lui Sebastian.

Samir și-a scuturat capul șovăitor în timp ce privirea lui se plimba ca la ping-pong între Georg și Margareta, înainte și înapoi, înainte și înapoi, fără să stabilească vreun contact vizual. Iar Sebastian n-a renunțat. A vorbit mai rar și mai tare, de parcă lui Samir i-ar fi fost greu să-l înțeleagă.

— Cu. Cât. te. Plătesc? Cât câștigi pentru că-i dai meditații lui Labbe?

— Sebastian, a spus Margareta încet, dar tot indiferentă. Te rog să-ți mănânci supa.

Georg i-a oferit lui Labbe coșul cu pâine. El a clătinat din cap.

— Scuzați-mă.

Sebastian și-a ridicat mâinile într-un gest de eu-renunț și a râs. Și-a coborât vocea doar atât cât ceilalți să poată pretinde că nu l-au auzit.

— Nu e treaba mea pe cine adaugi pe statul tău de plată.

•

Nu-mi amintesc despre ce am vorbit după aceea. Dar sunt sigură că Margareta s-a gândit la un subiect de conversație, în timp ce Georg și-a terminat supa. Schimbarea subiectului era altă specialitate de familie. Iar noi, ceilalți, am făcut tot posibilul să ținem pasul. Când Margareta a terminat de vorbit și de mâncat, Georg s-a ridicat și a adunat resturile de mâncare din farfuria lui; toți, în afară de Sebastian, am încercat să facem la fel, însă am fost goniți de Georg înapoi la locurile noastre. Când felul principal s-a pus pe masă, Margareta a atins încă o dată ușor mâna lui Samir. Apoi și-a aranjat scaunul ca să se alinieze cu farfuria ei și și-a ridicat argintăria.

— Spune, Samir. Ce mai fac părinții tăi?

Mi s-a pus aceeași întrebare cu o oră mai devreme. Amandei i s-a pus chiar înainte să ajungem din alee în aripa de vest a clădirii, unde aveam să dormim. Margareta întreba întotdeauna ce făceau părinții tuturor, fie că-i cunoștea, fie că nu. Sebastian a trebuit să vorbească despre ce făcea Lukas în Statele Unite. Margareta era la curent cu toate. Era foarte puțin probabil să-i fi întâlnit pe părinții lui Samir în altă parte decât la vreo ședință cu părinții. Dar tot era interesată.

— Destul de bine, a răspuns Samir.

— Unde lucrează mama ta?

— La spitalul Huddinge.

— Chiar așa! a exclamat Margareta și cei doi soți s-au uitat unul la altul peste masă. Atunci, s-a rezolvat cu autorizația ei? Oh, mă bucur foarte mult să aud asta!

— Nu, a precizat Samir și și-a șters gura, apoi a înghițit, vorbind repede și coborându-și vocea. Lucrează ca infirmieră în timp ce… așteaptă. Însă îi place să lucreze la spital.

Georg a scuturat din cap.

— E incredibil că nu ne putem folosi mai bine de resursele pe care le-avem în țara asta. Incredibil.

— Ciudat. Aș fi putut jura, a zis Sebastian, care nu s-a atins de mâncarea lui. Aș fi putut jura că ai menționat că mama ta era avocată, nu-i așa, Labbe? a întrebat el întorcându-se spre acesta. N-ai zis, când Samir a început școala la Djursholm, că a spus oricui voia să asculte că mama lui era avocată?

Sebastian și-a încetinit pronunția cuvintelor, făcându-le mai lungi decât erau. Când Labbe nu i-a răspuns, s-a întors din nou spre Samir.

— Dar poate că are o dublă specializare. Destul de impresionant, Sammie.

Sebastian nu era beat. Nici nu cred că a luat ceva. Dar porecla lui Samir părea să i se umfle în gură, porecla pe care nimeni în afară de Labbe și de părinții lui n-o folosea. *Sammie.* Sebastian o făcea să sune ca un nume de sclav.

— Tata e avocat. Mama e doctor.

— Aha! a încuviințat Sebastian, amuzat. Sigur. Așa e, bineînțeles. Și tatăl tău, avocatul, ce face aici în Suedia?

Samir n-a răspuns.

— Conduce un taxi, nu-i așa?

S-a întors din nou spre Labbe.

— N-ai spus că ai crezut că tatăl lui Samir ne-a condus acasă de la club în urmă cu o lună sau cam așa?

Labbe n-a răspuns, iar fața lui Samir a pălit.

— Așa că spune-mi, dragă Sam, cum de toți imigranții care vin aici lucrează ca șoferi de Metro și servitoare, scuze, a pufnit el. Aici conduc taxiuri și lucrează ca infirmiere… însă cum se face că toți au fost doctori, ingineri constructori și fizicieni nucleari în țările lor de baștină? Toți până la ultimul. Mama ta, degetele lui Sebastian au făcut semnul citatului în aer. Mama ta, „doctorița”, e într-o companie bună. Fiindcă nu există nici măcar o mizerabilă de menajeră care să fi lucrat tot ca menajeră la ea acasă. Nu dacă pleci urechea la ce zice toată lumea. A lucrat *cineva* pe post de casier la băcănie în Siria sau a umblat cineva prin parcuri în Iran să strângă sticlele goale? În niciun caz. Doar doctori, ingineri, avocați și…

— Ajunge, Sebastian, l-a întrerupt Georg cu o voce aspră.

Limita capacității lui de a pretinde că nimic nu era în neregulă a fost atinsă. Însă Sebastian n-a ascultat. Și-a fluturat mâna și a făcut o față pe care n-am mai văzut-o niciodată până atunci.

— Nu v-ați întrebat niciodată de ce se întâmplă asta?

Nimeni n-a răspuns. S-a întors din nou înspre Samir.

— Ce faceți cu oamenii care n-au cel puțin șase ani de studii universitare? Îi împușcați pe loc ca să nu vă fure slujbele?

„Claes Fagerman, am chibzuit eu. Este întocmai tatălui său”.

Margareta l-a apucat pe Samir de braț când s-a ridicat. A clătinat din cap spre el. Apoi s-a întors spre Sebastian.

— Sebastian, a început ea, Margareta era director la Ministerul Afacerilor Externe, la un departament al cărui nume l-am uitat.

Se observa clar din vocea ei că era obișnuită cu întâlnirile, negocierile și circumstanțele în care trebuia să rămână politicoasă chiar dacă era furioasă. Vocea ei de mamă amabilă a dispărut demult. Era evident că stadiul pretinde-că-nimic-nu-e-în-neregulă s-a terminat.

— Ascultă-mă cu atenție, a rostit rar Margareta. Unele lucruri sunt greu de înțeles. Pentru început, e greu de crezut că mulți dintre refugiații care reușesc să ajungă până în Europa, până în Suedia, e greu de înțeles că ei sunt oameni…

A inspirat fără să scoată niciun sunet. Cred că avea de gând să spună „ca tine și ca mine”, dar s-a răzgândit.

— Aceștia sunt, nu întotdeauna, însă deseori, oameni care-și aveau viața în ordine, erau stabili financiar și da, aveau studii superioare. De ce? a întrebat ea fără să aștepte un răspuns. Fiindcă oamenii care reușesc să ajungă până în Suedia își pot permite să plătească costul transportului la toată familia, pentru o viață mai bună. E nevoie de bani ca să faci asta. Nu mulți bani pentru lumea ta, Sebastian, dar tot ar trebui să înțelegi asta. Ai căpătat impresia că toți cei care vin aici sunt foarte educați. Nu e adevărat. Și e la fel de greșit să afirmi că toți oamenii foarte educați care vin aici mint în legătură cu biografia lor. Deoarece mulți dintre noii suedezi sunt academicieni. Cei mai săraci și mai nevoiași oameni din țările sfâșiate de război despre care vorbim acum rareori ajung atât de departe, până în Suedia. E tulburător, însă nu e un motiv ca să te porți așa și să trâncănești despre lucruri despre care e evident că nu știi nimic.

— Bineînțeles, a replicat Sebastian, care nici măcar nu părea supărat sau să observe disprețul din vocea Margaretei. E superbine pentru Suedia că ei vin aici. Și oamenii aceia care au încercat să-și facă un oraș de corturi în parcul Humlegården chiar par să facă parte din elita absolută. Crema intelectualilor din țările lor de baștină.

Margareta și-a dres vocea:

— Te cunosc de o viață, Sebastian. Nu-mi vine să cred că ești atât de vulgar.

Când ea a inspirat, tatăl lui Labbe a intervenit. Și-a dat la o parte șervețelul împăturit din poală.

— Sebastian și cu mine o să facem o mică plimbare, a rostit el pe un ton normal, conversațional, apoi, după ce s-a șters la gură, s-a ridicat în picioare și a adăugat: Vii?

Vocea lui Georg nu dezvăluia altceva decât faptul că era un pic obosit, ca și cum ar fi fost dacă ar fi trebuit să-și întrerupă cina ca să răspundă la un telefon important de la slujbă. Dar s-a postat în spatele lui Sebastian, așteptând ca el să-l urmeze, am văzut cum i s-au încordat mușchii fălcilor.

— Ce naiba-i asta? a râs Sebastian, iar expresia lui de nepăsare de pe față a dispărut. Vreți să plec? În timp ce profitorul de Samir stă aici și vă minte-n față?

— Nu face situația mai rea decât este.

Georg l-a luat pe Sebastian de braț. Cu o strângere fermă, l-a tras de pe scaun și l-a scos din cameră.

Au trecut câteva minute până când s-a întors Georg. Nu știu ce a făcut între timp. Labbe a continuat să se holbeze la masă. Amanda avea lacrimi în ochi. Margareta a vorbit în șoaptă cu Samir. Eu n-am ascultat. Dacă nu mi-ar fi tremurat genunchii, m-aș fi ridicat și aș fi plecat.

— Sebastian a hotărât că era mai bine pentru el să plece acasă, ne-a explicat Georg înainte să-și ocupe locul din nou, pe urmă s-a întors spre mine: Maja, am crezut că ar fi mai bine să rămâi aici.

Am încuviințat.

— Sebastian nu era în starea potrivită să-și petreacă timpul cu nimeni, cu atât mai puțin cu tine, a continuat Georg în timp ce aduna ultimele resturi de mâncare din farfuria lui. Tatăl lui și cu mine am căzut de acord în legătură cu asta.

Am consimțit din nou. Eram prea șocată să fac altceva.

— Cum o s-ajungă acasă? a întrebat Margareta, pe urmă s-a ridicat și a mers să curețe farfuria lui Georg.

— I-am cerut lui John să-l conducă.

Am fost colegă cu Labbe din gimnaziu până în acel an, când s-a transferat la altă școală. Am auzit vocea plictisită și calmă de contesă a Margaretei vorbind cu directorul școlii, cu omul de serviciu, cu numeroși profesori și alți părinți. Mi-am imaginat cum îi ținea discursuri prim-ministrul cu vocea aceea. De-a lungul acestor ani mama, tata și cu mine am privit-o pe Margareta, pur și simplu, poruncind că asta-o-să-facem (fie că problema era că orarul autobuzelor din oraș nu se potrivea cu

orele școlilor sau că programul național de învățământ nu cuprindea ceva ce Margareta considera important, sau că vremea nu era destul de bună pentru un turneu de softball). De fiecare dată când Margareta făcea cereri, părea că solicita doar o favoare mică, mică de tot. Îl putea suna pe rege, își dregea vocea și spunea: „Ascultă, am să-ți cer o mică favoare”. Iar regele nici măcar n-ar fi îndrăznit să viseze că-i spunea „nu”. Nimeni nu-i spunea „nu” Margaretei; era venerată ca nimeni altcineva.

„Aș vrea ca Margareta să-i vorbească lui Fagerman, m-am gândit eu. L-ar putea face s-o asculte”. Aș fi vrut s-o iau de mână și să-i spun: „Vorbește cu el”. Dar n-am zis nimic. Doar am stat acolo, rușinată. Atunci a fost prima dată când mi-a fost rușine că eram iubita lui Sebastian.

— Așadar, ai luat legătura cu tatăl lui, ăsta e un lucru bun, a murmurat Margareta. Și ce a avut de zis dragul nostru de Claes?

„Dragul nostru de Claes”. Margareta nu-l plăcea.

Georg a ridicat din umeri. Într-un fel, pe jumătate, o ridicare din umeri care nu însemna „nu-mi pasă”, ci mai mult „ce vrei să spun?” Sau „deja știi răspunsul și n-avem ce face în legătură cu asta”. Și Georg credea că Fagerman era un nemernic arogant.

— Mags, vorbim mai târziu despre asta.

Dar eu tot n-am spus nimic. Nu m-am uitat la nimeni, mai ales la Samir.

— Vrea cineva bezele italiene? a întrebat Margareta dând farfuriile la o parte. Cu înghețată făcută în casă?

Toți au vrut înghețată. M-am forțat să mănânc. Mi-am umplut gura cu desert, încercând să-mi înghit grijile. „Sebastian era gelos? Se simțea amenințat? De ce a făcut-o?” Am înghițit înghețata atât de repede, încât m-a durut fruntea. Am mai înghițit un pic.

A durat câteva minute. Cred că Amanda i-a spus „nu-l-băga-în-seamă” lui Samir, apoi ceilalți au reușit să vorbească despre o excursie în Danemarca în care au fost părinții lui Labbe când erau tineri și au mers la un festival rock la care a plouat, dar nu și-au putut monta corturile pentru că noroiul era prea adânc. Mai târziu au vorbit despre cineva care stătea în același dormitor de internat cu Labbe. Era somnambul.

— De cel puțin trei ori pe săptămână mergea până la cantină, apoi se urca și se întindea pe masa mare și dormea acolo.

Au râs de câteva ori și de fiecare dată au părut mai naturali, un pic mai relaxați. Și-au luat și a doua porție de înghețată. Pe urmă am mulțumit pentru cină și am ajutat cu toții la curățenie în bucătărie. Nimeni nu l-a pomenit pe Sebastian.

„Iubitul meu”.

S-au prefăcut că totul era în ordine. Dar ce-ar fi trebuit să fac eu?

•

Două ore mai târziu, ne uitam la un film în sufragerie, când tatăl lui Labbe a intrat ca să-și ceară scuze pentru Sebastian. Am uitat ce film era, nici nu ne-am deranjat să dăm sonorul mai încet în timp ce Georg ne-a povestit discuția lor.

Sebastian „a reușit să ajungă acasă”, Georg a vorbit cu el la telefon, iar Sebastian a vrut ca Georg să ne „transmită scuzele” lui (cuvintele lui Georg). Scuzele erau gogonate și repezite și, chiar dacă Georg ni le oferea, sunau forțate, genul de scuze pe care le inventezi când ai uitat ziua de naștere a cuiva lipsit de importanță pentru tine.

Samir stătea întins la jumătate de metru de mine. Avea un braț pus sub cap. I-am zărit părul negru și creț pe sub mâneca tricoului. Partea interioară a brațului său era atât de palidă, că strălucea în lumina televizorului. S-a uitat la Georg în timp ce el a turuit scuzele, a murmurat „e-în-ordine-total-în-ordine-nicio-problemă-mulțumesc-desigur” și, când s-a terminat și Georg a plecat, Samir a privit iar la televizor, însă nu mai părea că se uita la ecran, ci doar se holba în spațiu.

Când s-a ridicat și a spus că merge să facă o plimbare, am așteptat exact patru minute înainte să mă ridic la rândul meu.

— Mă duc la culcare, am spus eu.

— Noapte bună, mi-a urat Amanda.

— Somn ușor, mi-a zis Labbe.

Apoi mi-am închis telefonul și l-am lăsat în camera în care stăteam.

•

Samir stătea pe jos lângă apă. Își strângea genunchii cu brațele. Era răcoare și întuneric beznă afară. L-am văzut doar ca pe o umbră, luminat de becurile din casă. Luna ne privea de dincolo de apă.

— N-am nevoie să mă consolezi, mi-a spus el când m-am așezat lângă el.

— Știu.

De aproape am deslușit clar cât de tulburat era.

Și-a scărpinat brațul, dar nu prea avea cum să fie o mușcătură de țânțar.

— Nu e nevoie să-mi spui că sunt un tâmpit.

— De ce aș face asta?

— La naiba, era prima zi de școală, când tocmai am început. Eram foarte emoționat. Știu că voi nu erați, fiindcă vă cunoșteați, toți vă cunoașteți până la a șaptesprezecea generație din urmă, totuși pentru mine a fost o zi nebună, toți erați al naibii de ciudați, copii de cincisprezece ani care se întreabă prima dată „din ce trăiesc” părinții lor. Cât de aiurea e asta?

— Destul de aiurea, am recunoscut eu. *Nu te-am întrebat niciodată ce făceau părinții tăi.*

Eram departe de șosea, ne-ar fi luat mai mult de douăzeci de minute de mers pe un drum cu pietriș ca să ieșim de pe proprietate și totuși am auzit un vuiet slab ce trebuie să fi venit de la trafic, pentru că nu-și avea locul printre celelalte sunete; nu se potrivea cu sunetele copacilor, ale pădurii, ale animalelor.

— Ce-i mama ta?

— Ce vrei să spui?

— Presupun că nu e nici avocată, cum i-ai spus lui Labbe, și nici doctoriță, cum i-ai zis lui Georg și Margaretei, așadar ce e?

Samir a smuls un snop de iarbă de pe pământul pe care stătea. O bucată de pământ a urmat-o și mi-a lovit piciorul.

— N-am afirmat niciodată că mama era avocat. Labbe nu-și amintește bine. Iar mama spune întotdeauna că i-ar fi plăcut să fie medic. A fost o studentă bună, dar a trebuit să renunțe. Iar în prezent a încurcat-o. De-abia înțelege zece minute de știri în suedeză, așa că n-are nicio șansă să fie acceptată într-o școală medicală de aici. Pe lângă asta, trebuie să muncească. Îi place să fie infirmieră.

— Tatăl tău e avocat?

A trecut o secundă până când Samir a clătinat din cap.

— Și eu sunt plătit. Două sute de coroane pe oră, dar…

N-a continuat.

— Cred că ar trebui să fiu recunoscător.

— Recunoscător în ce sens?

— Pentru faptul că Georg și Margareta nu mi-au făcut vânt și s-au mulțumit să-l dea afară pe iubitul tău rasist în locul meu.

— Sebastian nu e rasist.

Samir a pufnit:

— Nu-l mai apăra. Maja, nu fi unul dintre oamenii care se ploconesc în fața lui. Care-l lasă să facă și să spună tot ce vrea el.

Era rândul meu să mă supăr.

— Sebastian știe exact de ce se gudură oamenii pe lângă el. Crezi că nu înțelege? Dar profesorii nu se ploconesc în fața lui – dacă ar fi procedat așa, n-ar fi trebuit să repete anul. Și i s-a permis să spună și să facă ce voia în seara asta? Mi se pare că a fost dat afară.

— E altfel cu Georg și Margareta.

— Cum așa?

— Știi tu. Dacă Labbe n-ar fi avut nevoie de mine ca să absolve, m-ar fi dat afară pe mine.

— N-ar fi făcut-o.

— Chiar crezi asta?

— Bineînțeles că da. Habar n-ai, Samir. Cred că ei știu că mama ta nu e doctoriță și că tatăl tău nu e avocat. Adevărul e că nu sunt proști. Probabil le pare rău pentru tine deoarece crezi că trebuie să minți despre ceva într-un fel atât de prostesc. Și mie îmi pare rău pentru tine fiindcă ai convingerea că trebuie să minți despre asta. Ești cine ești și n-are nicio legătură cu ce fac părinții tăi. Ne doare în cot de unde vii. Dacă mama ta n-a mers la școală și tatăl tău conduce un taxi și totuși ai devenit atât de grozav, asta dovedește doar că ai luptat mai mult decât am făcut-o noi, ceilalți. Oamenii te plac mai mult pentru că ești cine ești chiar dacă vii din…

Samir m-a întrerupt atât de repede, încât am văzut cum îi zbura salivă din gură:

— Nu înțelegi deloc. Toți sunteți al naibii de naivi. Crezi că știi despre ce vorbești, dar greșești al naibii de mult.

— Nu striga.

Nu și-a coborât vocea.

— Nu strig. Dar te înșeli când crezi că nu e nevoie de o poveste bună. Tot ce trebuie să faci e să te uiți la emisiunile *Idol* sau *X-Factor,* sau la nenorocitul de *Master Baker* (*Maestrul Brutar*) sau cum îi zice ca să înțelegi că povestea trecutului

valorează jumătate din toate punctele de vedere. Toți vreți să fiți surprinși când grăsana cântă ca o vedetă, vreți să vă bucurați pentru cel-care-a-reușit-în-ciuda-șanselor-mici și vreți să știți că doar din cauza ghinionului părinții mei nu locuiesc în Djursholm și nu lucrează ca doctori și avocați, că e o nedreptate la care, cu siguranță, nu sunteți complici, însă puteți spune că e nedrept și dacă-am-putea-avea-mai-multă-grijă-de-imigranții-noștri, dacă ar fi un pic mai suedezi, dacă și-ar învăța noua limbă mai repede, dacă ar studia mai mult, atunci am putea îndeplini visul american. Voi iubiți visul american. Îl iubiți pe fotbalistul Zlatan Ibrahimović. La naiba, îl iubiți atât de mult! Parcă e și mai bine când Zlatan spune că n-a citit nicio carte și că fetele nu pot juca fotbal, deoarece așa sunt imigranții, misogini, inculți, dar vouă vă plac oricum fiindcă sunteți toleranți și primitori și Zlatan are un zâmbet așa de plăcut și de fermecător. Credeți că e vorba doar de integrare și circumstanțe nefericite și că toți vor reuși doar dacă vor lupta și…

— Care „voi”? am început eu să țip.

Nu m-am putut abține. Iar Samir a tresărit de parcă l-aș fi lovit.

— Ce? a întrebat el. Care-i problema?

— Tot spui „voi”. Ai spus „voi” credeți asta și „voi” simțiți asta și asta, așa că vreau să știu cine sunt acești „voi”?

Samir și-a mușcat buza inferioară.

— Samir, am continuat eu, toată lumea înțelege că e mai greu pentru tine. Doar idioții cred că tot ce trebuie să faci e să înveți suedeza și toate prejudecățile vor dispărea. Georg și Margareta nu sunt idioți. Nu trebuie să te temi că…

— Voi, a zis el și m-a luat de mână. Maja. Știi ce simt pentru tine. Labbe e un băiat grozav și Georg și Margareta sunt drăguți.

Stătea atât de aproape de mine, încât simțeam cât de repede respira.

— Voi sunteți… Știi exact la ce mă refer când spun „voi”. Mă refer la *voi,* la tine și la toți…

Și-a fluturat cealaltă mână, învârtind-o spre curte, spre pădure, spre apă, ridicând-o spre conac, spre ambele aripi ale lui, spre casa de oaspeți, spre cabana de vânătoare unde locuia John, spre debarcader.

— Știți voi cine *sunteți,* însă nu înțelegeți restul. Nu mă tem de voi. Nu e vorba de teamă. Pur și simplu, nu înțelegi.

„Atunci, explică-mi”, am reflectat eu.

S-a întors spre mine. Mâna lui mi-a atins ușor șoldul. Gura lui era aproape, aproape de mine.

Și am crezut că o să mă sărute. Dar nu s-a mișcat.

În schimb, doar am stat acolo. El a respirat; eu am respirat. N-am îndrăznit să mă uit la el. Când m-am ridicat, a rămas unde era. Am revenit în casă fără să-mi întorc capul; m-am dus în camera mea și am închis ușa. În timp ce stăteam întinsă pe pat, mi-am luat telefonul și l-am pornit. Sebastian mi-a trimis un mesaj. Doar unul.

„Dacă ai de gând să faci dragoste cu el, sper ca măcar să te protejezi.”

PARTEA A XXII-A

Cum ne-am „întors”, Sebastian și cu mine, la ce-am avut înainte după weekendul acela petrecut la Labbe? N-am făcut-o. Dar am continuat. Da, cred că m-am convins că trebuia să gândesc așa, cu „înainte” și „după”. Nu, nu cred că Sebastian și-a cerut scuze. Da, am spus n-aș-face-așa-ceva-niciodată-cum-ai-putut-să-crezi-așa-ceva-despre-mine (pentru că trebuia să spun ceva despre mesajul pe care mi l-a trimis) și da, am mers direct de la casa lui Labbe la Sebastian și am făcut sex în timp ce l-am asigurat de nenumărate ori că n-aș-face-niciodată-așa-ceva și tu-ești-singurul-pe-care-l-iubesc.

Sexul de împăcare ar trebui să fie cel mai bun sex, însă nu e, e doar sex când ești trist și furios, dar nu atât de trist și de furios că nu te mai poți preface că nimic nu e în neregulă după o vreme. Și, în scurt timp, am devenit furioasă și tristă din altă cauză decât weekendul petrecut la Labbe și asta era mai rău, fiindcă Sebastian n-a făcut nimic special, doar eu voiam ca lucrurile să fie diferite și, uneori, încercam să pretind că erau.

Zilele treceau. Noiembrie a trecut. Era prima duminică a postului Crăciunului. După părerea lui Sebastian, totul merita sărbătorit, iar eu m-am străduit să cred asta.

•

Erau mulți oameni la Montage, poate mai mulți decât în mod obișnuit. Am ajuns acolo mai devreme ca de obicei și tot a trebuit să petrecem câteva minute croindu-ne drum dând din coate până când ne-a văzut paznicul și ne-a tras înăuntru. Întotdeauna îl lăsau pe Sebastian înăuntru imediat ce apărea. Întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna. De obicei, ne lăsau și pe noi să sărim peste coadă, chiar dacă veneam fără Sebastian, dar niciodată nu era la fel de repede în felul acela.

Dennis era încă afară, cu umerii cocoșați. Nu intra niciodată în Montage fără Sebastian, iar Sebastian rareori voia să vină și el. Din când în când, se plimba prin jurul blocului, cu geaca lui groasă încheiată până la bărbie, cu gluga pe cap și cu mâinile bălăngănindu-i-se pe lângă corp, de parcă erau prea grele ca să se descurce cu ele. Însă Dennis nu se plângea; datorită lui

Sebastian avea mai mulți clienți ca niciodată și îl plăteau considerabil mai mult decât șobolanii pe care i-ar fi adunat dacă ar fi vândut prin Sergels Torg.

Clubul era decorat pentru Crăciun, cu becuri colorate, ghirlande groase și sclipitoare, globuri argintii și cristale Swarovski pe un pom în mijlocul ringului de dans. Amanda și Labbe de-abia au intrat pe ușă, că au și început să se giugiulească pe o canapea în secțiunea VIP. Labbe stătea pe jumătate întins pe spate, iar Amanda era cu un picior peste el. Limbile lor, ca doi șobolani goi și orbi, se vedeau de fiecare dată când se sărutau.

La treizeci de minute după ce am intrat, Sebastian era atât de drogat, încât începea să fie greu pentru personal să-l ignore. Doi dintre agenții de securitate și-au unit forțele lângă una dintre ieșiri, îl supravegheau. Presupun că așteptau ca el să adoarmă sau să leșine. Doar atunci ar fi putut să-l trimită acasă.

De fiecare dată când paznicii încercau să intervină înainte ca Sebastian să adoarmă, totul se ducea dracului. Cu o săptămână înainte, unul din ei l-a luat de braț când a încercat să-i dea jos pantalonii unui tip care a apărut în fața lui la bar. Paznicul a fost destul de politicos; a fost o strângere de genul credem-că-ar-fi-mai-bine-să-mergeți-acasă. Vreți-să-chemăm-un-taxi? Dar Sebastian tot și-a pierdut cumpătul. Așa că a rămas. Proprietarul a venit și a reușit să-l ducă într-una dintre camerele private și mi-a cerut să stau cu el, am făcut asta până când a adormit și Labbe m-a ajutat să-l cărăm până la mașină.

Dar întotdeauna îl lăsau să intre. Întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna. Ultimul la coadă, primul înăuntru. Orice altceva ar fi fost la fel de neconceput, ca și cum ai lăsa o prințesă să stea afară și să dea din picioare pe trotuar ca să se încălzească.

Nu știam ce i-a pregătit Dennis în seara aceea, aproape întotdeauna era ceva nou, însă, orice ar fi fost, nu-l adormea. Își croia drum prin club de parcă ar fi căutat pe cineva. Se învârtea și se tot învârtea. Iar și iar. Din când în când trecea pe lângă mine, îmi cerea să stăm pe aceeași canapea ca Labbe și Amanda, dar nu treceau nici zece secunde, se plictisea și voia să meargă la bar. Am stat la bar câteva minute. A uitat de băutura pe care a comandat-o înainte ca barmanul să termine de amestecat și a comandat aceeași băutură din nou de la alt barman. Apoi a lăsat amândouă băuturile la bar și m-a tras de

mână până la ringul de dans, pe urmă m-a lăsat acolo pentru că „trebuia să meargă la toaletă”. După câteva minute, l-am văzut rătăcind din nou, întinzându-și gâtul și întorcându-și capul. Mergând. Învârtindu-se și tot învârtindu-se. Iar și iar.

— Ar trebui să plecăm de-aici? Unde-ar trebui să mergem? Nu se întâmplă nimic aici. Ar trebui să plecăm de-aici? Trebuie doar să mă duc până la toaletă, dup-aia putem să plecăm de-aici.

Am încercat să dansez. Să mă îmbăt. Chiar și să-i vorbesc Amandei, ceea ce a fost o glumă, fiindcă ea nu voia să vorbească, nu putea să vorbească. E greu să vorbești când ți se face masaj la amigdale, înțeleg, e destul de ciudat să vorbești și dacă ai doar o limbă în ureche, o înțeleg și în legătură cu asta, e greu să te concentrezi. Totuși, mi-ar fi plăcut să vorbesc cu ea. Să vorbim țipând ca să ne auzim în vacarmul muzicii, să ne aplecăm mai aproape una de alta și nici măcar să nu fie nevoie să spunem ceva, doar să râdem de pantalonii urâți sau de părul ciudat al cuiva. În schimb, am încercat să țin pasul cu Sebastian. Să-i ascult întrebările. N-aveau nevoie de răspunsuri.

— Vrei să pleci? Ai mers la toaletă?

— De ce? Doamne, ești așa de penibilă! Tocmai am ajuns aici. Vrei ceva de băut?

Eram sătulă de Sebastian. De Amanda și de Labbe, de toți, de toată treaba aceea. M-am săturat să fiu tânără și să mă distrez, s-o iau un pic razna, să stau în frig, să țip beată la o petrecere sau într-o cameră VIP. M-am săturat de toate, dar mă prefăceam cât de bine puteam. Noapte după noapte și noapte după noapte. Ne tot învârteam. Mă trezeam în diminețile de sâmbătă și duminică și găseam un bilet albastru în buzunar, mototolit cu celofanul de la un pachet de țigări și cu întrebări despre Oh-Doamne-cum-am-ajuns-acasă? Ștergeam desenele neclare de pe mână și tăiam banderola de la festival cu forfecuța de unghii. Apoi spuneam din nou acele replici pe care le zicea toată lumea: Doamne-am-fost-atât-de-beată, nu-mi-amintesc-nimic și la-naiba-acum-chiar-am-întrecut-măsura.

Însă nu mă mai distram. Nu mai uitam cum am ajuns acasă. De fiecare dată reveneam acasă în același fel. Aveam grijă ca Sebastian să ajungă acasă. Adormeam acolo în timp ce el era pe jumătate conștient, juca jocuri video sau doar încerca să-și găsească „ceva de făcut”.

Nu mai voiam așa ceva, dar nu știam ce voiam în schimb. Să mă despart de el? Ce-aș fi făcut dacă s-ar fi terminat relația mea cu Sebastian? M-aș mai fi întâlnit cu restul grupului? N-aveam niciun plan. Nu voiam să am un plan. Voiam doar ca viața să fie din nou distractivă.

Sebastian și-ar fi pierdut mințile dacă l-aș fi părăsit. Deja și le-a pierdut. Nu puteam să mă despart de el atunci. Aș fi făcut-o în curând, după ce lucrurile s-ar mai fi calmat un pic, însă nu puteam spune nimic atunci. Îl supravegheam, paznicii și cu mine, din pozițiile noastre, și nu spuneam nimic, știam că întotdeauna era posibil să mai mutăm un pic limita pe care știam că, inevitabil, avea s-o depășească. Nu spuneam nimic deoarece pretindeam că totul va fi bine. Știam că totul se va duce dracului. Paznicii formau echipe de câte doi oameni, dar eu eram singură. Niciunul dintre noi nu făcea nimic. Eram doar o figurantă. Toți eram figuranți. Asta se întâmpla când te trezeai lângă Sebastian. Deveneai un figurant fără replici. Dacă spuneam ceva, eram scoasă din acțiune. Eram ușor de ignorat; nimeni nu trebuia să răspundă la nimic din ce ziceam.

— De ce nu mergem acasă?

— Locul ăsta nenorocit, orașul ăsta nenorocit. Iisuse Hristoase, e așa de plictisitor, e o cocină. La naiba! Haide să mergem la Barcelona. E un bar cu gustări minunate lângă biserica aia, stai, stai, asta e în Palma, nu-i așa? Trebuie să merg la toaletă. Comandă-mi ceva de băut. Vin imediat, trebuie doar să verific ceva. Am nevoie de o băutură. Trebuie să merg la toaletă. La naiba, haide să plecăm de-aici, Iisuse Hristoase, e așa de plictisitor. Poți să-i spui nenorocitului de DJ să pună o muzică bună? Haide să mergem la New York. Trebuie să merg la toaletă, să verific ceva, unde naiba e Dennis, trebuie să… mergi afară și adu-l, spune-i că trebuie să vorbesc cu el, Iisuse Hristoase, e al naibii de plictisitor aici.

— Nu știu dacă-l mai iubesc, i-am spus eu Amandei, apoi am vorbit despre asta.

— Sunt sigură că o să fie mai bine în curând, mi-a replicat ea.

Dar ea și Labbe s-au retras. S-au purtat ciudat de la acel weekend petrecut la părinții lui Labbe. Pentru ei cu siguranță a fost un „înainte” și un „după”. Știam că ieșeau cu Samir fără să ne cheme, că ei credeau că Sebastian reprezenta o problemă.

Însă când voiau să meargă la un club, undeva, încă eram destul de buni. Ca să evite să mai stea la coadă. „Suntem cu el”.

Noaptea îmi treceau toate gândurile prin minte. Când stăteam lângă Sebastian și ceafa lui era transpirată, tresărea în somn, se întorcea spre mine și mă trăgea mai aproape.

Sunt cuvinte pe care le simți cu tot corpul. Cuvinte care pot aprinde un sentiment ce aparține altei părți a creierului decât cea la care te-ai aștepta. Cuvintele bune te încălzesc. Mama îmi șoptea „ssst…” când eram mică și nu puteam să adorm („fetița mea, ssst… dormi acum, dragă…”). Sau tonul vocii tatei când striga „Maja!” și îți dădeai seama că voia ca toată lumea să știe că eram fata lui, că ne aparțineam; și vocea bunicii când citea o poveste („a fost odată ca niciodată…”). „Te iubesc” rostit de Sebastian chiar înainte să adoarmă, la sfârșitul unei respirații.

Nu știu. N-a fost totul chiar așa de rău. N-a fost tot timpul numai rău.

— Tatăl lui trebuie să facă ceva, mi-a zis Amanda, doar mie, nu și altcuiva. Sebastian are nevoie de ajutor.

Amanda credea că de vină erau drogurile și, dacă Sebastian ar fi lăsat-o un pic mai moale cu ele, am fi fost la fel de îndrăgostiți ca înainte. „Amanda are dreptate, m-am gândit eu. Bineînțeles că Amanda are dreptate. Bineînțeles că-l iubesc pe Sebastian”.

„Nu face nimic. Nu spune nimic. Vorbește cu el. Ajută-l”, mă îndemna o voce interioară.

Dar n-am putut spune nimic. Nimeni n-a spus nimic. Ce-ar fi trebuit să spună?

Voiam să scap. Voiam să plec. Voiam să se termine.

Sebastian și-ar fi pierdut mințile. Deja și-a pierdut mințile. Sebastian era nebun. Era bolnav. Trebuia să fac ceva. Avea nevoie de ajutor.

Îl iubeam. Bineînțeles că-l iubeam.

PARTEA A XXIII-A

Amanda dormea pe scaun, lângă mine. Beteala de Sfânta Lucia i-a căzut pe umeri și ciorapii ei de nailon aveau o gaură mare în genunchi. Pe scena auditoriului stătea o femeie cu tocuri înalte până la cer, fără bijuterii, cu excepția unor cercei mărunți și un ceas bărbătesc gigantic. Părul ei lucios și negru ca abanosul arăta ca și cum ar fi avut nevoie de propriul lui loc în avion. Era americancă, „editorul-șef al celei mai citite publicații financiare din lumea vestică” (prezentarea lui Christer).

— Studiați Economia internațională, faceți parte dintr-un program special, nu-i așa?

Am bâzâit toți în semn că eram de acord, chiar dacă mulți dintre oamenii de acolo nu făceau parte din programul de economie internațională. Ceilalți elevi din anul trei al programului de trei ani erau și ei acolo. Plus o grămadă de părinți (mai ales tați) care, probabil, chiuleau de la spectacolele de Sfânta Lucia ale copiilor lor mai mici. Părinții au fost informați că n-aveau voie să pună întrebări sau să ocupe locuri, așa că stăteau pe lângă pereți și, la fiecare zece metri, era postat câte un tip lat în umeri, îmbrăcat la costum și cu o cască la ureche: echipa de securitate a doamnei americance.

— Iar aceia dintre voi care nu studiați Economia va trebui s-o suportați oricum.

Am râs binevoitori în timp ce americanca a afișat un zâmbet mai larg decât poarta de intrare a unui feribot de mașini.

Chiar și Sebastian era acolo. La ora cinci, în acea dimineață, Amanda și cu mine l-am trezit cu cântece de Sfânta Lucia. Apoi ne-a oferit nouă și câtorva băieți „micul dejun”. Dar când am refuzat să merg la școală cu mașina lui, s-a enervat.

Un „binefăcător anonim” a sponsorizat acea prelegere. L-am întrebat pe Sebastian dacă era Claes, iar expresia feței lui mi-a transmis că era o întrebare prostească. Se zvonea că prelegerea costa 350.000 de coroane, însă niciun profesor nu voia să discute despre asta.

Americanca era jurnalistă și avea doctorat în Economie. A fost numită unul dintre cei mai influenți oameni din lume de revista

Time. A devenit celebră datorită canalului ei de Youtube, în care explica noțiuni economice folosindu-se de personajele de desene animate Barbie și Ken, de casa lui Barbie și de mașina ei. Clipul cu cele mai multe vizualizări a fost despre criza economică americană. În acel videoclip, Barbie juca rolul unei proprietare de casă (o mamă singură cu trei copii). Nu-și putea plăti ipoteca și bunul și bătrânul Ken juca rolul unui director al corporației de servicii financiare globale Lehman Brothers. Americanca le-a făcut pe păpuși să vorbească; Ken era arogant și distant, în timp ce Barbie Negresa înjura și vorbea engleza mai prost decât un preșcolar suedez obișnuit. Însă era greu, având în vedere că femeia aceasta arăta ca o Barbie de culoare mai mult decât orice femeie în viață, s-o acuzi că întrebuința stereotipuri rasiste. Oricum, criticii ei credeau că era prea radicală, că utiliza generalizări grosolane ca să-și prezinte punctele de vedere. Eu credeam că cineva ar trebui măcar să-i spună să se machieze mai discret. O pereche mai scurtă de gene false ar fi făcut o diferență cât lumea de mare.

În acea zi avea să vorbească despre viitorul economiei mondiale. *Creștere sau prăbușire* era subtitlul care ar fi trebuit să se termine cu un semn de întrebare.

— E cineva aici care urăște Economia? Care chiar plănuiește să urmeze o carieră în care să facă ceva important? (A râs încet.) Deșteaptă decizie. Nu poți avea încredere în economiști. (A râs mai tare.)

Și-a rotit mâna prin sală.

— Numiți-mi un economist periculos.

— Karl Marx, a strigat cineva din rândurile din spate.

Ea a încuviințat.

— Milton Friedman, a strigat Samir, care stătea în față.

Americanca a zâmbit, încântată.

— Exact ce voiam să spun și eu.

A mers spre marginea scenei, a ridicat o sticlă mică din plastic cu apă și a băut din ea.

— Economiștii nu sunt doar periculoși, ci și vicleni. Iar economia globală e periculoasă pentru simplul motiv că afectează oamenii. Toți oamenii. Așadar, fie că studiezi Economia sau nu, fie că ai convingerea că banii sunt totul sau că ești nematerialist, ascultă cu atenție. Voi vorbi despre tine.

Și, în timp ce Barbie și-a agitat degetul arătător spre noi, membrii audienței, luminile din auditoriu s-au stins. Un ecran gigantic a apărut în spatele scenei și, fără alte introduceri, ea a început să turuie un curs intensiv despre economia secolului XX, numere, evenimente istorice, votul universal, Primul Război Mondial, criza financiară, Al Doilea Război Mondial, boomul economic. În fața ei se ridicau holograme cu tabele, cuburi și cercuri 3D care se învârteau, grafice și diagrame ale creșterii populației, venituri medii, speranțe de viață. Atunci am înțeles de ce auditoriul a fost închis o săptămână. Totul părea scos dintr-un film cu James Bond. A avut chiar și o hologramă a lui Franklin Delano Roosevelt care a stat lângă ea pe scenă, recitând câteva rânduri din discursul despre New Deal (Noua Orientare). Nici măcar Amandei nu-i mai era greu să stea trează.

Jurnalista mergea dintr-o parte a scenei spre cealaltă, vorbind mai repede decât un comentator sportiv. Pentru o vreme, a ajuns chiar în fața lui Christer. El încuviința în ritmul intonației ei. Consimțea – consimțea – consimțea – consimțea, de parcă și-ar fi pierdut un șurub din gât. Până în acel punct n-a spus nimic care putea fi considerat mai controversat decât laptele cu 2% grăsime, dar Christer era drogat cu cocaină de profesor, atins de un fel de infecție mentală.

— În călătoriile mele prin lume, întâlnesc mulți oameni care sunt convinși că Economia este o știință condusă de forțe asemănătoare legii gravitației. Cheltuieli și venituri. Dacă scapi un pahar, cade pe podea și se sparge. Dai faliment dacă cheltuiești mai mult decât câștigi.

Barbie s-a uitat la rândurile de părinți în costume și geci, apoi și-a coborât privirea spre noi, elevii.

— Sau poate nu, în compania celor prezenți…

S-a oprit pentru un râs ușor nesigur. Ce voia să spună? Că oamenii din sală cheltuiau mai mult decât câștigau sau că noi înțelegeam mai mult decât oamenii pe care-i întâlnea ea de obicei?

— Oamenii preferă să creadă că există un singur mod de a te ocupa de Economie, adică de a analiza datele. Asta este o înțelegere greșită.

Cred că toți am crezut că, până la urmă, va ajunge la ceva important. Că toată acea tehnologie impresionantă va duce la o lecție excepțională, că ne va învăța ceva la care nu ne-am mai

gândit niciodată până atunci. Însă apoi a schimbat tempoul și ne-a vorbit o vreme despre inflație, povara taxelor și cum ar trebui create mai multe slujbe prin construirea de pasaje subterane pentru metrouri. Și a fost mult mai plictisitor.

Pe la sesiunea de întrebări și răspunsuri, pleoapele Amandei arătau foarte grele. Christer a început să alerge cu un microfon fără fir. Sebastian a fost primul. Americanca i-a zâmbit înainte să se ridice. „Așadar, Claes a plătit pentru asta”.

Am simțit dintr-odată dorința de a pleca. „Barbie Negresa și Ken Fagerman”. N-ar fi asta ceva radical și interesant? Persoana asta era complet superficială, n-ar fi spus niciodată nimic cu care toată lumea din sală să nu fie de acord. A fost plătită, așa că va livra produsul cerut. Dar Sebastian nu era fratele ei. Dacă ar fi fost trimis aici să observe ce avea de spus cea mai modernă favorită a lumii financiare, și Claes, și favorita modernă ar fi fost dezamăgiți.

Sebastian părea obosit; s-a bâlbâit, totuși a reușit să întrebe ce era scris pe cartonașul lui și, în timp ce Barbie îi răspundea, Christer a început să caute următoarea persoană căreia i s-a cerut să pregătească o întrebare.

Când a venit rândul meu, am dat microfonul înapoi lui Christer înainte ca americanca să-și înceapă răspunsul. Nu intenționam să-i pun alte întrebări forțate.

Americanca a încuviințat gânditoare spre mine. S-a prefăcut că nu credea că întrebarea mea era prostească (doar întrebările prostești la care Christer deja știa răspunsul au fost aprobate) și a primit aplauze pentru răspunsul ei. Asta era a cincizeci și treia variantă a ei despre „pe de o parte și pe de altă parte și în studiul meu despre această chestiune scot în evidență mulți factori noi… care arată că răspunsul este departe de ceea ce este evident”. Tehnologia 3D a fost oprită. Amanda încerca să-și găsească o poziție mai confortabilă.

Apoi a fost rândul lui Samir. A luat microfonul de la Christer și a început.

— Am avut niște alegeri parlamentare înscenate aici în școală în urmă cu câteva luni, a rostit Samir cu o voce tremurătoare, sugerând o stare de nervozitate. Toți elevii s-au prefăcut că votează și două partide rasiste inventate au câștigat mai mult de 35% dintre voturi.

Cu coada ochiului am văzut privirea lui Christer rotindu-se prin sală. Asta nu era întrebarea pregătită. S-a întins confuz după microfon, însă americanca a arătat cu mâna spre Samir; voia ca el să continue să vorbească. Iar Samir și-a mutat microfonul în cealaltă mână, ca să nu ajungă Christer la el.

— Școala a hotărât că rezultatul nu trebuia luat în serios, că a ieșit așa doar pentru că un grup de elevi s-a adunat și a hotărât să saboteze alegerile.

— Dar? s-a arătat intrigată americanca. Tu nu crezi asta?

Cineva din public a strigat: „Samir, rămâi la subiect” și un râs prudent s-a răspândit prin sală. Unul dintre tații prezenți a strigat la rândul lui: „Puștiule, cred că ești la cursul greșit”, însă Barbie și-a ridicat mâna și s-a lăsat din nou tăcerea.

— Continuă.

— Nimeni n-a luat în serios acel scrutin din școală. Dar e un exemplu bun. Fiindcă suntem învățați că politica e doar despre… cum fiecare problemă din fiecare țară europeană e din cauza imigrației, a războiului de dincolo de granițele Europei și a terorismului islamic. Doar despre asta vorbim, despre cum străinii care vin aici sunt cea mai mare amenințare. Însă, în același timp, sunt tot mai mulți miliardari, iar săracii devin tot mai săraci. Unu la sută dintre toți oamenii de pe pământ dețin cincizeci la sută din toate bunurile planetei. Cea mai săracă jumătate a omenirii deține mai puțin de cinci la sută din bunurile pământului. Nu vorbim despre asta. Vreau să spun… și-a dres glasul Samir, pierzându-și avântul pentru un moment. N-ar trebui să vorbim despre chestiunile economice care ne afectează bunăstarea și democrația; *nu* ne afectează ele democrația și, vreau să spun, societatea?

Un tip care stătea la câteva rânduri în spatele lui Samir a început să fredoneze *Internaționala.* Râsetele au reizbucnit. Dar Barbie și-a ridicat din nou mâna la fel ca Iisus și i-a întrerupt:

— Spune-mi. Samir, așa te cheamă? Spune-mi, Samir, ce legătură crezi că are asta cu Economia?

— Cred că economiștii ar trebui să-și întrebuințeze cifrele ca să vină cu soluții concrete la problemele care există în realitate. Nu înseamnă nimic când ne spuneți că trebuie să investim o mie de miliarde în infrastructură dacă nu ne indicați de unde ar trebui să vină banii aceia. Mai ales când dezbaterea este despre

cum nu ne putem permite ceva, deoarece imigrația ne costă prea mult.

Ceva s-a întâmplat cu zâmbetul americancei. Arăta diferit și mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama că zâmbetul acela nou era sincer. Zâmbea de-adevăratelea. Vocea lui Samir a devenit mai fermă.

— Bineînțeles că investițiile publice sunt grozave, însă partea dificilă e să aflăm cine ar trebui să plătească facturile pentru ele, a adăugat Samir, pe urmă a lăsat să-i scape cartonașul și și-a întins mâna spre sală. Și nimeni nu îndrăznește să afirme că oamenii de aici ar trebui să plătească. Problemele noastre nu sunt imigranții, ci cei unu la sută cu prea mulți bani.

Prin sală s-a auzit trecând un murmur decent. Starea de spirit s-a schimbat; nu era furie, însă părea o sală de adulți care voiau să *explice cum stăteau lucrurile.* Puteam simți cum rândul de tați voia să-și dreagă vocile și să-i spună lui Samir (și lui Barbie): *nu-știi-despre-ce-vorbești.* Deoarece, bineînțeles, ei n-aveau nicio problemă cu imigrația. *Cu siguranță, nu*! Dar ar fi vrut să spună că în acele momente se vorbea despre industria din Suedia. Că ar trebui să oferim slujbe, bunăstare și case noi tuturor acestor *nou-sosiți.* Știam ce voiau să spună pentru că l-am auzit pe tata vorbind despre asta. Iar tații din spate păreau să fi uitat că au promis să nu pună întrebări, fiindcă patru sau cinci dintre ei au făcut jumătate de pas înainte cu mâinile ridicate. Era limpede că nu erau obișnuiți să ridice mâinile, însă se agitau. Unii dintre ei se uitau în paisprezece direcții simultan în încercarea de a transmite ce băiat-drăguț-dar-naiv și toți-am-vrut-să-începem-o-revoluție-când-am-fost-tineri, iar unul dintre cei mai apropiați de mine și de Amanda a șoptit: „Doamne-am-crescut-un-comunist!”, la care o mamă de lângă el a început să chicotească incontrolabil.

Americanca i-a ignorat; în schimb, și-a tras un scaun și s-a așezat.

— La naiba! a strigat tipul care tocmai a fredonat *Internaționala.*

Bărbie și-a ridicat privirea.

— Chiar așa e? a spus ea oferind publicului încă un zâmbet din reclamele la pastă de dinți. „Nu-ți face griji, spunea acel zâmbet. Sunt de partea ta”. E în ordine, nu vom vorbi despre politica imigrației. Nu cunosc suficiente detalii despre asta. Dar

putem vorbi despre cum finanțăm cheltuielile statului. Cum ne finanțăm bunăstarea. Asta e o chestiune relevantă, nu-i așa? a întrebat ea și a așteptat un murmur de acord. Și dacă jumătate din bunurile lumii – nu ale Suediei, ci ale lumii – sunt deținute de atât de puțini oameni, încât ar încăpea…

A ezitat și și-a făcut vocea mai înceată. Poate glumea?

— … în câteva rânduri din auditoriul acesta… nu e asta o problemă?

Unul dintre tați n-a mai suportat. Chiar dacă nu i s-a oferit nici scena și nici microfonul, a strigat „Mă scuzaaaați”, însă Barbie n-a catadicsit să se uite în direcția lui. În schimb, a mers încet de-a lungul scenei până când a ajuns în fața lui Sebastian. „Sebastian trebuie să arate că poate reprezenta grupul Fagerman, am chibzuit eu și am simțit un nod în stomac. Iar ea vrea ca Sebastian s-o ajute să înceapă o dezbatere adevărată”.

Numai că Sebastian nu știa nimic despre lucrurile astea. Ura politica, discuțiile și controversele. Apoi mi-a trecut prin minte un gând interzis: „E prea prost pentru dezbateri”.

Bărbie a continuat. Tonul ei era mai relaxat ca oricând:

— Există o convingere persistentă – nu mai puțin printre politicienii suedezi – potrivit căreia statul trebuie să atragă capitalul și că marile corporații cu adevărat bogate sunt acelea care creează prosperitate și slujbe. Așa că, dintr-o perspectivă economică, merită să fim foarte generoși cu miliardarii. De aceea avem țări ca Suedia, unde chiar și social-democrații cred că o taxă de zero procente pe avere e rezonabilă, a spus ea și și-a fluturat mâna spre părinți. N-aveți idee cât de fericit ar fi contabilul meu dacă i-aș spune că mă voi muta în Suedia. Și nici măcar nu sunt miliardară.

Apoi s-a întors spre Samir.

— Și pe urmă ce se-ntâmplă? Când restul populației, marea majoritate, oamenii care nu sunt miliardari, nu sunt nici măcar milionari, săracii de ei, ce se-ntâmplă când o să-și dea seama că ei finanțează toate cheltuielile publice? Ce-o să facă atunci?

A arătat grăbită cu mâna spre Samir, care încă ținea microfonul. El a răspuns imediat, de parcă doar ar fi așteptat comanda ei:

— Vor protesta.

— Poți să pui pariu că așa vor face. Cu torțe și furci.

Zâmbetul ei natural i-a revenit pe față. Iar tații au tăcut. Christer a executat ceva ce părea o încercare de piruetă. Nu s-a așteptat la asta.

— Vor protesta, a continuat Barbie. Cum? Cu o revoluție sângeroasă? Vor fi părinții voștri, cei care sunt aici acum, târâți în piața orașului ca să fie decapitați? Asta ar fi cu adevărat oribil. Nu vrem asta. De aceea probabil e mai bine să-i lăsăm pe imigranți să poarte povara.

Americanca și-a mijit ochii și s-a uitat în spatele auditoriului.

— Râzi, a spus ea.

Însă nimeni nu râdea. Doar Samir era vesel.

— De ce nu?

Vocea lui Samir și-a pierdut toată nesiguranța. Dintr-odată, părea cu zece ani mai în vârstă, ba chiar și mai important ca de obicei. Nu m-am gândit până atunci cât de bună era engleza lui. Niciodată, în toată istoria, clasele sociale superioare nu s-au așteptat să-și piardă puterea; întotdeauna sunt surprinse.

— Foarte adevărat, a consimțit americanca, întorcându-se, moment în care a bufnit-o râsul. Și care-ați vrea să fie răspunsul meu? a întrebat ea. Vreți să vă fac o listă cu beneficiile capitalismului? Înainte ca toate mamele și toți tații să plece? Sau ați vrea să vorbesc despre acordurile internaționale de taxe?

S-a uitat la Sebastian. El n-avea microfon; s-a lăsat pe scaun în timp ce a răspuns. Dar l-am auzit oricum.

— Asta e, pur și simplu, o prostie. O tâmpenie. Cine dă oamenilor slujbe? Poate tu, Samir? Sau taică-tu, șoferul de taxi?

Sebastian a râs cât a putut de tare. Dar nici măcar băieții de lângă el nu i s-au alăturat.

Americanca s-a uitat în treacăt la Sebastian, și-a înclinat ușor capul într-o parte, un gest rapid de milă, apoi s-a întors la Samir și i-a făcut semn cu mâna să răspundă. El a încuviințat.

— Ar fi o prostie să crezi că e mai bine pentru Suedia să aibă mai mulți miliardari. Săracii n-o duc mai bine doar pentru că există oameni ciudat de bogați. Avem nevoie de bogați ca să creăm slujbe? Nu. Avem motive să muncim chiar dacă nu vom deveni niciodată extrem de bogați? Da, bineînțeles că avem.

Bărbie a preluat discuția cât timp Samir și-a recăpătat răsuflarea.

— Și putem vorbi și despre tați care conduc taxiuri. Deoarece ne întrebăm ce se-ntâmplă cu simțul datoriei de a plăti taxele al tatălui într-o societate plină de oameni extrem de bogați? Ce se-ntâmplă cu loialitatea lui față de stat? Fiindcă vrei să ai un stat, nu-i așa, Sebastian? Apropo, unde locuiește Ingvar Kamprad? Cine face hainele H&M? Nu Suedia.

„Nu spune nimic, i-am transmis eu în gând lui Sebastian. Taci din gură”.

Iar Sebastian n-a încercat să zică nimic vulgar sau prostesc. În schimb, și-a lăsat capul pe spate și și-a încrucișat mâinile pe piept, ca și cum ar fi încercat să-și găsească o poziție confortabilă de dormit.

— Cred că am deviat de la subiect, și-a dres vocea americanca, înainte ca propriii mei agenți de securitate să mă scoată de aici ca să nu izbucnească o revoltă…

A ezitat. S-a uitat la Samir și la rândul de părinți de lângă perete, la Christer, care parcă mergea prin apă într-o parte. Apoi a început să vorbească. Propozițiile ei păreau mai bine gândite, când nu mai avea nevoie de holograme și de imagini explozive.

— Avem nevoie de miliardari ca să creăm prosperitate? E bine pentru Suedia dacă bogații devin mai bogați? Aș fi de părere că afacerile de succes și chiar oamenii bogați pot fi buni pentru o țară, așa că nu vă faceți griji… a rostit ea sigură de sine și și-a ridicat bărbia spre rândurile din spate. N-am nicio problemă cu faptul că e posibil să devii un milionar. Nici măcar nu-mi displac complet miliardarii, a adăugat ea dând din cap spre Sebastian, însă el se prefăcea că dormea. De fapt, nu sunt o comunistă, deși unii dintre concetățenii mei cred că oricine cu… înfățișarea mea trebuie să fie.

Christer a chicotit, dar nimeni din sală n-a reacționat la fel.

— Totuși, cred că încercai să transmiți altceva, Samir. Să spui că există o limită la cât de inegală poate să devină o societate și să continue să rămână o democrație stabilă. Și ai dreptate. O să explic de ce.

A urmat o tăcere de mormânt. Toată lumea voia să audă asta. Nici măcar nu ne-am schimbat pozițiile.

— Cred că trebuie să fim precauți în legătură cu contractul social. Ambele părți trebuie să-și respecte partea din înțelegere. Trebuie să avem o echitate clară. Nu e nici măcar o chestiune de stânga sau de dreapta… trebuie să presupunem că nu va fi

considerat drept dacă sistemul de ajutor social e finanțat doar de salariați cu venituri mici și medii. Nu este drept când corporațiile mari plătesc taxe reduse în comparație cu colegele lor mici și medii. Nu așa arată contractul social. Și când o asistentă medicală plătește o taxă mai mare pe venitul individual decât o persoană care a moștenit o avere… n-aveți taxă pe avere în Suedia. De niciun fel. A format un zero cu degetul arătător și cel mare. N-aveți nici taxă pe moștenire. Și asta e zero la sută. Suedia e un adevărat paradis pentru o persoană care nu trebuie să plătească taxa pe venit dacă n-are chef. Și nu cred că trebuie să fii un comunist ca să-ți dai seama că în Statele Unite conflictul pe această temă este pe cale să ia amploare. Ar fi o greșeală să credeți că partizanii și cei împotriva acestui conflict n-au nicio legătură cu economia. Și sunt de acord cu tine, Samir. Nu e o teorie nebunească a conspirației să spui că există oameni care obțin beneficii atunci când pentru relele sociale poate fi învinuită o minoritate. Dar să sperăm că există o limită la cât de mult putem pretinde că problemele acelea sunt cauzate de… A făcut semnul citatului în aer. Negri… sau, ca în anii ’30, de evrei, sau, cum le spunem azi în Europa, „imigranți”.

S-a oprit la acest ultim cuvânt. Tăcerea a durat câteva secunde. Nimeni din sală nu voia să recunoască posibila existență a unei legături între banii lor și sentimentele anti-imigrație. „Nu suntem rasiști, suntem de partea corectă a baricadei, nu suntem niște democrați suedezi simpli și inculți”. Însă, de vreme ce Barbie n-a numit pe nimeni, n-aveau cum să protesteze. Apoi americanca a privit pe furiș, aproape imperceptibil, la ceasul dintr-o parte a sălii, și-a îndreptat spatele și i-a făcut semn lui Samir.

— Ia te uită! N-a fost surprinzător de distractiv?

Era atât de liniște în auditoriu, că părintele care a vorbit a fost auzit perfect.

— Distractiv? a bombănit el.

Suna ca și cum tocmai s-ar fi trezit, totuși engleza lui era perfectă. L-am recunoscut, era directorul uneia dintre băncile mari.

— E mai mult decât distractiv, a continuat el și și-a scărpinat părul ciufulit. A venit Crăciunul mai devreme. Pot să mă întorc la

colegii mei și să le spun că noi, suedezii, trăim într-un paradis al taxelor. Șampanie în seara asta!

Părinții din sală râdeau. Când s-au oprit, bărbatul de lângă director a intervenit în discuție, dar a rămas la suedeză:

— Ei bine, cu siguranță nu m-am așteptat ca de la păpuși pe Youtube să ajungem la basme.

Și atmosfera a redevenit veselă.

„E doar politică. Nu trebuie să fim cu toții de acord”. Dacă tipul de la bancă și amicul lui nu se simțeau înțepați, atunci nici nu trebuiau să se simtă așa. „Ce știe americanca asta despre Suedia? Ha, ha! He, he!”

Apoi am aplaudat. Americanca a oferit câteva aplauze ușoare publicului, i-a zâmbit lui Samir, care i-a zâmbit și el, de parcă ei doi ar fi împărtășit un secret.

— Samir, pui niște întrebări dificile. Acestea n-au răspunsuri clare, însă continuă să le pui și vei ajunge departe.

În timp ce Christer a urcat pe scenă ca să-i mulțumească, am stabilit contactul vizual cu Samir. Obrajii lui încă erau un pic îmbujorați.

— Bravo, i-am spus eu.

— *Mersi,* mi-a răspuns el.

Voiam să-i spun mai multe, dar, până să fac asta, și-a mutat privirea în altă parte. În schimb, m-am uitat la Sebastian. A adormit de-a binelea. Arăta transpirat. M-am întrebat când a fost ultima dată când a făcut duș.

Christer i-a dat femeii flori și o carte despre Djursholm și am aplaudat din nou, iar când, în sfârșit, s-a terminat, mi-am închis telefonul și am plecat din auditoriu. Altcineva putea să-l trezească pe Sebastian. Eu am refuzat să fac asta. Aveam o oră liberă atunci, însă o zi întreagă de școală înaintea noastră, numai că mă simțeam vlăguită ca să ascult orice avea de zis și, cu siguranță, nu eram în stare să mai merg la alte ore, așa că am luat autobuzul până acasă. Mama și Lina n-ar fi revenit în următoarele ceasuri; puteam rămâne singură. N-aveam energie pentru nimic decât pentru a sta singură.

•

Soneria de la ușă a sunat după ce mi-am schimbat hainele și stăteam pe pat cu laptopul pe burtă, uitându-mă la un film. Sebastian era, probabil, în prag și aștepta cu speranța să nu-l ignor, așa că am mers jos ca să-l las să intre.

Dar nu era Sebastian. Samir își ținea geaca întinsă pe braț și părea să fi rămas fără răsuflare, de parcă ar fi fugit până la mine acasă.

— Pot să intru?

Și-a rezemat mâna de tocul ușii și s-a aplecat spre mine. Asta i-a făcut mușchii brațului să se contracte și m-am apropiat. M-am oprit lângă el și mi-am plimbat pumnul pe pielea lui delicată, apoi pe părul scurt și gros de pe brațul lui. Când l-am sărutat blând și prudent, mi-a înțepat buzele. Mi-am apăsat limba pe a lui și am simțit cum îmi ardea pielea. El și-a pus mâna în jurul taliei mele.

— Bineînțeles, i-am răspuns eu. Intră.

Închisoarea femeilor

PARTEA A XXIV-A

Prima săptămână a procesului: weekendul

Când trebuie să fac exerciții fizice dimineața, nu pot să iau un somnifer, așa că n-am dormit azi-noapte, cel puțin din câte-mi amintesc. Am încercat de trei ori să mă uit la filmul pe care mi l-a dat Susse. E posibil să fi ațipit un pic în timpul ultimei tentative.

E mai ușor să încep să-mi fac ordine în gânduri când îmi amintesc, mai ales că am timp să înțeleg ce s-a întâmplat. Aș vrea să împart totul în capitole meticulos delimitate: primele săptămâni de școală, după ce m-am întors cu Sebastian din croaziera de pe Mediterană, când totul era *ca și cum Sebastian și Maja ar fi fost dintotdeauna împreună* (cuvintele Amandei). N-au fost niște vremuri frumoase, simple și ușoare? Măcar era adevărat că în acea perioadă mi-am făcut prieteni noi, am primit atenție într-un mod aparte și alte feluri de complimente. Se pare că toată lumea din jurul meu și al lui Sebastian (cu excepția lui Samir) credea că nimic nu era mai natural în lumea asta decât viața mea cu Sebastian și faptul că reprezentam un cuplu.

Al doilea capitol a fost mai complicat și mai încurcat. Iar la al treilea capitol, după ce l-am sărutat pe Samir, totul a început să se preschimbe într-un haos total.

Oricum, nu merge așa. Dacă e să fiu pe deplin sinceră, nici măcar prima parte nu poate fi separată de restul, de ceea ce s-a întâmplat după aceea. Nu există capitole în harababura asta.

Cu căldura aceea la început, arșița toiului verii și culorile. Poate asta a ajutat? Căldura îmi amintea de Mediterană și a estompat ceea ce ar fi trebuit să văd atunci, toate lucrurile ciudate. Nu doar detaliile bizare despre Claes, cât de crud era, cât de puțin îi păsa. Ci și aspectele ciudate despre Sebastian. Școala veche era aceeași ca întotdeauna, însă parcă s-a micșorat și s-a mărit în același timp, când am început să mă întâlnesc cu Sebastian. Inițial, era aproape întotdeauna acolo, chiar și când nu mergea la ore. Întotdeauna părea să știe unde eram, chiar dacă mă aflam în altă parte decât ar fi trebuit să fiu

conform orarului meu. Și îmi plăcea asta; eram flatată că era cu ochii pe mine, că voia să fie lângă mine. Nu era un hărțuitor, nu mă controla și nu era ciudat, nimic de genul ăsta. Când a apărut, stând dintr-odată în fața mea în tricoul lui alb, zâmbind, i-am zâmbit și eu, bineînțeles că am făcut-o, pentru că eram îndrăgostiți, el era fericit că mă vedea, iar eu eram bucuroasă că m-a găsit.

Dar asta nu era tot. Întotdeauna avea o altă stare de spirit. Era mai mult decât tristețe, mult mai mult. Nu era ură; ura e simplă, iar Sebastian n-a fost niciodată ușor de înțeles. Nu m-am temut niciodată de ce mi-ar fi putut face, nici măcar spre sfârșit, însă am fost tot timpul neliniștită. Chiar și în primele săptămâni, am simțit lucruri opuse, un amestec, era greu, ușor și plăcut, amuzant, îngrozitor și minunat.

•

Urăsc prima tură de exerciții fizice din curtea de sport a închisorii. O urăsc și mai mult pentru că personalul crede că-mi face o favoare când mă repartizează în cadrul ei. Vor să mă bucur că-mi va rămâne timp pentru alte lucruri, activități amuzante care să-mi umple ziua, toate acele ore libere când „mă trezesc și mă dau jos din pat la timpul potrivit”. De parcă aș avea alte lucruri de făcut decât să-mi doresc să pot fuma. Fiindcă asta e ceea ce fac toată ziua dacă prind prima tură de exerciții fizice, întrucât cea mai rea parte nu e că e dimineața devreme (n-am probleme cu trezirea, ci cu adormirea), nu, lucrul care-mi place cel mai puțin la tura de dimineață e că nici măcar n-am timp să poftesc o țigară.

Și poftesc un fum și mai puțin atunci când mă grupează cu Doris.

De fapt, ar trebui să fiu singură în perioadele desemnate de conducere ca să mă recreez în curtea penitenciarului, deoarece încă am restricții, deși ancheta s-a terminat. Ar trebui să fiu la izolare („pentru siguranța mea”) și îmi e interzis să am vizitatori. Numai că închisoarea e plină și numărul de ore cu lumină nu este suficient pentru ca toți să aibă parte de timpul petrecut în aer liber garantat prin Constituție dacă nu ne grupează pe câțiva dintre noi. Pe lângă asta, trebuie să se ia în considerare și vârsta mea. Nu e bine să mă țină prea mult timp fără să văd alți oameni. Închiderea unei persoane singure într-o celulă douăzeci și trei de ore pe zi e genul de tratament (tânăr încarcerat și lipsa

contactului social) care va atrage critici din partea organizației neguvernamentale Amnesty International. Ferdinand adoră să-mi spună tot ce știe despre Amnesty și să-mi explice că tocmai de aceea personalul închisorii încearcă să mă convingă să mă întâlnesc cu preotul, psihologul și profesorul de câteva ori pe săptămână, și tot de aceea nu vor să-mi fac exercițiile fizice singură.

Doris e o femeie de vreo șaizeci și ceva de ani, al cărei nume adevărat, cu siguranță, nu e Doris, dar ar trebui să fie. E considerată însoțitoarea și contactul social perfect pentru mine; e alibiul meu pentru Amnesty.

•

N-am plănuit ceea ce s-a întâmplat cu Samir. Ne-a fost rușine, lui i-a fost rușine, mie mi-a fost rușine; bineînțeles că mi-a fost rușine.

„Nu m-aș culca niciodată cu Samir”, i-am zis eu lui Sebastian (și mie însemi) după weekendul petrecut la Labbe. „N-o s-o mai facem niciodată!”, ne-am promis amândoi în acea după-amiază de decembrie, când s-a întâmplat oricum. Nu puteam lăsa să se întâmple din nou. N-ar fi trebuit să avem nevoie s-o spunem cu voce tare ca să știm că era adevărat. Și totuși, am spus-o din nou și din nou, tot timpul, dar s-a întâmplat iar. Și iar.

Samir mă suna. Îmi trimitea mesaje. Nu răspundeam; le ștergeam, mă răzgândeam, răspundeam, mă răzgândeam din nou. Ne vedeam la școală, stăteam în bibliotecă, pădurea noastră secretă în care nu mai mergea nimeni altcineva. Părea real. Imediat ce-l vedeam pe Samir, totul părea real. Orice altceva era doar un chin. În acel moment, în decembrie, viața mea era oribilă, tot timpul, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, până când Samir mă atingea. Apoi redevenea oribilă până când mă atingea din nou.

Întotdeauna mi s-a părut al naibii de ciudat că oamenii își fac tăieturi pe mâini ca să-i doară mai puțin sufletul, ca să *reziste.* Însă, într-un fel, cred că ceea ce s-a întâmplat cu Samir a fost același lucru. Mă simțeam atât de bine cu el, încât mă durea. Uneori mă gândeam că mă simțeam atât de bine tocmai *pentru că* durea, chiar dacă am convingerea că o altă parte din el a făcut să-mi fie imposibil să renunț la persoana lui.

Samir *nu* era tot timpul pe punctul de a ceda nervos. *Nu* voia tot timpul să facă altceva decât ceea ce făcea. *Nu* se aștepta să

fie recunoscut, consultat, idolatrizat, să i se ofere atenție, să fie primit primul dintre toți. Când Samir mă atingea, voia doar să mă atingă, nimic altceva, cel puțin așa simțeam. Am făcut sex oriunde nu trebuia s-o facem. Acasă la mine (mama și tata erau la lucru; Lina era la grădiniță), când chiuleam de la ore (nu și Samir, el avea ore libere). Într-una dintre toaletele școlii, într-o seară, la două zile după Sfânta Lucia. Școala era deschisă deoarece corul avea repetiții în auditoriu, dar nu cunoșteam pe nimeni din cor și, în acel moment, când mâinile lui m-au atins, m-am gândit că așa trebuia să fie. „Dacă sunt cu Samir, atunci nu va trebui să fiu cu Sebastian”. Samir nu era Sebastian; era opusul lui și exact asta voiam. Poate de aceea am făcut-o?

Samir nu era cavalerul meu în armură strălucitoare, ci chiar opusul, mărul otrăvit. Însă atunci, în acele scurte zile în care s-a întâmplat, nu conta de ce. Întrebările despre „de ce Samir” nu erau destul de importante pentru mine ca să renunț la el. M-am gândit că era ceva greșit și nu mai trebuia s-o fac. Dar tot n-am putut renunța la el. Așa că nu m-am mai deranjat să mă gândesc nici la asta.

•

Doris își petrece tot timpul liber în curtea închisorii, fie că avem parte de schimbul de dimineață sau nu, stând pe banca din ciment, la o distanță de o mână întinsă de mine, fumând una după alta țigări rulate și dându-ți impresia că nu-și scoate vreodată țigara din gură. Fumul se ridică în jurul ei de parcă ar fi o oală cu capacul strâmb. Nu-mi adresează niciun cuvânt, în nicio limbă, nici măcar când o salut. Nu se uită la mine, nu dă din cap, în sensul că ar consimți ceva sau nu e de acord, nu bombăne. Am auzit-o o dată oftând la bricheta ei când ploua și îi era greu să-și aprindă țigările. Însă n-a întrebat dacă putea s-o folosească pe a mea, ci doar a continuat să încerce până când, în cele din urmă, s-a aprins după câteva minute, iar după ce și-a aprins țigara, a gemut. Cred că de ușurare. Sau poate de plăcere? O versiune de plăcere specifică lui Doris.

Îmi amintesc că am întrebat-o pe mama, când aveam aproximativ doisprezece ani, cât de mare trebuie să fii atunci când faci sex pentru prima dată. Mama mi-a răspuns: „Atunci când o să vrei atât de multe partide de sex, că nu o să-ți mai pese ce cred eu, când n-o să-ți mai pese ce crede nimeni, fiindcă mai degrabă ai muri decât să n-o faci, atunci ești destul

de mare”. Cred că a spus asta ca să demonstreze cât de distractiv credea ea că era sexul și ca să arate cât de „cool” era ea. Mie mi s-a părut vulgară și falsă. Dar s-a dovedit că avea dreptate. Ar fi trebuit s-o ascult măcar o dată. Deoarece n-am înțeles ce-a vrut să-mi spună până când l-am întâlnit pe Sebastian. Chiar de la început, cu el, când mi-a mângâiat partea de jos a brațului și l-am simțit de parcă era făcut din catifea, am înțeles pe deplin. Bineînțeles, tot am mai crezut că mama era ridicolă, însă am prins ideea. Și când n-am mai simțit asta, am fost gata să fac *orice* cu *oricine* doar ca să recapăt acea senzație. Nu, stați puțin, Samir nu era oricine și, cu siguranță, n-ar fi făcut orice. Dar și el mă făcea să mă simt la fel, ca și cum *nu mă mai puteam opri.* Chiar dacă nu era complicat cu Samir, chiar dacă era bine. El era o versiune a fericirii, însă nu m-a făcut niciodată fericită.

•

Personalitatea lui Doris e la fel de interesantă ca un crac de pantalon ud și e grasă în felul american – în formă de con –, ceea ce-mi amintește de o jucărie pe care am avut-o când eram mică, o grămadă de gogoși din plastic de diferite culori pe care trebuia să le așezi una peste alta pe un stâlp, în ordine descrescătoare, cu cea mai mare gogoașă jos. Sau una dintre acele Slinky Slinky (arcul transformat într-o jucărie de inginerul naval Richard James) care au fost populare când mama era mică („coboară” pe scări); Doris se mișcă așa, însă mai încet: câte o anvelopă de rezervă o dată, în acele puține ocazii în care nu stă nemișcată.

Am întrebat-o odată pe Susse pentru ce era închisă Doris. Lui Susse „îi e interzis să-mi spună asta”. Dar indiferent de natura pedepsei lui Doris, ar fi fost mai șocant s-o găsesc pe Susse liberă în lume decât sub lacăt și cheie. Dacă ai căuta „deținut femeie” într-un dicționar vechi de pe la 1800, ai găsi o fotografie sepia a cuiva care poate fi confundată cu Doris, cu posibila excepție a hainelor ei. Fiindcă Doris nu poartă o uniformă de închisoare (oh, nu!), ci gumari, șosete lungi, pantaloni de trening și bluză de lână. Peste asta are o pelerină de ploaie gigantică, prevăzută cu buzunare cât coșurile de gunoi. În ele își ține tutunul. Și, probabil, o grămadă de pisoi recent înecați.

De fiecare dată când merg în curtea închisorii cu Doris, inventez povești noi despre ce ar fi putut face; a devenit o

provocare să mă gândesc întotdeauna la o nouă crimă. Fiindcă nu e ușor să afli. Doris e prea bătrână ca să fie în închisoare doar pentru că și-ar fi omorât copilul nou-născut. Pare prea grasă ca să-și fi ucis soțul (numai dacă s-a așezat peste el) și nu-mi pot imagina cine ar vrea să se încurce cu Doris sau că ar fi cineva pe lumea asta de care lui Doris să-i pese destul de mult ca să vrea să se așeze peste el sau ea. Doris e cea mai urâtă femeie pe care am văzut-o în viața mea.

•

Primul lucru la care m-am gândit când Samir s-a alăturat clasei noastre a fost cât de frumos era. Nu că arăta bine, ci că era frumos. Întrebați pe oricine și vă va spune că asta nu era cea mai importantă calitate a lui, deoarece toată lumea ar putea pretinde că oamenii frumoși sunt într-un anumit fel ca structură interioară, că sunt deștepți, drăguți, amuzanți și cu tot felul de particularități din astea, dar bineînțeles că asta era cea mai importantă trăsătură a lui Samir. Era chiar crucială. Comentariile lui inteligente, notele bune, implicarea lui politică și toate lucrurile pe care le știa, însă de care cei de vârsta lui habar n-aveau, ar fi fost insuportabile fără pielea lui de culoarea caramelului și fără ochii lui căprui-închis, care erau aproape la fel de negri ca genele lui de păpușă, ridicol de lungi. Ochii mei păreau lipsiți de culoare ca apa de ploaie când se uita la mine. Samir mirosea a gudron și sare. Era cel mai frumos băiat pe care l-am văzut în viața mea; cum putea asta să nu fie important?

•

Doris e o râmă de culoare gri-deschis și miroase ca un câine ud. În weekendul trecut mi-am imaginat că a condus un bordel plin de curve, care au fost răpite din familiile lor din țările sărace est-europene. Mi-am închipuit că stătea acolo fumându-și țigările cenușii-maronii lângă un telefon demodat din bachelită cu cablu în spirală. De acolo primea ordinele pentru acte sexuale degradante, apoi își obliga turma de drogate de doisprezece ani să le execute. Avea o jumătate de duzină de sclavi cu respirație urât mirositoare și bărbi murdare ca s-o ajute. M-am gândit că unul dintre sclavii ei a chemat poliția și a turnat-o când nu l-a mai plătit.

Azi mă gândesc mai mult la ideea că lucra pentru un traficant de droguri (refuză să depună mărturie împotriva lui, fiindcă ar

ucide-o) sau poate a pregătit explozibili pentru fiul ei cel mic, un puști cu coșuri care lucrează pentru mafia rusească. Poate vorbește fluent suedeza și doar se preface în rutina asta de film mut, de fapt, a fost născută aici, poate a vrut să fie actriță când era tânără, însă n-a intrat la școala de actorie pentru că era urâtă, așa că a început să bea, s-a distrus și după câțiva ani a început să ia copii în plasament deoarece se câștiga bine? Poate unul dintre copiii ei subnutriți a mâncat atât de multă salată de varză și merișor la cantina școlii, că a trebuit să fie dus la spital. Iar o examinare medicală a dovedit neglijența lui Doris, iar acum stă în curtea în care fac eu sport și refuză să scoată un cuvânt.

N-am nimic altceva de făcut toată ziua decât să mă gândesc la genul ăsta de situații. Doris e cea mai eficientă campanie antifumat la care am fost expusă.

•

„Imaginează-ți un loc în care te simți în siguranță”, obișnuia să-mi spună mama când eram mică și îmi era greu să adorm. Îmi închideam ochii și mă prefăceam că îndeplineam ce mi-a spus, dar niciodată n-o făceam cu adevărat. Acum o fac tot timpul. Weekendurile în închisoare au transformat timpul într-un mecanism de ceas în mintea mea. Zimți ruginiți îmi macină creierul, câte un micromilimetru pe rând. Doar din când în când mă gândesc la ce e real. Adesea îmi închipui că ajung în alte locuri, unde nu există nimeni în afară de mine.

Îmi născocesc în gând locuri în care ar trebui să mă simt în siguranță. Plaje, oceane, spații larg deschise și pustii, apusuri, vânturi. Uneori îmi plăsmuiesc pădurea. Îmi imaginez că merg desculță pe mușchi, chiar dacă e toamnă și acele de molid mă înțeapă, iar noroiul mi se prinde între degetele de la picioare. Nu urăsc închisoarea. E singurătatea perfectă. Nu poți fi o persoană diferită, însă uneori poți evita să fii cineva. Chiar dacă senzația aceasta frumoasă nu durează niciodată foarte mult, poate doar câteva secunde (ca o curea pe care o simți bine pe corp cu o fracțiune de secundă înainte s-o strângi prea tare), mă simt un pic mai bine.

De exemplu, îmi imaginez că umblu pe o plajă. Nu că aș fi fost vreodată singură pe o plajă, dar e ușor să-mi închipui o plajă lungă cu scoici cenușii și nisip alb, alge și lemn plutitor. Îmi născocesc în gând că merg pe ea, că valul e la reflux, că nisipul e greu și tare ca asfaltul când se retrage apa. Departe în zare,

valurile se sparg, stâncile din jurul golfului sunt negre, iar spuma albă se învârte în jurul lor, explodând la câțiva metri în aer. Sunt sunete și mirosuri; chiar și când marea e calmă, ea se mișcă, peste tot. Știu că seamănă un pic cu un film în care actorul canadian Ryan Thomas Gosling merge pe plajă ținându-se mână cu o tipă al cărei păr îi ajunge pe față, și urăsc genul acela de filme, însă tot îmi place să mă gândesc la locul acela. Dar fără oameni.

Toate locurile pe care mi le imaginez sunt pustii. Imediat ce mă gândesc la o persoană, Samir, Sebastian sau Amanda se întorc, creierul meu mă forțează să mă gândesc la ei. Și nu pot suporta asta. Atunci, metoda mamei nu mai funcționează.

•

În afară de turele mele în curte cu Doris, sunt ținută în izolare. „Pentru siguranța mea”. Dar știu că ei spun asta doar de formă. Nu stau într-o celulă pentru o singură persoană ca să mă simt în siguranță, sunt aici ca toată lumea din afara închisorii să se poată simți în siguranță știind că sunt bine închisă. Însă mi-e totuna. În ciuda peretelui umezit de deasupra chiuvetei din inox (iese în afară ca burta unui pește). În ciuda faptului că îmi dau somnifere (care mă fac să-mi simt limba ca un hamster în gură când mă trezesc). În ciuda mirosului. Nu mă pot obișnui cu mirosul, e ca un strat de grund, nu se schimbă niciodată și-mi amintește un pic de mirosul de mâncare din cantina școlii (un amestec de bucătărie industrială și pantofi de sport cu transpirație).

În ciuda tuturor acestor lucruri, mă bucur că sunt singură în închisoare. Pot să mă gândesc. La mare, la plajă, la pădure, la toate acele clișee superpatetice. La toate lucrurile contrarii acestui loc. Nu cred că m-aș simți în siguranță în pădure, pe plajă sau acasă, dar mă simt un pic mai în siguranță fiind închisă și gândindu-mă la asemenea locuri.

Mai am și alte gânduri interzise în afară de cele despre Amanda, Samir și Sebastian. Gânduri interzise: acasă, cărarea până la apă, drumul parcurs pe bicicletă până la Ekudden cu Lina în spate, înotul pe lângă turnul de sărituri în apă din Parcul de distracții Barracuda, mersul desculță prin Aludden, datul furnicilor jos de pe picioarele Linei, grătarul în aer liber pe insula Cykelnyckel, cititul cu voce tare pe canapea cu Lina în poală, statul pe scările din bucătărie cu pătura de cașmir a mamei pe

picioare și băutul ceaiului, mâna transpirată a Linei la citirea unui capitol înspăimântător, veioza de pe noptiera mea care bâzâie după o vreme în care stă aprinsă, filmele de groază urmărite cu Lina, degetele mele lipicioase de la popcornul cald cu unt, Lina mâncând gogoși umplute cu gem de mere și încercând să nu-și lângă zahărul pudră de pe buze, Lina strângându-și ochii, închizându-și gura și strâmbând din nas când îi pun cremă de protecție solară pe obraji.

Cel mai interzis gând, mai interzis decât oricare altul: Lina.

„Închide ochii, imaginează-ți un loc, orice loc, atâta vreme cât Lina nu e acolo”.

•

Când procesul se va termina și voi fi condamnată, va trebui să mă mut departe de această închisoare. Nu l-am întrebat pe Sander, dar el mi-a spus oricum că va cere („dacă va fi cazul”) să fiu internată într-un fel de centru de detenție pentru minori. Însă s-ar putea să fie „complicat”, fiindcă am deja optsprezece ani.

L-am întrebat pe Sander dacă pot rămâne la închisoare. Nu părea să creadă că vorbeam serios. Dar vorbeam serios.

Dacă o să fiu bolnavă câteva zile, o să dureze și mai mult până când voi fi transferată de aici. Și, oriunde mă vor muta, nu voi mai fi izolată. Sander și ceilalți cred că, la închisoare, lucrul cel mai rău e izolarea; eu nu știu cum o să rezist fără ea. Vor fi mulți oameni peste tot prin jurul meu. Vor vorbi cu mine, mă vor atinge, îmi vor pune întrebări, vor sta lângă mine la masă, îmi vor cere răspunsuri.

Va trebui s-o văd pe Lina? Probabil. Refuz să-mi imaginez asta.

Ședința de judecată în cazul B 147 66 Procurorul ș.a. Versus Maria Norberg

PARTEA A XXV-A

Săptămâna a doua a procesului: luni

Plouă în drum spre tribunal. Geamul prin care mă uit e acoperit cu dungi diagonale de apă. Sander stă pe bancheta din spate, lângă mine; ne-am întâlnit la închisoare ca să „discutăm niște lucruri” în drum spre proces.

— Ai dormit bine? mă întreabă el.

Încuviințez. Când eram mică, aveam impresia că, dacă ai avut un coșmar, trebuia să-l povestești cuiva ca să nu se adeverească. Și că imediat ce-i relatai cuiva cu voce tare despre acel coșmar, nu mai era real. Era ca și cum ar fi ieșit din cadrul lucrurilor care s-ar fi putut întâmpla în viața reală.

În basme se zice că trolii explodează dacă îi atinge lumina soarelui. În opinia mea, asta înseamnă că, dacă expui lucrurile îngrozitoare și le faci vizibile, ele nu vor mai fi îngrozitoare. Dar, în realitate, cu lucrurile care sunt, într-adevăr, îngrozitoare, opusul e adevărat. Prea multă lumină a soarelui, „adevăr”, „deschidere a sufletului”, „punerea sentimentelor în cuvinte” și „îndrăzneală de a vorbi despre problemele tale” îi ajută pe oameni să vadă ce monstru ești. Emoțiile tale urâte devin la fel de bătătoare la ochi ca negii păroși.

Uneori, soarele îi orbește pe cei care se uită la trol. Și atunci, toată lumina, toată strălucirea aceea pot transforma monstrul în cea mai frumoasă ființă din lume. Așa a fost cu Sebastian. Reflectoarele care-l înconjurau dădeau atâta lumină, că era greu să vezi altceva în afară de faptul că era fiul lui Claes Fagerman, cel care dădea petreceri, un tip „cool”. Era aproape imposibil să vezi cine era cu adevărat.

Nu mai cred că pot preveni catastrofele dacă le exprim în cuvinte. Lucrurile evidente se întâmplă indiferent ce spun eu. Cele mai oribile lucruri nu pot fi îndepărtate de superstiții și mituri, statistici și probabilități.

— Mulțumesc, foarte bine, i-am răspuns eu lui Sander având în minte tocmai aceste motive și reflectând: „Ce poate să facă el ca să pot dormi?”

Apoi mă întorc la uitatul pe geam. Căldura vâjâie prin sistemul de ventilație al mașinii. E prea cald, însă nu comentez.

Obișnuiam să vorbesc despre ce-mi imaginam, despre visele mele, despre ce pretindeam și credeam. Vorbeam despre lucrurile astea și toată lumea asculta. Tata mă ridica în poala lui și spunea că-mi adora „imaginația bogată”. Când am fost prea mare ca să-i mai stau în poală, s-a schimbat. A început să nu mă mai suporte atunci când vorbeam despre ideile ciudate la care mă gândeam. Îi plăceau doar comentariile mele despre ce a spus altcineva, dacă eram critică și distantă. Doar atunci mă asculta. Uneori, aproape că râdea. Dacă mă implicam prea mult, credea că eram penibilă și atunci încerca să pară ca și cum nici nu mă asculta. Făcea tot posibilul ca să arate că nu era câtuși de puțin interesat. Dacă vorbeam altfel decât cu o voce monotonă și șoptită, îmi zicea să mă liniștesc. („Calmează-te, Maja.”)

De fapt, nu doar tata era așa. Sebastian era la fel. Așa era și Samir, și chiar mai mult decât Sebastian după ce ne-am culcat împreună. („Calmează-te, Maja. De ce te agiți atât?”) Toți băieții sunt așa după ce te culci cu ei. Toate fetele știu asta.

Fetele nu trebuie să râdă la propriile glume, să nu vorbească niciodată prea repede sau, mai rău, prea tare. O fată care vorbește prea tare despre ceva ce a descoperit de una singură ar putea foarte bine să și urineze în public și să-și arate sânii în fața parlamentului. *Sindromul premenstrual și hormonii de adolescentă.*

Tatei îi plăcea imaginația mea doar teoretic. În realitate, se temea de ea. Și nu e singurul care face asta acum. Imaginația mea e o parte din persoana care cred ei că sunt, o dovadă că sunt periculoasă și scăpată de sub control. Așa că nu vorbesc despre coșmarurile sau temerile mele. Nu mai cred că asta va îndepărta răul. Superstiția nu este un remediu pentru realitate. Ipohondrii contractează boli fatale în același procentaj ca restul lumii.

•

Ajungem la tribunal. Parcăm. Ieșim din mașină. Luăm liftul.

— Despre ce ai vrut să discutăm? întreb eu.

De-abia atunci îmi dau seama că am tăcut pe parcursul întregului drum. Sander ridică din umeri. Pentru o fracțiune de

secundă, am impresia că o să mă mângâie pe obraz, cum ar fi făcut bunicul.

— Maja, te descurci foarte bine, mă asigură el, în schimb. Foarte bine.

Sander mă ascultă întotdeauna. Chiar și când nu spun nimic.

Sala de judecată pare mai întunecată. Nu că ferestrele ar lăsa să treacă multă lumină de obicei, dar acum suntem învăluiți într-o întunecime umedă și cenușie, chiar și înăuntru. Aerul e uscat; mi se pare sufocant chiar înainte de a începe. Procesul mai durează două săptămâni și deja simt că suntem în el de o eternitate. Știu procedura.

Începe la zece, se termină la patru, un pic mai devreme vinerea, dacă e posibil. Când Sander mi-a spus despre program, nu mi se părea că zilele vor fi atât de lungi, însă habar n-aveam cât de obositor e să fii plictisit. Nu știam că propriul meu proces va fi plictisitor. Documentele procurorului, citirea stenogramelor și a formularelor, a rapoartelor și a declarațiilor (ne vom „întoarce” la ele când martorii vor citi cu voce tare din aceleași documente), mai multe stenograme, mai multe declarații.

Ne-am petrecut mai mult de jumătate din săptămâna trecută ascultând cum procurorul a parcurs documentele la care vom *reveni –,* nu se va termina niciodată. Procesul este un coșmar în care nu te poți opri din căutat ceva, dar ai uitat ce cauți. Sau unul în care încerci să țipi, însă n-ai voce și, oricât încerci, nu poți nici să cârâi. Nu e un vis înspăimântător în sensul că ești speriat, nu transpiri, dar știi că totul s-a dus dracului și nu poți face nimic ca să-l oprești.

Azi, Sander va prezenta cazul meu (și va expune nenorocitele noastre de documente, la care vom *reveni).* Într-un fel, prezentarea cazului meu înseamnă relatarea poveștii mele, însă mi-a precizat și că „pune bazele care vor explica de ce trebuie să fiu achitată”.

Sander n-a zis niciodată că „o să fie bine”. El nu mă minte. Ferdinand mi-a spus „nu-ți face griji” de câteva ori, dar nici nu prea încearcă să-mi arate că vorbește serios. Și, de vreme ce felul în care mă simt nu poate fi definit ca „îngrijorător”, nu mă deranjez să-i răspund.

Nu-mi pasă ce spune Clătită.

E zece fără două minute când judecătorul-șef își pune în funcțiune microfonul. Începe prin a-și sufla nasul. Unul dintre

judecătorii asesori ai completului de judecată cască fără să-și acopere gura. Niciunul dintre judecători nu stă drept cum stăteau în primele două zile. Suntem pe punctul de-a începe și ei deja sunt mai plictisiți decât paznicul de la ușă. Dinții lui Sander sunt singura pată de culoare luminoasă de aici. El e plin de energie; crede că *mă descurc foarte bine.*

Imediat ce judecătorul-șef trece de cuvintele introductive („Audierea în cazul B 147/66 va începe acum…"), pe care le turuie indiferent, ca pe „în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh" sau „precum în cer, așa și pe pământ", e rândul lui Sander să vorbească.

— Potrivit procurorului, Maja Norberg e vinovată de omor, incitare la omor și e complice la omor și tentativă de omor.

Nu cred că mulțimea are nevoie să i se amintească asta, însă Sander pare să creadă că e o introducere îndrăzneață.

— Maja Norberg neagă responsabilitatea, continuă Sander.

Și e rândul lui să turuie cuvinte, să turuie exact lucrurile pe care le-a menționat în declarațiile de introducere despre viziunea mea asupra acuzațiilor principale și alternative, și e imediat plictisitor; vreau să plec. Dar apoi își coboară volumul ritmului monoton al vocii cu încă un nivel. Și trebuie să faci un efort serios ca să-l asculți.

— Procurorul afirmă că Maja Norberg a incitat la uciderea lui Claes Fagerman și că ea a plănuit și executat crimele în cauză de la Liceul Djursholm…

Vocea lui Sander e glacială de la început până la sfârșit. Spune: *e-absurd*-ce-afirmă-procurorul-e-complet-ridicol-și-irațional. Vocea lui zice că fiecare dintre afirmațiile urâtei Lena e atât de ridicolă, încât Sander nu poate să le repete cu o umbră de considerație, încheie cu ceea ce pare un oftat:

— Maja Norberg neagă toate astea.

Sander se uită de la o margine a grupului de judecători la cealaltă. Judecătorul amator obosit cască din nou; de data asta se întoarce într-o parte. Sander continuă:

— Relatarea procurorului despre crime include…

Mă întreb dacă e rândul lui Sander să caște.

— O descriere a – cum s-o spun? A unei ucigașe cel puțin ciudate.

Doamna procuror își schimbă poziția în scaun. Nu pare adormită. În schimb, e evident enervată, holbându-se la judecătorul-șef și încercând să-i atragă atenția.

Sander își savurează cuvintele; arată mulțumit și își înalță capul de parcă s-ar gândi la ceva chiar în acel moment.

— Portretul Majei ca făptașă a crimei prezentat de procuror e, în anumite feluri, excepțional. Unic.

Eu încerc să arăt ca opusul unicității. Discretă. Obișnuită. Vreau să arăt tuturor cât de banală sunt. *Excepțional*? De ce a spus asta? Nu e un lucru bun? Portretul meu prezentat de procuror e un lucru bun? Sander îl face să sune ca pesta bubonică (sau, în fine, crima în masă). Dar nimeni nu se uită la mine. Toată lumea se holbează la Sander; se tem să nu piardă chiar și o singură silabă din gura lui.

— Oare aceasta este cu adevărat Maja?

Tresar. Propoziția lui interogativă e ca o lovitură de bici.

— E Maja, într-adevăr, cine afirmă procurorul că e?

Scaunul procurorului scârțâie pe podea. Cu greu mai poate sta locului, așa că se agită.

Sander permite întrebării să plutească în aer. Nu aduce vorba de statutul meu privilegiat, de faptul că locuiesc în Djursholm, că sunt „deosebit de bogată”, că am pierdut contactul cu realitatea, că sunt ținută în izolare la închisoare, toate lucrurile despre care a vorbit procurorul. Întrebarea retorică a lui Sander este dacă sunt deosebit de rea.

Mai toate statisticile sunt de partea mea. Pentru început, este foarte puțin probabil ca genul meu de fată să intre într-o școală și să înceapă să secere vieți omenești. Desigur, au fost câteva fete care au tras cu arma în școli, însă nu multe. Sebastian, pe de altă parte, care a fost ca nimeni altul toată viața lui, e un atacator de școală tipic în toate felurile, în afară de unul. Cu excepția sintagmei cel-mai-bogat-băiat-din-Suedia, totul se potrivește: un băiat de rasă albă cu probleme psihice, un drogat cu probleme la școală, părinți despărțiți, cunoscător al armelor. Sander a inclus o declarație de la un psihiatru în prezentările lui. Psihiatrul va fi chemat ca martor.

„Maja nu l-a înnebunit pe Sebastian, va spune psihiatrul. A înnebunit de unul singur”. Eu, pe de altă parte, nu sunt atât de simplu de potrivit într-un șablon. „Maja nu este genul de atacator al școlii”, va conchide expertul.

Din punct de vedere statistic, și asta e ideea lui Sander, ar trebui să fiu nevinovată. Singura problemă e că nu toți criminalii corespund tiparului. Și, în puținele cazuri în care atacatorul a fost de sex feminin, întotdeauna a făcut-o cu iubitul ei. Dar Sander nu va menționa asta. Și totuși, procurorul se va asigura să aibă o grămadă de experți martori care să amintească tuturor de acel fapt.

Procurorul a suportat destul. Și-a pornit microfonul; gura îi e strânsă ca o prună uscată.

— N-ar trebui ca avocatul Sander, din motive de timp dacă nu de altceva, să se concentreze la prezentarea cazului și să păstreze asta pentru declarațiile de încheiere?

Judecătorul scutură din cap. Și el pare enervat. Însă de urâta de Lena mai mult decât de Sander. Judecătorului nu-i place să i se spună cum să conducă procesul ăsta.

— Avocatul Sander este perfect conștient de programul nostru și de cât timp are la dispoziție. Se uită la Sander. Nu-i așa?

Sander încuviințează și continuă, vizibil înviorat:

— Versiunea evenimentelor prezentată de procuror e o poveste extraordinară. Toată lumea e fascinată de Sebastian și de Maja; cei mai improbabili parteneri la crimă din Suedia. Iar procurorul a primit ajutor la scrierea poveștii, fără îndoială, de la jurnaliștii care și-au petrecut ultimele nouă luni explicând cum se presupune că Maja Norberg l-ar fi convins, îmi cer scuze, *manipulat* pe iubitul ei slab și neajutorat să se răzbune în mod sângeros pe cei mai apropiați lor.

Procurorul oftează, destul de tare ca să audă toată lumea. Ea n-a spus niciodată asta, oftatul ei ne spune. Dar a făcut-o – poate nu direct, însă toți știu ce a vrut să spună. Judecătorul își ridică mâna fără tragere de inimă spre Sander și o mișcă în cercuri. „Treci peste asta, spune mâna lui. Nenorocita asta e cicălitoare, dar are dreptate. Poți să te întorci la asta mai târziu”. Mă uit în jos, la masă. Știu ce face Sander. Dar vorbește tot despre mine și Sebastian.

— Până în acest punct, cunoaștem povestea. Maja și Sebastian au fost un cuplu tânăr cu multe probleme: cu drogurile și alcoolul, cu școala și unul cu celălalt, cu relațiile cu părinții și prietenii. Procurorul încearcă să arate că Maja n-avea limite în dorința ei de afirmare, că simțea o ură irațională pentru

oamenii din jurul ei și Sebastian, că voia să se răzbune, că Sebastian era slab, că se simțea amenințat și provocat, că Maja era singurul punct stabil al existenței lui și căuta să se afirme cu ajutorul ei.

Procurorul își drege vocea din nou. Mai tare de data asta. Sander nu e impresionat și continuă să vorbească mai departe:

— L-am auzit pe procuror descriind evenimentele care au precedat uciderea lui Claes Fagerman și tragedia din Liceul Djursholm. Maja este de acord cu multe pasaje din acea descriere.

Încă o dată, Sander scoate un oftat aproape imposibil de auzit.

— Cu anumite diferențe cruciale.

Sander se uită în jos, la hârtiile lui; le răsfoiește în tăcere un moment. N-are nevoie de hârtii; ele doar ne dau nouă timp de gândire. Vrea să ne ofere un răgaz ca să ne facă deci curioși să auzim următoarea parte a poveștii.

Când judecătorul-șef își dă seama că Sander a terminat cu introducerea, se întinde după carnețelul lui. Chiar apreciez asta la el, că își ia notițe și ascultă. Uneori, cum ar fi când crede că Lena Pärsson vorbește prea repede, își ridică mâna într-un gest care spune „stop” ca s-o mai domolească. Odată, când Lena Pärsson prezenta mesajul pe care i l-am trimis lui Sebastian în noaptea dinaintea atacului, el i-a cerut să nu mai vorbească în timp ce scria data și ora. Chiar a spus „ssst…”, însă probabil din greșeală. A mai zis și „doar o secundă” imediat după aceea. Iar Lena Pärsson s-a oprit din vorbit. Judecătorul a vrut să noteze toate datele în carnețelul lui, chiar dacă deja avea toate documentele și chiar dacă Lena Pärsson citea-metodologic-cu-voce-tare-de-pe-ecranul-mare. Îmi place asta la el, că ia totul în serios și nu crede că tot ce spune Pärsson e corect.

— Acest caz a primit o atenție excepțională, continuă Sander. Am auzit cu toții povestea procurorului. A oferit-o nepăsătoare mijloacelor mass media de multă vreme. Acum e timpul nostru să facem un pas în spate. Și e prima dată când Maja poate să relateze varianta ei. Vă rog s-o ascultați. Cu o minte deschisă. Încercați, de asemenea, să vă amintiți că numai după ce vom revedea toate probele și-i vom auzi pe toți martorii vom fi capabili să rezumăm tot ce știm. Ce e fapt real și ce e

speculație? Numai după ce se vor termina procedurile, vom putea compara faptele din caz cu ce are să ne spună Maja.

Cumva, procurorul reușește să producă un zgomot care e echivalentul sonic al unei persoane care-și dă ochii peste cap. „Nu-vorbi-cu-noi-de-parcă-am-fi-proști” indică zgomotul.

Sander schițează un semn din cap spre Ferdinand. Ea se ridică și se apropie de un birou cu un computer pe el. Are un dispozitiv mic în mână; arată ca un pix. E conectat la cele două ecrane ale sălii și cu el poate să îndrepte un punct roșu de laser spre imaginile prezentate acolo.

„Ca în filmul polițist de comedie *The laser Man”,* mă gândesc eu și simt cum îmi stă râsul în gât ca un râgâit dezagreabil. În ultimul moment, reușesc să transform râsul într-o tuse, iar Ferdinand prezintă un videoclip de supraveghere de pe aleea lui Sebastian. Data și ora sunt marcate într-un colț. N-are sunet.

— Așadar… ce știm? întreabă Sander. Să începem cu o cronologie. Maja declară că a părăsit casa familiei Fagerman după ora trei dimineața a zilei în chestiune. Materialul adunat din camerele de supraveghere din casa familiei Fagerman arată că declarația e corectă. Maja a plecat din casă la 3.20. Declară că s-a întors înainte de ora opt, în aceeași dimineață, și asta e confirmat de înregistrarea video.

Își drege vocea și dă din cap spre Ferdinand; ea arată transcrierea interviului cu unul dintre agenții de securitate ai lui Claes.

— Conform interviului cu agentul de securitate al familiei Fagerman, ultimul lui contact cu Claes Fagerman a avut loc prin telefonul de la intrare echipat cu cameră video, după ce Maja a plecat din casă la 3.20. Ce concluzie putem trage din asta? Claes Fagerman era viu când Maja a plecat.

Ferdinand dă clic înapoi pe videoclipul de supraveghere și lasă punctul roșu să danseze în jurul ecranului.

— Încă o dată. Camerele de supraveghere de pe alee o arată pe Maja Norberg plecând de la reședința familiei Fagerman la 3.20 dimineața și nu se întoarce până la 7.44.

Sander își drege glasul și lasă videoclipul să se termine. Au editat montajul de securitate într-un film. Întâi vedem cum ies de pe ușa din față a casei lui Sebastian și cobor pe alee, apoi vizualizăm întoarcerea mea. Ferdinand folosește pixul cu laser ca să deseneze cercuri în jurul datelor și orelor.

După asta, Ferdinand prezintă un raport al autopsiei pe ecran.

— Conform raportului medicului legist, Claes Fagerman a murit cu câteva ore înainte ca Maja să se întoarcă în casă, înainte de ora opt dimineața. Probele arată că Fagerman a fost împușcat și ucis la aproximativ ora cinci, în dimineața de vineri. Ora morții e susținută de observațiile medicului legist la scena crimei și de examinarea medico-legală ulterioară. Prin urmare, investigația arată că Maja Norberg n-a fost prezentă când Claes Fagerman a fost ucis. Maja a declarat că, în acest interval de timp, de la aproximativ trei și jumătate până la aproape opt dimineața, a fost în casa ei, la un kilometru și ceva de reședința familiei Fagerman. Această declarație e coroborată nu numai de agentul de securitate care lucra la intrarea în proprietatea familiei Fagerman în timpul nopții în cauză, ci și de declarațiile părinților Majei.

Cu coada ochiului pot s-o văd pe doamna procuror clătinând din cap. Crede că și asta nu e necesar; vrea să demonstreze că ea încă mai are convingerea că Sander ar trebui să-treacă-la-subiect. Dar versiunea ei asupra acestor evenimente n-a fost așa de clară. Era mai greu să înțelegi ce voia să spună.

— Prin urmare, putem afirma fără echivoc că Fagerman a murit în timpul unei perioade de timp în care Maja nu era în casă. Adițional, asta este în acord cu versiunea evenimentelor prezentată de procuror. Până aici clienta mea n-are nicio obiecție.

Pentru o clipă, cred că Sander nu se va deranja să pomenească despre mesaje. Că o să pretindă că nu există. Însă, bineînțeles, nu poate face asta.

— Așadar, ce se-ntâmplă în timp ce Maja e în casa părinților ei sau în drum spre sau de la vila familiei Fagerman? Acesta este punctul din care versiunea evenimentelor prezentată de procuror devine, dintr-o relatare a ceea ce știm, o pură speculație.

Ferdinand arată o prezentare generală a istoricului mesajelor mele și ale lui Sebastian din noaptea dinainte de a se întâmpla atacul, aceeași pe care procurorul a prezentat-o în declarațiile ei. Imediat simt cum îngheț. Pielea de pe cap mi se strânge. M-am simțit la fel când Spune-mi-Lena le-a citit cu voce tare săptămâna trecută. Nu vreau să mă uit la ele din nou, nu mai

vreau să mă uit la ele niciodată. Sander lasă imaginea să strălucească în timp ce el continuă:

— Relatarea procurorului despre succesiunea evenimentelor conține un număr de declarații pe care Maja le contestă. Dar, mai întâi, permiteți-mi să vă amintesc ce recunoaște Maja. În timpul interogării a declarat că Fagerman a avut o ceartă violentă cu fiul lui. Disputa a continuat și după ce adolescenții aflați în casă pentru o petrecere au părăsit proprietatea. Maja și Sebastian au mers să facă o plimbare împreună, însă, după ce s-au întors în casă, cearta dintre Sebastian și tatăl lui a reînceput. Sebastian și Claes încă se certau când Maja a plecat din reședința lor ca să meargă acasă la ea și să doarmă. Până aici nu se contestă nimic.

Petrecerea. Mi se face rău când mă gândesc la ea. După ce Claes i-a dat afară pe Dennis, pe Labbe, pe Amanda și pe toți ceilalți, în vilă a fost liniște. La început am fost ușurată. Apoi Claes a început să țipe. Nu doar la Sebastian, ci și la mine. A trebuit să plecăm. Am ieșit afară și am stat acolo destul de mult timp. Eram speriată. Tatăl lui Sebastian m-a speriat. Când stătea în biroul lui, când vorbea cu oamenii pe care-i plătea ca să-i facă viața mai ușoară, nu puteai să te uiți direct la el fără să fii orbit de toată calitățile lui excelente. Însă ca tată al lui Sebastian era o persoană complet diferită.

Când ne-am întors după plimbarea noastră, Claes își pusese halatul; ne aștepta în bucătărie și nici măcar nu mai avea un ziar pe care să-l citească în liniște. Ceea ce însemna că era greu de recunoscut. Arăta ca și cum i-ar fi lipsit machiajul de pe față, chiar dacă n-a părut niciodată machiat înainte, niciodată, nici măcar când apărea la televizor. Avea o figură ștearsă, inexpresivă.

În urmă cu doar aproximativ o oră, când Claes i-a dat afară pe toți, părea gigantic, mai mare ca de obicei, dar atunci, când toată lumea s-a dus acasă și a terminat de țipat, a distrus totul, a devenit mai mic și mai urât. Toată ostentația lui de afacerist i-a dispărut. Tot ce a mai rămas la acea masă din bucătărie era un bătrân palid într-un halat, un rechin învârtindu-se într-o apă neagră, un pește alb și orb pe fundul unei mări adânci. Tatăl lui Sebastian trăia din întuneric și creaturi acvatice unicelulare. Asta era evident când te uitai la el.

Nu cred că l-am urât vreodată pe Claes Fagerman mai mult decât am făcut-o în acel moment.

•

— Totuși…

Sander își ridică degetul arătător lung, cu manichiura îngrijită. Așteptăm precizarea lui, să ne explice de ce nu este de acord cu procurorul. Între timp, văd că punctul roșu pare să se târască în sus, pe ecran, și să se blocheze pe primul meu mesaj. Ferdinand și-a pus jos indicatorul cu laser; punctul a aterizat acolo din greșeală. Primul meu mesaj.

„Ne putem descurca fără el. N-ai nevoie de el. Tatăl tău e o persoană îngrozitoare.”

Nu citesc restul.

Am scris mai multe mesaje în noaptea aceea. Toată lumea poate să le citească. Mă uit în jos la masă.

Toată lumea poate să citească:

„El merită să moară”.

PARTEA A XXVI-A

Săptămâna a doua a procesului: luni

— Până când a revenit la reședința lui Fagerman în următoarea dimineață, Maja i-a scris lui Sebastian nouă mesaje. Sebastian i-a trimis trei răspunsuri și a sunat-o de două ori. Dar ce și-au spus acești doi adolescenți? Procurorul pretinde că au ticluit un plan în timpul conversațiilor lor. Primul apel durează două minute și patruzeci și cinci de secunde și e efectuat chiar după ce Maja a plecat din reședința lui Sebastian și înainte de a ajunge la casa ei. Al doilea e făcut chiar înainte să plece din casa ei pentru a se întoarce la Sebastian. Durează mai puțin de un minut.

Sander se uită la Ferdinand. Ea ține din nou indicatorul cu laser și-l îndreaptă spre înregistrările telefonice, unde sunt evidențiate cele două apeluri. Punctul roșu tremură ușor. Cum ar putea să înțeleagă cineva de ce am scris acele lucruri? Și cât de oribil era Claes. Că aspectul cel mai grav nu era faptul că Fagerman se eschiva de la responsabilitățile lui, ceea ce ar fi trebuit să-i spună lui Sebastian, ci cel referitor la ce a spus și a făcut în realitate.

Sebastian n-a vrut să vadă niciodată acea parte a lui. Își idolatriza tatăl. Claes era singura persoană pe care Sebastian o admira. Dar, în acea ultimă noapte, Sebastian a fost forțat să accepte ceea ce eu deja știam. Și totuși, părea mai mult obosit decât furios când am plecat. Cearta, plimbarea noastră și tot ce ne-am spus l-a epuizat. Am crezut că se va duce la culcare. Eram furioasă? Nu știu. Emoțiile mele nu mai contau de multă vreme; Sebastian era cel important. Când mi-a trimis primul mesaj, „ce-ar trebui să fac”, am vrut să-i arăt că eram de partea lui, să-i spun că și eu mi-am dat seama cine era cu adevărat tatăl lui și că îi va fi bine fără el, că totul se va rezolva. Tatăl lui nu-l merita; n-avea dreptul să-l înjosească pe Sebastian.

„Ne putem descurca fără el. N-ai nevoie de el”.

Refuz să citesc ultimele cuvinte. Oricum, când i-am scris lui Sebastian că Fagerman merita să moară, chiar asta gândeam, la modul serios.

Sander nu menționează nimic despre asta, despre ce simțeam. Chiar dacă i-am explicat asta. În schimb, își ridică din nou degetul arătător, chiar mai sus de data asta, grăbit: ne cere să ascultăm.

— Ce ne spun aceste înregistrări telefonice? Pentru început: Sebastian și Maja au vorbit și și-au trimis mesaje. Nu știm despre ce au discutat. Și știm ce scrie în mesaje, însă avem, oare, idee ce au vrut să-și spună prin ele?

Ridică alt deget.

— Maja a recunoscut că nu-l plăcea pe Claes Fagerman. Că în opinia ei își neglija datoriile de părinte. Maja își baza această viziune pe tratamentul la care Claes Fagerman își supunea fiul. Totuși, în niciun moment Maja n-a acționat în așa fel încât să se poată considera o dovadă că ea l-a provocat pe Sebastian să-și ucidă tatăl sau că tot ce a spus poate fi estimat a îndeplini criteriile de incitare în ochii legii.

Dar voiam ca el să moară. Cum va ocoli Sander asta?

— Vom discuta dacă a existat o intenție, dacă mesajul „el merită să moară” înseamnă că Maja a vrut ca Sebastian să-și omoare tatăl sau că a fost măcar indiferentă la posibilitatea ca Sebastian să interpreteze asta ca pe o sugestie de a comite crima. Noi susținem că Maja n-a avut această intenție. Însă există un motiv și mai important pentru care procurorul nu poate considera că s-a îndeplinit criteriul de incitare. Adevărul e că Sebastian a vrut să-și ucidă tatăl. N-avea nevoie ca Maja să-l convingă cu privire la această chestiune. Și vom reveni la asta.

Jurnaliștii adoră asta. Nu-i văd, dar îi simt aplecându-se înainte în scaunele lor ca să nu piardă nici măcar un cuvânt. Ascultă atât de atenți fiecare cuvânt despre creatorul imperiului Claes Fagerman și despre cum miliardarul diabolic își trata fiul ca pe un sclav neascultător. Adoră faptul că Sander îl transformă pe Claes Fagerman într-un monstru, că li se va permite să audă toate detaliile despre cum și-a ignorat fiul, l-a umilit, l-a insultat, l-a exclus din familie, l-a dat afară din casă. Un tată adevărat s-ar fi asigurat ca Sebastian să primească grijă și atenție, în schimb, Claes Fagerman l-a scuipat iar și iar. Nu văd jurnaliștii, însă agitația lor a crescut temperatura în sala de

judecată cu câteva grade datorită acestei povești noi. Sunt dornici s-o spună și deja au uitat că relatau o poveste complet diferită doar în urmă cu câteva momente. În sfârșit, vor permite cititorilor și telespectatorilor lor să-l cunoască pe cel mai bogat om al Suediei cu adevărat. Claes Fagerman – miliardarul care și-a împins fiul la o crimă în masă. Faptul că povestea asta ar putea afecta și bursa de valori e un bonus cu care jurnaliștii de-abia se descurcă, și ei cred că e foarte grozav.

— Haideți să ne întoarcem la cronologie. Unul dintre aspectele pe care le cunoaștem cu o certitudine absolută este că, după ce Maja petrece unsprezece minute în reședința familiei Fagerman, Sebastian Fagerman și Maja Norberg se urcă într-una dintre mașinile lui Claes ca să meargă până la Liceul Djursholm. În mașină cu ei au două bagaje. Procurorul afirmă că Maja era conștientă de conținutul acelor bagaje înainte de a-l ajuta pe Sebastian să le pună în mașină. Părerea procurorului e că momentul cel mai târziu în care Maja ar fi luat la cunoștință de acel conținut a fost pe durata acelor unsprezece minute petrecute în reședința familiei Fagerman în jurul orei opt, în dimineața zilei în cauză.

Își coboară mâna.

— Maja neagă asta. Este o pură speculație din partea procurorului că Sebastian i-ar fi spus ce a făcut și ce mai plănuia să facă. În timp ce Sebastian și Maja au mers spre școală, Maja n-a știut că Sebastian și-a omorât tatăl. N-a aflat ce plănuia să facă Sebastian în școală. Maja a crezut că Sebastian n-avea de gând să mai doarmă acasă în următoarele nopți și de aceea și-a adus bagajele. A presupus că plănuia să doarmă într-una dintre ambarcațiunile familiei și că își va duce bagajele acolo după școală. Ar fi trebuit să întrebe ce conțineau bagajele? Ar fi trebuit să-și dea seama că Sebastian și-a ucis tatăl? Retrospectiv, a declarat în timpul interogării că ar fi vrut să fi făcut asta. Totuși, n-o putem învinui că n-a știut. De asemenea, e imposibil să speculăm în legătură cu ce s-ar fi întâmplat dacă și-ar fi dat seama de asta. Oare Sebastian i-ar fi ucis, atât pe ea, cât și pe agenții de securitate, și s-ar fi dus singur la școală? Poate. E imposibil să știm. Și mai mult, când e vorba de acuzații penale, e irelevant. Fiindcă ideea crucială e aceasta: procurorul nu poate demonstra că Maja a plănuit vreuna dintre crime în cooperare cu Sebastian Fagerman; procurorul nici măcar nu

poate demonstra că Maja era conștientă că Sebastian a făcut acele planuri.

•

Sebastian n-a avut voie să rămână în casă.

— Ieși afară din casa mea! a strigat Claes pe când ceilalți erau acolo și n-am fost singura care l-a auzit, mai erau și agenții de securitate. Îi dau douăzeci și patru de ore. Apoi schimbați încuietorile. După aceea nu mai are voie, în nicio împrejurare, să mai intre pe proprietatea asta. M-ați auzit? Ați auzit ce-am spus? Nu mai vreau să am nimic de-a face cu el. E major; nu mai sunt responsabil pentru el. L-am dat afară. M-am săturat. Poliția va trebui să-l evacueze dacă e nevoie.

Sander nu menționează nimic despre asta. Dar agenții de securitate vor fi interogați mai târziu. Le va cere să vorbească despre asta.

Sander își ridică din nou degetul arătător.

— Maja nu era conștientă de planurile lui Sebastian. Nu l-a ajutat la pregătire sau la plănuire, darămite să comită crima, fie direct, fie indirect. În timpul săptămânii care va urma, vom avea ocazia să examinăm carențele acuzațiilor penale în aceste zone; însă și în această fază a procesului vreau să vă amintesc de probele din documentele procurorului. Există ceva în raportul de investigație care să indice că bagajele nu conțineau obiectele personale ale lui Sebastian, că era conștientă că înăuntru erau arme și explozibili? Răspunsul este negativ. Asistenta mea arată un raport pe care procurorul deja l-a discutat, dar acum e rândul nostru să examinăm același document. Toate armele de foc implicate în anchetă sunt deținute de Claes Fagerman și erau – anterior crimei – păstrate într-un seif de arme prevăzut cu un cod de securitate. Maja nu era în posesia acelui cod. Bagajele erau ale lui Sebastian Fagerman. Ea n-a ajutat la pregătirea acelor bagaje, nici nu l-a ajutat la pregătiri în orice alt mod. Vom revedea investigația tehnică și vom demonstra că și aceasta sprijină povestea Majei.

Ca să fiu sinceră, cred că relatarea lui Sander e un pic incoerentă, însă judecătorul-șef pare să asculte, iar ceilalți judecători nu sunt pe punctul de a adormi. Sander vorbește despre cum am mers cu mașina până la școală. Cât timp a durat. Unde am parcat. Ferdinand dă clic pe unele imagini și

arată cu pixul cu laser. Clătită răsfoiește prin dosarele lui. Din când în când îi înmânează o pagină lui Sander.

Peder spune că, atunci când am ajuns la dulăpiorul meu, Sebastian și-a pus unul dintre bagaje în el. Acela cu bomba.

Am fost întrebată de cel puțin șaizeci și trei de ori de ce l-am lăsat să-l pună acolo, de ce am spus „sigur, pune-l” sau mai exact „cum vrei, pune-ți bomba în dulăpiorul meu”. Procurorul se întreabă, la fel cum a făcut-o și poliția când m-a interogat, de ce nu i-am zis lui Sebastian să-și lase lucrurile în mașină. De ce și-ar fi adus bagajele în școală dacă se îndrepta spre iaht?

Am încercat să explic, să răspund sincer. Fiindcă adevărul e că Sebastian probabil nici nu m-a întrebat dacă putea să-și lase bagajul în dulăpiorul meu, pur și simplu a făcut-o. Nu trebuia să-i ofer permisiunea, deoarece nu i-aș fi spus niciodată „nu”.

„Așa că dacă n-ai crezut că era ciudat să-și lase un bagaj acolo, de ce nu te-ai gândit că era mai bine să și le pună pe amândouă acolo? De ce n-ai crezut că era straniu să-și târască un bagaj plin până în clasă?”, meditez eu.

Celălalt bagaj n-a mai încăput. N-a reușit să le pună pe amândouă în dulăpior. De ce dulăpiorul meu, și nu al lui? Sebastian n-avea cheia de la dulăpiorul lui. Niciodată n-a avut-o. Nici nu cred că mai știa unde era; cel puțin, nu l-am văzut niciodată folosindu-și propriul dulăpior. Dacă avea nevoie de un dulăpior, îl întrebuința pe al meu. Îmi utiliza și cărțile, pixurile și hârtiile în acele rare ocazii în care se deranja cu astfel de lucruri. N-a fost deloc ciudat ca Sebastian să-și aducă bagajul celălalt în clasă în loc să-l lase în urmă.

Când Sander termină de vorbit despre dulăpiorul meu și despre bagaje, se uită la Ferdinand și așteaptă ca ea să dea clic pe următoarea imagine. E un desen al sălii de clasă. Simt cum mi se ridică voma în gât. Mă gândesc să-mi acopăr urechile cu mâinile, dar știu că nu pot. Trebuie să ascult, să arăt ca și cum voi trece peste asta.

— Succesiunea exactă a evenimentelor nu este cunoscută. Însă, conform informațiilor pe care Maja a reușit să le prezinte, arată mai mult sau mai puțin după cum urmează. Odată intrat, Sebastian Fagerman își pune bagajul pe care l-a adus pe una dintre băncile din spatele clasei.

Ferdinand arată cu punctul roșu.

— Mai mult sau mai puțin imediat după ce Fagerman intră în clasă, deschide geanta și scoate arma numărul unu, o pușcă de vânătoare semiautomată înregistrată pe numele lui Claes Fagerman. Pușca e un Remington 308 Winchester. Maja stă chiar în spatele lui Sebastian Fagerman când el începe să tragă. Arma numărul unu are un încărcător standard cu patru gloanțe. Fagerman trage de două ori și lovește… Ferdinand arată locul lui Dennis, care e marcat cu numărul unu. Fagerman golește ulterior încărcătorul, apoi îl schimbă cu un altul și trage încă o dată. Ferdinand arată spre pozițiile lui Christer și Samir. Nu pune arma jos și îi trebuie câteva secunde să reîncarce. Imediat după aceste împușcături, Maja Norberg ridică arma numărul doi, care e complet vizibilă în geantă. Și aceasta e înregistrată pe numele lui Claes Fagerman. E același model ca arma numărul unu și e, de asemenea, prevăzută cu un încărcător standard cu patru gloanțe. Pe lângă acestea, mai e un glonț pe țeavă.

Ferdinand mută laserul în punctul schemei care marchează poziția Amandei când a fost lovită, pe urmă lasă punctul să aterizeze pe numărul lui Sebastian. Dă clic pe computerul ei și imaginea arată cum numărul lui Sebastian, al Amandei și cercul meu umplut (am un cerc în loc de un număr) se mișcă prin sală.

— E foarte probabil că sistemul de siguranță al armei e pe modul off când Maja o ridică și încearcă să-și dea seama cum să-l deblocheze și trage – din greșeală – prima dată un glonț, apoi altul. După câteva secunde golește încărcătorul.

Ferdinand arată poziții noi pe schemă folosind gadgetul din mână. Clic-clic-clic și numerele care îi simbolizează pe prietenii mei se învârt până când, unul câte unul, rămân complet nemișcate și mă fac să mă gândesc la flipbooks, cărți ale cărei pagini sunt întoarse repede și desenele par să se miște. Bunicul obișnuia să-mi facă astfel de cărțulii atunci când eram mică: schița o siluetă din linii în colțurile paginilor, care alerga atunci când le răsfoiai foarte repede. Odată bunicul a desenat un om care se spânzura. Pe ultima pagină, era mort. Asta a supărat-o pe bunica.

— Când atacul armat se termină, Maja așteaptă poliția și medicii de la Urgență. După ce ajung, Maja le permite polițiștilor s-o dezarmeze; nu opune rezistență.

Există o mulțime de fotografii din interiorul clasei după ce cadavrele au fost scoase. Dar Sander nu le arată. Folosește doar

schițe și desene cu puncte, numere și linii punctate. Versiunea evenimentelor expusă de mine sau, mai degrabă, versiunea evenimentelor prezentată de avocatul meu e deci fără sânge.

— Acum ajungem la esența argumentelor procurorului, adaugă Sander și se uită la mine dintr-o parte. Procurorul afirmă că Maja și Sebastian au planificat în comun să-i împuște pe toți cei prezenți, să lase dispozitivul explozibil cu cronometru să detoneze în dulăpiorul Majei și apoi să se împuște. Procurorul afirmă că, atunci când Maja trage cu arma numărul doi, o face cu intenția de a o ucide pe Amanda. Procurorul pretinde că Maja a ucis-o în mod voit pe Amanda și că nu l-a omorât pe Sebastian în legitimă apărare.

Sander face din nou o pauză. Nimeni nu mai cască. Toți stau cu spinările drepte, încordați. Judecătorii se uită la mine când Sander nu mai vorbește. Eu îmi șterg ochii cu dosul palmei și le răspund la priviri. Clătită îmi dă un șervețel. Îl accept și-l mototolesc. Peder vorbește din nou, cu o voce joasă:

— Maja neagă responsabilitatea. Maja n-a plănuit asta cu Sebastian Fagerman. Când ajunge la reședința tatălui lui Sebastian ca să meargă la școală, nu știe că tatăl, Claes Fagerman, e mort. Nici nu e informată în legătură cu asta. Nu știe ce conțin bagajele. Putem doar specula în legătură cu ce s-a întâmplat între tatăl și fiul din familia Fagerman, în timp ce Maja a fost în casa părinților ei. Poate cearta s-a agravat până în punctul în care Sebastian a decis să-și împuște tatăl. Poate deja a plănuit ce avea să facă. Dar, în timpul acestui proces, nu trebuie să speculăm în legătură cu motivele și acțiunile lui Sebastian Fagerman. Unica sarcină a acestei Curți este să stabilească rolul Majei. Când încep împușcăturile, Maja e șocată. Ea ridică una dintre armele pe care Sebastian le-a adus în sala de clasă ca să protejeze, atât propria viață, cât și a celorlalți, ca să-l oprească pe prietenul ei. El își împușcă primele trei victime repede. Foarte repede. Maja nu e obișnuită cu mânuirea armelor de foc și, pe lângă asta, e îngrozită. Când trage pentru prima dată cu arma, Amanda Steen e lovită, însă nu acesta e obiectivul Majei. Ea nu e familiarizată cu modul de funcționare a armei pe care a găsit-o pe durata investigației a explicat că primul glonț a fost tras în timp ce încerca să deblocheze siguranța. Apoi arma s-a descărcat, s-a alarmat și a tras, din greșeală, încă un glonț. Doar atunci reușește să capete un

anumit control asupra armei și, când trage din nou, îl nimerește pe Sebastian. Pe parcursul acestei perioade de timp, Maja este într-o stare de autoapărare. Singura cale de a-și salva propria viață e să ia una dintre armele pe care Sebastian Fagerman le-a adus în clasă și s-o folosească pentru a se apăra.

Sander se ridică în picioare. Nu mai poate sta locului; se apropie de Ferdinand, ia pixul cu laser de la ea și lasă raza roșie să se învârtă în jurul desenului fără să arate spre nimic în mod special.

— Arată ancheta că Maja a plănuit asta cu Sebastian? Nu. Arată că Maja era conștientă de planurile lui Sebastian? Nu. Va putea procurorul să dovedească deci că Maja a ucis-o pe Amanda cu intenție? Nu. Răspunsul la aceste întrebări e clar și fără nicio îndoială: nu. Acuzațiile nu sunt susținute de niciunul dintre aceste puncte. L-a ucis Maja pe Sebastian în autoapărare? Bineînțeles.

Pentru a doua oară, procurorul și-a pornit microfonul. Pare supărată ca naiba.

— Trebuie să protestez. Chiar e prea mult să-i cerem avocatului să limiteze prezentarea la fapte? Ar putea avocatul să se întoarcă la acest discurs de apărare în declarațiile lui de încheiere?

Judecătorul-șef încuviințează fără tragere de inimă și rostește:

— Domnule avocat Sander?

În schimb, Peder se întoarce spre mine. Își ridică brusc mâna și punctul roșu îmi aterizează pe umăr. Tresar. Sander pare furios. Și nu-i pasă deloc că judecătorul și procurorul cred că ar trebui să schimbe subiectele. Vor trebui să-l dea afară din sală pentru a-l opri. Nici nu mai pare că se adresează judecătorilor.

— Vă rog să-mi spuneți ce altceva ar fi putut face Maja… o adolescentă, șocată, care se temea pentru viața ei? spune Sander, apoi își coboară din nou mâna, întorcându-se spre grupul de judecători, iar eu pot să expir. Vă rog să-mi explicați ce-ați fi făcut voi în locul ei. Explicați-mi cum o puteți învinui pentru asta.

Procurorul își drege glasul, prea zgomotos și prea mult timp, în microfon.

Judecătorul încuviințează iar, mai hotărât de data asta:

— Trebuie să continuăm, domnule avocat Sander. Presupun că aveți probe documentate pe care intenționați să le prezentați.

Sander se întoarce spre Ferdinand și ridică din umeri, pe urmă îi înmânează pixul cu laser și se întoarce la scaunul lui. Până când se așază, vocea lui și-a recuperat tonul rezervat obișnuit.

— Da. Avem o anumită cantitate de probe documentate pe care să le prezentăm în acest caz.

„O anumită cantitate”. Umorul specific al lui Sander. Are kilograme de probe documentate.

Ferdinand a adunat un teanc de dosare voluminoase. Judecătorul-șef își primește primul dosarul, apoi judecătorii, fiecare câte unul. Ferdinand încheie prin a pune patru dosare pe masa procurorului. Pe lângă raportul psihiatric al lui Sebastian, cel întocmit despre ce s-a întâmplat la două zile după Crăciun, mai sunt suplimente la studiul meu personal de caz și toate copiile după toate măsurile suplimentare de investigație pe care Sander le-a cerut colegilor lui să le aranjeze și să le finalizeze. N-a avut încredere în nicio analiză a procurorului; în schimb, a ordonat propriile anchete asupra armelor și a scenei crimelor. A dispus și o reconstituire a atacului armat din școală. Sander a făcut o investigație paralelă aproape completă.

Va prezenta fiecare document. Document după document după document. Le vom „revedea” pe cele mai multe dintre ele. Vremea prânzului va veni, după-amiaza va veni și destul de repede iar va fi totul plictisitor ca naiba.

•

E 3.25 când Sander își bea ultima dată apa și își pune deoparte ultima dintre hârtiile lui. Judecătorul-șef își ridică mâna și scrie frenetic pe carnețelul lui. Sander îl lasă să termine.

Apoi își pune mâinile în fața lui, cu palmele întinse și cu privirea îndreptată înainte.

— Uneori, ne place să spunem despre cazurile dificile în mod special că este cuvântul unuia împotriva cuvântului altuia. Acesta este mai simplu. Investigația tehnică arată că Sebastian și-a făcut bagajele și a fost singura persoană care a mânuit armele și explozibilele, și că a plănuit fapta singur. Maja n-a fost prezentă când a murit Claes Fagerman. Maja l-a împușcat pe criminal. Și ce știm despre trecutul lui? Știm că Sebastian avea probleme grave. Atât de grave, că Maja nu era singura care se

temea că viața lui era în pericol. După incidentul din preajma Crăciunului, a fost îngrijorată tot timpul. În primăvară, Sebastian a devenit tot mai violent și dificil de controlat. Câțiva oameni apropiați lui au mărturisit asta. Comportamentul irațional al lui Sebastian s-a înrăutățit și, în cele din urmă, a rezultat catastrofa în care Maja a devenit una dintre victime. Pe de altă parte, Maja n-a demonstrat niciodată vreo tendință spre violență, nu până când i-a fost amenințată viața.

Sander mă privește pieziș. Dintr-odată, am impresia că o să mă ia de mână. Îmi pun mâna în poală și mă uit, în schimb, la judecătorul-șef. El mă privește drept în ochi în timp ce Sander încheie:

— Maja Norberg a tras cu o armă în sala ei de clasă. A făcut-o ca să-și salveze propria viață. Dar acum e rândul nostru. Acum trebuie s-o salvăm noi pe Maja.

PARTEA A XXVII-A

Săptămâna a doua a procesului: luni

Apoi în sală se lasă liniștea. Mormântală. Aproape ca în biserică, atunci când cineva tocmai a terminat de cântat un solo fantastic de frumos și nu poți aplauda. Sander e cunoscut drept cel mai bun avocat de apărare al criminalilor din Suedia. S-ar putea să fie prima dată când mi-am dat seama că zvonul acesta e adevărat.

Spune o poveste bună. Dar n-am conștientizat cât de talentat e să fie convingător. Clătită e tot timpul încrezut și probabil de aceea nu i se permite să vorbească în acest caz, chiar dacă mulți oameni cred că așa se face: dacă doar pari să fii *sută la sută sigur,* o să-i câștigi pe toți de partea ta. În realitate, nimeni nu crede în genul ăsta de îngâmfare. Politicienii chiar ar trebui să se prindă de asta, că așteptăm ca propozițiile să se termine cu semnul întrebării. Că tânjim după cineva care nu înțelege totul, însă ar putea avea o sugestie. „Nu sunt sigur că va merge, dar aș vrea să încerc”.

Sander îi lasă pe toți să-și urmeze propriile îndoieli, la fiecare pas. Când spune „Ne punem întrebarea: ar putea fi asta adevărat?”, toți sunt curioși. Când zice „Am hotărât să investigăm chiar noi această chestiune”, toți, chiar dacă au fost sută la sută siguri că a fost o risipă de timp și de bani să repete ceea ce poliția deja a făcut, cred că e o idee perfectă și minunată și fiecare persoană îl ascultă când afirmă că „rezultatele au fost surprinzătoare” și „am ajuns la concluzia că…”. Și, deși au fost complet încrezători că se înșela, nu se pot abține să nu-și lase garda jos și să se gândească: „Poate… poate totuși să aibă dreptate până la urmă?”

Chiar în acest moment, atmosfera din sala de tribunal e diferită comparativ cu azi-dimineață. Jurnaliștii din spatele meu scriu cu atâta energie despre această nouă fisură din Poveste, că ai putea crede că au uitat vechea versiune – chiar dacă ei sunt cei care au inventat-o. Judecătorul-șef mă privește; s-a

uitat la mine de câteva ori azi, chiar dacă nu e nevoie s-o facă. N-a mai făcut asta până acum.

Nu cred că mai contează la fel de mult că i-am trimis acele mesaje lui Sebastian. E prima dată când mi-am permis să cred că poate nu e o dovadă suficientă pentru ei că am cărat bagajul și au găsit bomba în dulăpiorul meu. Poate nu e suficient să spui: „E evident că ai vrut să arunci toată școala în aer”. Am timp să meditez la toate astea. Am timp să mă gândesc că atmosfera aceasta nouă înseamnă că oamenii din sală au adoptat o altă viziune despre mine, că poate și-au schimbat părerea despre cine sunt.

„Mai degrabă aș muri. Trebuie să plece. Merită să moară”. E posibil să ai asemenea gânduri fără să vrei să omori pe cineva? Ai voie să afirmi sau să scrii asemenea lucruri? Sander crede că da. În opinia lui, nu e o crimă să-i spui iubitului că urăști pe cineva. Pretinde că nu contează ce i-am zis lui Sebastian; el tot și-ar fi ucis tatăl, el tot ar fi făcut ce a făcut. S-ar fi întâmplat oricum, chiar dacă n-aș fi făcut ce am făcut. „Poate are dreptate”, am eu timp să chibzuiesc. Poate?

•

— Curtea mulțumește apărării, spune judecătorul-șef începând să-și adune pușinele documente din fața lui.

Mă uit la ceilalți judecători din grup. Cei care nu pun niciodată o întrebare, cei care se uită la mine, dar numai atunci când cred că n-o să-i observ.

— Vom auzi declarația inculpatei mâine?

Sander dă din cap în semn afirmativ. Eu suspin fără să vreau. „E rândul meu. A venit vremea”. Judecătorul își examinează ceasul.

— Atunci, asta e tot pentru azi, adaugă el, apoi își întinde mâna după servietă și-și pune notițele în ea. Dacă nu intervine altceva, înțeleg că e o problemă cu programul reclamantului, nu-i așa?

Lena Pärsson își drege vocea.

Judecătorul-șef se uită la ea. Lena își îndreaptă spatele și consimte cu fermitate. Încă e nervoasă, dar asta i-a amintit că procesul e departe de a se fi terminat. Din păcate, mi-a amintit și mie același lucru.

Sander și-a făcut treaba și mâine e rândul meu să spun povestea, însă dacă oamenii din această sală au vreo îndoială

că sunt criminală, așa cum pretinde procurorul, asta e ceva temporar. N-o să dureze foarte mult.

Lena Pärsson se apleacă spre micul ei microfon și-l pornește. Deoarece, imediat ce voi termina de vorbit, procurorul va întoarce roata din nou. Fiindcă adevărul e că există o persoană care nu e de acord cu Sander. Care plănuiește să amintească tuturor că mi-am ucis cea mai bună prietenă. Această persoană susține că am ridicat arma mult mai devreme decât am spus că am făcut-o și că nu țînteam deloc spre Sebastian când am împușcat-o pe Amanda, că n-a fost deloc o greșeală.

Lena Pärsson începe să vorbească:

— Așa cum am anunțat deja Curtea, voi începe cu declarațiile martorilor, de la primul până la al patrulea, de vreme ce reclamantul nu poate apărea săptămâna aceasta. Martorii în cauză au fost anunțați și au fost de acord cu schimbarea de program. Prin urmare, am cerut reclamantului să se prezinte luni, la ora zece, cum a fost înștiințat de Curte. Estimez că audierile vor dura întreaga zi.

Pot să-l văd pe Clătită cu coada ochiului. Nu pare fericit; n-arată ca și cum am fi pe cale de *a câștiga procesul ăsta.* Și mă gândesc la ce mi-a spus unul dintre gardienii închisorii la început, când mergeam singuri de la camera de interogatoriu până la celula mea: „Știi că Sander ăla nu câștigă niciun proces? Niciodată nu câștigă avocații ăștia vedete. Iau clienții cei mai josnici, despre care toată lumea știe că sunt vinovați, pentru că le plac cazurile fără nicio speranță. Apoi pierd. Și nimeni n-a pierdut atât de des ca Sander”.

Firește, Clătită știe asta. Știe că, atunci când un avocat vedetă ia un caz ca al meu, n-o face ca să câștige, ci deoarece vrea să arate că e pregătit să piardă pentru un principiu: *toată lumea are dreptul la un proces, chiar și cei mai josnici criminali.*

Oamenilor din această sală le place să-l audă pe Sander vorbind, să vadă *profesionistul în acțiune.* Dar asta nu va împiedica inevitabilul. Am făcut ce am făcut și există cineva care a fost acolo când am făcut-o. *Am dreptul la cel mai bun avocat din Suedia.* Însă n-am dreptul să câștig.

Judecătorul încuviințează și lovește cu ciocănelul în masă. Simt că mă ciocănește chiar pe frunte. „Meriți să mori”.

— Atunci, asta e tot. Samir Said va depune mărturie luni, la ora zece. Vom continua mâine.

Samir și cu mine

PARTEA A XXVIII-A

— Diplome în baie?

Samir s-a întors în camera mea, râzând, s-a întins pe spate pe patul meu și și-a vârât mâinile sub cap.

— Oamenii chiar fac asta? adaugă el. Își atârnă diplomele în baia oaspeților ca să vezi – *oh, ce surpriză*! – că au mers la Școala de Economie din Stockholm și la Facultatea de administrare a afacerilor, Fontainebleau, sau The Business School for the World, INSEAD?

Am încercat să răspund la zâmbetul lui cu un râs indiferent și m-am ridicat să întredeschid fereastra. Era sâmbătă dimineața, în săptămâna dinaintea Crăciunului, și era un aer închis în camera mea; au trecut cinci zile de când Samir m-a sărutat pentru prima dată, astă-noapte a dormit la mine, ce mai puteam să spun? Tata era un prost, nimic nou aici, se afla cu mama la Londra. Au luat-o pe Lina cu ei. Sebastian era plecat la vânătoare în Africa de Sud tot weekendul. Ar fi trecut mai mult de o zi înainte ca oricare dintre ei să revină acasă.

— Într-un fel, ar trebui să fie ceva ironic; tata crede că genul ăsta de lucruri e amuzant. Dar, de fapt, nu vrea să admită că lucrurile alea sunt importante pentru el.

— Baia de oaspeți, încă râdea Samir. Unde și-a agățat mama ta rapoartele de evaluare școlară? În camera de oaspeți?

Numai că mama nu s-ar da mare în felul ăsta, chiar dacă notele ei au fost mai bune decât ale tatei. Odată le-am găsit lucrările vechi într-o cutie din pod. Când i-am spus mamei, n-a fost fericită cum mă așteptam; a părut doar supărată.

— Și eu am avut notele cele mai bune în facultate, a izbucnit ea. Am fost prima în clasa mea pentru primele patru semestre din programul de Masterat în Drept.

De parcă aș fi zis ceva rău sau aș fi insultat-o. Amândoi părinții mei erau ciudați, dar în feluri diferite. M-am întors în pat și m-am urcat pe Samir.

— E esențial pentru tata să arate că a muncit din greu ca să ajungă unde este. Însă nimic nu e mai important pentru el decât să pretindă că nu e arogant.

Samir m-a tras încet înspre el și m-a sărutat, împingându-și limba cu putere în gura mea, un pic cam prea adânc. Noaptea trecută am avut, pentru prima dată, șansa s-o facem mai încet decât doar cât-de-repede-putem-ca-să-nu-ne-observe-nimeni. Ne-am culcat împreună de cinci ori în șase zile. Și de trei ori cu o zi înainte. Mi s-a părut ciudat să adorm și să mă trezesc cu el; îi simțeam altfel degetele și nu m-am obișnuit să-i văd tot corpul gol dintr-odată.

— A muncit din greu, repetă Samir ce am zis eu și dă din cap amuzat. Tatăl tău vrea să demonstreze că a muncit din greu ca să ajungă unde e astăzi? N-a stat în același dormitor de internat în care stă și Labbe acum?

— Da, dar…

Știam unde voia să ajungă Samir, înțelegeam ideea lui, însă poți fi mândru de ce ai realizat și dacă n-ai crescut pe străzi, nu-i așa?

— Tata n-a mers acolo pentru că bunicul și bunica erau bogați, am continuat eu. Locuiau peste hotare, așa că el *a trebuit* să meargă la internat.

— Am înțeles, a murmurat Samir lângă gâtul meu, apăsându-și organul sexual pe burta mea. Trebuie să fi fost foarte greu. Bietul tău tată!

A râs din nou, apoi, în sfârșit, n-a mai vorbit. În timp ce Samir mi-a ridicat tricoul, m-am uitat la imaginea noastră neclară din fereastră. M-a apăsat cu mâna pe burtă, și-a pus gura pe sânul meu, iar eu m-am întins pe spate și mi-am lăsat capul și părul să cadă peste marginea patului ca să mă uit la reflexia noastră. Îmi plăcea felul în care arătam împreună, cum îl simțeam pe Samir, cum arătau părțile lui dure și mâinile lui mari când mă atingea. Nu era tandru și experimentat, dar voiam să continue, să mă atingă mai tare, să respire mai aproape de mine. Arătam incredibil de sexy împreună.

Eu eram cea care decidea cum făceam sex. De fapt, eu trebuia să fiu. Samir era bucuros să facă prima mișcare, însă lăsa restul pe mâna mea, îmi îngăduia să-i arăt, să-l ghidez. Dacă mă întindeam pe spate, atunci așa o făceam; dacă mă puneam peste el sau stăteam în patru labe, o făceam așa. Dacă nu făceam nimic, se supăra. „Haide”, spunea el dacă nu-mi dădeam jos colanții sau lenjeria, dacă nu-mi depărtam picioarele sau nu făceam orice trebuia să se întâmple înainte ca el să

poată intra în mine. Numai dacă-i spuneam „Dă-mi jos chiloții”, „Depărtează-mi picioarele” sau „Intră în mine”, doar atunci o făcea.

După aceea am stat cu capul la picioarele lui. El a rămas pe jumătate ridicat vizavi de mine, rezemându-se pe perna mea și răsucindu-și o șuviță din părul lui negru în jurul degetului. Când s-a uitat la mine, un pic cam mult, am simțit fluturi în stomac. „Am putea deveni foarte buni la asta, m-am gândit eu. După ce mă despart de Sebastian”.

— Ce faci în vacanța de Crăciun?

N-a răspuns la început. În schimb, și-a închis ochii, m-a tras de pe partea mea de pat, m-a făcut să mă întind lângă el și m-a sărutat din nou. Mi-am vârât mâna în părul lui des; patul nu era destul de larg cât să încăpem amândoi, așa că a fost cât pe-aci să cad de pe margine.

Pe urmă mi-a licărit telefonul. Deși era pe modul silențios, am observat totuși lumina ecranului. M-am aplecat peste Samir, nu m-am uitat la telefonul meu, l-am ignorat complet, mi-am ridicat mâna și am pus-o pe umărul lui.

— Dă-te la o parte, n-am loc.

S-a târât câțiva centimetri mai încolo, dar s-a ridicat când m-am mutat mai aproape, apoi s-a urcat peste mine și s-a dat jos din pat. Și-a înșfăcat chiloții și i-a tras pe el.

— Trebuie să învăț.

M-am uitat la el surprinsă. Era supărat pentru că am primit un mesaj?

— Trebuie să înveți chiar acum?

Nu l-am sunat pe Sebastian nici măcar o dată de când a ajuns Samir la mine. I-am răspuns la mesaje, încuiată în baie. Nu puteam să le ignor. Samir nu se putea supăra pe mine dacă Sebastian îmi trimitea mesaje; i-am explicat situația și mi-a spus că a înțeles.

— În timpul vacanței. Ai întrebat ce-o să fac de Crăciun – o să stau acasă și o să-nvăț.

După ce Samir și-a pus chiloții, s-a îmbrăcat și cu tricoul. Era mai bine să-l las în pace.

— Mă duc să fac un duș, i-am zis eu.

Am lăsat telefonul pe noptieră. Samir putea să-mi citească mesajele dacă voia, nu-mi păsa. Aveam de gând să mă despart de Sebastian, bineînțeles, însă nu atunci, nu puteam să mă

despart de el la telefon, chiar și Samir trebuia să-și dea seama de asta.

•

Când am intrat în bucătărie, el stătea acolo și bea cafea neagră de la automatul nostru de cafea, aparatul pe care l-a criticat cu o noapte înainte.

Samir a făcut câteva comentarii despre decor. Becul din tavan: „Văd că ai o amintire de la fabrica abandonată”. Suportul de cuțite: „De ce cumpărați cuțite care nu pot fi ascuțite?” Aparatul de făcut cafea: „N-ar putea să vândă niciodată aparatul ăsta într-o țară în care oamenii știu ce gust are cafeaua adevărată”. Aragazul: „Mama ta gătește?” Răcitorul de vinuri: „Trebuie să-mi iau unul din ăsta! Toată lumea știe ce se-ntâmplă cu șampania dacă o lași să se amestece cu laptele proletariatului”.

De-abia s-a atins de fulgii de porumb prăfuiți pe care i-a găsit în cămară și i-a vărsat într-un castron. Am făcut un ou și pâine prăjită și aveam o durere de cap; nu puteam să mă gândesc la niciun subiect de conversație. Afară, soarele strălucea pentru prima dată în zece zile, dar nu puteam să facem o plimbare, să ne ținem de mână, să mergem undeva, să stăm la o cafenea și să ne împletim degetele împreună, să vizionăm un film la cinematograf și să ne giugiulim în întuneric. Întotdeauna dădeam de vreun cunoscut când ieșeam afară.

— La ce te gândești?

— Trebuie să merg acasă în curând.

— Unde le-ai spus părinților că ești?

El a înălțat din umeri.

M-am ridicat și mi-am pus farfuriile în mașina de spălat vase. Samir a rămas așezat, ridicându-și mâinile ca să-i iau cana.

— O să vorbesc cu Sebastian. Dar…

Samir a pufnit.

— Nu ți-am cerut să faci nimic.

— Știu. Însă Sebastian nu se simte bine. E…

— Oprește-te, Maja! Poți să-ți ții pentru tine părerile despre bietul Sebastian… nu mă băga și pe mine în asta. N-ai de ce să-ți fie milă de el. Dacă viața este așa de grea acasă, la reședința lui, de ce nu pleacă de-acolo? Dacă nu suportă să meargă la școală, de ce nu renunță? Prietenul tău e un tâmpit și când e drogat, și când e treaz. Dacă aș fi fost tatăl lui, l-aș fi dat afară

în urmă cu multă vreme. Și nu înțeleg de ce te obsedează faptul că trebuie să ai grijă de el.

Am înghițit în sec.

— Are nevoie…

— N-are nevoie de tine, Maja. Îmi pare rău că te dezamăgesc, el n-are nevoie de nimeni. Sebastian Fagerman crede că oricine poate fi înlocuit la un moment dat. Nu-i pasă de nimeni, nici măcar de tine.

N-am avut timp să reacționez, să mă gândesc la ce ar fi trebuit să-i explic lui Samir ca să înțeleagă. Telefonul meu a început să vibreze. A sunat pe silențios; vibrațiile l-au făcut să se târască pe tejghea. Ne-am uitat la el până când a intrat mesageria vocală și ecranul s-a întunecat.

— Vine un autobuz peste douăsprezece minute, îl anunț eu pe Samir, care se ridică. O să încerc să-l prind.

A lăsat fulgii de porumb înmuiați în castronul de pe masa din bucătărie și a mers pe hol. L-am urmat. M-am aplecat să-l sărut pe obraz și, în timp ce și-a legat șireturile la pantofi, am deschis ușa; în prag stătea Amanda, își încuia bicicleta.

— Bună, a zis ea cu mâinile legănându-i-se în lături.

Samir a trecut pe lângă amândouă.

— Bună, i-a răspuns el Amandei, cu o voce indiferentă.

Amanda n-a zis nimic. Când a ajuns în stradă, Samir a început să alerge.

— Ne mai vedem, a strigat el.

Niciuna dintre noi n-a răspuns.

M-am uitat din nou la Amanda și ea se holba la mine. Când a fost sigură că mi-am dat seama că știa ce se întâmpla, și-a descuiat bicicleta, a dus-o până în stradă și a plecat. N-am putut s-o urmăresc. Era prea frig ca să mă cert în tricou și chiloți. Nu eram nenorocita aia de Bridget Jones, personajul fictional creat de Helen Fielding.

•

Am așteptat patru ore. Nu pentru că nu știam unde era Amanda sau pentru că n-aveam de gând să fac nimic în legătură cu situația până nu exploda totul, ci pentru că simțeam nevoia să fiu singură.

După ce Amanda a dispărut din peisaj, m-am întors în casă, am încuiat ușa, am închis telefonul, mi-am târât plapuma până jos, în camera de zi, m-am uitat la trei episoade din serialul *The*

Walking Dead și am mâncat macaroane cu brânză direct din cratiță.

Soarele aproape a apus până când am ieșit din nou afară. Ningea. În timp ce mergeam, l-am sunat pe Samir. Nu mi-a răspuns. Nu era o zăpadă adevărată, doar genul acela care-ți amintește că iarna nu e chiar atât de grozavă. Am mers prin lapoviță și prin întunericul de decembrie; mi-a intrat apă în pantofi și toate ferestrele grajdurilor erau aburite pe interior de la instalația de încălzire, de la căldura corpurilor cailor și de la respirația lor caldă. Am mers direct la grajdul Amandei. Poarta era larg deschisă.

— Putem să vorbim?

Amanda nu mi-a răspuns, așa că am intrat și m-am așezat lângă capul lui Devlin. Amanda plimba peria pe picioarele din spate ale calului, curățind-o după fiecare trecere. Părul lui era deja neted, dar Amanda nu se putea opri – ar fi trebuit să se uite la mine.

Ce făceam acolo? De ce am simțit imediat că trebuia să mă explic, de ce era datoria mea s-o liniștesc pe Amanda? Nu i-am făcut nimic. Și totuși, eram acolo să-i explic că nu s-a întâmplat nimic grav, că nimic din viața ei nu se va schimba, că totul va fi ca întotdeauna. Și ca să-mi cer iertare. Așa a mers relația noastră. I-am spus că regretam, chiar dacă am făcut sau nu ceva rău. N-a fost niciodată invers.

Devlin și-a lăsat capul în jos și a suflat pe nări un aer cald, direct în părul meu. I-am mângâiat botul. Trebuie să fi trecut șase luni de când am vizitat grajdurile. Obișnuiam să locuiesc, efectiv, acolo. Tata spunea întotdeauna că, imediat ce o să înceapă să-mi „placă băieții”, o să mă las de călărie. Urăsc faptul că a avut dreptate. De fiecare dată când am intrat în grajd, mi-am zis că o să încep din nou. Totuși, n-am mai făcut niciodată efortul.

— Amanda, am încercat eu. Mai bine terminam cu asta.

— Nu poți…

Amanda s-a întors spre mine, și-a ridicat mâna și a scuturat peria în direcția mea. Era atât de supărată, încât îi tremura vocea:

— Maja, nu știu ce-i în mintea ta. Nu știu ce-ai vrea să-ți spun. Nu vezi cât de aiurea e chestia asta? Nu înțelegi ce-ai făcut?

Am încuviințat. Era mai bine să intru în joc. Poate ar fi grăbit lucrurile.

— Vreau să spun, nu e ca și cum n-aș ști că e greu cu Sibbe… a început Amanda să plângă, convinsă că totul avea legătură cu ea. Dar, Maja, el nu merită asta. Se simte ca naiba, Maja. Nu-i poți face asta.

„Dacă mai spui Maja încă o dată, o să te pocnesc”, am chibzuit eu. A trebuit să mă forțez să tac pentru un moment. Să număr până la o sută. S-o las să-și descarce sufletul, nu trebuia s-o ascult, ci doar s-o las să vorbească. Însă n-a făcut nimic în privința gândurilor mele. Nu m-a împiedicat să-mi doresc să țip la ea că nu înțelegea. Era o dezorientată. Nici măcar n-a observat că porecla pe care i-a dat-o lui Sebastian făcea ca iubiții noștri să pară un cuplu de personaje din desene animate. Labbe și Sibbe. Tudde și Ludde. Huey, Dewey și Louie. Am înghițit în sec. N-o mai suportam pe Amanda. Nu mai înduram pe nimeni care credea că știa cum era să fii iubita lui Sebastian. *Eu* eram iubita lui. Doar eu. Nu voiam să fiu, dar eram. Și nimeni n-avea habar cât de groaznic mă simțeam. Amanda depășise măsura. Nu puteam suporta asta. Însă tot n-am putut să mă cert cu ea.

— Nu sunt… nu e…

— Dar Samir? Nu e tocmai frumos nici ce-i faci lui. Ești îndrăgostită de el? a râs ea atât de disprețuitor, că ai fi crezut că vorbeam despre un politician mărunt și dolofan în pantaloni de gabardină, cu copii crescuți să fie și ei politicieni.

De ce nu? *De ce n-aș fi putut fi îndrăgostită de Samir*? Era ceva chiar atât de neverosimil? De când a început o relație cu Labbe, Amanda a vorbit despre Samir de parcă ar fi fost proiectul ei caritabil personal. *Samir e atât de deștept. Samir e așa de amuzant. Și deștept. Și foarte amuzant. Am spus că-i deștept?*

— Nu, am rostit eu, clătinând din cap. Nu, nu.

N-am avut energia să-mi verific sentimentele, poate era o minciună, și nici puterea să-mi pese.

— Nu știu, Amanda, mi-a fost foarte greu. Îmi place Samir, nu e așa de dificil tot timpul. De fapt, am… Sebastian și cu mine n-am…

Nu trebuia să-mi termin nicio propoziție. Era mai bine s-o las pe Amanda să le completeze cu orice voia să audă. Ar fi trebuit

să-mi dea lacrimile, deși nu puteam plânge în același timp ce vorbeam; Amanda nu suporta să-și împartă atenția. Dar ar fi trebuit să încep să plâng imediat ce ea s-a oprit. Ca s-o aduc cu adevărat de partea mea, ar fi trebuit s-o las să mă consoleze. Însă nu credeam că voi putea suporta așa ceva.

— Pur și simplu, s-a întâmplat. Cu Sebastian totul merge așa de greu și Samir e…

Amanda s-a uitat furioasă la mine.

— O să vorbesc cu Samir, am asigurat-o eu. O să vorbesc și cu Sebastian, dar trebuie să-mi promiți că n-o să spui nimic. Nu trebuie să-i zici nimic lui Labbe și lui Sebastian. Fiindcă Sebastian nu trebuie să afle. Ar lua-o razna dacă ar ști.

— Bineînțeles că nu voi spune nimic, a încuviințat Amanda.

M-am întrebat dacă deja i-a zis lui Labbe.

— Grozav, i-am replicat eu.

— Întotdeauna-mi țin secretele, a pufnit ea nervoasă.

„Învață să vorbești, m-am gândit eu. Îți ții promisiunile. Și nu-ți dezvălui secretele”. Însă nu puteam să-i precizez asta atunci.

— Mersi, Amanda, i-am spus eu în schimb.

PARTEA A XXIX-A

Era întuneric beznă afară, un fel de toiul nopții la ora patru după-amiaza. „Bine-ai venit, decembrie, în Suedia”. După ce am consolat-o pe Amanda pentru toate lucrurile pe care nu i le-am făcut, am plecat din grajduri și l-am sunat din nou pe Samir. Tot nu răspundea. L-am apelat de patru ori la rând. I-am trimis un mesaj. Era „online”, dar, după ce mesajul a fost marcat ca „trimis”, a trecut în offline. Niciun răspuns. Când m-am apropiat de Vendevägen, am văzut autobuzul venind din piață. M-am urcat în el și l-am sunat încă o dată. Mesageria vocală mi-a preluat apelul.

Trebuia să vorbim. Nu voiam să aștept până ajungea Sebastian acasă. Voiam să fac ce trebuia înainte să mă oprească cineva, să am timp să mă răzgândesc. Iar Samir a părut furios când a plecat, chiar dinainte să apară Amanda. Nu voiam să fie supărat pe mine sau să creadă că-mi era rușine cu el, ci să știe că eram serioasă.

Erau două geamuri deschise în autobuzul care ducea la metrou. Aerul înghețat intra înăuntru. Însă autobuzul tot mirosea a băutură și a cumpărături intensive de Crăciun. Între Centrul comercial Mörby și scuarul Östermalmstorg toate locurile și spațiul de stat în picioare au fost pline de oameni și plase de cumpărături, și a durat mult timp până când am ajuns la Gamla stan sau Orașul Vechi. De-abia vedeam afară pe geam, atât era de aglomerat, dar a fost mai bine după ce am coborât.

Christer ne-a spus despre un studiu de cercetare care examina legătura dintre longevitate și stația de metrou lângă care locuiau oamenii. Era o diferență de aproximativ cincisprezece ani în speranța de viață medie dintre cei de lângă stația Bagarmossen și Danderyds Sjukhus. Și cu mine n-au mai fost oameni în vârstă în metrou în ultimele trei stații, până am ajuns în Tensta. N-a mai fost nici măcar o fată de vârsta mea, ci doar bărbați și două mame cu cărucioare de copii, văluri și rochii lungi până la podea. Poate toate fetele de vârsta mea erau încuiate în apartamentele lor, ca să nu se poticnească din greșeală în vreun penis în erecție sau să cadă de pe balcon.

În buzunar aveam spray-ul lacrimogen neletal pentru autoapărare Mace, pe care mi l-a dat mama; l-a cumpărat din Franța. Odată s-a întâmplat să apăs butonul spray-ului în timp ce-l aveam în buzunar. N-am observat până când nu mi-am trecut mâna prin păr și am simțit că-mi explodau ochii. M-au înțepat și au lăcrimat mai bine de două ore după aceea. Mama a vrut să mă ducă la Urgență, însă tata m-a băgat sub duș și m-a spălat pe față cu apă călduță până când m-am simțit un pic mai bine. Apoi a sunat un prieten doctor, care i-a dat o rețetă pentru un unguent și o soluție antiseptică ce a ajutat la dezumflarea lor. Tata mi-a cerut să scap de spray-ul Mace după aceea, dar mama a refuzat. Aș fi putut fi citată pentru deținerea unei arme ilegale, însă mamei „nu-i păsa”, fiindcă „siguranța mea era mai importantă. „Mai importantă decât ce?” s-ar putea întreba cineva, de vreme ce, dacă poliția m-ar fi prins, eu aș fi fost cea care ar fi dat de belea, nu ea. Oricum, m-am bucurat să-l am atunci. Când un tip s-a așezat vizavi de mine în metrou, am prins tubul cu degetele și m-am uitat în jos, la podea.

Am privit în jos sau pe fereastră, având grijă să nu stabilesc contactul vizual cu nimeni. M-am gândit să mă mut mai aproape de mamele cu cărucioarele lor, numai că și le puseseră în mijlocul culoarului, așa că nimeni nu putea ajunge la locurile goale. Am rămas pe loc.

•

Centrul comercial Tensta era penultima stație de pe magistrala Linia Albastră. Toți în afară de doi oameni din vagonul meu au coborât odată cu mine. Am mers încet, ca să ajung ultima pe scara rulantă. Mă uitasem la GPS-ul de pe telefon mai devreme și programasem adresa lui Samir, deci îmi dădusem seama încotro să merg când ajungeam la nivelul străzii, dar n-am vrut să-mi scot telefonul; nu voiam să se vadă că nu cunoșteam drumul și nici să-mi arăt telefonul.

Erau mai mulți oameni pe stradă decât au fost în metrou; cele două mame din vagonul meu au fost întâmpinate de un băiat de vreo unsprezece ani și am văzut părțile din spate a încă trei femei îmbrăcate mai neglijent ieșind dintr-un supermarket ICA un pic mai departe. În rest, erau numai bărbați. Bărbați, bărbați, bărbați.

Samir nu mi-a spus niciodată că locuia în Tensta. Am fost surprinsă când i-am căutat adresa? Poate. Poate pentru că era

Tensta, unul dintre ghetourile cu cea mai rea reputație, cumva părea ceva prea extrem, de parcă ar fi fost inventat. Nu știu la ce mă așteptam să găsesc în cartierul acela; nu mai fusesem niciodată acolo. Tarabe cu fructe și legume? Covoare desfăcute, reduceri la ceasuri false și genți din plastic cu logouri Gucci lipite pe ele? Migdale și castane prăjite, mai multe familii ale căror copii jucau fotbal, bătrâni cocoșați peste table de șah și tipi ca Rocky cu mâinile bandajate, aplaudați de toți oamenii pe lângă care treceau cu glugile treningurilor trase pe cap? Câini Pitbull și băuturi energizante Red Bull? Șofran și usturoi? Joc italienesc de abilități și strategie Bocce și râsete răgușite? Poate. Sau credeam că semăna cu cartierul în care locuia Dennis. Am mers acolo odată cu Sebastian și, chiar dacă l-am întâlnit departe de casa lui, am putut vedea ce cartier plictisitor și cu rânduri de case neinteresante era. Genul de cartier pe care-l uiți imediat ce ai plecat din el, un loc la fel de nesemnificativ ca un pahar din plastic de unică folosință. Dar acesta? Era imposibil de înțeles. O idee fără niciun scop. O caserolă din plastic ruptă și fără capac.

Poate era mai frumos vara, când nu era așa de întuneric și copacii aveau frunze, însă atunci nu era nici neinteresant, nici exotic, ci doar unul dintre cele mai urâte locuri pe care le-am văzut în viața mea. Toți acei politicieni și jurnaliști care făceau mare caz că *ei* „încă mai locuiau în Tensta” trebuie să fi fost mari proști. Sau aveau și apartamente de noapte în oraș.

Am numărat patru becuri stradale sparte numai în piața de lângă intrarea în metrou și vocea serioasă și solemnă de profesor a lui Christer mi-a răsunat în minte. Dacă ar fi știut că am fost acolo, ar fi fost foarte încântat, ar fi dat din cap încet și ar fi spus cu seriozitate: „Maja, asta e adevărata Suedie. Așa arată”. Adevărul e că nu asta era *adevărata Suedie,* nu mai mult decât luxosul Östermalmstorg, arhipelagul Stockholm sau casele de un milion de dolari din Strandvägen. Lucrurile nu sunt mai reale doar pentru că sunt urâte.

M-am așezat pe o bancă într-o stație de autobuz de pe partea cealaltă a pieței și mi-am scos telefonul cu o mână. A trebuit s-o fac. Mi-am ținut cealaltă mână în buzunar, pe spray-ul Mace, și am abordat o mină convingătoare care să arate că nu eram rasistă fiindcă mă temeam. Întrezăream aievea vocea mamei: „Dacă ești prudentă, nu înseamnă că ți-e frică”. Apoi mi-am dat

seama brusc unde eram. Samir nu locuia departe de stație: harta îmi arăta că aveam nevoie de cinci minute ca să merg până acolo. Când tipul care s-a dat jos din metrou odată cu mine s-a urcat într-un autobuz care se grăbea atât de tare să plece din stație, că roțile au început să i se învârtească înainte de a i se închide complet ușile, m-am ridicat și am început să merg pe un drum pietonal pavat. Și acesta era pustiu. Nu era nimeni afară plimbându-și câinele sau scoțându-și copilul la aer curat. Nimeni nu făcea jogging; nimeni nu se ducea niciunde. Am trecut în grabă pe lângă niște graffiti reprezentând părți de biciclete legate cu lanțuri de un grilaj răsturnat, pe urmă printr-un tunel mirosind a urină și pe lângă două locuri de joacă pustii.

Samir locuia la primul etaj al unui bloc semănând cu cele pe care le arată întotdeauna filmele cu adolescenți despre *proiecte,* însă fără căciulițele schiorului Ingmar Stenmark, vampiri, bicicletele bunicilor și zăpadă. Se auzeau ecouri în casa scărilor și ușa era întredeschisă, blocată cu ceva – așa că n-aveam nevoie să tastez codul de securitate. Apartamentul lui Samir era chiar lângă lift și am auzit un sunet de clopoțel când am apăsat pe sonerie. O versiune mai tânără a lui Samir mi-a deschis ușa. Însă Samir a apărut înainte de a putea să explic cine eram.

Atât mama, cât și tatăl lui erau acasă. Nu știam că avea doi frați mai mici, dar toți semănau atât de mult, încât nu era nicio îndoială că erau frați. M-am prezentat tuturor și am crezut că poate ne vom așeza în bucătărie, care era vizibilă din hol – un spațiu îngust cu o ușă ce dădea în balcon. Părea ticsit cu cutii goale. M-am așteptat ca părinții lui să dorească să stea de vorbă cu mine, să mă întrebe cum l-am cunoscut pe Samir, să insiste să mă așez, să beau o cană cu ceai, să mănânc o prăjitură lipicioasă sau măcar să se uite la mine curioși? Poate. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat. N-au părut interesați, iar mama lui a fost, evident, superderanjată. A rostit ceva într-o limbă pe care n-am înțeles-o și atunci am văzut-o ultima dată. Tatăl lui mi-a luat mâna pe care i-am întins-o, dar i-a dat drumul fără să-și spună numele, apoi s-a întors și s-a așezat în fața televizorului; era un meci de fotbal între două echipe despre care n-am mai auzit. Televizorul era gigantic, cel puțin de două ori mai mare decât al nostru. La început am crezut că era dat pe modul silențios, până când l-am văzut pe tatăl lui punându-și o pereche de căști mari, de un verde-deschis.

N-am înțeles de ce Samir arăta atât de furios. Oare pentru că nu l-am anunțat că o să vin la el? Și el a apărut la mine acasă fără să mă anunțe. Așa a început totul.

Nu-i ceream să mă prezinte ca pe iubita lui, însă ar fi putut explica: „Ea e Maja, e cu mine în clasă”.

Am fi putut merge în camera lui, mi-ar fi plăcut s-o văd, pentru mine nu conta dacă-și împărțea camera cu frații lui. Nu mă deranja că trăia așa.

Voiam să-i spun: „Nu trebuie să-ți fie rușine, nu mă deranjează”. Dar ar fi fost ciudat. Așa că am tăcut.

— Putem să vorbim?

Am reușit să rostesc până la urmă ceva asemănător. Și asta a fost totul.

Iar Samir a încuviințat și și-a vârât picioarele într-o pereche de adidași pe care nu i-am văzut purtându-i la școală. Și-a schimbat și hainele, și-a luat niște pantaloni de trening. „Uniforma de aici”, m-am gândit eu.

— Plecăm, a spus el.

M-am întors ca să mă înapoiez în camera de zi, să-mi iau rămas-bun de la tatăl lui, însă Samir m-a luat de braț și m-a scos pe ușă, ducându-mă înapoi în casa scării, cu ușa ei întredeschisă.

Era evident că era supărat că am venit. Era extrem de nervos. Eu voiam doar să fim singuri și să vorbim *despre faptul că Amanda știa,* să-l întreb „Ce facem acum?”. Nu doream să iau decizii de una singură, ci să-mi spună „Desparte-te de Sebastian”. Atunci i-aș fi zis „O s-o fac în seara asta” și nu m-aș mai fi simțit atât de singură. De ce nu putea înțelege că era o dovadă de respect din partea mea să vin la el, în loc să-i cer „Poți să vii până la mine?” Nu i-am ordonat să vină să mă vadă. Voiam să-i arăt că eram fericită să-i fac o vizită. Că nu conta pentru mine, că nu-mi păsa unde locuia.

Totul a fost foarte prostesc. Toată chestia cu „Nu-mi pasă, Samir”. M-am întrebat de ce am crezut că era atât de urgent pentru el să înțeleagă că *nu-mi păsa.* Oare Samir credea că Tensta era un cartier minunat, de o mie de ori mai bun decât orice alt loc? Foarte puțin probabil. Dacă ar fi crezut asta, n-ar fi făcut naveta zilnic, care dura o oră în fiecare direcție, doar ca să ajungă la Liceul Djursholm. *Am înțeles.*

Poate ar fi trebuit să-i spun că înțelegeam de ce ura acel loc insuportabil, unde era nevoit să trăiască, și că înțelegeam, într-adevăr, de ce făcea tot posibilul ca să plece de-acolo. Fiindcă merita ceva mai bun decât Tensta. El era mai bun decât locul în care a ajuns. Poate chiar asta ar fi trebuit să spun. Apartamentul lui, casa scării, drumul care ducea acolo, pantalonii lui de trening din poliester. Nu credeam că ar fi trebuit să-i fie rușine, deoarece nu era vina lui. Însă nu puteam spune nici asta. Fiindcă și asta l-ar fi făcut să se rușineze.

Fără să rostească un cuvânt, a început să se îndepărteze de clădire, mergând în fața mea. Nu știam încotro ne îndreptam. Nu conta. Nu știam unde mergeau oamenii să vorbească în Tensta, eram gata să merg oriunde, la spălătorie, într-un depozit, lângă un zid cu graffiti, la un centru de tineret, într-o cafenea de cartier sau într-un parc de skateboard. Atât timp cât puteam vorbi în pace și liniște.

A durat o vreme până când mi-am dat seama că eram în drum spre stația de metrou. Apoi l-am apucat de mână și l-am forțat să se oprească.

Samir s-a uitat ciudat la mine, chiar dinainte să-i zic de ce credeam că aveam nevoie să vorbim. A fost tot mai rău pe măsură ce continuam să vorbesc. Ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc exact ce mi-a spus, dar el nu credea că era nevoie să mă despart de Sebastian, nu de dragul lui, cu siguranță nu.

— Maja, nu suntem un cuplu. Ne-am culcat împreună de câteva ori, asta nu-i același lucru.

Nu era ca și cum m-ar fi numit curvă ieftină, nimic de genul ăsta. Însă Samir cel intelectual, superconștient de politică, viitorul-cel-mai-bun-corespondent-străin, mă privea în alt fel. Cu o expresie care însemna ce-idioată-e-fata-asta.

Nu voia să stea pe loc. Într-un fel, trebuia să mergem în timp ce el vorbea. Voia să mă scoată de acolo cât mai repede posibil și ceea ce aveam de zis nu prezenta niciun interes pentru el, m-a luat de braț din nou, de parcă eram un copil încăpățânat care refuza să plece de la locul de joacă. Până când a terminat de vorbit, am ajuns la metrou, dar nu m-a lăsat singură nici acolo, a stat pe peron bătând pasul pe loc cu adidașii lui albi și urâți până când mi-a venit metroul, s-a urcat în el cu mine și a mers până la T-Centralen.

Ce credea că o să fac? Că o să stau în secret în Tensta, o să-mi fac o grămadă de prieteni minunați și o să-mi iau propriul apartament jegos, cu un tavan înalt și o podea cu linoleum? Că voi fi noua lui vecină, îmi va crește o burtă de gravidă, la care voi asorta un trening și îmi voi înfășură o eșarfă cu modele în jurul capului *doar pentru că e atât de elegantă*?

Am ocupat un loc; el a rămas în picioare, chiar dacă erau o grămadă de locuri goale în vagon. Până când am ajuns în stația centrală, părea să se fi calmat un pic, apoi și-a pus o mână puțin mai jos de umărul meu înainte să mă părăsească.

— Pa, Maja. Ne vedem la școală.

Aș fi vrut să fi vomitat pe el.

•

Am mers pe jos până acasă din stația Spitalul Danderyds. Tunelul pentru pietoni din intrarea la metrou până la parcarea din fața Școlii Mörby arăta frumos ca naiba, însă aproape confortabil în comparație cu Tensta. Oricum, am înghețat cu mult înainte să ajung la terenurile de fotbal de lângă Stocksunds IP. Mănușile pe care mi le-a dat Amanda („le-am găsit într-un magazin superdrăguț din Soho”) erau ude de la transpirația din interior și zăpada fleșcăită de afară. Și grele ca niște covoare aspre. Le-am aruncat într-un coș de gunoi de lângă stejarul de unde începea Djursholm și mi-am strâns pumnii în buzunare. Nu m-a ajutat.

Când, în sfârșit, am ajuns acasă, mi-era atât de frig, că tremuram din tot corpul, așa că am mers direct la baie și nu m-am dezbrăcat până când n-a fost cada plină. Apa era atât de fierbinte, încât m-a săgetat ca niște fulgere când am intrat în ea, dar am făcut-o oricum.

•

Am crezut că Samir era îndrăgostit de mine. Poate am luat-o de bună că era supernebun după mine, că întotdeauna a fost (nu-i așa?) și am mers până acasă la el ca să-i spun că și eu îl plăceam, și am presupus că va înțelege. Că va crede că a meritat deranjul. Însă n-a făcut asta.

După ce m-am încălzit, mi s-a încrețit pielea și apa a început să se răcească. Am ieșit din cadă, m-am îmbrăcat cu halatul tatei, am mers în camera de zi, unde plapuma mea încă era pe canapea, și m-am băgat sub ea ca să-l sun pe Sebastian. Bineînțeles, trebuia să revină acasă din Africa în noaptea

următoare, însă m-am gândit să termin cu el imediat, până nu mă răzgândeam. Am vorbit aproape douăzeci de minute. Când mi-a răspuns prima dată, de-abia l-am auzit, pe urmă s-a mutat într-o cameră mai liniștită sau poate a mers înăuntru, și i-am spus ce trebuia să-i spun, iar el mi-a răspuns, calm și cu sânge rece, nu și-a pierdut cumpătul. I-am zis că vom vorbi mai mult când va ajunge acasă, el mi-a replicat „Ce-ai vrea să spun” și n-a părut supărat, am avut impresia că înțelegea tot, așa că ne-am spus la revedere și am închis. După zece minute, n-am mai fost sigură că-și va aminti ce i-am zis, așa că i-am scris și un mesaj.

N-a răspuns și i-am trimis altul. Cu aceleași cuvinte. Voiam să fiu sigură că va fi primul lucru pe care-l va vedea când se va uita la telefonul lui, în caz că avea să uite totul, chiar dacă nu părea drogat.

Am așteptat până când a trecut mult de miezul nopții ca să-l sun pe Samir. Poate că n-a crezut că vorbeam serios când i-am zis că o s-o fac. Poate de aceea s-a purtat așa cum a făcut-o. Mi-a răspuns imediat. Cred că l-am trezit. Am închis fără să-i spun nimic. Putea să-mi vadă numărul pe ecran, așa că m-am așteptat să mă sune înapoi. După opt minute, l-am sunat din nou. Am aflat din mesageria lui vocală că mă va suna mai târziu. „Imediat ce pot”, spunea mesajul. Am adormit după aproximativ o oră, încă ținând telefonul în mână, cu volumul tonului de apel la maximum. Samir n-a mai sunat. Nici Sebastian.

PARTEA A XXX-A

Când m-am despărțit de Sebastian (și de Samir), n-am făcut niciunul dintre lucrurile pe care trebuie să le faci după ce se destramă o relație. Nu m-am uitat la filme pe care le-am considerat triste când eram mică, n-am mâncat înghețată din cutie și nici n-am ascultat cântece despre cât de nemernici sunt băieții. Dar am răcit. Oricum, timp de două zile m-am târât până la școală în starea aceea, însă când s-a terminat ultima zi și a venit, în sfârșit, vacanța de Crăciun, am făcut o febră foarte mare.

În prima zi de vacanță, mama mi-a dat o doză dublă de Ibuprofen, o pătură și o pernă pe care să le folosesc în mașină. Am dormit aproape tot timpul pe drum, trezindu-mă din când în când fiindcă mă durea spatele, gâtul sau picioarele. Eram transpirată și Lina se uita la mine din partea cealaltă a banchetei din spate cu un rid mărunt de îngrijorare între ochii ei albaștri-închis. Tata m-a trezit când ne-am oprit să mâncăm și a trebuit să merg în localul de pe marginea drumului. Serveau hotdog cu ketchup și cartofi prăjiți, totuși aș fi preferat să rămân în mașină.

— E prea frig, a spus tata.

— Trebuie să mănânci ceva, a zis mama.

Am ajuns la casa bunicului după ora șapte seara și am văzut că drumul până la casă era curățat de zăpadă. În timpul verii, îmi plăcea să fac plimbări lungi cu câinii bunicului pe același drum. Bunicul locuia la trei kilometri de chioșcul de ziare și de magazinul ICA și, când eram mică, el credea că ar fi trebuit să mă joc cu copiii vecinilor, dar am refuzat pentru că nu-i cunoșteam. În schimb, am mers până la chioșcul de ziare ca să cumpăr un ziar de seară pentru bunicul, apoi m-am întors ca să-mi cumpăr înghețată. Am continuat să fac asta. Drumul dus-întors. Uneori făceam atâtea ture, că nici câinii nu mai aveau energia să țină pasul cu mine. Vara, drumul cu pietriș avea un rând de iarbă pe mijloc; când ploua se formau bălțoace adânci și țânțarii se așezau pe pojghița lucioasă de benzină.

Revenind în prezent, drumul era încadrat de doi metri de zăpadă pe fiecare parte și era al doilea Crăciun pe care-l sărbătoream fără bunica. Pe ceea ce era doar veranda bunicului, stătea un pom de Crăciun neîmpodobit și două felinare aprinse.

Cuptorul de teracotă ardea în camera mea; iar bunicul mi-a pus o pernă electrică în pat. Nu mi-am schimbat hainele și am adormit îmbrăcată. Mama a trecut pe la mine de două ori. Prima dată m-a dezbrăcat de haine și m-a îmbrăcat cu o cămașă de noapte răcoroasă și proaspăt călcată. A fost a bunicii. A doua oară mi-a dat o băutură efervescentă cu gust de portocale și migdale amare – un medicament pentru gripă pe care l-a cumpărat din Statele Unite – și am dormit, am dormit, am dormit și am tot dormit în timp ce toți ceilalți au făcut căsuțe din turtă dulce (mi-am dat seama după miros), au împodobit bradul (l-am auzit pe tata cărându-l până în casă și pe mama certându-l pentru că a adus multă zăpadă în hol), au făcut chiftele și au fript șuncă (din nou, mi-am dat seama după miros) și au făcut și somon marinat Gravlax (mama mi-a adus și mie, pe o felie de pâine crocantă, knäckebröd, când l-a terminat, însă n-am putut să mănânc).

Am stat acolo, sub plapumă, în timp ce bunicul a urcat, mi-a pus mai mult lemn în sobă și, când a lăsat înăuntru unul dintre câini, acesta a adormit sub pătura mea, cu nasul apăsat pe partea din spate a genunchilor mei. Am rămas acolo și când mama mi-a adus o tavă cu ceai și sandviciuri cu brânză; nu le-am putut mânca nici pe acelea. Mi-am tras pătura până la bărbie și m-am ridicat pe jumătate cât am lins un baton de înghețată cu vanilie și Lina mi-a arătat desenele pe care le-a făcut pentru a le dărui de Crăciun. Când am terminat înghețata, m-am ghemuit și am adormit din nou în timp ce Lina a continuat să vorbească.

Nu m-am dat jos din pat până în Ajunul Crăciunului, când am făcut un duș de o jumătate de oră, m-am spălat pe păr de două ori și m-am îmbrăcat cu haine curate. Mama mi-a schimbat cearșafurile și am mâncat trei porții de budincă de orez cu sos de căpșuni. Lina a împuns prin budincă până a găsit migdala; eu n-am mai primit migdala de ani de zile, pentru că Lina încă se bucura de ea foarte mult.

— Maja, unde stă Moș Crăciun? m-a întrebat ea cu gura plină.

— Păi... am ezitat eu, deși nu trebuia, mai trecusem prin asta și n-ar ar fi trebuit să fie o surpriză. Moș Crăciun nu există.

— Știu, a oftat Lina, mușcându-și buza. Și renii ăia zburători unde stau?

Noi eram singurii care sărbătoreau Crăciunul cu bunicul în acel an. Frații mamei s-au hotărât să-l petreacă împreună cu socrii. Îmi convenea asta. Crăciunul era mai liniștit fără toți verișorii gălăgioși care plângeau pe rând și-i forțau pe adulți să se implice în certuri imposibil de înțeles pentru nimic.

Ajunul Crăciunului a adus o cantitate de zăpadă care a depășit recordurile (cea mai mare de când s-au înregistrat recordurile), iar televiziunea prin satelit și internetul n-au funcționat. Am ascultat muzică la radioul bunicului și am mâncat prânzul în bucătărie, deoarece era mai cald acolo. Când am terminat de mâncat, am stat în camera de zi, uitându-ne toți la același DVD pe care l-a ales tata. Am adormit și m-am trezit cu capul în poala mamei. Mă mângâia pe frunte și mi-am ținut ochii închiși mai mult decât era necesar. Lina m-a învățat un joc de cărți inventat de ea și tata a stat în bucătărie, curățând cartofi. Noi, ceilalți, am făcut o plimbare („Trebuie să ne bucurăm de soare cât e sus pe cer”); iar aerul rece mi-a dat dureri de gât. Când ne-am întors, am făcut focul în șemineul din bucătărie și am primit atât de multe laude, încât ai fi crezut că a face un foc era o realizare mai mare decât descoperirea penicilinei.

Cât timp am fost afară, la plimbare, bunicul mi-a băgat un plic în buzunar. M-a mângâiat pe obraz și a zâmbit. Era pentru notele mele; eram plătită pentru cât de bine învățam. Plicul era gros, era întotdeauna destul de plin, iar de data asta n-a fost o excepție. Încă mă descurcam bine.

Am trecut cu bine peste toate.

— Mersi, am spus eu.

Bunicul părea fericit și m-am bucurat cel mai mult de zâmbetul lui; mă încânta la culme faptul că el putea zâmbi, deși era al doilea Crăciun fără bunica.

La ora de filosofie din școală am vorbit despre emoții, despre cum există șase emoții elementare negative și doar una pozitivă – bucuria. Mi-am ridicat mâna și am spus: „Toți ne speriem aproape la fel, toată lumea știe asta”. Apoi am adăugat: „Putem înțelege întotdeauna la ce se referă o persoană când spune că e

rușinată. Și cele mai pure emoții, cele care ne fac să ne agățăm de viață, sunt întotdeauna cele negative”.

Mi se face pielea de găină când îmi amintesc cum stăteam în clasa aceea, încercând să demonstrez că eram mai profundă și mai sensibilă decât toți. Credeam că știam ce însemna să te simți furios, cum era să-ți pierzi controlul. Dar știre-bombă! Dacă mănânci două franzele cu brânză și unt după ce te droghezi, nu contează. Dacă te prefaci că ai halucinații după o nenorocită de pastilă de cocaină și spui „A fost așa de bună, încât cred că o să mor”, e doar prefăcătorie. Nu știam nimic, absolut nimic despre dorința de a muri. Am fost la o singură înmormântare în viața mea (a bunicii), nu mi-a fost cu adevărat frică niciodată și nici n-am fost vreodată, într-adevăr, singură; n-am vrut niciodată să mor. Nu m-am sfărâmat niciodată într-o mie de bucăți. Deșteapta de Maja din fața clasei cu mâna ridicată. *Eu știu răspunsul*! Nu, nu-l știi. *Nu știi nimic.*

Acum, după acea oră, știu: emoțiile elementare sunt insipide și neinteresante; numai un nebun umblă râzând în hohote toată ziua.

Uneori râd; e o reacție isterică. Îmi e rușine de ce am făcut. Mă tem. Sunt tristă. Și simt ură, în cea mai pură formă a ei.

Sentimentele combinate au dispărut, amestecul de culori dintr-un magazin de artă, cele șaisprezece nuanțe ale cojii de ou. Galbenul și albastrul formează verdele. Prietenie? Gelozie? Tandrețe? Respect, simpatie. Fericire. Cel mai mult îmi e dor de fericire, de amestecul tuturor emoțiilor negative, o picătură de mirare și multă bucurie. Fericirea e amestecul perfect, însă nimeni nu știe rețeta.

Ultima dată când am fost fericită a fost în acele zile de Crăciun la bunicul. Am râs și i-am spus niște vorbe mamei fără să mă gândesc că le rosteam doar pentru că ea își dorea să le audă. Lina a primit în dar o stație de emisie-recepție portabilă și m-a făcut să ies afară, în zăpadă, ca să vadă cât de departe recepționa sau trimitea mesajele. Și, după ce am terminat cu asta, am construit o fortăreață de zăpadă și apoi un felinar, tot din zăpadă, pe care l-am aprins cu o lumânare, și am făcut îngeri de zăpadă, și am aruncat cu bulgări de zăpadă în lac doar ca să vedem cât de departe ajungeau. Am mâncat marțipan înmuiat în ciocolată și aproape mi s-a părut că avea gust bun, și șuncă friptă la grătar cu muștar pe pâine crocantă, knäckebröd,

fiindcă nu există nimic mai delicios, iar bunicul mi-a făcut semn să tac ca să ascult foarte atentă când tenorul Jussi Björling cânta despre lacrimi și iubiri neîmplinite.

Trei zile am fost tristă doar pentru perioade foarte mici de timp și nu m-am temut niciodată: acel Crăciun a fost amestecul perfect de fericire. Ajunul Crăciunului, Ziua de Crăciun și a doua zi de Crăciun.

Apoi… Dacă amesteci toate culorile primare, tot ce obții e un nămol maroniu. Și, în cele din urmă, totul devine negru. Deoarece, la două zile după Crăciun, mama m-a trezit chiar înainte de ora șapte dimineața. Claes Fagerman a sunat-o. Au vorbit zece minute. Și-a cerut scuze că a sunat-o atât de devreme, iar mama s-a întristat când m-a anunțat că trebuia să merg la secția de psihiatrie din Spitalul Danderyd, pentru că Sebastian a încercat să-și ia viața.

PARTEA A XXXI-A

Două ore mai târziu, un elicopter a aterizat pe pajiștea bunicului, care dădea spre lac. Zăpada s-a ridicat învolburându-se când am alergat spre elicopter cu geamantanul meu. Bunicul a ținut cu greu pasul cu mine, picioarele îi erau un pic înțepenite. Pentru un moment, a vorbit cu pilotul lângă care m-am așezat; avea să mă „ducă la oraș”, apoi m-ar fi luat o mașină și m-ar fi dus pe ultima bucată de drum până la spital. Claes nu era acolo, din păcate, însă „mi-a trimis cele mai bune urări”; „aprecia asta cu adevărat”, „n-avea de ales” și trebuia să fie altundeva, n-am ascultat.

Sebastian a încercat să se sinucidă.

Bunicul a făcut un gest ciudat cu capul, m-a sărutat pe obraz și m-a lăsat să plec.

De-abia când am fost în elicopter mi-a trecut prin minte că nimeni nu m-a întrebat dacă voiam să merg la Sebastian. Dar ce puteam să spun? Nu, va trebui să se descurce singur?

Trebuie să merg. Bineînțeles că trebuie să merg. Nu-i așa?

•

Sebastian avea o perfuzie în braț, un bandaj alb și o cămașă de noapte albastru-deschis. Când am intrat, a început să plângă. M-am așezat lângă el, m-am ridicat, am mers pe partea cealaltă, partea fără perfuzie, m-am întins pe pat lângă el, mi-am apăsat nasul pe gâtul lui și am început să plâng și eu.

— A început, probabil, cu o supradoză, mi-a spus după aceea acasă la bunicul mama, cu obrajii îmbujorați. Maja, el are nevoie de tine.

Era speriată și tristă, însă mai era ceva, puteam să-mi dau seama. Și tata s-a uitat la mine cu acea expresie ciudată pe care o avea câteodată. „Fiica noastră e foarte matură, se gândeau ei. E responsabilă. Ea și Sebastian au probleme, dar el o iubește și ea știe că trebuie să-l sprijine, să-l ajute să treacă prin asta”.

Știau că totul s-a terminat între noi. Dar, „în situația asta”, se pare că au uitat. Indiferent din ce cauză a fost cearta noastră adolescentină, era evident că era mai important să „ajut”. Iar

mama și tata au fost mândri de mine. Pentru ce am făcut, în ciuda tuturor.

Adevărul e că n-am fost curajoasă sau matură. L-am înșelat pe Sebastian și apoi l-am părăsit pentru că „n-am mai suportat situația” și am plâns pe gâtul lui fiindcă nu știam dacă voiam să fiu acolo. Am fost îngrozită. Pentru prima dată, mi-am dat seama cât de ușor ar fi putut muri, că moartea era la doar o bătaie de inimă de viață, așa că mi-am întins mâna după încheietura mâinii lui și am apăsat cu degetele pe bandaj mai tare decât aș fi îndrăznit altfel, deoarece trebuia să-i simt venele. Eram mai speriată decât am fost vreodată în viața mea. Sebastian ar fi putut muri.

Și era vina mea. Eu l-am trădat.

— Îmi pare rău, am șoptit eu, cu gura chiar lângă vena lui jugulară.

Nu-l puteam ajuta, nu puteam, cum aș fi putut?

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

Cum îi spui unei persoane să nu-și dorească să moară?

— O să te iubesc când nimeni n-o să mai aibă puterea s-o facă. Promit. N-o să te mai las singur niciodată.

Am stat în pat în timp ce Sebastian mi-a povestit. A ieșit în seara dinainte de Ajunul Crăciunului, Dennis l-a urmărit, întotdeauna era prada lui, și ce altceva mai avea de făcut? Dar când l-a luat ambulanța pe Sebastian, Dennis a dispărut; Sebastian zăcea pe trotuarul din fața magazinului de lux Urban Outfitters de pe Biblioteksgatan și doctorul a zis că au fost chemați de pe un telefon cu cartelă preplătită. Însă Sebastian nu l-a învinuit pe Dennis. I s-a acordat permisiunea să rămână în Suedia până la încheierea anului școlar; după aceea urma să fie deportat. Ar fi fost mult mai greu să fugă din închisoare decât din casa în care locuia. Nu putea risca să fie prins de poliție, nu atunci, mai ales nu atunci.

Sebastian a fost dus la Urgență din cauza unei suspiciuni de supradoză. Tatăl lui a venit să-l vadă în timpul orelor de vizită, dar a plecat după doar douăzeci de minute. Douăzeci și patru de ore mai târziu, în noaptea dintre Ajunul Crăciunului și ziua de Crăciun, personalul spitalului l-a găsit pe Sebastian în toaletă.

Oglinda era spartă și sângele a curs pe sub ușa închisă. A pierdut o mare cantitate de sânge. De atunci a fost internat în

salonul de psihiatrie; au așteptat până m-au chemat, pentru că nu voiau să mă deranjeze în timpul Sărbătorilor de Crăciun.

Claes a vorbit cu doctorul de la Urgență. Asistentele i-au zis asta lui Sebastian când s-a trezit.

— Ar fi putut doctorul să-i spună tatei să nu vină aici? m-a întrebat Sebastian. Că nu am voie să primesc vizitatori? Ar fi putut să-i spună doctorul ăsta?

Sebastian voia să-i răspund, însă n-am făcut-o. Deoarece nu voia acele răspunsuri. Totuși, chiar dacă nu i-am zis nimic, a devenit extrem de supărat și a făcut următoarele afirmații: „Nu știi despre ce vorbești”, „Tata trebuie să se ocupe de firmă, să știi” și „Tata nu poate să stea prin spital, holbându-se la pereți”. Sebastian a repetat de câteva ori că tatăl lui *nu putea,* iar eu a trebuit să *accept asta* și am tăcut, fiindcă amândoi știam că nu era adevărat.

„Claes ar fi aici pentru fratele tău”, m-am gândit eu, însă n-am spus nici asta. Deoarece fratele lui Sebastian n-ar fi încercat niciodată să se sinucidă; Lukas nu făcea niciodată nimic greșit.

În cele din urmă, i-am spus-o. Că tatăl lui, Claes, *ar fi trebuit,* că *orice tată normal ar fi făcut-o* și că *un tată n-are voie să se poarte așa.* La început, Sebastian s-a înfuriat, dar după aceea n-a mai avut energia să strige. În schimb, a plâns.

— Claes nu e un tată normal, a șoptit el cu o voce care m-a implorat să fiu de acord, apoi n-a mai vorbit și n-am vrut să-l întristez mai tare, așa că am discutat despre mama lui.

— N-au reușit să dea de ea. Nu eu le-am cerut să încerce. Nu cred că tata ar suna-o, nici măcar pentru asta.

— De ce nu? am îndrăznit eu să întreb. De ce n-ar suna-o? De ce n-o vezi niciodată? De ce te-a părăsit?

De data asta, Sebastian n-a fost furios.

— Nu știu dacă ne-a părăsit. Tata spune că a dat-o afară. Însă uneori cred că ea l-a părăsit și nu știu dacă a vrut să ne ia cu ea sau a vrut doar să fie singură, dar Lukas n-a vrut să se mute, așa că n-am vrut nici eu și tata n-ar fi lăsat-o niciodată…

Peste câteva clipe, a adăugat, cu vocea mai fermă:

— Lukas m-a sunat ieri, de două ori. Și cred că, dacă mama a fost cea care l-a părăsit, n-ar avea voie să ne vadă. Tata n-ar lăsa-o. Niciodată. Nu suportă să fie desconsiderat. Iar mama e…

I-am șters gura și nasul cu hârtie igienică și am șoptit „continuă”, iar el a plâns mai tare și, când a terminat, și-a suflat nasul și a zis:

— Nu semăn deloc cu mama. Tata spune asta tot timpul, însă o urăsc, nu sunt ca ea, ea e o proastă. Nu-mi pasă că ea a fost cea care a plecat, sunt sigur că ea a fost, pentru că nu e în stare să se descurce cu nimic. Și Lukas susține asta. E o cauză pierdută.

Iar eu am tăcut.

Părinții lui nu erau acolo cu el. Nu era nici Lukas, fratele lui mai mare și deștept, care se temea și el să-l înfrunte pe Claes – îl suna pe furiș doar atunci când Claes nu era prin preajmă. Dar eu am venit la spital. Și eu l-am rănit, însă am lăsat lucrurile așa cum erau; ce am făcut nu era important, era un detaliu infim și, când i-am șoptit „iartă-mă”, el mi-a replicat „E în ordine, ești aici acum, nu mai contează”. Pe urmă l-am sărutat, m-a sărutat și el, și-a băgat mâna nebandajată sub bluza mea, în părul meu, m-a ținut de gât și m-a sărutat, și m-a tot sărutat, pentru că nu putea să trăiască fără mine, era o chestiune de viață și de moarte.

•

Chiar am crezut asta? *Că el avea nevoie de mine ca să trăiască*? Da. Fiindcă era adevărat. Când a fost mutat în salonul de psihiatrie, tatăl și fratele lui erau în vacanță, la schi în Zermatt. De acolo, tatăl lui a zburat cu avionul în alt oraș la muncă, iar Lukas a decolat din nou cu o altă cursă spre Statele Unite. Pare o glumă, totuși singura persoană care l-a vizitat pe Sebastian în salonul de psihiatrie înainte să ajung acolo a fost secretara lui Claes, Majlis. Și, poate credeți că inventez (nu fabulez, de fapt), cel mai grav nu e că Fagerman Claes și-a trimis secretara, ci că el știa exact cât de revoltător era gestul acesta, și l-a făcut oricum.

Sebastian a zăcut pe patul de spital și a plâns multă vreme. Am stat întinsă lângă el și mi-am dat seama doar privindu-l cât de aproape a fost de moarte; și am crezut că îl voi face să se simtă mai bine dacă voi sta cu el. Credeam că îl voi face să se uite la mine ca și cum n-ar mai fi văzut vreodată o persoană ca mine. Să-l fac să se simtă rătăcit pe o insulă pustie, fără niciun echilibru sufletesc, dezorientat și pierdut, și amintindu-și doar un singur lucru: că mă voia pe mine. Și atunci, mi-aș fi dat

seama, atunci aș fi *știut* cum să salvez o persoană. Și totul ar fi fost bine. Sebastian ar fi fost bine din nou.

Mă gândeam la Samir? Poate. Dar nu mă voia; n-aveam loc în viața lui, iar el nu voia să se adapteze la a mea. Samir n-avea nevoie de mine.

Cum stăteam acolo, pe patul de spital lângă Sebastian, plângând amândoi, am vrut să luminez lumea pentru el, să-i arăt ce însemna să fiu cu el, pentru el.

„Of la naiba, poate vă gândiți, spui asta acum doar pentru că știi ce s-a întâmplat mai târziu”. Însă atunci nimeni nu știa nimic. Și nimeni nu m-a întrebat: „Vrei să faci asta? Poți?” Și nimeni nu mi-a spus: „O să te-ajutăm, nu poți face asta de una singură”. Deoarece toată lumea știa că asta era singura opțiune. Eram doar eu.

Nimeni nu m-a întrebat dacă voiam să merg să-l văd pe Sebastian.

•

Nu știu ce a spus doctorul când Claes Fagerman i-a explicat că nu putea să vină să-și viziteze fiul în salonul de psihiatrie, fiindcă era ocupat cu schiatul și sărbătorirea Crăciunului, dar știu că nimeni nu-i cerea nimic lui Claes Fagerman. Nici măcar doctorii. Poate în sala de mese, când Claes nu putea să-i audă, și-au zis unul altuia: „Cineva trebuie să-l aducă până la urmă cu picioarele pe pământ”, însă ei nu erau acei oameni, *niciunul dintre ei n-a fost acel cineva.* Și dacă l-au întâlnit pe Claes Fagerman și, teoretic, ar fi putut să-i spună ceva, au uitat orice a fost important mai devreme. „Care naiba-i problema ta, ești tatăl lui? Fratele lui? Unde e mama lui?” Nicio șansă să întrebe așa ceva. Erau atât de intimidați de el, încât n-au îndrăznit niciodată să afirme nimic dacă nu erau siguri că-i vor face pe plac. Și erau îngroziți ca nu cumva Claes Fagerman să-și îndrepte ura și disprețul de la fiul lui spre ei.

Am stat întinsă în patul lui Sebastian și l-am îmbrățișat până când a terminat de plâns și a adormit, și am stat acolo până când s-a trezit din nou.

Nici măcar o persoană din toată lumea nu s-a ridicat și n-a strigat până când cineva ar fi ascultat: „Vă rog, poate cineva să meargă și să-i aducă pe nemernicii de părinți ai lui Sebastian și să-i forțeze să-l iubească așa cum merită să fie iubit?”

Când a plâns atât de tare, că n-a mai putut să vorbească, l-am sărutat. M-a sărutat și el. A fost incomod, bandajul ne stătea în cale, dar, chiar atunci, la spital, Sebastian a fost iubirea mea. A fost tot ce aveam nevoie, a fost acolo cu mine, nu era cu mintea în altă parte, și am crezut cu adevărat că voi putea schimba ceva. Nu lumea, nu eram atât de naivă, însă m-am gândit cum va fi după ce va fi externat și vom sta întinși pe patul lui dublu, goi și singuri, cum el va urmări cărări imaginare pe burta mea, voi respira același aer ca el și nu, n-aveam nevoie de altcineva. Și sigur n-aveam nevoie de tatăl lui ticălos.

— El ar trebui să moară, nu tu, i-am șoptit eu la ureche lui Sebastian.

Am vorbit serios? Bineînțeles că da. Îl uram pe Claes Fagerman. Voiam să sacrific totul pentru Sebastian. Singura problemă era că nu știam ce însemna „totul”. Fiindcă dragostea e mai importantă ca orice până când altceva devine mai important.

Am ajuns la spital cu elicopterul și apoi cu mașina; era evident că trebuia să merg. M-am întors la Sebastian și am rămas. Deoarece Sebastian avea nevoie de mine. N-avea pe altcineva. Mă iubea. „Suntem atât de norocoși să ne avem unul pe altul!”

Îmi e dor acum, după toate, de cum era când puteam simți acel amestec călduț de sentimente semănând cu fericirea. Cum a fost de Crăciun la bunicul, când era zăpadă peste tot, îmi simțeam capul ca după o ploaie bună și emoțiile mele erau diluate în amestecul perfect.

Iubire? Nu, nu mi-e dor de iubire. Iubirea nu e cea mai grozavă și cea mai pură, nu e niciodată un amestec perfect, ci doar un lichid impur, genul pe care ar trebui să-l miroși înainte să-l guști. Dar riscul e că s-ar putea să nu observi nici atunci că e otrăvitor.

Închisoarea femeilor în timpul nopții

PARTEA A XXXII-A

Săptămâna a doua a procesului:

dimineața devreme, marți

Chiar și la miezul nopții, în ceasul cel mai întunecat, o ceață ușoară, aproape luminoasă, își găsește calea spre celula mea. Vine de afară, din oraș, unde nu e niciodată complet întuneric sau liniște. Când mă trezesc, stau pe spate o vreme ca să-mi las ochii să se obișnuiască, apoi văd contururile din jurul meu. Pătura subțire și galbenă de sub cearșaf se ridică și coboară în timp ce respir; îmi sprijin mâna pe căpătâiul patului și simt crestăturile pe care unghiile mele le-au făcut în lemnul moale de pin. Atunci mă simt cea mai singură.

Am avut un pat de pin când eram mică; am vrut un pat supraetajat, așa că mama mi-a luat unul de la IKEA și n-am avut niciodată destul curaj să dorm pe priciul de sus, dar mă băgăm sub pat, stăteam întinsă pe spate și desenam pe picioarele lui, lăsând mesaje secrete pentru posteritate. Uneori o făceam și pe Amanda să se târască împreună cu mine acolo. Poate că prietenia noastră a fost cea mai frumoasă în acele zile, când viața era formată din înghețate pe băț, tatuaje sclipicioase din pachetele de gumă și investigații despre cine putea să deseneze cel mai frumos cap de cal. Oricum, eram înghesuite sub pat; niciodată nu stăteam acolo foarte mult.

Când am primit un pat nou, unul în stil Gustavian, cu baldachin din dantelă, am terminat cu graffiti-ul. Am păstrat patul cu baldachin până când a venit vremea ca Lina să doarmă într-un pat adevărat. Pe urmă i l-am dat ei și am primit un dormitor nou și un pat dublu, iar Amanda și-a făcut un tatuaj adevărat, un crin pe încheietura mâinii. De-abia se vedea când purta un ceas.

Sebastian n-a dormit niciodată la mine acasă. Nu că părinții mei ar fi avut vreo problemă cu asta, dar el se descurca mai bine în mediul lui și nu eram niciodată singuri la mine acasă. Prefera să fim doar noi. Și asta a devenit mai important după ce s-a externat din spital. „Vreau liniște. Poți să taci?”

•

Nu trebuie să aprind becul din celula mea ca să folosesc toaleta. Colacul de oțel de pe WC e lucios chiar și în întuneric; mă așez pe el și nu mă mai deranjează că e tare, strâmt și incomod. Când termin, găsesc butonul de tras apa fără să bâjbâi, fiindcă știu exact unde e. Am stat în camera asta atât de mult timp, că aproape s-a lipit de mine, a fost însemnată în mine cu fierul înroșit în foc, ca un tatuaj gravat-pentru-totdeauna-pe-pielea-mea-cu-cernealã-arzătoare. Și apoi, nu mă mai trezesc întrebându-mă nici măcar o secundă unde sunt și nu-mi mai pun niciodată proaspăta întrebare: *de ce.*

Încă visez. Și uneori sunt cu ea, cu Amanda, în timp ce râde cu gura deschisă, mă ia de braț și mă ciupește, deoarece vom fi împreună pentru totdeauna.

Noi amândouă. Sebastian și cu mine.

Doar gândul la el, la cum a fost pe când eram cu Sebastian, îmi provoacă o reacție în corp. Nu contează dacă mintea mea protestează; corpul meu își amintește, chiar și pielea mea își amintește de el.

Înainte de Sebastian, eram o fată care spunea „da” sau „nu”. Însă cu Sebastian am devenit ca un băiat. Nu conta dacă știam că mă voi urî după aceea. Spuneam „oh, haide”, îl rugam „te rog”, „mai mult”, „încă o dată”, „ultima dată”. Un singur lucru își amintește corpul meu mai clar decât ce mult îl doream, și anume cum m-am simțit când el n-a mai fost.

•

E rândul meu să vorbesc. În doar câteva ore. La început, Sander mă va ghida prin relatarea mea, apoi procurorul îmi va pune întrebări.

Pot să aud în mintea mea ce va spune procurorul. Cum ai putut? Ce-ai făcut? Ce știai? De ce nu l-ai oprit? *Răspunde-mi*!

— Nu e treaba ta să explici de ce Sebastian a făcut ce a făcut, spune Sander. Cu cât îți dai seama de asta mai repede și renunți, cu atât mai bine. Trebuie să te concentrezi la propriul tău rol din povestea asta.

Sander nu crede că ar trebui să declar că l-am iubit pe Sebastian; asta „n-are nicio legătură cu cazul”. Nu vrea să asculte când îi explic cum l-am trădat pe Sebastian. Cum a fost vina mea că el avea un psihic instabil. Sau cum Sebastian avea nevoie de mine. Când vorbesc cu Sander despre asta,

întotdeauna începe să răsfoiască niște documente sau își caută ochelarii prin buzunare. Sander nu vrea să audă ce fel de relație am avut cu Sebastian. *Povestea iubirii noastre e un inconvenient.* Crede că iubirea noastră mă face să par vinovată. Sau proastă, care e mai mult sau mai puțin același lucru.

— N-are legătură cu cazul. Nu trebuie să vorbești despre asta. Poți s-o ții pentru tine. N-are relevanță din punct de vedere juridic.

Dar sunt anumite aspecte pe care Sander nu le înțelege. În tinerețe, regele nu trebuia s-o sărute pe Silvia pe scările palatului când erau proaspăt căsătoriți. Regele nu trebuia să țină un discurs televizat după cină: „Silvia, Silvia, te iubesc… bla, bla, bla…", în fața întregii țări. N-avea nevoie de scriitori de discursuri care să satisfacă nevoia cadeților pentru declarații ca „am trecut prin iad împreună, n-am ales calea ușoară, însă iubirea e mai importantă decât toate". Pe vremea lui Sander, acest gen de informații se țineau secrete, trebuia să-ți păstrezi viața pentru tine, orice altceva era rușinos. Dar acele zile au trecut. De multă vreme, dragă. Și știu de ce e nevoie. Știu ce mi-aș fi dorit să cunosc: aș fi vrut să știu tot, aș fi cerut fiecare detaliu, până la ultimul, despre dragostea otrăvită dintre mine și Sebastian. Ca să înțeleg de ce am afirmat că tatăl lui merita să moară și de ce mi-am împușcat iubitul și cea mai bună prietenă.

Poate nu e treaba mea să explic de ce Sebastian a făcut ce a făcut. Sunt sigură că *nu e relevant din punct de vedere juridic.* Totuși, am fost acolo, el a fost iubitul meu, l-am cunoscut mai bine ca oricine din acea clasă – și, cu siguranță, l-am cunoscut mai bine decât părinții lui. Și i-am omorât, pe el și pe Amanda. Dacă n-o să explic asta, cine o s-o facă?

De ce? Fiindcă și eu vreau să știu. Și „de ce" e un concept infinit de mare, implică „sinceritate totală", iar „sinceritatea totală" cere să fiu mai prudentă cu cuvintele mele decât am fost vreodată până acum. Deoarece, imediat ce o să spun ceva, va fi adevărat.

•

Azi e rândul meu să vorbesc, în sfârșit, după toate amânările. Mă trezesc cu mult înainte de ora normală.

E cea mai urâtă trezire, la ora cea mai întunecată. Asta se întâmplă azi și, chiar înainte să-mi deschid ochii, știu că nu pot adormi din nou. Mă simt rău; mă ridic și stau cu capul aplecat

deasupra chiuvetei, las apa să curgă, apa de la robinet din închisoare nu e niciodată cu adevărat rece sau fierbinte, însă mă spăl pe față, gulerul cămășii mele de noapte se udă și o dau jos. Apoi stau goală în camera mea și respir, inspir și expir, inspir și expir. Îngheț și transpir.

Sander m-a pregătit pentru ce mi se va întâmpla azi; am repetat, am repetat, am repetat și am tot repetat, și nu, nu e ca și cum Sander ar fi inventat o poveste plină de minciuni pe care s-o memorez, dar știe că dacă o să încep să mă bâlbâi, să mă înroșesc și să transpir vizibil, nu va conta ce o să spun, cât de sinceră o să fiu – nimeni din sala de judecată n-o să mă asculte.

Inculpata. Asta sunt eu. Mi se va permite să vorbesc; e timpul să-mi *prezint relatarea.*

Sander mi-a zis că am „dreptul să mă abțin”. Asta înseamnă că am opțiunea de a-mi ține gura închisă pe parcursul procesului. Nimeni nu mă poate forța să vorbesc, să răspund la întrebări. Dacă vreau să păstrez tăcerea, nu voi spune nimic.

•

Sebastian a vorbit la spital, însă, după ce a plecat de acolo, n-a mai deschis gura. L-am lăsat în pace; nu i-am pus o mie de întrebări și nu i-am cerut răspunsuri. Am înțeles că avea nevoie să fie liniștit. Prietenii lui s-au străduit să pretindă, teatral, că totul era în ordine. Niciunul n-a insistat să vină la salonul de psihiatrie, dar, după ce am ajuns acasă, a devenit mai greu să susțină că teatrul lor era de dragul lui Sebastian. Dennis a fost cel mai bun la asta. Labbe, cel mai prost. Când Sebastian l-a văzut pe Labbe prima dată după Crăciun, acesta a început să plângă și l-a îmbrățișat, ceea ce a determinat-o pe Amanda să facă la fel și a fost groaznic. Sebastian n-a suportat asta.

Îngheț când mă întorc înapoi în pat. Am o pătură suplimentară în dulap, însă tremur prea tare ca să mi-o iau. Când îmi închid ochii, mă ard. Mă întorc pe o parte, încerc să-mi cuprind genunchii cu brațele și să respir pe sub pătură. Crizele mele de tremurat se succed; aproape că am timp să mă obișnuiesc cu ritmul lor, e ca și cum ai sughița, apoi se opresc la fel de brusc cum au început.

După ce-mi voi fi relatat povestea, nu va mai fi nicio cale de întoarcere. Numai că aici, noaptea, există versiuni paralele ale poveștii, vieți paralele cu a mea. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la ele. Într-o versiune nu-l sărut niciodată pe Samir, nu-l

las niciodată să mă ia de mână, nu merg niciodată în cartierul lui, nu începe să mă urască și nu-i e rușine de felul în care îl fac să se simtă, nu încearcă senzația că e responsabil pentru mine și se frământă cu alte chestii, în afară de Sebastian, nu mă îndrăgostesc niciodată de Samir, nu trebuie să mă despart de Sebastian și el nu încearcă să se sinucidă, nu se face mai rău, cum s-a făcut după Crăciun, ultima petrecere nu se întâmplă, tatăl lui n-o ia razna, Sebastian nu-și pierde speranța că tatăl lui îl va iubi, nu trage primul glonț și nici celelalte, eu n-o omor pe Amanda, nu-l omor pe Sebastian și continuăm să ne trăim viețile, iar acesta e un final mai bun, un început mai bun, o viață mai bună.

Deoarece Sebastian a devenit un criminal atunci când m-am despărțit de el și când și-a dat seama cât de ușor e să mori. N-am înțeles asta decât atunci când a fost prea târziu.

În alt univers paralel, îl împușc pe Sebastian mai devreme, cu o noapte mai înainte. Chiar după petrecere. Nu știu de ce aș fi făcut asta sau cum, dar tot ar fi fost mai bine, fiindcă toți ceilalți ar mai fi fost în viață. În a treia versiune, nu mă duc acasă după petrecere, mama și tata cheamă poliția dimineața devreme și mă găsesc moartă lângă Barracuda. M-am înecat și poliția merge direct la Sebastian, forțează intrarea în casă pentru a vorbi cu el și el nu mai poate să facă nici ce a făcut în casă și nici să meargă la școală, unde va face ce a făcut el acolo.

În a patra versiune, nu-l părăsesc pe Sebastian după petrecere, refuz să plec chiar dacă tatăl lui îmi ordonă asta, rămân cu Sebastian, îl forțez să stea cu mine și, dacă aș fi fost acolo, nu l-ar fi omorât pe tatăl lui. Dacă aș fi putut suporta doar ura mea, nu pe cea a întregii lumi, atunci toți ar fi trăit. Amanda ar fi trăit. Și toate versiunile astea au un lucru în comun. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la ele. Oricum, nu încă.

— E important să ne spui.

„Permanenta”, ofițerul răspunzător de interogatoriile mele, mi-a spus asta de mai multe ori decât am putut ține evidența.

— Fă-o pentru Amanda.

Oamenii cred întotdeauna că știu ce și-ar fi dorit morții. „Amanda ar fi vrut să fii curajoasă. Amanda ar fi vrut să spui adevărul, ea ar fi înțeles”.

Asta e o adunătură incredibilă de tâmpenii. Amandei i-ar fi plăcut să n-o împușc. Amanda nu voia să moară. Iată singurul lucru de care cred că putem fi siguri.

Adevărul e că tot ce s-a întâmplat după ce m-am întors la Sebastian s-a întâmplat pentru că n-am reușit să-l opresc.

Ar trebui să vorbesc și despre cealaltă latură a lui Sebastian? Cea malefică? Desigur, de ce nu? Nu e responsabilitatea mea să-l apăr. El e singur acum, la fel de singur cum sunt eu. Însă nu sunt sigură că asta mă va ajuta și nici că e ceva deosebit de important. Fiindcă azi voi vorbi. După aceea va fi rândul lui Samir.

Ședința de judecată în cazul B 147 66 Procurorul ș.a. Versus Maria Norberg

PARTEA A XXXIII-A

Săptămâna a doua a procesului: marți

Da, Samir a supraviețuit. Sebastian l-a împușcat de trei ori: gloanțele din stomacul și umărul lui n-au ieșit, iar unul i-a trecut prin brațul drept. A avut nevoie de șase operații și i-au scos pancreasul. Nu știu ce înseamnă asta, dar scrie în citație că va trebui să ia medicamente pentru tot restul vieții, că își poate folosi brațul rănit doar parțial și că are dureri periodice de spate.

Dar se simte destul de bine ca să meargă la școală, chiar și la Stanford, și, conform celor zise de Clătită, asta e posibil datorită despăgubirii pe care a primit-o de la Grupul Fagerman.

Samir nu e doar una dintre victime și unul dintre reclamanți. Este și martorul-vedetă al procurorului, singurul martor din clasă al Urâtei-Lena. Și-a construit în totalitate cazul pe mărturia lui Samir. Și, firește, știu ce a declarat. Transcrierile interogărilor sale sunt incluse în raportul de anchetă și le-am citit. Le-am parcurs de atâtea ori, că, practic, le știu pe de rost. Iar Samir a spus că am împușcat-o intenționat pe Amanda. Că am luat arma fiind calmă și liniștită, că Sebastian nu părea deloc îngrijorat când am făcut-o, că m-a rugat: „Fă-o acum, haide. Vreau s-o faci”, înainte să trag. Întâi în Amanda. Apoi în Sebastian.

În sala de judecată e liniște când intru și-mi ocup locul. „Aerul tremură cu anticipare”, așa cum ar fi spus bunica. Până și judecătorii arată altfel. Din nou, prea îngâmfați de propria lor importanță, la fel ca în prima zi. Samir nu-și va prezenta mărturia până luni, săptămâna viitoare; avea ceva de făcut la Stanford și tribunalul a decis că era în ordine, însă eu va trebui s-o prezint astăzi. De-asta stă toată lumea ca pe ace, fiindcă o să vorbesc. Totuși, având în vedere că toți știm ce va declara Samir, nu înțeleg de ce se agită toată lumea. Nu pot afirma nimic care să-i spulbere povestea.

Sander zice că mărturia lui Samir „trebuie judecată în lumina situației în care s-a găsit”, că poate „arăta incoerența observațiilor lui Samir”. Dar știu că, după ce o să audă ce are de

declarat Samir, o să aibă încredere în el. Samir e genul de persoană în care lumea are încredere.

•

Sander începe punându-mi întrebări despre mine. De exemplu, câți ani am, apoi unde locuiesc. Nu-i răspund „Djursholm”, ci spun „cu mama, tata și sora mea mai mică… are cinci ani și o cheamă Lina”. Pe urmă vrea să vorbesc despre cum mă descurc la școală și spun „destul de bine”, iar Sander precizează: „Foarte bine”. Când se termină încălzirea, e timpul să începem să vorbim despre „ce s-a întâmplat”.

Sander mi-a zis că nu intenționează să se concentreze pe „interpretarea evenimentelor” făcută de Samir, însă va trebui să vorbesc despre sala de clasă. Dar începem cu tentativa de sinucidere a lui Sebastian. Trebuie să vorbesc despre cât de bolnav a fost înainte, să descriu petrecerile lui, cum nu-mi plăceau, despre cum am început să mă văd cu Samir, ce a spus Sebastian când m-am despărțit de el, ce am discutat la spital.

— Spune-mi cum a fost după ce Sebastian s-a întors acasă de la spital. Poți să faci asta?

Sebastian a fost lăsat să meargă acasă la o săptămână după Anul Nou, în aceeași zi în care a început școala. Însă i s-a permis să-și ia liber încă două săptămâni pe motiv de boală și le-a petrecut acasă. Inițial, am crezut că îi era mai bine. N-a fost mai bine, dar am crezut că era. Sebastian n-a mai ieșit în lume, n-a mai invitat două sute de oameni la petreceri în casa lui și n-a mai rezervat excursii de weekend la Barcelona, Londra și New York. În schimb, voia să fie cu mine. Preferabil tot timpul, chiar și când trebuia să fiu la școală. N-a mai vorbit despre ce vom face, unde vom călători, cum vom petrece, în schimb, a vrut să ne petrecem timpul singuri. Doar noi doi. În casa lui, unde tatăl lui stătea doar cât să-și schimbe valizele. Am crezut că asta era un semn bun. Nu se mai îmbăta așa de tare, nu se mai droga atât de des și niciodată în felul în care obișnuia s-o facă înainte. Când îl sunau prietenii și eu eram acolo, le ignora apelurile; dacă trebuia să ne petrecem timpul cu altcineva, voia s-o facă la el acasă și, dacă apărea cineva acolo, nu era ceva neobișnuit pentru el să dispară în altă parte a reședinței. Uneori nu puteam să-l găsesc nici măcar eu. Pur și simplu, dispărea.

Bineînțeles că era evident că era deprimat, însă, în același timp, Sebastian n-a fost niciodată mai îndrăgostit de mine ca pe

durata acelor câteva săptămâni după ce a ieșit din spital și umbla prin casă în pijamale. Probabil și eu l-am iubit cel mai mult atunci. De ce?

La sfârșitul cărții a patra *Harry Potter și Ordinul Phoenix,* în mijlocul celei mai mari lupte cu Voldemort, Ron și Hermione se sărută. O fac deoarece ei cred că vor muri. Imediat după aceea, Harry și Ginny se sărută din același motiv. Cred că Sebastian m-a iubit mai mult ca niciodată întrucât știa că ar fi putut muri. Și eu am simțit la fel pentru că și eu credeam că ar fi putut muri. Doar acum, acum, după ce știu ce s-a întâmplat, mă gândesc că poate știa nu numai că *ar fi putut* muri, ci și că *va* muri sau măcar știa că era ușor să moară, dacă s-a hotărât să facă asta.

A trecut. Acel sentiment intens de dragoste.

Vorbim despre Claes. Sander îmi cere să menționez ce a afirmat Claes, ce a făcut și ce n-a făcut.

— A fost greu pentru Sebastian?

— Sebastian era dezamăgit de tatăl lui?

— Ați vorbit despre asta?

Și îi relatez. Vorbesc și despre ceilalți. Despre Lukas, despre mama lui, despre Labbe, despre toate petrecerile, despre Dennis, despre droguri, despre Samir și despre tot. Îi povestesc tot.

— Poți să-mi precizezi cum s-a schimbat starea de sănătate a lui Sebastian?

Îi menționez și despre asta.

A trebuit să ajung aproape până la vacanța de Paște ca să recunosc față de mine însămi că nimic nu s-a îmbunătățit și că, de fapt, era mai rău. Toți și-au dat seama de asta mai devreme, inclusiv Amanda. Deoarece, de la sfârșitul lunii februarie, Sebastian n-a mai trebuit să ceară să fie singur, să se ferească de apelurile telefonice sau să pretindă că era bolnav ca să evite să meargă undeva. Eram singuri pentru că nimeni nu voia să fie cu noi.

Doar în cărți poți să trăiești fericit până la adânci bătrâneți cu persoana pe care o iubești; „până la adânci bătrâneți” e un timp destul de lung doar dacă ești un personaj de ficțiune. Iar dragostea nu poate oferi nimănui viața veșnică.

Două lucruri sunt importante pentru Sander. Unul e că vrea să arate că Sebastian avea un conflict cu tatăl lui, iar eu nu eram în niciun fel responsabilă pentru el. Că nu eu l-am convins să-l

omoare pe Claes, că Sebastian ar fi făcut asta indiferent ce aș fi făcut sau spus eu. Celălalt e că vrea să arate că Sebastian și cu mine n-am făcut un plan comun de răzbunare, că n-am stat în vila lui Claes urzind planuri pentru pactul nostru criminal. Sander vrea să-i facă pe membrii tribunalului să înțeleagă că *îmi era dor* de prietenii mei, și nu-i *uram,* că Sebastian a devenit tot mai bolnav, mai furios și mai ciudat. Sebastian, nu eu.

Așa că le declar judecătorilor, jurnaliștilor și tuturor și despre asta. Vorbesc despre cruzimea lui crescândă. Despre prima dată când Sebastian mi-a strigat „taci”, deși nu spusesem nimic. „Dacă nu taci, o să te plesnesc”. Și despre când am devenit convinsă că mă va lovi. Și va face celălalt lucru.

— Ți-a fost frică de Sebastian? întreabă Sander și judecătorul-șef se apleacă un pic în față, uitându-se la mine, așteptându-mi răspunsul.

Nu mi-a fost frică de el, nu atunci, nu prima dată. Nici a doua oară. E greu să explic. N-am o formulă care să-i ajute pe oameni să înțeleagă exact ce am simțit.

— E adevărat? întreabă Sander. Nu ți-a fost frică?

În loc să zic ceva, simt cum mi se umplu ochii de lacrimi; nu pot să le opresc. Clatin din cap și nu mai pot să spun nimic, pentru că plâng prea tare.

— Da, reușesc să răspund în cele din urmă. E adevărat. Nu m-am temut pentru mine. E posibil să mă fi temut, dar nu că mă va răni.

— Ce vrei să sugerezi?

— Nu puteam să-l părăsesc.

— Ai crezut că va încerca să se sinucidă din nou dacă l-ai fi părăsit?

Încuviințez. Sunt atât de panicată, încât simt cum aproape mă sufoc și gâtul mi-e încleștat de o gheară.

— Mmhmm.

— De ce ai crezut asta?

— Fiindcă așa a spus el. Și era adevărat. Știam că era adevărat.

— Și nu voiai să se-ntâmple așa ceva.

— Bineînțeles că nu voiam.

— Maja, ai vorbit cu cineva despre asta? Ai explicat cuiva cât de gravă era situația?

— Da, am făcut asta, încuviințez eu din nou.

Sebastian și cu mine

PARTEA A XXXIV-A

N-am știut că tatăl lui Sebastian va fi acasă. Dar a fost. Claes lua cina în bucătărie cu patru tipi mai bătrâni. Unul dintre bărbați stătea lângă aragaz. L-am recunoscut; de obicei, își purta părul lung până la umeri într-un coc aiurea (cred că voia să arate ca un fotbalist celebru), ca într-una dintre cele trei milioane de emisiuni de gătit de la televizor. În ziua aceea, părul lui era uns și despletit și bărbatul stătea în bucătăria lui Sebastian, ținând un pește cu o mână și cuțitul în cealaltă. Bucătarul star la televizor era beat mangă.

Claes era în mijlocul unuia dintre spectacolele lui, o poveste despre vremea când vâna în Africa și i s-a ordonat de către unul dintre vânătorii-șefi să aducă mai multă muniție. Toți trebuie să fi auzit povestea asta de cel puțin douăzeci de ori, dar toți au râs zgomotos la momentul potrivit.

— Luați loc, i-a invitat Claes în mijlocul unei propoziții, înainte de a-și relua povestea.

Ne-am așezat. De ce? Fiindcă Sebastian făcea întotdeauna ce-i spunea Claes și eu făceam mereu ce făcea Sebastian.

— Poți să-mi aduci câteva farfurii? s-a întors el spre bărbatul care stătea cel mai aproape de mine, un tip la vreo cincizeci de ani.

L-am recunoscut și pe el – nu era ministrul Finanțelor, ci un fel de ministru, poate ministrul Industriei și Comerțului; l-am mai întâlnit și înainte. Arătând confuz, s-a ridicat și s-a întors spre rândul de bufete. Ministrul habar n-avea unde erau farfuriile și, pe lângă asta, era superbeat. A trebuit să-și pună o mână deasupra unui ochi ca să vadă mai bine. Când a făcut semn, cu un deget arătător scurt și gros, spre frigider și a întrebat „unde ții farfuriile?”, m-am ridicat în picioare.

— Le aduc eu, am spus.

Voiam să plec de-acolo, să se termine cât mai repede indiferent de motivul pentru care ne chemase Claes.

— Sebastian, ce-i cu tine azi? a întrebat Claes după ce și-a terminat povestea. Pari treaz; ești bolnav?

Sebastian a zâmbit discret și a turnat pentru fiecare câte un pahar de vin. L-a golit pe al lui, l-a umplut din nou și l-a ridicat într-un toast spre tatăl său înainte să-i dea pe gât conținutul.

— Văd că seamănă cu tatăl lui, a remarcat bucătarul de la televizor, venind să stea lângă mine, apoi s-a aplecat ca să pună un platou de cartofi cu mărar și un castron cu mazăre nouă pe masă. Și are și gusturi bune, a adăugat el, ciupindu-mă de braț înainte să meargă înapoi ca să aducă peștele.

— Ei bine, din păcate, te înșeli în privința asta, a replicat Claes în timp ce a luat o lingură mare de cartofi și a dat platoul mai departe. Sunt al naibii de sigur că nu seamănă cu mine. Am verificat în urmă cu câțiva ani și, surprinzător, e al meu, însă e o sută douăzeci la sută domnișoara Jönköping. O și depășește cu mult pe originala. O face pe mama lui să pară stabilă și deșteaptă prin comparație.

Prietenii beți ai lui Claes au râs. Poate un pic șovăitor. Totuși, au râs. Nimănui nu-i venea să creadă că Fagerman senior vorbea serios. Bucătarul de la televizor s-a întors, și-a tras scaunul și s-a strecurat între mine și Sebastian. A stat atât de aproape, că i-am simțit mirosul, un amestec de mațe de pește, transpirație și parfum puternic.

— Dar, te rog, spune-ne, a continuat Claes. Sebastian, oaia neagră și murdară a familiei. Ce mai faci?

— Îți pasă? am bombănit eu, încercând să-mi trag repede scaunul în cealaltă direcție.

N-am crezut că am zis-o destul de tare, însă Claes și-a ridicat privirea din farfurie. Avea de gând să înceapă să râdă?

— Dacă-mi pasă?

Bucătarul de la televizor și-a pus brațul în jurul meu.

— Glumește, fetițo. Relaxează-te. Încearcă mâncarea, m-a sfătuit el, pe urmă mi-a luat furculița, a împuns cu ea o bucată de pește și a adus-o aproape de gura mea. Vine avionul... deschide gura, ia o gură pentru tăticu'.

Claes a luat-o razna, a izbucnit în hohote de râs și, după o fracțiune de secundă, toți râdeau din nou. Mi-am deschis gura. Nu știu de ce am făcut-o, dar bucătarul de la televizor mi-a pregătit altă îmbucătură. Când am înghițit, mi-a șters buzele cu șervețelul lui. Nu-l mai puteam vedea pe Sebastian, însă îl puteam auzi și pe el râzând. Acel râs pe care reușea să-l scoată pe gură atunci când tatăl lui se lua de el. Îmi făcea greață.

Sebastian era blocat în asta, nu putea scăpa de hărțuirea lui și n-avea să reușească niciodată. Nu putea, oare, vedea cât de rău era? Bineînțeles că putea. Nu putea vedea cât de rău era tatăl lui? Ba da, putea. Cât de dezgustător era comportamentul lui? Firește. Și de ce n-a făcut ceva? De ce nu putea înțelege că nu puteai trata oamenii așa? De ce regulile bunei-cuviințe se aplicau tuturor, dar nu și lui Claes? Acesta putea să facă orice voia. Noi, ceilalți, doar deschideam gurile larg și înghițeam.

Poate faptul că bucătarul de la televizor a pregătit a treia îmbucătură mi-a dat puterea să acționez; mi-am pus ambele mâini pe marginea mesei și m-am îndepărtat de el și de furculița lui blestemată.

— Fetițo… a încercat bucătarul să protesteze când am scăpat de el. Trebuie să mănânci ca să crești mare și puternică.

— Deschide gura mare, a chicotit cineva.

Nu mi-am dat seama cine, poate ministrul. Și l-am auzit pe Sebastian râzând din nou. *Ca tatăl lui.* Mi-am strâns ochii și i-am închis, repede și tare, și puncte albe mi-au dansat pe sub pleoape.

M-am întors spre Sebastian.

— Plec acasă.

Nu mi-a răspuns. Cred că nici măcar nu s-a uitat la mine. Întotdeauna pierdeam când trebuia să aleagă între mine și tatăl lui.

— Probabil e o idee bună, a opinat Claes, întinzându-se după castronul cu cartofi ca să-și ia a doua porție. Sunt al naibii de delicioși, a continuat el, întorcându-se spre bucătar.

Am făcut câțiva pași și m-am oprit în fața lui Claes.

— Chiar crezi asta, am reușit eu să rostesc cu o voce guturală.

Mă durea gâtul. Aș fi început să plâng în câteva secunde și trebuia să plec de acolo înainte să se întâmple așa ceva. Însă a trebuit să-i spun asta.

— Crezi că așa-i bine? N-ai de gând să faci ceva în legătură cu asta?

Am înghițit în sec. Am încurcat-o; deja plângeam.

— Te doare-n cot că Sebastian e bolnav, că nu se poate descurca… n-o să faci nimic în legătură cu asta?

Claes și-a ridicat privirea spre mine. A zâmbit.

— Să fac ceva? a rostit el cu o voce glacială. Spune-mi, Maja… ce-ai vrea să fac? Ce crezi c-ar trebui să fac și n-am mai făcut până acum? Te rog, explică-mi exact ce-aș putea să fac.

Am încercat să mă uit și eu la el, să-mi mențin privirea fixă, dar n-am putut. Urma să spună că trebuia să vorbim despre asta în intimitate? Că nu era un subiect potrivit pentru o cină între domni? Nu. Lui Claes nu-i era rușine, de ce ar fi trebuit să-i fie? Nu-i era niciodată rușine; nimic nu-l putea amenința, putea să afirme și să facă orice în fața lumii întregi. Claes Fagerman s-a lăsat pe spate. Și-a pus jos argintăria. Ceilalți s-au oprit și ei din mâncat. S-au uitat la mine.

— Maja, te ascultăm. Mărturisește-ne ce-ai pe suflet. Spune-ne ce crezi că ar trebui să fac.

Și-a învârtit paharul de vin. Lichidul galben a susurat înăuntrul lui. Cealaltă mână i-a rămas nemișcată lângă farfurie, cu degetele ușor răsfirate. Avea un inel cu sigiliu pe degetul mic; a bătut cu el în masă.

— Nimic, m-am forțat eu să zic și mi-am dat seama că a fost doar o șoaptă, iar gâtul mă durea din cauza efortului. Nu trebuie să faci nimic.

Apoi m-am întors și am plecat. Sebastian nu m-a urmat.

•

Mama și tata se uitau la televizor în camera de zi când m-am întors acasă. Am mers direct în camera mea. N-am vrut ca ei să vadă că am plâns. Însă am trântit ușa cât am putut de tare în urma mea. Cred că voiam doar să mă asigur că ei conștientizau că m-am întors acasă, ca să știe că nu dormeam la Sebastian, chiar dacă întotdeauna stăteam acolo sâmbăta. După trei minute, tata a bătut la ușă. Mi-am dat jos blugii și m-am băgat sub pături. Am terminat de plâns.

— Totul e bine, dragă?

M-am întors cu fața la perete.

— Da.

— Vrei să vorbești?

— Vreau să dorm.

A venit până la patul meu, s-a aplecat și mi-a mângâiat părul de pe obraz.

— Noapte bună, draga mea.

•

În dimineața următoare, mama s-a așezat vizavi de mine când mâncam micul dejun.

— Maja, ce s-a-ntâmplat?

Am ridicat din umeri.

— Te-ai certat cu cineva?

Am ridicat din umeri din nou. Nimeni n-a spus nimic pentru o clipă.

— Ce mai face?

— Nu-i bine.

— Atât am înțeles și noi. Ai vrea să facem ceva?

„Da, aș vrea”.

— Nu.

— Ești sigură? Promite-mi că o să ne spui dacă putem să facem ceva. Știm că nu e ușor, că Sebastian are probleme. Am vorbit cu profesorii tăi și ei înțeleg. Își dau seama că trebuie să lipsești de la școală din când în când. Și încă te descurci foarte bine, nu-și fac griji din cauza ta.

Am înghițit în sec.

„Ar trebui să-și facă griji pentru mine. Sunt al naibii de îngrijorată pentru mine”.

— Maja, te descurci foarte bine. El are nevoie de tine și tu ești acolo pentru el. Nu mulți oameni ar fi capabili să rezolve o situație ca asta la vârsta ta. Promite-mi că o să-mi zici dacă ai nevoie de ajutor.

— Nimic. Nu poți să faci nimic.

Mama a zâmbit. Un pic prea repede și prea larg, ușurată. Era aproape comic să văd cât de incredibil de fericită se simțea că nu trebuia să se ocupe de asta. În același timp, era încântată, mândră de ea însăși. A fost o dimineață superbă pentru ea; acesta era rolul de mamă pe care îi plăcea să-l joace cel mai mult. *Ascultă-ți copilul.* Bifat. *Întreabă dacă poți face ceva.* Bifat. *Arată că-ți pasă.* Bifat.

„Să fac ceva? Ce-aș putea să fac? Spune-mi, explică-mi, trebuie să-mi spui cum pot contribui. Nu e responsabilitatea mea. Doamne! Până la urmă, Sebastian chiar nu mai are părinți”.

•

Am promis că o s-o duc pe Lina la gimnastică. Și-a împins singură căruciorul pe care l-am adus ca să meargă în el pe drumul spre casă; de obicei, era obosită până atunci. Samir s-a

urcat în autobuz în apropiere de școala noastră. A ezitat când ne-a văzut. Era gata să treacă pe lângă noi și să se îndrepte spre locurile din spate, însă când Lina i-a spus „ceau”, s-a așezat pe scaunul din fața noastră, s-a întors într-o parte și s-a uitat la noi.

— Ce mai faci?

— Mergi la școală și în weekenduri? l-am întrebat eu fără să-i răspund.

A clătinat din cap în semn afirmativ.

— Mi-am uitat manualul de mate în dulăpior.

— Și ce catastrofa ar fi, l-am iscodit eu, să stai o duminică întreagă fără manualul tău de mate?

O gropiță a apărut în obrazul lui Samir. Și, brusc, am început să plâng din nou. Eram sătulă de atât plâns. Nu mă ajuta cu nimic. Dar era mai ușor să nu plâng când Samir nu zâmbea. Totul era mai ușor când era morocănos, se purta superciudat și mă trata ca pe un nimeni. Am încercat să-i zâmbesc și eu, ca să-mi usuc lacrimile fără ca el să observe, însă n-a funcționat. M-am uitat pe geam, aplecându-mă cât mai mult pe scaunul meu. Nu voiam să mă vadă Lina așa.

— Hei… a încercat el.

„Du-te dracului. Te urăsc. Nu te uita la mine așa dacă nu mă vrei”.

Mi-am șters lacrimile cu dosul palmei.

„Ești un laș, Samir. Dacă n-ai fi fost prea speriat, am fi fost împreună”.

— Cum te cheamă? l-a întrebat Lina.

S-a cățărat pe scaunul ei, îngenunchind ca să se întindă, iar eu m-am simțit atât de ușurată, că am chicotit nervoasă și mi-am trecut mâna prin părul ei.

„Nu mai vreau să plâng”.

Samir a râs și el; s-a aplecat spre Lina, a ajuns cu fața la doar câțiva centimetri de a ei.

— Samir, a șoptit el și Lina a chicotit de bucurie.

Lina putea să fie alibiul nostru, s-o lăsăm să trăncănească despre chestiile care însemnau lumea întreagă pentru ea; nu trebuia să ne ocupăm de tâmpeniile noastre cât timp ea vorbea.

„Samir, sunt prea obosită ca să mă supăr. Nu și pe tine”.

Lina i-a pus cele douăzeci de întrebări obișnuite ale ei despre nimic. Samir i-a răspuns. Din când în când, s-a uitat la mine și

am avut destul timp ca să mă abțin să nu izbucnesc iar în lacrimi. Apoi Lina n-a mai vorbit, s-a așezat din nou jos, pe scaunul ei, și și-a scos cartea pe care și-a adus-o ca s-o răsfoiască pe drum. S-a prefăcut că citea și un rid mic a apărut pe fruntea lui Samir.

Am clătinat din cap. Am ridicat din umeri. M-am uitat în jos. Am făcut toate mișcările pe care le faci atunci când vrei ca persoana cu care vorbești să-și dea seama că totul e pierdut, că totul s-a dus dracului, dar nu poți să spui asta, pentru că oamenii nu vorbesc despre asemenea lucruri.

„Nu vreau să vorbesc despre asta. Obligă-mă”.

El a încuviințat. De fapt, sunt sigură că nu mi-a citit gândurile, că a dat din cap doar la gesturile mele, ca și cum ar fi spus: „OK, dacă așa vrei tu”.

— Sebastian nu e responsabilitatea ta, a început el.

— Da, am spus eu. De fapt, eu sunt.

— Maja, el e nebun, a șoptit Samir. Și ce face nu e mai puțin ilegal doar pentru că o face acasă în loc s-o facă pe Stureplan. Nu trebuie să ai grijă de el. Nu e responsabilitatea ta.

„Samir, nu e vorba de droguri, nu asta e partea cea mai grea. Nu mai e. A devenit altă persoană. Ceva crește înăuntrul lui. Noaptea, suferă. E ceva în mintea lui și țipă tare, doar țipă, și orice-ar fi în ea e o otravă, uneori nu suportă lumina, nici cea mai mică rază de lumină. Nu știu ce să fac. Ajută-mă”.

Am înghițit în sec, m-am jucat cu coada de cal a Linei, apoi m-am aplecat și i-am mirosit părul. A folosit șamponul mamei.

Samir a încuviințat din nou. Iar eu am crezut că a înțeles. Că a priceput cât de încurcat era totul și că de aceea nu întreba dacă putea fi de folos cu ceva. Am crezut că motivul pentru care nu m-a întrebat dacă putea să mă ajute era că a înțeles cât de gravă era situația.

„Dar n-am spus nimic. Chiar nimic”.

Am coborât cu Lina cu două stații înainte de Mörby. Am mers pe jos ultima bucată de drum până la sala de sport și, când am ajutat-o să-și schimbe hainele, am primit un mesaj.

„Toate o să se rezolve”, mi-a scris Samir.

Ar fi trebuit să-i răspund, însă n-am făcut-o. În schimb, am șters mesajul. N-a înțeles. Nimic n-avea să se rezolve de la sine.

Nu voiam să am niciun contact cu Samir, pentru că el nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Se temea fiindcă era un nenorocit de laș.

Ar fi trebuit să-i răspund: „Nu, n-o să se rezolve”. Sau măcar: „Ești un idiot, Samir Said”. Dar n-am făcut asta.

•

Poate de aceea s-a dus totul dracului. Deoarece, bineînțeles, Samir ar fi încercat să mă ajute. Și poate voia să mă ajute pentru că avea o conștiință vinovată. Samir era genul de tip care credea că putea să ajute. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta.

Ședința de judecată în cazul B 147 66 Procurorul ș.a. Versus Maria Norberg

PARTEA A XXXV-A

Săptămâna a doua a procesului:

de miercuri până vineri

După ce am terminat de vorbit, a fost din nou rândul Lenei Pärsson. De vreme ce Samir nu considera că trebuia să vină la tribunal deocamdată, procurorul-șef Lena Pärsson a început prin a aduce persoana care a sunat prima dată la poliție. Apelul a fost redat în sala de judecată.

Am ascultat vocea panicată în fața ochilor rotunzi și captivați ai judecătorilor. Vocea țipa despre un atac armat și o voce calmă îi răspundea, punându-i întrebări ca: „De unde sunați? Unde sunteți acum? Ați informat conducerea școlii? Ați început să evacuați școala?" Puteam auzi zgomotele evacuării în fundal: elevi fugind și țipând. Puteam auzi și vocea calmă devenind tot mai tensionată: „Suntem în drum spre voi. Ambulanțele sunt în drum spre voi. Le auziți? Auziți sirenele? Puteți ieși din clădire?"

În timp ce-i priveam pe judecători, era evident că apelul la Urgență i-a făcut să se simtă *ca și cum ar fi fost acolo.* Zgomotele, zgomotele adevărate, panica, panica adevărată. Țipetele. Dar apelul la Urgență m-a făcut să simt exact opusul: ceea ce vorbeam și ascultam n-avea nicio legătură cu ce mi s-a întâmplat. Nu-mi puteam aminti acele sunete din interiorul sălii de clasă. Apelul la Urgență ar fi putut fi despre orice și despre oricine. Ar fi putut fi inventat.

Spune-mi-Lena a pus opt întrebări (am numărat) femeii care a făcut acel apel, o femeie de serviciu pe care n-am mai văzut-o niciodată până atunci. N-a început să plângă până la a patra întrebare. Însă n-a oferit nicio informație nouă, nimic din ce n-am auzit până atunci. Sander nu i-a pus întrebări.

Apoi Spune-mi-Lena a adus trei polițiști care au ajuns primii la scena crimelor. Câte unul pe rând au vorbit despre ce au văzut, ce au simțit când au luat hotărârea să intre în clasă, ce au zărit acolo, ce au făcut și ce n-au făcut. Doi dintre ei au plâns – sau unul a plâns și celălalt a trebuit să-și dreagă vocea și să înghită în sec de câteva ori ca să se abțină să nu plângă. Nu l-am

recunoscut pe cel care mi-a luat arma și a vorbit cu mine, dar m-a privit și, când a făcut asta, părea obosit. Mai mult obosit decât supărat sau furios. N-a plâns, însă judecătoarea nespecializată din stânga judecătorului-șef a făcut-o. A trebuit chiar să-și sufle nasul.

Sander le-a arătat o schiță a sălii de clasă și i-a întrebat dacă puteau confirma că Samir și Amanda au fost găsiți în locațiile marcate. Au confirmat.

Procurorul a chestionat și două eleve care au fost în hol când a început atacul armat; nu le cunoșteam, dar una dintre ele a început să tremure de-adevăratelea când s-a uitat la mine, de parcă eram un zombie sau ucigașul Charles Manson – eram atât de îngrozitoare, încât îmbolnăveam oamenii de epilepsie numai dacă mă apropiam de ei. Însă când a început să trăncănească despre ce a auzit în privința mea și a lui Sebastian, că toată lumea știa ce puneam noi la cale, judecătorul-șef a întrerupt-o.

— Cred că trebuie să rămânem la subiect, a spus el, iar fata, care pretindea că mă cunoștea, dar, în realitate, habar n-avea cum eram Sebastian și cu mine, a roșit.

Sander a pus câte trei întrebări fiecăreia dintre eleve. „L-ai cunoscut personal pe Sebastian? O cunoști personal pe Maja? Era închisă ușa clasei?” Au răspuns. „Nu. Nu. Da”.

Labbe a depus mărturie prin conferință video. A refuzat să fie interogat dacă eram în sala de judecată, iar judecătorul-șef a fost de acord cu cerința lui. Labbe a declarat că „toți își făceau griji” pentru Sebastian, că „toți știau că avea probleme” și că Sebastian și cu mine „nu mai ieșeam ca înainte”. N-a menționat că ne-au evitat, cu excepția dăților când voiau să meargă la vreo petrecere, și n-a început să plângă până când n-a vorbit despre ultima petrecere, când a explicat că a venit de la școala lui cu internat din afara orașului „pentru că părea important” și că a dormit acasă la Amanda după petrecere. Când a trebuit să explice că a rămas în pat când ea a plecat la școală în următoarea dimineață, a jelit și mai mult. De-abia puteai auzi ce spunea. M-am bucurat că nu era în sala de judecată. N-a trebuit să mă uit la el; nu mai vreau să-l văd niciodată. Sander nu i-a pus nicio întrebare.

— Mulțumesc, a spus judecătorul-șef după ce Labbe a terminat.

— Mersi, a mormăit procurorul Lena în microfonul ei, deși Labbe se deconectase.

Pe urmă Spune-mi-Lena a examinat tehnicienii de la locul crimei. Ei au explicat care armă avea amprentele mele pe trăgaci și care avea amprentele mele doar pe țeavă. Au vorbit despre care armă i-a omorât, conform investigației, mai întâi pe Amanda, apoi pe Sebastian, și din ce motive se considera dovedit că eu am tras cu ea. Întrebările lui Sander pentru tehnicieni s-au învârtit în jurul unghiurilor de tragere, al marginilor de eroare și al poziției mele când am tras cu arma; a prezentat raportul anchetei pe care a ordonat-o, le-a permis să-și împărtășească gândurile despre cât de credibil era. Nu știu dacă aș fi înțeles de ce punea toate acele întrebări dacă n-aș fi știut deja că încerca să arate că nu era neobișnuit ca o persoană anume (eu), fără vreo tangență cu armele de foc, să tragă pe lângă țintă (și s-o nimerească pe Amanda în loc de Sebastian).

Când a terminat de vorbit despre unde credeau tehnicienii că am stat când am tras cu arma, a abordat chestiunea genții din dulăpiorul meu.

— E posibil să excludem faptul că Maja a mânuit geanta? a întrebat procurorul.

Unul dintre tehnicieni a răspuns că nu era.

— Cât de probabil e ca Maja să fi mânuit geanta fără să lase amprente pe ea sau în ea? a întrebat Sander la rândul lui.

— Nu foarte probabil.

După aceea au discutat despre „bombă”. În raportul anchetei a fost numită „material explozibil”. În partea acuzatoare a procurorului, „materialul explozibil” a fost menționat ca un factor care arăta că Sebastian și cu mine am plănuit „o distrugere mai extinsă” și că „un atac mai mare asupra școlii nu poate fi exclus ca scop”. Investigatorii au reușit să dea de urmele „bombei” până la câțiva muncitori în construcții, care au făcut niște lucrări la casa lui Claes Fagerman. De fapt, s-ar putea afirma că era doar o jumătate de bombă, fiindcă nu mai avea fitil. În raportul de investigație se presupunea că Sebastian a furat chestia aia când voiau să arunce în aer un bolovan care stătea pe locul unde avea să se ridice în scurt timp debarcaderul lui Fagerman. Sau poate a fost lăsată în urmă, Sebastian a dat peste ea și a păstrat-o pentru scopurile proprii. În orice caz, muncitorii în construcții n-au raportat niciodată că le-a fost

furată sau n-au vrut să spună că nu făceau o treabă bună atunci când trebuiau să-și țină evidența bunurilor.

Procurorul a susținut că „bomba” demonstra că Sebastian și cu mine am plănuit atacul de ceva vreme, însă Sander a fost de altă părere. Faptul că Sebastian și cu mine nici măcar nu eram un cuplu când a fost construit debarcaderul lui Claes a fost una dintre obiecțiile lui. Sander mai voia și ca tehnicienii să admită că obiectul din dulăpiorul meu nu reprezenta o amenințare. Nu putea fi detonat, cel puțin nu în starea în care era la școală. De aceea era nesemnificativ, în viziunea lui Sander, să se discute despre „bombă” și rolul ei, de vreme ce nici nu putea fi definită ca bombă.

Procurorul a argumentat că Sebastian n-a știut că era inutilă. A
declarat că, indiferent că bomba era sau nu funcțională, era „irelevant pentru motiv”. Ea și Sander au discutat despre asta o vreme, până când judecătorul-șef i-a întrerupt și a zis că „supozițiile cu privire la cunoștințele lui Sebastian despre funcționalitatea obiectului în chestiune se pot opri aici”. I s-a părut că nu era interesant dacă Sebastian era destul de prost ca să creadă că „bomba” era funcțională.

Sander a pus o grămadă de întrebări tehnicienilor. Ei au oferit răspunsuri lungi. N-am înțeles jumătate din ele. Dar când judecătorul-șef a întrebat la ce încerca să ajungă Sander, „având în vedere că, de fapt, acuzațiile cuprind doar crimele executate complet”, Sander a devenit nerăbdător.

— Dat fiind că întreaga anchetă de urmărire penală a fost bazată pe presupunerea greșită că Maja Norberg, clienta mea, a plănuit să-și facă școala una cu pământul, sunt de părere că este extrem de important să arăt că Maja Norberg, clienta mea: A) nu poate avea nicio legătură nici cu geanta, nici cu conținutul ei; B) conținutul genții nu a reprezentat niciodată un pericol pentru cei din preajmă.

După aceea, judecătorul i-a permis să continue șirul de întrebări, însă tot cred că Sander a făcut ceva prostesc, deoarece judecătorul a părut nervos. A oftat adânc și perceptibil și, odată, chiar s-a uitat la ceas, ceea ce nu mai făcuse niciodată până atunci.

Când au terminat de vorbit despre bombă, Sander a trecut la „lipsa de probe care leagă geanta, seiful pentru arme și celelalte arme de foc găsite la scena crimelor de clienta lui”.

— Cât de probabil e ca Maja să fi pregătit bagajul? Să fi deschis seiful pentru arme și să fi mânuit celelalte arme?

— Este posibil. Nu e exclus.

Un rid a apărut pe fruntea lui Sander.

— Ați găsit amprentele ei altundeva decât pe mânerul genții? Pe fermoar? Înăuntru? Pe seiful pentru arme? Pe celelalte arme?

„Nu”. „Nu”. „Nu, nu, nu”.

Sander a încetat să mai pună întrebări după aceea. Totuși, ridul n-a dispărut. Și judecătorul-șef încă părea supărat.

Nu cred că partea aceea a procesului a mers prea bine pentru noi.

Medicii legiști au vorbit despre autopsii. Ce vârstă aveau victimele (a lui Dennis a fost estimată între cincisprezece și douăzeci de ani), când au murit (Dennis, Amanda și Christer au fost declarați morți în sala de clasă; Sebastian a murit în ambulanță, în drum spre spital) și cum au murit (au fost împușcați; și cum asta nu li s-a părut suficient, au precizat despre ce fel de răni au provocat gloanțele și cum au putut să-și dea seama care răni au fost fatale și care nu).

În timp ce au vorbit martorii experți, i-am cercetat; le-am observat cu atenție fețele. Am vrut să văd dacă felul în care perorau, își scărpinau nasurile, își mușcau buzele de jos sau își dădeau părul la o parte de pe față ar fi putut să-mi ofere niște indicii despre răspunsul la o ghicitoare imposibil de rezolvat.

N-a funcționat. Doar m-a făcut să-mi vină să vărs.

•

L-am rugat pe Sander să-mi permită să plec din sala de judecată când mama Amandei depunea mărturie. A refuzat. Mama Amandei a făcut o cerere ca eu să stau în camera învecinată și să-i ascult mărturia înregistrată video, dar judecătorul-șef a refuzat. Iar Sander a protestat și el, chiar dacă i-am spus că, în opinia mea, va fi mai puțin neplăcut în felul acesta.

Mama Amandei a trebuit să stea într-un loc nu departe de mine, într-un fel, lângă mine pe diagonală. O vedeam din profil. Își pierduse toată culoarea din obraji și jumătate din păr; din slabă a ajuns scheletică. De-abia am recunoscut-o. Îngăduitoare,

Lena a lăsat-o să vorbească despre Amanda mult timp. Despre cine era, ce-i plăcea să facă, ce plănuia să facă după absolvire. Judecătorul-șef nu i-a cerut să rămână la subiect.

Mama Amandei n-a trebuit să vorbească despre moartea fetei sale, pentru că, bineînțeles, n-a fost acolo, însă a menționat că i s-a părut ciudat că Amanda și cu mine am petrecut tot mai puțin timp împreună în acea primăvară, că Amanda i-a spus că Sebastian și cu mine preferam să fim singuri, că ea, mama Amandei, a fost îngrijorată – pentru mine și pentru Sebastian, dar niciodată în privința Amandei.

Când a venit vremea ca Sander să-i pună întrebări, am crezut că s-a terminat totul. Ceea ce am înțeles din tacticile lui e că niciodată nu punea o întrebare dacă nu era sigur de răspuns. Am bănuit că era evident că ar fi vrut ca mama Amandei să termine de vorbit cât mai curând posibil.

Dar când am auzit ce-a declarat, am vrut să-l trag de mânecă. Să-l fac să-și retragă întrebarea. „Nu vezi cum se uită la mine? voiam să-i spun. Nu vezi că mă urăște? Își dorește ca eu să fi murit în locul Amandei”. N-am văzut pe nimeni să mă urască atât de mult. „Nu vezi?”

— Credeți că Maja ar fi rănit-o pe Amanda intenționat? a întrebat Sander, cu o voce complet monotonă.

Iar mama Amandei a plâns un moment înainte să răspundă. Apoi și-a întors capul și s-a uitat direct la mine.

— Nu, a răspuns ea. Maja n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Maja o iubea pe Amanda.

Închisoarea femeilor

PARTEA A XXXVI-A

Săptămâna a doua a procesului: weekendul

Refuz. Stau în celulă tot weekendul. Nicio șansă să mă scoată afară pentru o „pauză”, să mă convingă că ar trebui să-mi pun hainele de sport și să-mi învârt picioarele pe bicicleta aceea statică și stricată sau să fiu de acord să „vorbesc cu cineva”. Îmi vine să vărs la gândul de a lăsa o înlocuitoare de weekend transpirată, în ultimul an de studiu la Psihologie, să stea și să-și verifice notițele fără să pună măcar o întrebare, pentru că lista de verificare nu include întrebări, ci doar lucruri la care trebuie să „fim vigilenți”.

Doarme prost? *Arată semne de nervozitate*? *De anxietate*? *Schimbări bruște de dispoziție*? *Face spume la gură*?

Stau în pat. Arăt semne de schimbări de dispoziție. Vor trebui să mă bage într-o cămașă de forță dacă vor să mă scoată de aici înainte să vină vremea să mă duc iar la tribunal. Refuz.

•

Amanda a fost îngropată într-o sâmbătă, la ora trei după-amiaza, la cinci săptămâni după ce am ucis-o. Slujba de înmormântare a fost ținută la Capela Djursholm.

Amanda și cu mine am fost confirmate în capela Djursholm, în vacanța de vară dinaintea clasei a noua; am purtat robe albe identice peste rochiile noastre la fel de albe, a ei de la Chloe, a mea de la Stella McCartney. A ei era nouă; pe a mea a găsit-o mama la un magazin second-hand din Karlapan. Dar arătau aproape identice. Fuste în formă de clopot, destul de decoltate, din bumbac lucios; purtam fiecare un colier din aur alb cu o cruce pe un lanț subțire și foarte lung. Deja am primit cadouri de la părinții noștri în acea dimineață: fiecare câte un ceas, aceeași marcă, modele diferite, și am râs de asta, că părinții noștri erau atât de asemănători, că făceau aceleași lucruri prostești concomitent, fără să fie nevoiți să discute din timp despre ele. Însă cel mai mult am râs de cât de mult semănăm amândouă, am fi putut fi surori. Tata chiar a spus asta când am mers cu o oră înainte s-o luăm pe Amanda ca să ne lase la biserică.

„Voi două ați putea fi surori”.

Bineînțeles, n-am avut întrebări de examinare. N-am fost speriate. A circulat un zvon prin grupul de confirmare că va trebui să învățăm, că s-ar putea să ni se pună o întrebare în biserică și vom pica dacă nu vom da răspunsul corect. Dar toți din grup au fost confirmați în cele din urmă, am pregătit scurte piese de teatru din Biblie și am început fiecare scenetă spunând pe cine vom juca, și am chicotit din cauza râsului reținut când ceilalți se prezentau. „Bună, mă numesc Jacob și voi juca un om obișnuit”. „Bună, mă numesc Alice și îl voi interpreta pe Iisus”.

Câțiva copii au ales să citească un verset din Biblie. Amandei i s-a cerut să țină un discurs „spontan” despre „ceva important din ce a învățat” și a citit ceea ce a scris despre „de ce e rău să minți”. Preotul l-a citit înainte și a făcut câteva corecturi fără să spună că voia să controleze ce avea ea să spună.

•

Avem și un preot la închisoare, cu cicatrici lăsate de acnee și pantofi cu tălpi din cauciuc groase de cinci centimetri. Nu intenționez să vorbesc nici cu el. Plănuiesc să stau în pat tot weekendul, așteptând micul dejun, apoi prânzul și, într-un sfârșit, cina. Și să dorm. Pe urmă o să fac la fel încă douăzeci și patru de ore. Săptămâna viitoare e ultima în cadrul procesului.

— După aceea o să se termine, spune Susse când vine să-mi „ureze un weekend plăcut”.

Bineînțeles că așa va fi.

•

E imposibil să speli sângele. Am văzut foarte plictisitorul *Macbeth* cu mama, la un teatru. Sângele lasă o pată, oricât de tare ai freca. Și, dacă freci destul de tare, îți găurești pielea și iese mai mult sânge. N-o să se termine niciodată. Mama Amandei nu mă va ierta niciodată. Eu nu mă voi ierta niciodată.

Dar voi? Ce credeți? Știu ce ați făcut și încă mai faceți: vă petreceți timpul încercând să mă încadrați în imaginea a ceea ce credeți că sunt. Refuzați să acceptați că nu mă conformez niciunui tipar, pozitiv sau negativ. Nu sunt o elevă întreprinzătoare din consiliul școlii, nicio victimă curajoasă a vreunui viol, nici criminala tipică și nicio victimă a modei decent de isteață și de drăguță. Nu chem taxiurile galbene pe tocuri înalte. N-am tatuaje sau o memorie fotografică. Nu sunt iubita

nimănui, cea mai bună prietenă a nimănui, fiica nimănui. Sunt doar Maja.

Nu mă veți ierta niciodată.

Pun pariu că sunteți genul care treceți pe lângă cerșetori pe stradă și reflectați „aș fi putut fi eu în locul lui”, și vi se umezesc un pic ochii pentru că sunteți niște oameni atât de empatici și de buni. Și credeți că oricine-se-poate-îmbolnăvi și puțin-îți-trebuie-ca-să-ajungi-într-o-criză-financiară, și poate să fii concediat și evacuat și o... „aș fi putut fi eu în locul lui”, vă gândiți. Cu pantaloni jegoși, cu capul înclinat, așteptând niște mărunțiș, cumpărând cafea de la McDonald’s. Vreți să arăt empatie. *Fiindcă asta fac oamenii buni.* Toți vreți să fiți oameni buni. Însă, de fapt, doar vă prefaceți. N-aveți cum să credeți cu adevărat că ați putea fi voi în locul lui. Și, pe lângă asta, e culmea egocentrismului să crezi că trebuie să fii afectat personal ca să simți empatie. Această formă de intuire a realității prin identificare afectivă e exact opusul. E vorba de a simți că forma aceea de viață inferioară și scârboasă, care miroase ca naiba și n-are absolut nimic în comun cu mine, n-ar trebui să trăiască așa. Deoarece, indiferent ce a făcut, nu merită să trăiască pe o saltea îmbibată cu urină. Dacă ai fi cu adevărat empatic, ai ști că asta e valabil și pentru mine.

•

Samir spune că voiam ca Amanda să moară. Că am împușcat-o cu intenție. De la primul lui interogatoriu, a declarat că a văzut clar cum am țintit și am tras și în opinia lui m-am lăsat influențată de Sebastian, că nimeni din lumea asta nu era mai important pentru mine decât Sebastian, că am făcut tot ce mi-a zis el să fac, că mi-am sacrificat viața pentru el, că i-am omorât pe Amanda și pe Sebastian fiindcă Sebastian mi-a zis că trebuia s-o fac.

„Cine sunt acești «voi»?”, l-am întrebat eu pe Samir înainte de a se întâmpla totul. „Nu înțelegi”, mi-a răspuns el.

Cred că toți sunteți de partea lui Samir, deoarece îl plăceți mai mult decât pe mine. Și credeți că asta vă face oameni mai buni. Soarta lui Samir v-a impresionat; cu el vă identificați. Eu sunt doar o curvă bogată.

•

Iau o pastilă pentru somn la unsprezece dimineața și dorm până la prânz. Dar ei mă lasă în pace. Până acum nu m-au

deranjat. Bineînțeles, mă verifică din când în când, însă nu destul de des ca să fie clar că sunt sub monitorizare sporită.

Știu că m-am „supărat” pentru că a trebuit s-o ascult pe mama Amandei. Știu că e „nevoie” să mă lase în pace, dar încă trebuie să „mă țină sub supraveghere”, fiindcă aș putea fi un pericol pentru mine însămi, de vreme ce sunt sub „o mare presiune”.

Mai nou, tava mea de prânz a inclus un set complet de tacâmuri din plastic. Atât un cuțit, cât și o furculiță, cu care să-mi bag tremurând mâncarea pe gât, dacă am destulă energie.

Unul dintre paznici a trecut cu ziarele de seară, le-a pus pe biroul meu și a plecat din nou.

N-a spus nimic anume despre ziare, ceea ce probabil înseamnă că nu e nimic despre mine în ele; de obicei, îmi zic asta imediat.

„Vrei să citești?”, mă întreabă el, arătând spre titlu (întotdeauna pe prima pagină) și, de cele mai multe ori, vreau. Dacă nu vreau, iau ziarul când pleacă. Dar azi nu spun nimic. Le las acolo. Deoarece, deși n-a spus nimic paznicul acela, totuși există riscul să fie ceva despre mama Amandei, despre mama lui Sebastian sau altă mamă nenorocită. Și, dacă există ceva ce nu pot suporta chiar acum, e vorba de tâmpenii dintr-astea.

În același timp cu interogarea medicilor legiști, procurorul-șef Lena Pärsson a afișat raportul de autopsie al Amandei pe ecran. L-a citit cu voce tare. A menționat locurile în care gloanțele mele au lovit-o pe Amanda și ce au făcut acele gloanțe corpului ei. A folosit un desen al sălii de clasă ca să ne arate unde a zăcut corpul Amandei și unde era când a năvălit poliția. A adus și arma în sala de judecată. Era într-o pungă din plastic închisă cu bandă adezivă. Gloanțele, cinci la număr, erau în două punguțe separate din plastic. O pungă pentru Amanda, alta pentru Sebastian. Le-a adus și pe acelea. Le-am numărat în gând, pentru mine, până la cinci, unu, doi, trei… îmi ia îngrozitor de mult timp, cum am putut trage de atâtea ori?… patru, cinci…

N-a adus cadavrul Amandei. Acela a fost incinerat și îngropat.

•

Stăteam în camera mea în ziua în care a fost îngropată Amanda. Nu m-a interogat nimeni; m-au lăsat singură tot weekendul. Nu cred că au făcut-o pentru că-mi acordau o atenție specială; n-am convingerea că ei știau că eu știam că

Amanda era îngropată și că-mi va fi „greu”. Probabil a fost doar o pură coincidență. Și doar la început m-au interogat în fiecare zi, după aceea s-au calmat. Știau unde eram și că n-o să plec nicăieri, așa că nu mai aveau motive să lucreze și în weekenduri dacă nu era nevoie.

Mi s-a părut că paznicii care intrau și plecau se uitau la mine mai mult și mai ciudat. Poate că știau că era ziua Amandei, poate scria în ziare, poate era un articol de știri pe prima pagină, poate era subiectul principal la ambele emisiuni de știri mai importante. Dar nu mi s-a permis să citesc ziarele atunci, iar ei nu mi-au spus nimic, doar s-au holbat.

Însă știam ce zi era. Sander mi-a spus și n-am uitat.

Mi-am petrecut toată ziua înmormântării Amandei stând pe pardoseala celulei mele. După prânz, am sunat paznicul de patru ori, ca să aflu cât era ceasul și, când mi-a răspuns că era două și jumătate, am început să număr în minte, pentru mine însămi. De treizeci de ori: un Mississippi, doi Mississippi. Și când am fost aproape sigură că era ora trei, am pus muzica pe care am pregătit-o. Mama mi-a trimis vechiul iPod. A durat aproape două săptămâni până l-am primit, fiindcă poliția a vrut să-și ia măsuri de precauție că nu puteam să accesez internetul și au trebuit să asculte toate cântecele înainte ca să se asigure – ei bine, nu știu de ce trebuiau să se asigure, dar cred că verificau – că nu erau mesaje ascunse înserate între muzica mamei al-naibii-de-plictisitoare cântată de o-cântăreață-răgușită-cu-strungăreață-între-dinți și muzica tatei de om de-vârstă-mijlocie-care-ascultă-asta-pentru-că-și-ar-dori-să-aibă-o-chitară-electrică-și-o-ușoară-problemă-cu-drogurile. Sau că nu era nimic în ele care să mă doboare în cele din urmă și să hotărăsc să mă sinucid. Când au terminat de inspectat, mi l-au dat și am ascultat muzică în timp ce Amanda a fost îngropată la capela în care am fost confirmate, îmbrăcate ca niște surori.

Pe lângă muzica pe care am încărcat-o eu, mama a reușit să-mi descarce cele mai ascultate trei liste muzicale de pe Spotify. Din acelea, poliția mi-a scos trei cântece inofensive, dar a lăsat două care dovedeau că, dacă cineva chiar *a* ascultat toate cântecele ca să se asigure că nu voi auzi nimic care să mă transforme într-o sinucigașă, el sau ea era destul de tâmpit sau tâmpită. Dar nu m-am plâns. Singurele cântece pe care le-am

putut suporta la început erau cele care mă îndurerau cu adevărat.

Pe urmă, m-am așezat pe pardoseala celulei; n-aveam mult spațiu, așa că a trebuit să stau cruciș, cu picioarele sub pat. Apoi mi-am imaginat cum arăta capela. Cum era plină de oameni. Cum toată școala, toți, toți, toți erau acolo. Erau îmbrăcați în alb, cum am fost Amanda și cu mine la confirmare, și au adus flori. Cei doi frați ai Amandei și părinții ei i-au întâmpinat pe oameni la intrare. Au plâns până când nu le-au mai rămas lacrimi. Arătau doar obosiți și confuzi. Mai ales Eleonora, sora mai mică a Amandei. Fratele Amandei era furios. Nu era loc pentru toți în capelă, așa că cei care n-au primit invitație specială au trebuit să rămână afară, înșirați de-a lungul aleii cu florile lor. Cei care n-au cunoscut-o pe Amanda destul de bine ca să fie în biserică mai aveau lacrimi. Au plâns și s-au îmbrățișat în timp ce echipele de la televiziuni au filmat, ușile bisericii s-au închis și cei care au plâns și s-au îmbrățișat cel mai mult au sperat să ajungă într-o imagine ca să se vadă la știri cât de triști au fost.

Mama, tata și Lina n-ar fi putut merge la înmormântarea Amandei. Le-ar fi fost greu să trimită măcar flori sau un bilet cu condoleanțe. Ar fi fost aruncate, arse – asemenea gesturi ar fi fost considerate jignitoare.

Dar tot puteam simți, cu tot corpul meu, cum Lina a tras-o pe mama de mână și a întrebat-o: „Mami, pot să merg, vreau să-i dau o floare Amandei”. Și mama i-a răspuns: „Nu, dragă, nu poți să mergi”. Chiar dacă e doar în imaginația mea, pot să simt asta în corpul meu. Auzeam cuvintele pe care mama nu le-ar spune niciodată cu voce tare Linei. „Ei nu te vor acolo”.

E ciudat cum își amintește corpul. Îmi vine în minte cum mă simțeam când îl îmbrățișam pe tata mică fiind, cum îmi apăsam nasul pe osul tare al șoldului său și cum îmi strângeam brațele în jurul picioarelor lui. Sau ce trăiri aveam când se apleca și mă ridica să mă țină în brațe. Pot să-mi amintesc ce senzație îmi dădeau mâinile lui când îmi cuprindeau talia. Însă nu-mi rememorez exact când a făcut-o, prima dată sau ultima dată, nicio dată exactă. Nu-mi amintesc destul de clar ca să nu mă mai doară.

Oare Lina știe că Amanda e moartă? Oare a implorat: „Te rog, te rog, pot să-mi iau rămas-bun de la Amanda?” Mă doare

corpul când mă gândesc la asta. Poate corpul meu să-și amintească lucruri care nu s-au întâmplat niciodată sau asta înseamnă că ea chiar a pus acele întrebări?

•

La confirmarea mea și a Amandei, am citit un verset din Biblie. Eu l-am ales. Mi-am petrecut o noapte întreagă cu Amanda, stând pe saltelele incomode din tabără și încercând să găsesc unul bun. Luca, Ioan, Psalmii sau Eclesiastul, acestea au fost sugestiile preotului. Era un fragment în Psalmi despre Dumnezeu care „i-a lovit peste obraz pe toți dușmanii lui”[7], scoțându-le dinții sau ceva asemănător. Amanda și cu mine am râs. Am râs isteric la majoritatea versetelor; era ceva cu limbajul, expresia preotului și gesturile Amandei. Era imposibil să le iau în serios. Și a fost și mai rău când preotul a vrut să discute despre felul în care Iisus a spălat picioarele discipolilor lui („își demonstrează dragostea; asta este despre voi!”). N-am putut nici să mă uit la expresia de scârbă de pe fața Amandei fără să cad pe jos din cauza spasmelor provocate de chicoteli.

Am o Biblie în celula mea. În timpul celei de-a doua sau a treia săptămâni petrecute aici, cineva (probabil Susse) m-a întrebat dacă voiam să mă întâlnesc cu capelanul închisorii. Am acceptat. Era mai ușor să spun „da” decât „nu”. Să las timpul să treacă, să fiu ghidată prin coridoare, să trec prin ușile pe care mi le arătau gardienii, să stau pe scaunele oferite, să beau din paharele din apropiere.

Capelanul din închisoare mi-a dat o Biblie. Am adus-o cu mine în celulă. Și, cum stau pe pardoseală și mă gândesc la înmormântarea Amandei, o dau jos de pe raft și o răsfoiesc. Amanda și cu mine am găsit un fragment despre cineva care „concepea răul”, care era „însărcinat cu răutatea”[8]. S-a umflat și a crescut până când a dat naștere lucrărilor diavolești. Am râs și de asta. Apoi am citit o grămadă de „aleluia”, „cântați laudă și lăudați pe Domnul” și Amanda s-a ridicat în picioare pe patul ei, cu o mână pe Biblie și cealaltă pe inimă, iar eu era să fac pipi pe mine de râs; atunci m-am gândit că Biblia era o tâmpenie, acum o știu, pentru că tipul cu răul înăuntrul lui *a căzut în propria*

[7] Este vorba de „Ridică-te, Doamne, mântuiește-mă, Dumnezeul meu; pentru că tu i-ai lovit peste obraz pe toți dușmanii mei; tu ai zdrobit dinții păcătoșilor”. Psalmi 3:7 din Biblia Catolică, New Revised Standard Version, 1989. (n.a.).

[8] Din Psalmi 7:14, Biblia, English Standard Version, 2001. (n.a.).

groapă, doar el, și nimeni altcineva, a suferit din cauza răutății dinăuntrul lui. Preotul nostru care ne-a confirmat credea că Dumnezeu era drept și bun, citea versete în care omul rău murea și ajungea în iad și mă întreb ce naiba a spus preotul despre „Dumnezeul bun și drept care iubește copiii mici” la înmormântarea Amandei.

Răul nu lovește cu dreptate. În realitate, nimeni nu cade în propria groapă.

Și luni, în mai puțin de două zile, va fi rândul lui Samir să vorbească.

N-am reușit să mi-o imaginez pe Amanda multă vreme. N-am mai putut să mă gândesc la confirmarea noastră de când am zăcut pe podea, încercând să-mi închipui înmormântarea ei. N-am mai putut să mă gândesc nici la înmormântarea Amandei din acea zi.

Vremea de dincolo de fereastra mea era frumoasă. Poate că, până la urmă, ar trebui să merg afară pentru mișcare. Aș putea sta întinsă pe lespedea din ciment și să fumez. A nins în weekendul trecut. Când am ieșit pentru exercițiile fizice, zăpada stătea întinsă acolo, bătându-și joc de mine, plină de speranță și albă. Până a doua zi, s-a transformat într-o lapoviță cenușie precum cimentul, alunecoasă ca mucii, iar vântul m-a înțepat ca niște cioburi de sticlă aruncate direct în față. Dar, în acel moment, mi-a fost mai ușor să respir afară. Măcar un pic mai ușor decât în celula mea.

Încă mai am lista de melodii pe care am făcut-o pentru înmormântarea Amandei. Cântecele pe care am dansat, pe care le-am interpretat împreună, atât de tare, că ne-am pierdut vocile. Cântecele la care știam toate cuvintele. Dacă le interpreta cineva, atunci ne repezeam pe ringul de dans, doar noi două, și o luam razna. *Party girls don’t get hurt / Can’t feel anything, when will I learn /I push it down, push it down.*[9] Cântece care nu vor fi intonate în vecii vecilor într-o biserică.

La confirmarea noastră am citit cu voce tare despre cum Iisus a fugit la biserică pentru „a fi cu Tatăl lui”, iar mama și tatăl lui au fost îngrijorați pentru că nu știau unde era.

Când am terminat de citit, a trebuit să spun ceva (folosind „cuvintele mele”, cu care „m-a ajutat” preotul) despre cât de

[9] Versuri din melodia *Chandelier* a cântăreței australiene Sia Furlon, de pe al șaselea ei album de studio, „1.000 Forms of Fear” (2014). (n.a.).

important e să fii uneori singur atunci când ești adolescent. Și că biserica poate fi un loc potrivit pentru asta.

Dacă mi-ar fi cerut să aleg acum, aș fi citit pasajul despre deșertăciune, e singurul adevărat. *Totul e deșertăciune.*[10] Vânare de vânt. Niciodată nu obținem ce vrem. Preotul m-a sfătuit să citesc ceva care mă făcea să simt că amintea despre mine și viața mea. Ar fi trebuit să citesc asta. Și să sar peste partea potrivit căreia ar trebui să mă bucur de tinerețea mea. Fiindcă aia e o tâmpenie.

•

Până la urmă, apăs pe butonul soneriei. O să cer să ies ca să fac mișcare. O să-mi iau iPod-ul, o să ascult cântecele noastre și o să fumez până o să mi se facă rău.

În ultima noapte înainte de a se întâmpla, când tatăl lui Sebastian i-a trimis pe toți acasă, cu excepția mea, în acele puține ore înainte de crime, Amanda și-a pupat vârfurile degetelor și și-a fluturat mâna în direcția mea când a ieșit pe ușă și a coborât pe scări.

M-am prefăcut că am prins pupicul ei în palmă și am apăsat-o pe piept. Dramatic, banal, prostesc, teatral, exact ca Amanda.

Atunci a fost penultima oară când ne-am privit în ochi și totul în jurul nostru era în haos, Sebastian era nebun; Claes, Samir, Dennis și toți ceilalți erau nebuni, iar Amanda mi-a trimis un pupic care a zburat prin aer până la mine ca să-mi spună: „O să fie bine, Maja, totul o să se rezolve, în curând primăvara va fi doar o amintire”. Și am intrat în joc deoarece nu voiam să dezvălui că amândouă știam că se înșela, că se înșela al naibii de tare și nimic nu mai avea să fie bine vreodată.

Amanda a încercat să mă consoleze. Am mințit-o. Cred că am făcut-o ca să fiu amabilă. Amanda a fost întotdeauna amabilă cu mine. Și cu toată lumea, chiar și cu Sebastian, cu mult timp după ce toată lumea a încetat să mai încerce.

Întotdeauna.

„Dar stai, te gândești chiar acum. Stai o secundă.”

„Ai tot povestit despre cât de mult îți displăcea Amanda. L-ai disprețuit pe Dennis; ai mărturisit că l-ai urât pe Claes Fagerman”.

„Pe lângă asta, vă șoptiți unul altuia. Tu nu ești oricine. Există un motiv pentru care stai în celula aceea”.

[10] Eclesiastul 1:2 din Wycliffe’s Bible. (n.a.).

Asta fiindcă nu vreți să vă gândiți: „Aș fi putut fi eu”. Vreți să fie ceva în neregulă în mintea mea, să vă asigurați că n-aveți nimic în comun cu mine. Nu umblați având aceleași gânduri cu ale mele, n-o să faceți niciodată ce am făcut eu, n-o să spuneți ce am spus eu, dragă Doamne, e atât de important pentru voi să credeți că tot ce mi s-a întâmplat nu vi se va întâmpla vouă niciodată, deoarece am meritat-o, am căzut în propria mea groapă. Am fost obsedată de Sebastian, incapabilă de empatie, răsfățată, am pierdut contactul cu realitatea și poate chiar am fost dependentă de droguri, nu putem să ne prefacem că tocmai despre asta e vorba?

Voi nu sunteți obsedați, nu vă drogați, voi ați fi chemat poliția, voi nu sunteți eu.

De ce m-a ales Sebastian? Trebuia să fie un motiv! De ce a venit la mine la hotel în acea noapte? De ce m-a urmărit în Nisa? De ce a rămas? De ce a încercat să se sinucidă când m-am despărțit de el?

•

Cineva a spus odată că o coincidență e felul lui Dumnezeu de a rămâne anonim. Tot ce e semnificativ e rezultatul unei loterii. Asta e adevărat, fie că te-ai născut bogat sau sărac, femeie sau transsexual, fie că ai succes ca artist sau câștigi douăzeci și cinci de milioane la loterie. Doar o coincidență. Trebuie să joci ca să câștigi. Și, dacă asta e adevărat, dacă binele poate veni la noi doar prin portițe ciudate, atunci asta trebuie să fie valabil și în cazul răului.

Coincidența e dovada că Dumnezeu nu există, asta aș spune eu. Fiindcă evenimentele cu adevărat nefaste pot apărea din cauza premeditării sau a ereditării. Dar se pot întâmpla și din cauza unor coincidențe. Pot fi la limita normalului.

Răul n-are niciun sens. Asta e definiția răului. Însă doar pentru că ai suferință nu înseamnă că motivul pentru acea durere e rău.

Am făcut lucruri care au provocat durere multor oameni, cea mai adâncă, în cele mai rele feluri. Nu înțeleg sensul morții lui Claes, a lui Christer, a lui Dennis, a Amandei și a lui Sebastian. Sau sensul supraviețuirii mele. Sau că am încercat să-l salvez pe Sebastian, dar, în loc de asta, l-am ajutat să ucidă și să moară. Nu înțeleg toate astea. Nu e nimic de înțeles. Însă nu sunt rea.

S-ar putea să nu fiu nici bună, dar refuzi să recunoști asta pentru că ești incapabil de empatie.

Când vine paznicul, ridic ziarele de seară de pe birou și-i cer să le ia. N-am chef să le citesc. Vreau să ia toate articolele despre îngrijirea sănătății mentale pentru adolescenți, controlul armelor în școli, camerele de supraveghere și testele de droguri. Spun că vreau să fac mișcare.

— O să verific programul, zice el când pleacă.

S-a enervat, totuși nu poate spune „nu”, n-are voie, altfel Ferdinand va asmuți Amnesty asupra lui.

Apoi mă târăsc în patul meu din celulă, strâng pătura galbenă și groasă, mă ghemuiesc lângă perete și plâng. Pentru a mia oară plâng. *I couldn’t live without you now, | Oh, I know I’d go insane, /I wouldn’t last one night alone baby, | I couldn’t stand the pain!* (*N-aș putea să trăiesc fără tine acum, | oh, știu că o să înnebunesc, | n-aș rezista nicio noapte singură, iubitule, | n-aș suporta durerea.*)[11]

Știu că am tras glonțul care a omorât-o pe Amanda, dar voiam doar să trăiesc, să-l opresc pe Sebastian din ce făcea, de aceea l-am împușcat. L-am omorât pe Sebastian, e adevărat că l-am ucis și am vrut s-o fac, însă ce altceva puteam să fac? Îmi doresc să-l fi omorât cu primul glonț, să n-o fi împușcat pe Amanda, îmi doresc asta mai mult decât mi-am dorit orice în viața asta, dar n-am mai folosit o asemenea pușcă în viața mea. Am împușcat porumbei din lut de câteva ori, însă acele arme au un trăgaci lent și sunt grele. Asta era atât de ușoară, că aproape n-a trebuit să fac nimic, doar am ridicat arma și, când degetul meu a atins chestia aia, am crezut că trebuia să deblochez siguranța sau nu știu ce gândeam, doar am apăsat pe trăgaci, de cinci ori, pentru că asta scrie în raportul anchetei, și nu l-am omorât pe Sebastian prima sau a doua oară, dar apoi l-am omorât și, înainte de asta, am omorât-o pe Amanda, și ce contează ce fel de persoană sunt, ce fel de impresie fac, ce s-a întâmplat, de ce și de ce nu? Ce am făcut contează, asta e singura parte care contează. Și am omorât-o pe Amanda.

•

Amanda nu va mai dansa niciodată. Nu va mai cânta niciodată. Și nu va mai asculta cântece care nu-i plac cu adevărat, însă știe că „trebuie” să-ți placă.

[11] Avicii – *Addicted To You,* din albumul „True”, 2013 (n.a.)

Îmi plăcea că Amanda trimitea bezele prin aer și mă făcea să le prind. Era superficială, prostuță, n-avea niciun contact cu realitatea, era egoistă, totuși o iubeam. Bineînțeles că o iubeam. Era cea mai bună prietenă a mea. N-aș fi putut-o răni niciodată. *Niciodată, niciodată, niciodată.* Dar am făcut-o oricum.

Sebastian

PARTEA A XXXVII-A

Nu știu ce să spun despre ultimele săptămâni. Zilele au trecut. Sebastian a devenit tot mai rău. Și mai rău. Am mers la școală mai des fiindcă nu mai dorea să fie în compania mea tot timpul. Doar stăteam acolo în clasă, în spatele sălii și, când se terminau cursurile, mă întorceam acasă la Sebastian chiar dacă el nu mi-a cerut să vin. Uneori, mă mai ducea cu mașina până la școală. O dată sau de două ori, a venit și la ore. Alteori stătea afară, așteptând ca eu să termin. Din când în când, trecea un profesor și-l întreba ce mai făcea. Răspundea „bine” și profesorul îi spunea că „trebuia să înceapă să vină la școală”. El a încuviințat, apoi și-au luat la revedere. Christer a încercat să-l facă să „progreseze”.

Pe urmă lui Christer i-a venit ideea ca niște elevi din clasa noastră să joace într-un spectacol, la festivitatea din ultima zi de școală. S-a întâmplat pe ultima sută de metri, habar n-aveam dacă puteam încropi împreună un număr decent, dar, conform lui Christer, asta ar fi ajutat la rezolvarea „conflictelor identificate” care existau „în grupul nostru”. A organizat spectacole din astea în fiecare an. Întotdeauna erau „apreciate”. Amanda adora ideea, Dennis probabil s-a gândit că va fi ceva bun pentru cererea lui de rezidență, Samir ar fi făcut orice i-ar fi cerut un profesor, însă Sebastian a crezut că era o glumă proastă. Christer a fost insistent.

— Măcar vino la prima noastră întâlnire și vom vorbi despre ce putem face. Sunt deschis la sugestii.

În cele din urmă, a fost doar o întâlnire.

Câțiva dintre ceilalți profesori l-au chemat pe Claes ca să vorbească despre „problema” lui Sebastian. Cel puțin așa au declarat că au făcut mai târziu, când i-a întrebat poliția. Conform raportului de investigație, directorul chiar l-a căutat „de câteva ori”. N-a putut da de el, era „greu de găsit”, dar i-a lăsat mesaje și o scrisoare a fost trimisă la casa lui Sebastian. Fiindcă Sebastian n-avea să treacă la materiile din anul III nici de data asta, iar școala era obligată să-i informeze părinții, chiar dacă Sebastian era major.

Scrie în raportul de investigație că scrisoarea directorului a fost găsită în biroul lui Claes când a fost percheziționată casa. Era nedesfăcută.

Însă mama lui Sebastian?

Sander a găsit-o. Ziarele de seară au găsit-o și ele; există poze făcute de paparazzi cu ea în afara clădirii în care locuiește și un interogatoriu cu ea în raportul de investigație. Știu că Sander a luat în considerare emiterea unei citații, ca să vorbească la tribunal, deoarece știu că avea ideea asta că ar putea să arunce o lumină asupra celor întâmplate între Sebastian și Claes, că ar fi putut explica relația lor sortită eșecului de la început (acestea nu sunt cuvintele lui Sander), că ar putea s-o facă să vorbească despre *ce era în neregulă cu Claes,* să explice de ce era așa un monstru de tată (nici acestea nu sunt cuvintele lui Sander), de ce a făcut ceea ce a făcut și ce i-a făcut lui Sebastian. Ferdinand a crezut că era o idee îngrozitoare; adevărul e că, dacă Ferdinand urăște pe cineva mai mult decât pe mine, cred că e vorba de mama lui Sebastian. A zis că era, pur și simplu, „prea mult”. Și cred că a vrut să spună că, orice fel de explicații ar putea exista, nu puteau fi ignorate aceste aspecte: mama lui Sebastian era o idioată egoistă, iar tatăl lui Sebastian avea tulburări emoționale. N-ar fi fost o idee bună ca mama lui Sebastian să depună mărturie „pentru mine”, fiindcă, orice ar fi declarat, nimeni nu voia să aibă vreo legătură cu scorpia. Ar fi fost ca și cum aș fi avut-o pe mama lui Hitler ca martor.

Cred că Sander s-a gândit la început că mama lui Sebastian ar putea confirma teoria lui că Sebastian n-avea nevoie ca să-l conving să-și omoare tatăl. Apoi a renunțat; cred că și-a dat seama că voi fi dezgustată și aceeași stare ar fi avut-o automat orice persoană când curva aceea ar fi încercat să explice de ce a ales să-și abandoneze copiii. Așa că mamei lui Sebastian i s-a permis să dispară încă o dată, departe, departe de tot.

Dar am citit depoziția ei. Vorbea mai mult despre ea. Despre cum n-a putut să trăiască alături de Claes (o înțeleg până în punctul ăsta), că la început a crezut că îl putea „vindeca” (asta sună ca o expresie pe care a învățat-o de la un terapeut), că-l putea face s-o iubească, indiferent dacă *nu se pricepea prea bine să-și exprime emoțiile* (probabil mai multe cuvinte ale unui psihoterapeut), însă, mai târziu, a fost „forțată” să-l părăsească,

iar în acel moment el a „refuzat” s-o lase să păstreze copiii ca să „se răzbune”. „Ce puteam să fac?”, s-a întrebat ea, o întrebare retorică la care trebuia să-și răspundă singură ca să obțină răspunsul pe care-l voia. „Nu puteam face nimic. Claes a refuzat. Nu mă puteam lupta cu el”.

Iar Lukas a reușit să coopereze și cu investigatorii, și cu Sander. Nu vrea să vorbească cu nimeni. A preluat Grupul Fagerman și a rezolvat cu victimele și supraviețuitorii. Dar n-a vrut să vorbească. Niciun cuvânt.

După ce Sander a prezentat povestea Diabolicului Claes Fagerman, ziarele de seară au scris despre creșterea lui la internate, cu bone în loc de părinți și angajați în loc de membri ai familiei. Psihologi care nu i-au întâlnit niciodată pe Claes, pe Sebastian sau pe Lukas și-au exprimat părerile conform cărora Claes probabil n-a fost niciodată capabil să aibă o legătură cu copiii lui, pentru că nu i s-a permis niciodată să aibă o legătură cu propriii părinți. Aceiași psihologi au mai zis că e probabil ca Sebastian să fi moștenit același comportament de la tatăl lui; unul dintre ei a rostit și vechea expresie copiii-neglijați-suferă-chiar-dacă-au-propria-lor-cameră-într-ocasă-de-lux-din-Djursholm, dar Sander n-ar recurge niciodată la acest clișeu, e mai deștept decât atât. „Trebuie să ne concentrăm pe ceea ce ai făcut tu și pe lucrurile pentru care poți fi făcută responsabilă. Problemele lui Sebastian nu sunt relevante juridic, cu excepția celor care îți dovedesc nevinovăția.”

Însă, pentru presă, problemele lui sunt relevante. Foarte relevante. Am fost curioasă în legătură cu mama lui Sebastian și de ce și-a părăsit copiii. Dacă a fost bolnavă, dependentă de droguri sau dacă a avut alt motiv. Poate de aceea n-a acordat niciun Interviu Exclusiv despre Adevărul Ascuns Celui Mai Important Reporter din lume. Deoarece n-a făcut-o. Nici măcar un singur interviu. Poate avea ceva de ascuns, ceva de care se rușina, ceva despre care Claes știa și îi stătea ca o povară pe umeri. Sau poate mințea. Poate nu-și voia copiii, poate ea l-a forțat pe Claes să-i ia, nu știu. Sau poate era cu adevărat îngrozită de el, la fel de oprimată sau urâtă ca Sebastian. Nimeni nu știe. *Nu e relevant din punct de vedere juridic.*

Dar pentru mine e important. O parte din mine vrea să creadă că și-a iubit copiii, că n-a putut să facă nimic; vreau ca totul să fie din vina lui Claes, ca să fi meritat să moară. Vreau să cred că

și Lukas e o victimă, că e la fel de speriat de Claes ca toată lumea.

Însă tot ceea ce știu sigur este că nici mama lui Sebastian și nici Lukas n-au fost acolo, nu când a avut Sebastian nevoie de ei, nu în ultimele săptămâni. Eu am fost singura. Și a fost prea mult pentru mine ca să mă descurc.

Uneori încercam să fac altceva în loc să fiu cu Sebastian. Voiam să scap de el din când în când. Fiindcă Sebastian cel calm și indiferent care a venit acasă după externarea din spital a fost înlocuit de multă vreme cu o persoană diferită. Uneori era nebun de furie, alteori era detașat. Într-o zi putea să țipe la mine că eram o idioată dacă veneam la el acasă fără să-l sun întâi, în următoarea zi putea să-și închidă telefonul și să mă certe mai târziu pentru că n-am venit la el, că n-am fost atentă la cum se simțea, ce mai făcea, că-l ignoram, că ignoram totul. Așa că, din când în când, mă gândeam că ar trebui să merg în centru cu Amanda, să-i citesc o poveste Linei, să iau cina cu familia mea. Dar am uitat cum. Ei erau oamenii mei de fiecare zi și să-mi petrec timpul cu ei ar fi trebuit să fie la mintea cocoșului, ceva la fel de reflex ca respirația sau adormitul când ești obosit, și totuși îi simțeam ca pe niște străini. Așa că i-am evitat. Nu mai răspundeam la telefon dacă mă suna Amanda, mergeam în dormitor dacă eram acasă și mai era cineva acolo, stăteam singură la școală dacă mă mai deranjam să mă duc.

•

Mama și tata au ieșit cu Lina în oraș de Paște. Eu am spus că mergeam în Antibes cu Claes și Sebastian, însă am stat acasă cu Sebastian. Nu ne-am aventurat afară; am stat mai mult în casa cu piscină și am comandat mâncare; am fumat și am ascultat muzica aleasă de Sebastian. Dennis a trecut pe la noi din când în când. De obicei, nu stătea foarte mult. Când i-am văzut pe mama și pe tata după ce s-au întors, m-au întrebat cum a fost vacanța noastră.

— Fainâ, am răspuns eu.

— Cum te mai simți? m-a iscodit mama.

— Așa și-așa, am spus eu în timp ce m-am îndreptat spre camera mea. Cred că mă îmbolnăvesc.

Nu mi-au mai pus alte întrebări; nu li s-a părut deloc ciudat că eram mai palidă decât atunci când au plecat ei.

Ce se-ntâmpla?

Adevărul e că, în ultimele săptămâni, n-a fost niciun moment critic, nimeni n-a spus nimic care să evidențieze o schimbare crucială. Zilele treceau și viața nu era grozavă, ci al naibii de groaznică, dar zilele începeau și se terminau una după alta și uneori Sebastian nu era drogat, nu se comporta nebunește, alteori nu se supăra și credeam că era un pic mai bine, însă aparent, cum îmi dau seama acum, privind retrospectiv, credeam că totul era mai bine deoarece nu observam că era considerabil mai rău.

Multe, multe dintre acele zile au fost oribile. Mai ales weekendurile în care singurii oameni pe care-i vedeam patruzeci și opt de ore erau Dennis și Sebastian. Dar cel mai rău era când Claes era acasă.

Am încercat să-l fac pe Sebastian să înțeleagă asta, însă n-a vrut, n-a făcut nimic în legătură cu asta. Cu cât era el mai rău, cu atât mai răutăcios devenea și tatăl lui. Claes Fagerman râgâia insultele una după alta într-un fel remarcabil de blazat, iar asta doar le făcea mult mai rele. Nu-i păsa, Sebastian era dărâmat, îi păsa și mai puțin. Uneori mă gândeam că voia ca Sebastian să se omoare, pentru că asta ar fi rezolvat problema pe care o menționa cât de des putea: „Ce naiba ar trebui să fac eu cu tine?”

•

După cina cu bucătarul de la televizor, când am încercat să-l mustruluiesc pe Claes, am ajuns pe lista lui din Cartea Idioților. Probabil, pentru că nu puteam nici să-l opresc pe Sebastian din ce făcea și nici să-l conving să înceapă să facă ceea ce refuza să facă. Tatăl lui nu m-a mai salutat când ne-am întâlnit, a vorbit despre mine doar la persoana a treia și nu m-a mai privit în ochi. M-a disprețuit pentru că eram cu fiul lui.

Da, cred că a fost vina lui Claes Fagerman. Dacă ar fi fost o persoană diferită și n-ar fi făcut ce a făcut și n-ar fi spus ce a spus, atunci ceea ce s-a întâmplat nu s-ar fi întâmplat niciodată. I-am zis asta lui Sander: voiam ca maleficul Claes să moară, am vorbit serios, fiecare cuvânt pe care l-am spus de nenumărate ori și l-am scris în mesajele mele era adevărat. Am crezut că Fagerman merita să moară pentru că era tatăl lui Sebastian și ar fi trebuit să-l iubească.

Sander e de părere că asta tot nu mă face vinovată de crimă. Spune că procurorul trebuie să demonstreze că l-am „convins”

pe Sebastian să-l omoare. Că trebuie să arate că a fost o „relație cauzală” între cuvintele și acțiunile mele și ce a făcut Sebastian, că sunt legate, că unele nu s-ar fi întâmplat fără celelalte. Nu e suficient că am *vrut* ca Sebastian să-l omoare dacă Sebastian l-ar fi omorât oricum, indiferent ce gândeam.

Pentru Sander e evident că Sebastian a hotărât să-și omoare tatăl *din cauza* felului în care Claes se purta cu el.

Ultima petrecere, asta se potrivește în șablonul lui Sander. Petrecerea face mai ușor de înțeles ceea ce s-a întâmplat. Sander e de părere că, de fapt, acțiunile lui Claes – l-a lovit pe Sebastian de bordură, i-a ordonat să se mute, să dispară, să plece – au fost ultimele picături care au umplut paharul pentru Sebastian. N-avea unde să se ducă, nu se descurca la școală, toți factorii care i-au construit identitatea i-au fost luați. Și l-am lăsat să declare asta la tribunal. Dar realitatea, pe care Sander poate doar s-o bănuiască, nu poate fi explicată atât de metodic.

— Povestește-ne despre prima dată când te-a lovit Sebastian, mi-a cerut Sander când i-am dat declarația mea.

Voia ca toată lumea să audă despre asta, pentru că suna atât de oribil și Sander voia să le fie milă de mine celor din sala de judecată. Am spus povestea, dar n-am menționat că nu era mare scofală sau cel puțin nu o scofală destul de mare. I-am lăsat să creadă că a fost ceva oribil.

Eram acasă la Sebastian, imediat după Paște. Claes și Sebastian stăteau în bucătărie, „plănuind petrecerea de absolvire” a lui Sebastian („nu cred că voi fi în Suedia în weekendul acela”, „va trebui să-i ceri lui Majlis să se ocupe de detaliile practice”), când am ajuns și n-am spus niciun cuvânt cât timp Claes a fost prin preajmă, dar, după ce a plecat, n-am mai putut să țin totul în mine.

Ne-am certat nu pentru că era clar că Sebastian nu va absolvi, nu ne certam pentru genul acesta de lucruri, ci pentru că eram supărată că îi permitea lui Claes să continue să pretindă că nimic nu era în neregulă atât timp cât nu trebuia să țină un discurs în onoarea lui Sebastian la cină. Lui Claes nu-i păsa cât costa petrecerea de absolvire, ar fi plătit pentru orice. Însă n-ar fi participat la ea pentru nimic în lume.

— Nu înțeleg de ce îl lași să te trateze ca pe un nimeni. Sebastian, el te urăște, întotdeauna a făcut-o. Nu meriți să fii tratat așa.

Am spus toate astea deși știam că Sebastian era supărat. Mi-am dat seama câtă durere i-a provocat ce i-a zis Claes, că nu va reuși să-și facă tatăl niciodată mândru sau măcar mulțumit, că tatăl lui îl ura. Dar am spus-o oricum. Ar fi ajutat la ceva? Nu. Sebastian era pedepsit întotdeauna și niciodată, niciodată îngrijit. Poate am spus-o pentru că voiam să-l supăr mai tare. Eram îngrozitor de crudă și știam asta, însă am făcut-o oricum.

L-am incitat. L-am incitat împotriva tatălui său.

Atunci, Sebastian m-a lovit peste față, n-a zis nimic, nu m-a durut foarte tare. Am fugit și m-am închis în baie, însă n-am putut încuia ușa. N-aveai cum să încui nicio baie din casa familiei Fagerman, nu de când Sebastian s-a întors din salonul de psihiatrie.

Am stat acolo o vreme, până a intrat el. Când l-am auzit apropiindu-se, am tras de clanță cât am putut de tare. Ușa se deschidea în afară, însă Sebastian n-a încercat s-o deschidă, deși ar fi funcționat, fiindcă era mai puternic decât mine. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama ce făcea, poate au trecut câteva minute până când căldura a răzbătut înăuntru. Cu ajutorul unui aprinzător cu butan din bucătărie, Sebastian încălzea clanța, până când a devenit incandescentă. N-a spus nimic în tot acest timp; nici măcar n-a atins ușa și, când am fost nevoită să-i dau drumul, și-a folosit doar șoldul ca s-o deschidă, împingând-o.

A venit spre mine și mi-a ridicat rochia; apoi mi-a desfăcut sutienul și s-a uitat la mine în oglindă.

— Nu putem închide ușa? am șoptit eu.

Puteam să-l aud pe Claes la parter. Femeia de serviciu era și ea acolo, cineva tundea peluza cu o mașină de tuns iarba și sunt sigură că paznicii erau la locurile lor obișnuite pe alee. Sebastian nu mi-a răspuns. Nici măcar nu părea supărat. Fața îi era umflată, avea cearcăne negre sub ochi, arăta obosit, dar nu furios. Și-a descheiat nasturii și fermoarul de la pantaloni, apoi și i-a dat jos, m-a lovit cu dosul palmei, o lovitură moale, chiar în tâmplă, ceasul lui mi-a atins pometii, aproape până la ureche. M-am întins pe podea, faianța era rece, l-am lăsat să-mi dea jos chiloții, rochia încă-mi era înfășurată în jurul gâtului. Mi-a supt unul din sfârcuri și mi-a înșfăcat celălalt sân cu mâna. L-a strâns, pe urmă a tras de el. Și nu voiam să fiu violată, nu eram violată, pentru că i-am luat mâna și am mișcat-o spre vaginul meu, și-a apăsat două degete în mine, l-am simțit apăsându-mi

coapsa, mi-am ridicat piciorul, nu voiam să mă forțeze, așa că mi-am sprijinit picioarele de marginea căzii de baie, apoi a intrat în mine. Nu i-a luat mult să termine. Pe urmă a plecat.

•

Când Sander mi-a cerut să vorbesc despre cum m-a lovit Sebastian, am fost de acord. Dar n-am menționat că atunci când s-a întâmplat am fost cuprinsă de un sentiment de ușurare. Că mi-a fiert sângele-n vene, că mi-a vâjâit capul, că, de fapt, credeam că dețineam controlul, că nu va mai putea să-mi facă nimic după ce mă va lovi. Dacă, în sfârșit, m-ar fi bătut, toată lumea ar fi văzut, toată lumea și-ar fi dat seama, în cele din urmă, ce fel de persoană era și asta m-ar fi eliberat de ceva, poate chiar și de el. Aș fi avut un motiv să plec și să nu mă mai întorc niciodată. Nimeni nu mi-ar fi cerut să am grijă de el, să-l consolez, să-l urmez. Chiar și eu mi-aș fi dat seama că trebuia să renunț. Trebuie să pleci când cineva te lovește prima dată, să nu stai niciodată cu cineva care folosește violența fizică, indiferent de cât de multe ori te imploră să-l ierți. Toată lumea știe asta.

Oricum, Sebastian nu și-a cerut scuze niciodată. Obrazul mi s-a umflat un pic, dar de-abia se vedea; nici măcar nu mă durea când îl atingeam. Nimeni n-a observat ce s-a-ntâmplat. Și unde-aș fi putut să merg?

PARTEA A XXXVIII-A

A venit și ultima noapte; era ultima săptămână din mai. N-a fost nicio petrecere de absolvire; n-am mai vorbit despre asta niciodată după ce s-a întâmplat în baie. N-a mers la petrecerea lui Labbe, deși a fost invitat (nici eu n-am mers) și nu credeam că va merge nici la cea a Amandei.

Într-o zi obișnuită de joi, cu program de școală a doua zi, Sebastian mi-a spus că urma să dea o petrecere. Aerul avea o mireasmă specială în acea după-amiază; cerul era mai albastru ca de obicei și asta m-a făcut fericită. Mi-am amintit dintr-odată cum putea fi vara și, pentru un scurt moment, m-am gândit la ieșirile de noapte, înotul în pielea goală și mersul desculță.

— Vine multă lume? am întrebat eu.

— Nu prea multă, a răspuns Sebastian.

Era cald, peste douăzeci și cinci de grade Celsius. Credeam că o să stăm pe lângă piscină sau poate pe lângă apă dacă se menținea vremea caldă, că vom bea, însă nu ne vom îmbăta, vom vorbi, vom asculta muzică. Era aproape ca vara trecută. *Aproape*? Pentru Sebastian era de ajuns când „n-avea nimic mai bun de făcut”. Când „haide să dăm o petrecere” era ceva distractiv.

•

Sander mi-a spus că el crede că Sebastian deja se hotărâse că asta era literalmente „ultima lui noapte”. Că poate ceea ce a făcut tatăl lui l-a convins să treacă de la un simplu suicid la ceea ce s-a întâmplat, dar că Sebastian și-a plănuit deja cel puțin propria moarte. Investigatorii n-au găsit vreo dovadă care să indice că Sebastian a plănuit ceva. Iar Sander poate doar să speculeze. Nimeni nu știe. Însă cred că Sander are dreptate.

•

Dennis a fost primul care a venit. A adus doi prieteni. Sebastian nu mi-a spus că venea și Dennis. N-am fost surprinsă, poate nici măcar dezamăgită. Totuși, n-am prea înțeles de ce i s-a permis lui Dennis să-și aducă amicii. N-am mai ieșit niciodată cu prietenii lui înainte. La început și-au văzut de treaba lor pe terasa de pe acoperiș și pe lângă piscină. Nu

păreau timizi; mai mult râdeau. Ca și cum nu le venea să-și creadă ochilor, dar nu într-un sens bun.

Apoi au venit tipele pe care nu le-am mai văzut niciodată până atunci. Ele nu fuseseră invitate, ci angajate; era evident. Costau bani, însă nu mulți (și asta era evident) și așteptau următoarele instrucțiuni cu băuturile în mâini.

Am crezut că le-a adus Dennis. Dar Sebastian a fost cel care le-a întâmpinat, chiar dacă Dennis a intrat primul.

— Băieți, mergeți voi primii, a zis Sebastian.

Dennis purta pantaloni scurți și s-a aplecat să tragă de marginea șosetei lui lungi de pe piciorul stâng. Elasticul era lărgit. A încercat s-o tragă la loc oricum, și-a scos șapca și a pus-o cu susul în jos pe masa din sufragerie. Nu stăteam foarte aproape, totuși am văzut cercul negricios lăsat de sudoare și de bucățile de piele. Dennis și prietenii lui au mers în dormitorul lui Claes. „Dar nu și Sebastian, m-am gândit eu, niciodată Sebastian”. El nu făcea lucruri de genul ăsta.

„Băieți, mergeți voi primii”. Și m-am scufundat. Până la fundul nisipurilor mișcătoare; și m-am uitat la una dintre fete, cea aflată cel mai aproape de mine și care avea o gaură în ciorapii ei negri de nailon, era prea cald pentru colanți și se pregătea pentru acțiune, și-a pus jos băutura, unghia degetului ei mare era roasă până la carne, am vrut să se uite la mine, însă n-a făcut-o. Dacă m-ar fi privit și i-aș fi văzut ochii, ar fi devenit reală, o persoană adevărată, cineva care conta, și aș fi putut să mă supăr, să mă întristez, să înnebunesc de gelozie, *să plec în grabă de acolo,* dar mi-a evitat privirea și a mers în cameră cu celelalte două, iar eu m-am cufundat tot mai adânc. I-am simțit mirosul parfumului și al sudorii, însă n-am făcut nimic. N-am țipat. N-am plâns. N-am putut să fac nimic, fiindcă m-aș fi înecat.

Sebastian a intrat imediat ce Dennis și prietenii lui au ieșit, ceea ce cred că s-a întâmplat după aproximativ douăzeci de minute. N-am întrebat de ce. N-am spus: „N-o face”. N-am plâns. Labbe și Amanda tocmai au sosit. Înainte ca Sebastian să închidă ușa, s-a întors și s-a uitat la mine. Ochii lui erau negri, deja morți.

— Vii?

N-a mai așteptat un răspuns. A închis ușa în urma lui.

Iar eu n-am lovit pe nimeni, n-am scuipat în toate părțile. N-am intrat în dormitor după ei ca să-mi recuperez viața; nu m-am putut mișca. Sebastian nu m-a mai vrut. Se hotărâse.

„Voia să moară în pace. Așa te-a părăsit, Maja”.

Și Dennis a râs de mine când mi-a văzut fața, a râs tare, cu gura deschisă și capul lăsat pe spate. A scos o punguță din plastic din pantalonii lui scurți și urâți. A luat ce era înăuntru; ceva nu mai mare decât un timbru. Aveam nevoie de atât de puțin, tot ce trebuia să fac era să cedez. Puteam să uit de toate astea. Sebastian nu mă voia. „Vii?”, a întrebat el. A vrut să spună: „Pleacă de-aici. Nu mai poți să faci nimic, Maja”. Nu m-am putut mișca. Dacă aș fi cedat atunci, bărbia mi s-ar fi scufundat în nisipurile mișcătoare și aș fi lăsat întunericul să mă învăluie. Un canal de scurgere negru.

— Deschide gura mare, a zis Dennis.

M-am uitat la el. „El înțelege, am chibzuit eu. Știe ce să facă pentru a se salva de la înec”.

•

Mai târziu, reședința s-a umplut de oameni. Muzica urla în casa cu piscina, iar eu stăteam pe margine, cu picioarele în apă. Erau blițuri de la luminile de discotecă pe care cineva le-a montat, lumini care zburau prin cameră, în sus și-n jos pe pereți și în mintea mea, unde explodau. M-am întins pe marginea piscinei, rochia mi-a alunecat într-o parte și am văzut-o sclipind, cineva a aruncat o sticlă de șampanie în apă și sălta în dezacord cu muzica. Sclipici la suprafață, scântei mici în ochii mei, flăcări turcoaz gigantice și înalte. Aș fi avut nevoie să iau altceva în scurt timp, întrucât ce mi-a dat Dennis era pe cale să-și piardă efectul.

Nu știu cât am stat acolo. Muzica s-a amestecat, am simțit-o în piept, cum încerca să explodeze și să iasă. Nu conta ce făcea Sebastian, nu-mi păsa, dar am văzut-o, în ceață la început.

— Amanda, am strigat eu sau măcar am încercat.

Nu m-a auzit. Am șoptit pentru mine: „Amanda”. Ea m-ar fi ajutat, m-ar fi luat de acolo. M-ar fi ajutat să fac altceva, să-l găsesc pe Sebastian sau să merg acasă.

Îl ținea pe Labbe de mână. Se uitau prin jur, căutând pe cineva. Doar când Labbe l-a prins de umăr, făcându-l să se întoarcă, l-am văzut.

Era Samir. Cu telefonul în mână. Apoi mi-am dat seama că filma.

Sebastian era cu spatele la Samir. Făcea linii pe podea și două dintre cele trei prostituate goale au îngenuncheat să le tragă pe nas. Sebastian a înșfăcat șoldurile uneia dintre fete, i-a ridicat fundul și și-a băgat penisul în ea. Dennis a râs.

Samir încă filma.

Nu știu cum m-am ridicat, dar Labbe m-a prins înainte să pun mâna pe telefon. Nu cred că am țipat, însă și Amanda mă ținea și m-au târât până în altă cameră, unde muzica se auzea foarte tare, iar ultimul lucru pe care l-am văzut a fost că era rândul lui Sebastian să tragă pe nas două linii. A luat resturile cu limba, apoi s-a întors spre cealaltă fată și a lăsat-o să-l lingă.

Cred că plângeam. Samir încă ținea telefonul și se uita la mine.

— Trebuie să oprim chestia asta.

A spus Amanda asta? Poate. Sau a fost Samir.

— Trebuie să-l dăm pe mâna poliției.

Cu siguranță, era Samir. Nemernicul de Samir. Voia să facă lucrul corect. Of, Doamne! Nu trebuia să fie acolo. Dacă Sebastian n-ar fi fost *ocupat,* Samir n-ar fi reușit să intre niciodată. Nu trebuia să facă asta, n-ar fi rezolvat problemele lui Sebastian. Și atunci, m-am îngrozit dintr-odată. Groază totală. Și, pentru prima dată, am făcut-o pentru mine.

Dacă ar fi apărut poliția în acel moment, s-ar fi spart gașca.

— Nu poți să faci asta, țipam eu. Nu poți să suni poliția, nu poți să-l dai în gât. N-o să te las. Dacă o să chemi poliția… Am început din nou să strig și inima îmi bătea nebunește, prea repede. Dacă o să chemi poliția, Sebastian n-o să fie singurul care o s-o-ncurce.

— Trebuie să facem ceva. Nu poate continua așa.

Mi-am scos telefonul. S-a întâmplat foarte repede. A fost ceva complet reflex. Ca și cum aș fi vrut să se întâmple. Ca și cum aș fi plănuit asta. Am selectat numărul lui de telefon și i-am înmânat telefonul lui Samir.

— Sună-l pe el. Sună-l pe el în locul poliției!

M-am gândit că va îndrăzni s-o facă? Eram pregătită să-l forțez s-o facă. Oricine în afară de poliție. Samir a format numărul pe telefonul lui.

— Ce faci? am întrebat eu.

Poate atunci am înțeles cu adevărat. Ce am făcut. Ce va însemna asta. Samir arăta mândru și disprețuitor. Ochii lui îmi spuneau n-ai-crezut-că-voi-îndrăzni și am vrut să-l pocnesc.

— Ce naiba faci?

Muzica urla. Era atât de tare, că trebuia să strigăm ca să ne auzim unul pe altul. Și totuși, am deslușit sunetul mesajului transmis din telefonul lui Samir pe telefonul mobil privat al lui Claes. Samir nu i-a scris nimic; doar i-a atașat fișierul, videoclipul pe care tocmai îl filmase.

•

„Idioată nenorocită, mă gândesc eu în clipa asta. Cheamă poliția. Cheamă poliția, vreau să strig din celula mea de închisoare astfel încât să se audă până afară. Cere-i să cheme poliția. Dacă ai fi chemat tu poliția”.

•

A durat doar zece minute până când s-a dezlănțuit iadul.

Ședința de judecată în cazul B 147 66 Procurorul ș.a. Versus Maria Norberg

PARTEA A XXXIX-A

Săptămâna a treia a procesului: luni

Când Samir intră în sala de judecată, arată ca întotdeauna de când îl știu. Aproape, oricum – poate mai slab și cumva un pic mai bătrân. Nu se uită la mine în timp ce-și ocupă locul. Dar eu mă uit la el. Mă uit, mă uit și mă tot uit și, pentru prima dată de când a început procesul, simt ceva ce nu seamănă cu panica. Părul lui e mai lung decât de obicei și își trece mâna peste blugii bej de parcă ar fi transpirată. Își drege glasul prea mult, ca să nu observe nimeni că e foarte speriat.

Samir e viu. Chiar e, nu spuneau asta aiurea. A supraviețuit, fiindcă stă aici, atât de aproape, că aș putea să mă ridic și să-l ating. „Nu contează, mă gândesc eu, că e aici ca să spună că am omorât-o pe Amanda cu intenție. Cel mai important e că e în viață”.

Procurorul începe. Îi permite lui Samir să vorbească neîntrerupt.

— Povestește-ne cu cuvintele tale…

•

Samir povestește despre motivul pentru care frecventa cursurile Liceului Djursholm, despre cum i-a cunoscut pe Sebastian, pe Amanda, pe Labbe, despre cum m-a cunoscut pe mine, despre cum el, Amanda și Labbe și-au făcut griji pentru mine și Sebastian, despre cum au decis să „întreprindă ceva”; vorbește despre ce s-a întâmplat la petrecerea din noaptea de dinainte.

•

Paznicii au venit primii. Când Claes Fagerman a ajuns acolo, avea mai mulți cu el. A adus aproximativ o duzină de paznici. Samir a spus că unul dintre paznicii care a venit cu Claes i-a luat telefonul. I s-a dat unul nou în schimb, unul mai frumos și cu ambalajul nedesfăcut.

Telefonul vechi al lui Samir (și al lui Claes) fac parte din probe. Am văzut deja filmul (și încă unul pe care Samir l-a filmat înainte, însă nu i l-a trimis lui Claes), iar acum procurorul le

prezintă din nou. Poți auzi cât de drogat era și cât de furioasă devin când îmi dau seama că Samir filmează. Țip ce-naiba-faci-ești-nebun. Clipul se termină cu fața mea transpirată în cadru; procurorul mă lasă să mă holbez la public un moment lung înainte să dea clic ca să dispar.

Samir vorbește despre haos. Cum Claes și-a pierdut controlul și, în loc să fie rece și distant ca de obicei, l-a târât pe Sebastian din dormitor, unde s-a retras cu prostituatele. Sebastian era gol; Claes i-a dat un pumn în fața tuturor și, când a căzut pe podea, l-a lovit cu piciorul în stomac.

— Cred că de trei ori, precizează Samir. Sau poate doar de două. Nu sunt sigur.

Unul dintre paznici l-a tras pe Claes de pe Sebastian și altul a ieșit din dormitorul lui Claes cu Dennis și cu prostituatele. Dennis era total confuz, cu pantalonii în mână, cu penisul umflat ca o râmă vârâtă între grăsimea lui și cu coapsele aproape vinete.

Samir spune că a fost condus până acasă de unul dintre paznicii lui Claes. A cerut să coboare înainte de a ajunge la clădirea în care locuia, pentru ca mama și tatăl lui să nu vadă mașina. Dar paznicul s-a opus. Părinții lui Samir n-au observat nimic.

Lui Samir îi trebuie aproape cincizeci de minute ca să-și prezinte relatarea celor întâmplate în sala de clasă. Procurorul îi pune toate întrebările cu o voce un pic mai înceată ca de obicei. De fiecare dată când Samir începe să plângă (de trei ori), judecătorul îl întreabă cu aceeași voce joasă dacă are nevoie de o pauză; el doar clatină din cap, se luptă ca să-și controleze vocea, vrea să plece de-aici, să încheie mai repede, și trăncănește tot ce a scris în depoziție aproape literal, cu aceleași cuvinte. E „sigur” că „știe ce a văzut” și ce am făcut.

Când vine rândul lui Sander, fruntea lui Samir e lucioasă. Are pete rozalii pe fiecare obraz, chiar deasupra locului în care, de obicei, avea gropițe. Pare nervos chiar înainte de a-i pune Sander prima întrebare.

Vocea lui Sander e și ea amabilă, dar cu tonalitatea obișnuită.

— Când ai fost interogat prima dată, ai declarat că au trecut câteva ore până când a venit poliția.

— Hm.

— Îți amintești asta.

— Mi s-au părut câteva ore.

— În realitate, n-a fost nici măcar o jumătate de oră, nu-i așa? Am raportul aici și se arată că sala de clasă a fost deschisă de la cincisprezece până la șaptesprezece minute după ce s-a tras ultimul glonț. Asta s-a întâmplat la nouăsprezece minute după ce s-au tras primele gloanțe.

— Contează?

— Ai mai menționat și că prima persoană care a fost împușcată a fost Christer.

— Da, însă…

Sander își coboară vocea:

— Ți-ai retras declarația aceasta și a doua oară când ai fost interogat.

— Încă eram destul de confuz. Tocmai trecusem printr-o operație. M-au interogat în timp ce eram încă în spital… eram…

— Înțeleg asta, Samir, că nu ți-a fost ușor. Dar au fost multe lucruri pe care le-ai spus primele dăți când ai fost interogat și pe care le-ai retras mai târziu.

— Asta nu e adevărat.

— Câte zile au trecut până când ai fost interogat?

— Patru.

— Familia ta a fost alături de tine în acele patru zile?

— Da.

— Ați vorbit despre ce s-a-ntâmplat, nu-i așa?

— N-am vorbit prea mult.

— Fiindcă erai într-o stare gravă, știu. Ți s-au dat multe medicamente pentru dureri, scrie în fișa ta. Știu că nu te-ai simțit bine. Dar mama și tatăl tău… ți-au vorbit despre ce ți s-a-ntâmplat?

— Bineînțeles că am vorbit despre asta. Nu înțeleg de ce ar fi vreo problemă.

— Samir, trebuie să răspunzi la întrebare.

— Mama a plâns mai mult, tot plângea.

— Ce limbă vorbești cu părinții tăi?

El a ezitat.

— Arabă.

Clătită i-a înmânat lui Sander câteva documente. El le-a luat, le-a răsfoit până la ultima pagină.

— Am vorbit cu personalul spitalului. Una dintre asistente ne-a precizat că ai întrebat ce s-a întâmplat cu Maja, a continuat

Sander, apoi s-a întors spre judecătorul-șef în timp ce Ferdinand i-a înmânat copiile transcrierii declarațiilor asistentei. Și ea vorbește arabă.

— Mmhmm.

— Și ne-a spus cum a răspuns tatăl tău.

— Și ce-i în neregulă cu asta? De ce nu mi-ar răspunde tatăl meu dacă i-aș pune o întrebare simplă?

— Îți amintești ce ți-a zis?

— Cred că mi-a spus că ea era la închisoare.

— Ea a spus că tatăl tău ți-a zis că poliția a arestat-o pe Maja și că merita să putrezească în închisoare pentru ce a făcut.

— Și e așa de ciudat că tatăl meu crede că Maja ar trebui să fie pedepsită pentru ce a făcut? Că era furios?

— Tatăl tău a zis că poliția a găsit o geantă în dulăpiorul Majei. Tatăl tău ți-a spus și ce era în acea geantă, nu-i așa?

— De ce n-ar fi făcut-o? Poliția a făcut-o, ei au găsit geanta în dulăpiorul Majei, trebuia să mă mintă tata?

— Tatăl tău ți-a spus că Maja și Sebastian au acționat de comun acord, că au comis atacul armat împreună.

— Au făcut-o împreună.

— Tatăl tău ți-a zis asta cu două zile înainte ca poliția să aibă primul interviu cu tine, corect?

— Nu știu. Poate a făcut-o. Dar mi-a relatat doar faptele, nu e ca și cum ar fi inventat ceva, a fost…

— Nu cred că tatăl tău a inventat ceva, cred că a citit în ziare și a crezut. Maja era în închisoare, iar tatăl tău nu e singurul care crede că o adolescentă n-ar fi închisă dacă n-ar fi vinovată. Cred că și tu ai căzut în aceeași capcană și că toate amintirile tale din sala de clasă, tot ce n-ai înțeles în timp ce se întâmpla, au fost influențate de ceea ce ai auzit mai târziu.

— Așadar, credeți că fabulez? Aiurea. Maja a fost închisă pentru că și-a împușcat…

Sander pare trist când îl întrerupe pe Samir:

— De fapt, tatălui tău, familiei tale și tuturor celor care te-au vizitat li s-a spus că informațiile despre caz erau confidențiale. Știi ce înseamnă asta?

— Da.

— Înseamnă că n-aveau voie să discute aceste subiecte cu tine.

— Tata n-a vorbit nimic cu mine.

— Iar motivul pentru care tatăl tău n-avea voie să vorbească despre Maja, despre ce a citit în ziare sau despre ce credea că știa e că poliția voia să se asigure că nu vei fi influențat de ceea ce vei auzi despre crime și despre Maja. Voiau să te interogheze înainte de a-ți forma o interpretare despre ce s-a întâmplat.

— Mi-am format o interpretare despre ce s-a-ntâmplat pentru că am fost acolo când s-a-ntâmplat. De ce aș inventa…

— Samir, nu cred că ai inventa ceva conștient. Însă cred că vrei… mai mult ca orice, să-ți înțelegi experiența traumatică și această născocire pare cea mai logică.

— Tata nu mi-a spus niciodată că Maja și Sebastian au acționat împreună.

Sander își ridică privirea sceptic.

— Dar ți-a zis că era în închisoare.

— Da.

— Ți-a spus de ce era acolo?

— N-a avut nevoie să…

— Da, poate n-a avut nevoie; sunt sigur că a fost de-ajuns să afirme că Maja era arestată ca tu să-ți dai seama pentru ce o suspecta poliția, însă, Samir, el ți-a vorbit. Tatăl tău ți-a povestit ce a citit în ziare și că era convins că era adevărat. Am o asistentă care a auzit fără să vrea conversația voastră. Am declarația ei aici, la mine. O putem chema, dacă vrei. A auzit cât de supărat era tatăl tău și ce voia să-i facă Majei pentru că „a încercat să te omoare”.

— Nu-i așa de simplu… tata doar voia ca eu să știu că…

— Înțeleg, Samir. Exact despre asta vreau să vorbim. Despre cum nu e așa de simplu să explicăm ceea ce s-a întâmplat.

Sander își lasă declarația să plutească în aer în timp ce ia o înghițitură de apă.

— Cum ți-ai dat seama că ai fost împușcat?

— El… Sebastian l-a împușcat pe Dennis, apoi pe Christer, pe urmă… Samir își drege glasul. A spus… Samir începe să plângă, își drege glasul din nou. O să mori, a zis. Apoi m-a împușcat. Am crezut că am murit.

Plânge un moment.

Sander îl lasă să termine, pe urmă continuă:

— Unde stătea Maja când te-a împușcat? Îți amintești?

— Lângă ușă.

— Ținea o armă în acel moment?

— Nu știu.
— Dar Maja nu te-a împușcat?
Samir pufnește.
— N-am susținut niciodată că Maja m-a împușcat. Însă ea…
— Când ți-ai dat seama că mai erai viu?
— Atunci când i-am auzit vorbind.
— Pe cine?
— Pe Maja și… pe Maja și pe Sebastian.
— Ai declarat în timpul interogatoriului că… Sander citește cu voce tare din documentul lui. Că… „ei au crezut că eram mort și asta m-a salvat”.
Samir ridică tonul:
— Dacă și-ar fi dat seama că nu eram mort…
Sander coboară tonul:
— Ai făcut pe mortul ca să nu fii împușcat din nou.
— Da.
— Ai închis ochii?
— Nu de tot.
— Așadar, te uitai?
— M-am uitat fără să deschid ochii complet. Da. Da, puteam să văd destul.
— Nu ți-a fost teamă că vor observa că-i privești?
— Am fost îngrozit. N-am mai fost așa de speriat în toată viața mea.
— Aveai dureri?
— N-am mai avut dureri atât de mari în toată viața mea.
— Trebuie să fi fost greu să stai nemișcat și să faci pe mortul.
— N-am avut de ales.
— În timpul interogatoriului ai declarat că… Sander ridică o foaie de hârtie și citește de pe ea. „Au făcut-o împreună”. Ce au făcut, mai exact, împreună?
— Au…
— Când Sebastian l-a împușcat pe Christer, pe Dennis și pe tine… Maja trăgea și ea?
— Nu. Ea…
— Ținea o armă în mână în acel moment?
— Nu, nu cred. Nu știu.
— Dar avea o armă când Sebastian i-a spus să… ce i-a zis?
— A spus: „Știi că trebuie s-o faci”.
— Și știi ce a vrut să sugereze cu asta?

— S-o omoare pe Amanda.

— Maja susține că atunci când Sebastian i-a zis „fă-o”, voia să-l omoare pe el, trebuia să-l omoare pe el, astfel încât Sebastian să n-o ucidă pe ea.

— Atunci, de ce a omorât-o pe Amanda? De ce ar fi împușcat-o pe Amanda dacă Sebastian nu i-ar fi spus să facă asta?

Sander nu spune nimic pe moment. Dar nu pentru că are convingerea că Samir are dreptate. Ci pentru că vrea atenția totală a tuturor.

— Ai fost acolo când poliția a făcut o reconstituire a atacului.

— Da. Și când…

— Însă n-ai fost la reconstituirea pe care am făcut-o noi.

— Nu. N-am fost invitat. Și ce contează? Am fost acolo când s-a…

— Știi ce a declarat persoana care a jucat rolul tău sau cum ar trebui s-o numesc, despre ce a putut să vadă de unde stăteai întins?

— Cum aș putea să știu asta?

— A spus că nu putea s-o vadă pe Maja.

— Eu am putut s-o văd pe Maja.

— N-a putut s-o vadă pe Maja. Ca s-o vadă pe Maja, a trebuit să-și țină capul întors. Dar, dacă-și întorcea capul, nu mai putea să-l vadă pe Sebastian. Așa că nu putea să-i vadă și pe Maja, și pe Sebastian în același timp. De asemenea, nici pe Maja și pe Amanda, concomitent. Ți-ai întors capul ca s-o vezi pe Maja?

— Nu știu. Poate.

— Te prefăceai mort, nu-i așa?

— Da.

— Stăteai cât de nemișcat puteai?

— Da.

— Știi ce ne-a mai declarat tipul de la reconstituire?

— De unde naiba aș putea să știu și asta?!

— Tipul care a jucat rolul tău la reconstituire a mai spus că, din poziția ta, se pare că Amanda și Sebastian nu stăteau pe aceeași traiectorie a glonțului, ci unul lângă altul. Dar, din punctul de vedere al Majei, adică dintr-o perspectivă diferită, Sebastian stătea în fața Amandei și într-o parte. Crezi că totul ar fi putut arăta diferit pentru tine față de cum i se părea Majei?

— Maja a împușcat-o pe Amanda.

— Știm că Maja a împușcat-o pe Amanda. Însă nu știm de ce a împușcat-o.

— Cred că pentru că a vrut să moară.

— Ești sigur de asta?

— Ei n-au... Ei nu erau... Sebastian și Maja au devenit total... Samir plânge din nou. Amanda mi-a spus că Maja n-o mai suna, că nu mai ieșeau împreună, că se purta superciudat. Amanda își făcea griji pentru ea, dar Maja nu voia să aibă nimic de-a face cu Amanda. Își petrecea timpul doar cu Sebastian. Era obsedată de el. Nu-i păsa de nimic decât de Sebastian.

— Ai auzit-o vreodată pe Maja afirmând că ar vrea ca Amanda să moară?

— Nu.

— Ți-a spus vreodată Amanda că se temea de Maja?

— Nu. Dar n-am înțeles că Maja voia să... n-am înțeles până atunci, în sala de clasă.

— Când medicii de pe ambulanțe au ajuns la scena crimelor... primul te-a examinat pe tine, în timp ce erai încă în clasă, și a declarat că erai inconștient.

Samir a ridicat din umeri.

— Erai?

— Cred că da.

— Îți amintești când ai fost scos din sala de clasă?

— Nu.

— Fiindcă erai inconștient?

— Da. N-am susținut niciodată că-mi amintesc ce s-a-ntâmplat după ce au venit medicii de pe ambulanțe.

— Cât timp ai fost inconștient?

— Nu mult.

— Am vorbit cu doctorul tău și spune că nu e exclus să-ți fi pierdut cunoștința imediat după ce ai fost împușcat.

— N-a fost așa.

— Ești sigur de asta?

— Știu ce-am văzut.

— Și ce-ai văzut?

— Am văzut-o pe Maja țintind-o pe...

— Dar nu puteai să-i vezi și pe Maja, și pe Sebastian de unde stăteai. Sau pe Maja și pe Amanda. Doar dacă-ți întorceai capul, bineînțeles, însă ai zis că n-ai făcut asta deoarece n-ai vrut să riști ca ei să observe că mai erai viu. Nici n-ai fi putut vedea

dacă Maja țintea spre Sebastian sau spre Amanda, pentru că erai la unghiul greșit.

— Sebastian a spus…

— A zis: „Știi că trebuie s-o faci”, chiar și Maja a declarat asta. Dar știi de ce a spus asta?

— Eu…

— Trebuie să ai grijă ce afirmi, Samir. Trebuie să fii sigur. Știi de ce Sebastian a spus asta?

— Nu.

— Știi – cu certitudine absolută – de ce a făcut Maja ce a făcut?

— Cum aș putea…

— Vreau doar să-mi răspunzi sincer, Samir. Știi de ce a împușcat-o Maja pe Amanda?

— Nu.

— Poți să fii sigur că a făcut-o intenționat? Că voia s-o omoare pe Amanda?

— Nu.

— Mulțumesc. Nu mai am întrebări.

Sebastian

PARTEA A XL-A

Am stat în holul lui Sebastian unsprezece minute. N-am hoinărit; doar l-am așteptat. L-am auzit strigând paznicul.

— Tata o să lucreze de-acasă azi, a spus el. Nu vrea să fie deranjat.

Paznicul nu i-a pus întrebări; sunt sigură că nu i s-a părut deosebit de ciudat, așa că n-am avut motiv să reacționez. Luând în considerare seara și noaptea de dinainte, ar fi fost firesc ca tatăl lui Sebastian, Claes, să vrea să doarmă și să fie singur.

Nu voiam să risc să-l văd, așa că am stat pe hol.

De ce aș fi refuzat când Sebastian mi-a cerut să-l ajut să-și care bagajele? Am crezut că și-a împachetat lucrurile pentru că intenționa să stea la bordul iahtului o vreme. Poate ar fi călătorit undeva peste hotare. Poate ar fi dispărut, pur și simplu. Sau ar fi stat la un hotel. Nu știu ce credeam, în afară de faptul că nu voiam să-l văd pe Claes, dar nu voiam nici să-l las pe Sebastian de unul singur, nici să fiu acolo, însă nu îndrăzneam să plec.

Cine ar fi ghicit că două genți grele conțineau arme (înfășurate într-un cearșaf) și explozibili (înfășurați în alt cearșaf)? Aș fi fost mai puțin surprinsă dacă aș fi descoperit că genților conțineau zece milioane de dolari bani gheață sau Bijuteriile Coroanei.

Nu, nu l-am întrebat pe Sebastian ce plănuia să facă. Nu, nu l-am întrebat despre bagaje. N-am vrut să întreb deoarece nu mai aveam energia să-mi pese.

Dar, veți protesta voi. Dacă ar fi fost bagajul lui pentru iaht, de ce ar fi vrut să-l aducă în clasă? De ce a vrut să-și lase unul dintre bagaje la mine în dulăpior? *Asta nu ți s-a părut ciudat*? Nu știu. Nu doream să știu. De ce n-am întrebat ce era? De ce n-am pus nicio întrebare? Nu intenționam să-l întreb nimic pe Sebastian. Eram obosită. Voiam doar să se termine ziua, semestrul, anul școlar.

Dacă m-aș gândit la asta, poate mi s-ar fi părut ceva neobișnuit că Sebastian avea de gând să meargă la școală. De ce voia să asiste dintr-odată la întâlnirea stupidă de planificare a lui Christer? Oricum, cred că am încetat să mă mai întreb ce

făcea și ce nu făcea Sebastian cu mult timp în urmă. De fiecare dată când credeam că știam de ce făcea ceea ce făcea, se dovedea că, până la urmă, mă înșelam. Nu înțelegeam nimic. Dacă voia să meargă la școală, chiar dacă nu s-ar fi bucurat niciodată la gândul că trebuia să se urce pe scenă și să cânte cu Samir și Dennis, era departe de a fi cea mai de neînțeles parte a vieții mele.

Poate am bănuit că dorea o confruntare cu Samir și Amanda. Să se certe cu ei? Să-l pocnească pe Samir? Sau poate m-am gândit că voia doar să dea de urma lui Dennis pentru o rezervă; armata de paznici a lui Claes a curățat casa de droguri. Sebastian avea nevoie să-l vadă pe Dennis și, dacă m-aș fi gândit la asta, aș fi presupus că au aranjat să se întâlnească la școală.

Planul lui Christer ca noi să facem un spectacol în ultima zi de școală era tipic pentru el. El credea că nu exista nicio problemă a adolescenților atât de gravă încât să nu poată fi rezolvată prin forțarea lor să urce pe o scenă și să li se dea trei microfoane. Și gândiți-vă ce poză drăguță ar fi fost pentru site-ul web al școlii! Diversitate, uniune, integrare și solidaritate.

— Păcat că niciunul dintre noi nu e în scaunul cu rotile, a comentat Sebastian când Christer ne-a spus despre planul lui pe hol, într-o după-amiază, cu două săptămâni înainte de a se întâmpla.

Accidental, Sebastian era și el acolo și, când ne-a zărit Christer, a fugit ca să ne ajungă din urmă, strigându-i pe Amanda și pe Samir, care stăteau prin apropiere, și făcându-i și pe ei să asculte.

— Am vorbit cu Dennis, a zis Christer. Vino măcar la o întâlnire. Sunt sigur că o să propunem ceva care să fie distractiv pentru toată lumea.

Iar Amanda a fost cu adevărat fericită; ea adora să cânte, cânta la fiecare spectacol de sfârșit de an. Și Samir a făcut o figură bună; probabil credea, ca și mine, că spectacolul nu va avea loc niciodată.

•

Însă am venit la întâlnire. Sebastian a intrat în clasă înaintea mea. Și-a aruncat geanta pe una dintre băncile de lângă ușă, a ridicat-o într-un fel – știu pentru că am reacționat la zgomot: a sunat ciudat, ca și cum era ceva tare în geantă.

— Mergi și-nchide ușa, mi-a spus Christer și, până când am făcut asta, Sebastian deja își ținea arma, stătea în mijlocul clasei și, când am dat drumul clanței de la ușă, el a început să tragă.

Zgomotul produs de armă a fost asurzitor. Dennis a fost împușcat în față și în piept. Am văzut cum s-a întâmplat când m-am întors; am rămas cu gura căscată când Sebastian i-a împușcat pe Christer și pe Samir, apoi s-a oprit. După aceea l-am auzit pe Dennis răsuflând ca un astmatic de trei ori, apoi a tăcut. Și cred că înainte de a fi împușcat Christer a spus ceva, pe jumătate strigând, nu știu sigur.

N-am mai auzit niciodată o armă cu care se trăgea înăuntru și a răsunat atât de tare, că aproape n-am reacționat. Totul a fost prea ireal. Nu știu ce gândeam când mi-am dat seama că Sebastian a scos arma din geanta lui și n-am idee de câte ori a tras. M-au întrebat asta de vreo o mie cinci sute de ori, însă habar n-am.

Când m-am întors cu spatele la Dennis, Amanda stătea jos; nu știu unde era când Sebastian a început să tragă sau când s-a mișcat, dar pe urmă era lângă zidul de lângă fereastră când el s-a oprit din tras cu arma și a țipat, nu, stați puțin, n-a țipat, nu cred că a țipat nimeni chiar atunci, mi-a vorbit cu un ton normal al vocii și, în spatele lui, am văzut-o pe Amanda târându-se câte un milimetru cu fiecare mișcare, plângea și buzele ei se mișcau, însă n-am auzit ce-mi spunea, pentru că-mi țiuiau urechile, iar Sebastian vorbea cu mine, așa că nu m-am mai uitat la Amanda și l-am privit, în schimb, pe el.

Geanta, cea pe care a cărat-o până în clasă, era chiar în fața mea, deschisă, cu fermoarul tras până la capăt. Mirosul era mai puternic decât a fost imediat după trageri și nu cred că Sebastian se uita la Amanda, ci doar la mine, mai era o armă rămasă în geantă, o vedeam clar. Și când Sebastian a început să vorbească din nou, Amanda era mai departe, dar tot nu destul, deoarece Christer zăcea acolo. Ea nu voia să meargă în direcția aceea, așa că bănuiesc că s-a întors spre zid și, când Sebastian a început să țipe, pentru că a început să țipe, ea nu s-a mai mișcat și nu i-am mai văzut nici ochii, nici gura, nu știu dacă a spus ceva, nu cred, îl auzeam doar pe Sebastian strigând la mine. A urlat și cu câteva ore mai devreme.

•

— Tacă-ți gura aia mare, tâmpitul naibii ce ești, a șuierat Sebastian la Samir când paznicii l-au tras pe tatăl lui de pe el și Samir a strigat, nu știu la cine, însă a strigat de parcă a înnebunit.

A înnebunit. Toată lumea și-a pierdut mințile. Când a venit Claes Fagerman, trăgându-l pe Sebastian în urma lui, Samir părea nebun, aproape la fel de nebun ca Sebastian, dar Claes era cel mai rău dintre toți. Dacă nu l-ar fi tras paznicii, n-ar fi încetat să-l lovească pe Sebastian cu pumnii și cu picioarele.

După ce a plecat toată lumea, Claes a țipat la Sebastian să plece. El s-a conformat, eu l-am urmat, am ieșit din casă, am mers mai departe și mi s-a părut calm. N-am vorbit despre ce s-a întâmplat în acea noapte. Nici despre ce a făcut Sebastian. Despre fete și despre ochii lui morți. Nu i-am spus că eu i-am dat lui Samir numărul de telefon al tatălui său, însă cine altcineva ar fi putut s-o facă? Sebastian trebuie să-și fi dat seama de asta. N-ar fi putut-o face nimeni în afară de mine. Cu toate astea, a părut calm în plimbarea noastră, chiar dacă era vina mea și eu eram motivul pentru care a apărut tatăl lui, totul era din vina mea. Sebastian n-a vrut să mă atingă, să mă țină de mână, dar nu părea supărat. M-a părăsit. A părăsit totul.

•

Geanta era deschisă și am ridicat arma rămasă în ea. Sebastian n-a țipat la început. Însă apoi a urlat mai tare decât a strigat vreodată și nu știu de câte ori a tras, dar am știut de ce țipa, bineînțeles că am știut. La început a vorbit cu vocea lui normală, pe urmă a urlat. Și-a îndreptat arma spre mine și am înțeles de ce. După aceea am tras cu arma și am tras încă o dată, încă o dată și încă o dată. Ce altă opțiune aveam?

Nu cred în coincidențe. Nu cred nici în Dumnezeu. Cred că toate întâmplările sunt înlănțuite, ca verigile dintr-un lanț. Totul e predeterminat? Nu. Cum ar putea să fie? Însă asta nu e același lucru cu a spune că s-a întâmplat ceva, pur și simplu. Legea gravitației nu e aleatoare. Apa se încălzește și ulterior se produce condensul. Astea nu sunt niște lucruri întâmplătoare și nici dovezi ale justiției divine. Astea, pur și simplu, există.

Am avut odată un profesor care spunea că totul poate fi reconstituit, chiar și momentele de dinaintea unei explozii cauzate de gaze. Era un idiot, încă mai cred asta… Oare ce legătură are Big Bang-ul cu faptul că am luat arma din geantă?

Și Amanda? Sebastian? După câteva minute sau poate doar secunde, când a fost împușcat și singurul lucru care se mai mișca era limba lungă a ceasului meu ticăind deasupra numerelor, netulburată, ce legătură avea asta cu originea Universului? De ce nu m-a împușcat Sebastian pe mine ca să poată trăi Amanda? Profesorul acela incompetent cu greu ar fi putut explica asta.

•

Totul, absolut totul, era tăcut, nemișcat și ireal. Iar Sebastian a căzut departe de mine, era mort, eu l-am omorât, apoi l-am tras lângă mine încă o dată, cât mai aproape. Amanda a murit și n-am ținut-o în brațe când s-a întâmplat.

Nu l-am văzut pe Sebastian luând arma din geantă. Însă m-am uitat la el când o ținea, când a început să tragă. A sunat prea tare ca să fie real, nu era destul loc pentru zgomot, a explodat în capul meu; am văzut ce s-a întâmplat, dar n-am putut înțelege.

Am ridicat a doua armă deoarece n-aveam altă opțiune. Mi-am dat seama că voia să moară, că trebuia să-l omor, altfel mă omora el pe mine. N-am văzut când am împușcat-o pe Amanda, însă când mi-am dat seama că era moartă, am știut că eu am fost cea care am împușcat-o. *„13. Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea*", scrie în Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel. Oamenii folosesc citatul ăsta tot timpul și unii chiar par să creadă că e adevărat. Procurorul a spus că am făcut ceea ce am făcut pentru că l-am iubit pe Sebastian. Că iubirea mea pentru el era cel mai esențial lucru din viața mea. Că nimic altceva nu era mai important. Dar asta nu e adevărat. Întrucât cea mai mare dintre toate e teama, groaza de a muri. Dragostea nu mai înseamnă nimic când crezi că vei muri.

•

Știu că ar trebui să am o explicație pentru ce s-a întâmplat. Că ar trebui să fac ce face Sander, s-o modelez în ceva ce ori se potrivește, ori nu se potrivește literei legii. Că ar trebui să spun că la început s-a întâmplat x, apoi x și s-a ajuns la x. *N-a fost vina mea. Sunt nevinovată.* Sau: *A fost vina mea. Sunt vinovată.* Însă nu pot. Toți mă urâți pentru ce s-a întâmplat, dar eu mă urăsc mai mult fiindcă nu-mi pot explica nimic. Nu există nicio explicație. Totul e absolut lipsit de sens.

Ședința de judecată în cazul B 147 66 Procurorul ș.a. Versus Maria Norberg

PARTEA A XLI-A

Săptămâna a treia a procesului: ultima zi

Încerc să n-adorm în noaptea dinaintea ultimei zile a procesului. Fiindcă noaptea nu există minciuni. Cred că liniștea e de vină. Când până și păsările tac și cerul nopții e negru, atunci apar visele și ele nu respectă nicio regulă, nimeni nu le poate controla conținutul, sunt necruțătoare. Amintirile zboară drept spre mine, într-o tăcere de mormânt, un măcel de corbi negri, spinarea mi se preface în pietriș, nisip și praf. Mă străduiesc să n-adorm, dar nu mă pot mișca, epuizarea mă doboară. Nu pot să alin durerea, somnul nu e un salvator, visele mă expun în fața adevărului.

Nu, n-am plănuit niciodată să omor pe cineva. Nu, n-am vrut ca Dennis și Christer să moară. Da, am vrut să moară tatăl lui Sebastian; nu, n-am vrut ca Sebastian să-l omoare. Da, l-am omorât pe Sebastian, da, am făcut-o intenționat, aș fi vrut să n-o fi făcut. Și, da, am omorât-o pe Amanda, da, aș face orice să anulez asta.

Am mers la școală împreună, însă n-am știut ce plănuia Sebastian să facă, deoarece nu mi-a spus nimic. Când Samir mi-a zis că Sebastian n-avea nevoie de mine, am crezut că se înșela. Trăiam cu certitudinea că Sebastian avea nevoie de mine ca să rămână în viață, nutream convingerea că eram cea mai importantă persoană din viața lui, dar adevărul era că el n-avea nevoie de mine pentru nimic, nici măcar ca să moară, chiar dacă eu am fost cea care l-a omorât.

Mi-a rămas doar ideea că Sebastian avea nevoie de mine, însă eu un însemnam nimic.

•

Oamenii zic că toate ființele omenești sunt egale. Asta spuneți pentru că sunteți politicoși, bine-crescuți și, poate, cu studii superioare, însă declarația asta nu se transformă într-un adevăr. În realitate, toată lumea știe că oamenii au valori diferite. De aceea, dacă un avion se prăbușește în apropierea Indoneziei și mor patru sute de oameni, buletinele de știri se

dublează dacă a fost și un suedez în avion. Micul nostru turist pentru sex, penibil și transpirat, valorează de două ori mai mult decât patru sute de indonezieni morți. De asta, când o femeie sănătoasă, tânără, drăguță și cu o carieră de succes moare într-o avalanșă, știrea ajunge pe prima pagină (cu poze) și, când un pensionar incontinent, divorțat și fără copii e jefuit și omorât în drumul de la metrou spre casă, știrea ajunge doar un paragraf pe lângă reclamele pentru filme și mărirea sânilor. De asta toate articolele despre „Masacrul din Djursholm” conțin cel puțin o poză de-a Amandei în timp ce o poză cu Dennis e inclusă mult mai puțin frecvent.

Doar idioții pretind că nu contează cine ești și ce faci. Vorbesc despre valoarea vieții omenești de parcă n-ar fi ceva complet inventat de noi.

Valoarea vieții omenești e absolută, bla, bla, bla... eternă, permanentă, fixă, toți suntem la fel, bla, bla, bla. Viața lui Hitler valorează la fel de mult ca viața Maicii Tereza.

Dar nu și Sebastian. El știa. Sebastian a crescut într-o casă cu propria plajă cu nisip alb adus cu avionul și cu un iaht dintr-o fostă colonie franceză. Cum ar fi putut să creadă că era orice altceva în afară de un zeu, egal cu nimeni, superior tuturor? Fiecare zi din viața lui Sebastian a mărturisit adevărul: el valora mai mult decât toți ceilalți. Banii sunt mai ușor de înțeles decât toate balivernele filosofice despre valoarea absolută a vieții omenești.

Problema lui Sebastian era că știa și că valoarea lui depindea de tatăl lui. Fără tatăl lui, el era un nimeni. Toți profesorii care-i permiteau să vină târziu la ore, toți părinții care nu interziceau copiilor lor să iasă cu el, nici măcar nu se deranjau să puncteze asta, ba chiar ignorau toate limitele pe care le încălca, toți prietenii pe care-i avea, toți oamenii care făceau poze cu el, bârfeau despre el, vorbeau despre el făceau toate astea doar datorită tatălui său. *Fiul lui Claes Fagerman.* Iar când tatăl lui i-a spus că nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el, că nu valora nimic, când l-a scuipat și l-a lovit, Sebastian a știut că tatăl avea dreptate. Fără Claes, viața lui era terminată.

Sebastian se pricepea la un singur lucru. Putea să ucidă. Era un vânător bun. Putea folosi armele ca să realizeze lucruri pe cont propriu; chiar era lăudat pentru asta.

Eu am fost cea care i-a dat lui Samir numărul de telefon al lui Claes. Eu am fost cea care l-a implorat pe Samir să nu cheme poliția. Eu am fost. Poate voiam să mă răzbun pe Sebastian, astfel încât tatăl lui să vadă ce le-a făcut acelor fete, deoarece știam că îl va pedepsi pe fiul lui mai rău decât ar fi putut-o face oricine altcineva. Sau poate doar mă temeam că o să fiu prinsă fiindcă eram drogată. Dar când am mers de la reședința lui Sebastian până acasă la mine în acea ultimă noapte, în lumina dimineții, cu pantofii cu tocuri înalte într-o mână și în cealaltă mână cu telefonul acoperit de sudoare, care în scurt timp avea să fie umplut de mesaje disperate, atât eu, cât și Sebastian știam că l-am trădat din nou. Bineînțeles că nu mi-a zis nimic. Desigur că m-ar fi putut ucide și pe mine.

•

Noaptea sunt ca aerul într-o zi fără briză, când totul e nemișcat și nimic nu-și poate lua zborul. Îmi amintesc prea multe. Iar adevărul e că sunt vinovată, în măsura în care sunteți interesați de el.

PARTEA A XLII-A

Săptămâna a treia a procesului, ultima zi

Când procurorul-șef Lena Pärsson dă clic pe microfonul ei, își drege glasul și-și începe discursul de încheiere, rezumatul tuturor lucrurilor pe care ar fi vrut să le spună, vocea ei sună aproape tristă, ca și cum nu vrea să fie în sală.

— E cel mai rău coșmar al unui părinte… să-și trimită copilul la școală într-o dimineață doar ca să afle că nu mai vine seara acasă.

Dar tristețea trece. După doar câteva propoziții, pare necruțătoare și furioasă. Vocea ei ne transmite că n-o să scăpăm așa de ușor.

— E dificil de înțeles, aproape imposibil de priceput, cum tinerii pot fi destul de plini de ură încât să ucidă. Însă asta nu trebuie să ne împiedice să recunoaștem ce s-a întâmplat. Și ceea ce tribunalul trebuie să hotărască astăzi este vinovăția inculpatei. Tribunalul trebuie să aibă curajul să ia o decizie corectă și să declare că inculpata se face vinovată de incitare, complicitate și crimă. Responsabilitatea criminală a inculpatei a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Vocea ei devine tot mai puternică în continuarea discursului; după doar câteva minute sună aproape triumfătoare.

Două aspecte sunt clare: nu și-a permis să se lase influențată de întrebările lui Sander pentru Samir și rămâne fermă în convingerea ei că ar trebui să fiu pedepsită conform celei mai dure litere a legii.

— Interpretările, spune ea pufnind, nu sunt atât de simple dacă vrei să corespundă cu adevărul. Și ce… Ezită, nefiind sigură ce cuvânt să aleagă. Experții apărării au ajuns la doar una dintre cele câteva interpretări posibile. Ceea ce înseamnă că nu se poate afirma că rezultatele lor sunt concludente în vreun fel.

Experții apărării. Toată lumea știe ce vrea să spună. *Eu i-am plătit. Inculpata încearcă să-și cumpere calea spre libertate.*

A dracului de curvă bogată.

— Investigatorii poliției nu sunt amatori. Știu ce fac; și aceasta nu este prima lor investigație. Nici a doua, nici a treia. Nimeni nu le spune ce să caute sau care sunt rezultatele dorite. Își efectuează anchetele fără presupuneri și fără să primească ordine de la acuzați. Și amintiți-vă ce a declarat Samir de la început, ce a spus pe parcursul întregii anchete, ce a susținut chiar dacă a trecut timpul. Samir a fost acolo. A văzut cu claritate ce s-a întâmplat în acea sală de clasă în timpul minutelor acelea de coșmar; a fost capabil să explice acțiunile inculpatei. A fost important pentru el să aibă capul întors pentru a vedea? Poate. Ce contează? A văzut ce a văzut. Iar Samir nu s-a exprimat vag cu privire la rolul acuzatei. Valoarea primului interogatoriu nu trebuie minimalizată niciodată, mai ales atunci când informația obținută e confirmată de investigația tehnică și, din partea poliției, investigația tehnică a fost efectuată de Centrul Național Criminalistic.[12]

Accentuează cuvântul „național”, ca și cum acel cuvânt în sine ar fi de ajuns pentru oricine ca să înțeleagă ce era corect și ce era greșit. *Experții statului. Nu amatorii lui Sander, nu mercenarii inculpatei.*

Așa că procurorul-șef rămâne la ceea ce a susținut tot timpul. Totuși, s-a schimbat ceva. Și îmi ia un moment ca să-mi dau seama, însă, după ce înțeleg, nu mai pot ignora asta. Fiindcă, în timp ce-și înșiră povestea, când vorbește despre cum Sebastian și cu mine, izolați de lumea din jurul nostru, ne-am plănuit răzbunarea criminală, nu se mai adresează judecătorului-șef. Se uită la judecătorii asesori, care n-au o educație formală în Drept.

— N-am nicio îndoială că a fost o perioadă grea pentru inculpată. Maria Norberg sigur își regretă acțiunile. E posibil să fi simțit regretul chiar în sala de clasă, după ce a aflat cum arată moartea cu adevărat. Probabil a fost speriată. După ce Sebastian Fagerman a murit, ea n-a mai vrut să moară. Dar asta n-o absolvă de vinovăția ei.

Dacă Lena Pärsson ar fi jucat rolul unui procuror înfuriat într-un serial american de televiziune, s-ar fi aplecat peste boxa juraților în momentul acela. S-ar fi holbat în ochii lor, unul câte unul, ca să vadă dacă erau gata să plângă. Folosește întreaga gamă de emoții în clipa asta deoarece știe că, dacă îi va putea câștiga pe judecătorii asesori de partea ei, o voi încurca. Fiecare

[12] National Forensic Center (NFC) (în engl. în orig.) (n. red.).

judecător asesor e la fel de important ca judecătorul-șef când vine vremea să se ia o decizie. Fiecare are un vot, nici mai mult, nici mai puțin. Se poate trece ușor ca prin brânză peste judecătorul-șef și legile lui.

Mă uit la judecătorii asesori. Încerc să citesc în expresiile fețelor lor ce gândesc și care le-ar putea fi opinia. Însă nu văd nimic, nimic din ce aș putea înțelege, nimic din ce aș putea interpreta, doar fețe.

•

Când Lena Pärsson termină, judecătorul-șef îi mulțumește. Fără întrebări, fără nimic altceva. Apoi e rândul lui Sander. *Haide*! El nu începe să vorbească imediat. În schimb, o lasă pe Ferdinand să pornească proiectorul. Aduce la vedere un titlu de ziar.

„Masacru la Liceul Djursholm – O fată este arestată”.

Apoi o imagine diferită. Încă un titlu apare deasupra noastră.

„Claes Fagerman e asasinat – cererea iubitei fiului său: «Trebuie să moară!»”.

Și altul.

„Sursele confirmă: și-a ucis cea mai bună prietenă”.

Și altul. Și altul. Când e afișat al șaselea titlu, Sander își drege glasul. Citește prima parte cu voce tare:

— Toți trebuiau să moară, n-aveau altă scăpare.

Dar trebuie să citim subtitlul singuri: „Cum trăiește acum – șapte pagini despre viața fetei din Djursholm la închisoare”.

Apoi continuă:

— Voiam să vă spun cât de multe articole au fost scrise despre Maja până când a început acest proces. Însă nu pot. Adevărul este că e imposibil să aflăm. În primele paisprezece zile după crime, clienta mea a apărut pe primele pagini ale celor mai mari trei ziare naționale. Pe fiecare. Din cauza crimelor la care se presupune că a luat parte, ea a fost subiectul principal în știrile posturilor TV *Rapport, Aktuellt* și *TV4* timp de trei zile după incidente și a figurat printre știrile principale opt zile după aceea. Când poliția a divulgat informația despre moartea lui Claes Fagerman la mai puțin de douăzeci și patru de ore după evenimentele din Liceul Djursholm, știrea a explodat în mass media internațională precum a fost aici. Și mass media a fost la fel de interesată înainte. Colegii mei m-au informat că, atunci când au căutat pe Google „Maria Norberg” în noaptea dinainte

să înceapă procesul, au găsit peste 750.000 de rezultate, chiar dacă majoritatea mass media din Suedia nu i-a făcut numele încă public. Termenul „Masacrul din Djursholm” a dat 300.000 de rezultate, iar combinația Sebastian Fagerman și Maja Norberg a generat cam aceeași sumă.

Oftează adânc. Regretă că trebuie să discute asta. Se uită la judecătorul-șef. Spre deosebire de Lena cea Urâtă, Sander i se adresează lui:

— Noi, avocații, nu ne permitem să fim influențați niciodată de banalități ca ziarele de seară și internetul, experți de profesie și emisiuni cu dezbateri, știri internaționale și așa mai departe.

Toată ființa lui Sander radiază „contez pe tine”, dar spune și că depinde de judecătorul-șef să explice asta judecătorilor asesori dacă va fi nevoie.

— Incitare. Clienta mea e acuzată de incitare la uciderea lui Claes Fagerman. Această parte a acuzației este fundamentală și pentru afirmația că Maja Norberg, clienta mea, și Sebastian Fagerman au plănuit și executat împreună crimele din Liceul Djursholm în aceeași zi.

„Clienta mea”. Rareori m-a numit Sander clienta lui în timpul procesului. Însă acum își folosește vocea glacială, de avocat.

— Ca să fie îndeplinite condițiile necesare pentru incitare, procurorul trebuie să demonstreze că Maja Norberg, clienta mea, a avut intenția de a-l ucide pe Claes Fagerman și că a existat o legătură directă între cuvintele și acțiunile clientei mele și crima în sine. Ca să dovedească deci această afirmație, procurorul s-a referit la un număr de mesaje pe care clienta mea i le-a trimis lui Claes Fagerman în timpul nopții și dimineții în cauză, în care clienta mea a exprimat ceea ce procurorul interpretează drept îndemnuri la comiterea unei crime.

Nu înțeleg de ce tot trăncănește Sander despre asta. Știe că nu suport să fiu nevoită să ascult ce am scris și totuși insistă să aducă asta în discuție. Ferdinand e din nou lângă proiector. Arată o imagine pe marele ecran: cel mai urmărit cont de Instagram din Suedia, care aparține unei fete de șaisprezece ani dintr-un orășel de undeva, plus o poză cu o înghețată cu bomboane decorative. „Mai degrabă M-AȘ SINUCIDE decât să mănânc după dieta Paleo”, scrie în text. Aud râsete scurte în spatele meu. Judecătorul-șef nu râde. Dar doi dintre judecătorii asesori zâmbesc.

Ea dă clic mai departe. O poză cu un pui privind peste marginea unei oale. Lângă ea: altă poză din interiorul unei fabrici de procesare a cărnii de pui. Textul este: „Carnivori = CRIMINALI!”

Sander își lasă brațele să cadă într-un gest de resemnare, în timp ce Ferdinand dă clic pe imagini.

— Uneori ne alegem cuvintele foarte prost. Chiar și adulții se exprimă în feluri dubioase. Adesea îi spun soției mele că mai degrabă aș muri decât să urmăresc încă un sfert de finală lacrimogen dinaintea Eurovisionului și totuși mă uit la toate fără să mă sinucid în timpul scenetelor dintre cântece. Uneori trimit mesaje prin care votez pentru cele mai proaste cântece înscrise doar pentru că nepoții mei mă îndeamnă să fac asta. Îmi place să-i acuz că încearcă să mă omoare. Dar nu cred că asta e intenția lor adevărată, cel puțin nu cea principală.

Au găsit o grămadă de exemple de adolescenți din online dornici să-i „facă praf” pe alți adolescenți care ascultau muzica pe care ei n-o plăceau sau care cereau ca un actor faimos și infidel să fie „biciuit în public”. Ferdinand ne arată și comentariile de pe blogul unuia dintre concurenții de la emisiunea *Swedish Idol* și trei sau patru steaguri ale echipelor de fotbal care par luate de pe Snapchat.

Apoi Sander își flutură mâna iritat. „Închide-l, spune mâna lui. Nu vreau să văd tâmpeniile astea. Sunt niște aberații”. Vocea lui e din nou gravă ca un cor antic invocând moartea.

— N-am vrut să fac o glumă. Situația pe care trebuie s-o judecăm nu este o chestiune de râs. Maja n-a avut niciun motiv să glumească, iar mesajele ei pentru Sebastian în timpul ultimelor ore n-au fost deloc comice. Încerc doar să arăt ceea ce este evident: folosim cuvinte și expresii care se referă la moarte fără să vorbim serios. Adolescenții se exprimă adesea nu doar neglijent, ci și inadecvat. Este asta un act criminal? Înseamnă că s-au îndeplinit criteriile legale pentru incitare? Nu.

Ecranul se face negru și Ferdinand se așază.

— Totuși, să ne jucăm cu acest gând… continuă Sander. Haideți să presupunem că Maja a rostit cu seriozitate fiecare cuvânt. Că a fost într-o situație atât de disperată, că a văzut moartea lui Claes Fagerman ca singurul lucru care-l putea salva pe Sebastian. Haideți să admitem că voia cu adevărat ca Sebastian să-și ucidă tatăl. În acest caz, e vinovată de incitare?

Nu. Deoarece procurorul încă trebuie să demonstreze că, în fond, acțiunile Majei au fost decisive și că Sebastian nu și-ar fi omorât tatăl indiferent ce ar fi crezut Maja. A reușit procurorul să dovedească relația aceasta cauzală? Nu.

Sander precizează că Samir nu e singurul care a depus mărturie despre petrecerea din ultima noapte. L-au interogat pe Labbe, pe prostituate, pe paznici, pe toți cei care n-au murit a doua zi. Și bineînțeles, poveștile lor sunt discordante, fiecare are propria versiune, însă toți au menționat furia lui Claes Fagerman. Cum l-a lovit pe Sebastian cu pumnii și cu picioarele până când l-au tras paznicii de pe el. Au avut șansa de a vorbi despre cum a fost, cum a sângerat Sebastian, cum părea să fie în șoc, poate furios, dar nimeni n-a putut spune cum s-a simțit Sebastian. Am menționat ce bănuiam, însă e greu să aibă cineva încredere în mine.

— În schimb, imaginea care a ieșit la suprafață e cea a unei relații bolnave, între un băiat rănit și tatăl lui. Nu cunoaștem detaliile celor întâmplate în primele ore ale acelei dimineți în care a murit Claes Fagerman, dar știm că erau singuri când Sebastian și-a împușcat tatăl și știm că au ajuns la lovituri violente cu puțin timp înainte. Mai știm și că Sebastian Fagerman era sub influența unor droguri puternice. Că abuza de consumul de droguri și că era bolnav mintal. Vi se pare probabil ca mesajele sporadice ale Majei să fi fost un factor crucial în acțiunile lui Sebastian? Sau e mai probabil ca explicația să fie găsită în relația dintre Claes și Sebastian Fagerman și starea sănătății mentale a acestuia din urmă? Sunt convins că tribunalul va ajunge la aceeași concluzie la care am ajuns și eu în această chestiune.

Apoi vorbește o vreme despre consecințele pe care le are asta pentru restul acuzațiilor, că tribunalul „trebuie” să ajungă la concluzia că nu l-am determinat pe Sebastian să-și omoare tatăl. Pe urmă vocea lui glacială revine. Ne plimbă printre probele „concrete” pe care procurorul le are împotriva mea.

— Există alți factori, declarații ale martorilor sau alte probe care să indice că Maja Norberg, clienta mea, a fost implicată în plănuirea crimelor de la Liceul Djursholm, împreună cu răposatul Sebastian Fagerman? Nu. Există alți factori, declarații ale martorilor sau alte probe care să indice că Maja Norberg, clienta mea, a fost înștiințată de planurile lui Sebastian? Nu.

Sander repetă ceea ce a spus deja în timpul procesului. Nu s-au găsit amprente în interiorul genții, pe fermoar, în seiful cu arme, toată predica aia. Precizează (din nou) că Sebastian a obținut explozibilii (care nu puteau fi detonați) cu mult timp înainte să ne cunoaștem.

— Există ceva în schimburile de replici mai degrabă intense, prin telefon, dintre Maja și Sebastian, care să indice că Maja e conștientă că Sebastian intenționa să-și ucidă tatăl înainte s-o facă? Nu. Când Maja s-a întors la reședința lui Sebastian, Claes era deja mort de aproape două ore. Există ceva în anchetă care să sugereze că Sebastian a informat-o pe Maja despre acest lucru înainte de a ajunge la el acasă? Nu. Există ceva care să indice că Maja și-a dat seama că Fagerman Claes era mort în timp ce era în casă? Că a aflat că Sebastian și-a omorât tatăl? Nu. Nu există nimic de această natură în materialul procurorului. În schimb, va trebui să-mi folosesc timpul ca să vă amintesc ce n-a dovedit procurorul. N-a arătat că Maja ar fi știut cifrul seifului unde erau păstrate armele în cauză și nici amprentele ei n-au fost găsite pe sau în interiorul seifului. Totuși, tehnicienii de la scena crimelor au prelevat amprente de la Claes și de la Sebastian Fagerman atât dinăuntrul, cât și din afara seifului pentru arme. Prin urmare, nu există nicio dovadă care să sugereze că Maja a ajutat la mânuirea seifului cu arme. Amprentele Majei nu s-au găsit pe niciuna dintre genți sau pe fermoarele lor, doar pe mânere și pe partea de jos a unei genți. Nici nu există vreo probă care s-o lege deci pe Maja de substanțele explozive găsite în dulăpiorul ei. Amprentele Majei sunt pe arma pe care a folosit-o mai târziu, dar nu pe cea pe care o ținea Sebastian când a murit.

Pe urmă Sander face o scurtă pauză, răsfoiește niște documente și ia o mică înghițitură de apă. Nu se grăbește. Apoi începe din nou.

— Și există alți factori, declarații ale martorilor sau alte probe care să arate că Maja Norberg, clienta mea, l-a asistat pe Claes Fagerman în executarea planului său? Care să indice că ea intenționa să ucidă? Da! De fapt, există.

Peder pare exagerat de surprins. Sarcastic de surprins.

— Procurorul a prezentat mărturia unui martor, obținută în condiții dubioase și de la un băiat rănit grav și căruia – doar ca să fim siguri – i s-a adus la cunoștință, cu mult timp înainte de

primul interogatoriu, că Maja Norberg, clienta mea, a fost închisă din cauza suspiciunii de vinovăție pentru crima despre care a fost interogat băiatul. Pe durata interogatoriului, băiatul declară că a observat acțiunile Majei într-un fel care este în contradicție cu ceea ce ea susține că s-a întâmplat. Pe lângă asta, el spune că a auzit-o pe clienta mea consultându-se cu răposatul Claes Fagerman și că, mai târziu, a privit-o pe clienta mea împușcând intenționat una dintre victime.

După aceea parcurge detaliile investigației pe care a ordonat-o pentru mărturia lui Samir. Detalii pe care le-am auzit deja.

— Și ce are de spus procurorul despre rezultatele lipsite de ambiguitate ale anchetei, care sunt în favoarea clientei mele? De ce procurorul este de părere că ancheta n-a fost efectuată de un personal suficient de competent și pe temeiuri suficient de libere și de imparțiale?

Sander își ridică privirea din documente și își scutură încet capul, pe urmă ia o foaie de hârtie din teanc și începe să citească din ea.

E o descriere a oamenilor care au participat la analiză, trecutul lor educațional, metodele de control pe care le-au folosit; e presărată cu termeni tehnici și e ridicol de plictisitoare.

Apoi Sander continuă o vreme cu replici asemănătoare. Vocea lui e tărăgănată și mi-e greu să respir. Desfac șervețelul mototolit din pumn și-l mototolesc din nou. Vreau să mă ridic, să fug până la judecători și să țip la ei. „Ascultați, auziți ce zice?” Fiindcă îmi dau seama că adevărul e că – mă lovește chiar în măruntaie, din senin – vreau să-l cred pe Sander. Vreau să cred că are dreptate când afirmă că n-ar trebui să fiu găsită vinovată, că am dreptul la un viitor.

Vreau să aibă dreptate.

•

Voi, toți, probabil nici măcar n-o să vă mai amintiți cum s-a încheiat procesul acesta, dacă am fost găsită vinovată sau pentru ce am fost vinovată. O să vorbiți despre mine la o petrecere peste câțiva ani și o să spuneți „asta s-a-ntâmplat” sau „nici măcar n-a fost acuzată pentru asta” și „asta e ciudat – ești sigur? – cred că ea…” în curând, adevărul meu va mai exista doar între copertele dosarelor pline de informații din procesul meu, arhivate într-un subsol rece lângă linia de metrou din Stockholm.

Va trebui să mă căutați pe Google ca să fiți siguri, să vedeți ce s-a întâmplat, cum s-a terminat. Sau veți spune că a fost un verdict bine scris sau că poliția a făcut un lucru de mântuială sau „bine că a fost prinsă” ca să arătați că sunteți la curent, că știți.

Indiferent ce versiune alegeți, vă veți aminti de mine ca de o criminală. Însă mă doare-n cot de voi și de părerile voastre tâmpite. Eu tot vreau să ies de aici. Vreau să mă creadă tribunalul.

•

Epuizarea care mă copleșește când îmi permit să am aceste gânduri mă slăbește atât de mult, că la început cred că o să cad de pe scaun. Dar mă țin bine. Trebuie să trec peste asta, nu vreau să fiu aici. Vreau să ies de aici.

Bunica avea un fotoliu cu tălpi curbate. Se legăna în el, înainte și înapoi, citind și cosând. Balansoarul e tot acolo în casa bunicului și vreau să mă mai legăn în el. Vreau să-mi șoptească bunicul la ureche: „Ai toată viața înainte”, iar eu să încuviințez ca să-l fac fericit. *Orice se poate întâmpla.* Vreau să fac pe cineva fericit. *Orice e posibil.*

Și nu vreau să fiu nevoită să mă gândesc la cum e atunci când se poate întâmpla orice, când toate ușile sunt deschise, dar apoi bate vântul din altă direcție și toate se închid. Am optsprezece ani, vreau să fiu o prințesă Disney și să strig cu o voce ascuțită: „Îmi voi urma inima și voi fi fericită!” Și nimeni nu va crede că sunt mama vitregă a Albei ca Zăpada care-și urmează inima rea și neagră și hotărăște să ucidă. O să-mi fac o educație, o să stau la birou, la douăzeci și opt de etaje deasupra pământului, și podeaua nu va ceda, clădirea nu se va prăbuși, iar eu nu voi cădea. Vreau să găsesc un loc în care nu va trebui să-mi imaginez mulțimile de oameni călcându-mă în picioare și îngropându-mi trupul.

Ascultați-l pe Sander! Judecătorule-șef, judecătorilor asesori și jurnaliștilor! Fiți de acord cu el! Lăsați-mă să trăiesc!

•

Cu ochelarii lui de citit așezați pe rădăcina nasului, Sander se holbează la judecătorul-șef. „Acum, chibzuiesc eu. Acum o să spună cuvintele care o să-i facă pe toți să înțeleagă. Care o să-i oblige să-mi dea drumul”. Dar n-o face.

— Procurorul n-a adus suficiente dovezi, asta e tot ce spune.

După asta nu mai zice nimic. În schimb, vorbește judecătorul-șef.

Apoi se termină. Totul se termină.

PARTEA A XLIII-A

Săptămâna a treia a procesului, ultima zi

Avem o cameră nouă în care să așteptăm. Scaunul în care stau e în formă de castron și e din plastic. O jumătate a fundului mi-a amorțit, chiar dacă nu stau aici de foarte mult timp. Cafeaua din paharul pe care-l țin e tulbure. Se pare că am spus „da” și pentru frișcă, și pentru zahăr, însă nu-mi amintesc să fi fost întrebată.

Am crezut că voi fi condusă înapoi la închisoare. Toți au crezut asta, acesta era planul, mașina mă aștepta. Dar judecătorul avea alte planuri. În declarațiile lui de încheiere a spus: „Bla, bla, audierea în acest caz este încheiată” și „tribunalul va lua o scurtă pauză de deliberare, după care va fi oferit un verdict”. Apoi s-a întors spre Sander, a încuviințat spre procurorul-șef și a zis:

— Puteți aștepta aici, vom relua procesul când terminăm.

Un zumzet de ce-înseamnă-asta a trecut prin sala de judecată și, peste tot prin jurul meu, oamenii s-au întors unul spre altul și s-au holbat, așteptând o explicație. Eu m-am întors doar spre Sander. *Ce înseamnă asta*? Mama s-a întors spre tata. *Ce înseamnă asta*? Însă nimeni n-a răspuns, nimeni n-avea nicio idee, și m-am gândit că toată lumea cunoștea doar procesele deschise-și-închise, genul în care singura soluție e să trimiți criminalul direct pe culoarul morții cât mai repede, în care doar vinovații primesc verdictele atât de repede.

Se întâmplă prea repede. Nu vreau asta.

Și ne-am ridicat, ne-am ridicat toți și am plecat.

S-a terminat. Totul s-a terminat.

Apoi am avut impresia că o să vomit, chiar atunci și acolo, sau că o să mă sufoc, dar n-am avut nimic – doar am stat jos și se pare că am spus „da” unei cești de cafea.

Sander e în picioare. Clătită e afară, ferindu-se de întrebările presei; Ferdinand tastează frenetic pe telefonul ei, nu știu despre ce, nu știu cui.

Sander nu răspunde când i se vorbește. Arată nervos; nu l-am mai văzut niciodată așa de nervos până acum, încearcă să-și toarne cafea într-o cană din plastic, însă o vărsă și cafeaua ajunge pe masă, iar Sander înjură cu voce tare:

— Ce naiba!

Cred că e prima dată când îl aud înjurând.

Așteptăm o oră. Nimic. După cinci minute, Sander se așază. Citește ceva de pe telefonul lui. Ferdinand se uită la mine, îmi oferă cutiuța ei de tablă cu snus, dau din cap în semn că „nu” și-mi dă un blister de gumă cu nicotină, iar eu apăs patru bucăți în palmă, mi le bag în gură și încep să mestec.

Așteptăm încă douăzeci de minute.

— *Cât mai trebuie să așteptăm*? întreb eu, dar nu-mi răspunde nimeni, apoi întreb din nou cu vocea unui copilaș plângăcios. *Cât*? *Am ajuns deja la final*?

— N-avem de unde să știm, răspunde Sander în cele din urmă, însă nu-și ridică privirea din telefon, citind, citind, cum poate să citească? Și ce anume citește?

Două ore de așteptare. Și unsprezece minute.

Apoi pârâie difuzoarele. Și este chemat cazul nostru.

Sander se ridică exact în spatele meu și-și pune mâna pe umerii mei, protector, de parcă m-ar conduce până la masă. Sau la execuția mea? Cu un sac pe cap. Unde mergem? Am ajuns deja la final?

•

Ne îndreptăm spre locurile noastre, judecătorii sunt așezați deja, Lena Pärsson și-a împins scaunul în spate și-și ține picioarele strâns apropiate, cu tălpile puse în mod afectat una lângă alta. Mâinile îi sunt încrucișate în poală. Când începe să vorbească judecătorul-șef, îmi țiuie urechile. De-abia aud ce se întâmplă, nu știu ce înseamnă, îl privesc pe Sander.

— Verdictul scris va fi oferit mai târziu; va cuprinde o relatare mai detaliată a constatărilor tribunalului.

Ce înseamnă asta? Ce spune?

Îl aud pe tata suspinând, parcă ar avea dureri, ca și cum cineva l-ar fi lovit în burtă. Pentru o clipă, cred că e furios, că e gata să strige ca atunci când își pierde cumpătul, dar apoi văd că plânge. Plânge și tot plânge, și mama încearcă să-l liniștească; vocea ei este frântă și atunci îmi observ propriile lacrimi. Murmurul făcut de jurnaliști devine tot mai tare și, în

scurt timp, se ridică drepți în picioare și vorbesc, întrerupându-se, nu mai e ordine în sala de judecată. În fața judecătorului-șef e o bucată de hârtie. Dar el n-are nevoie să se uite la ea ca să știe ce să spună.

•

— Tribunalul comitatului a decis că în cazul Majei Norberg acuzațiile vor fi respinse pentru toate capetele de acuzare. Cum procurorul n-a demonstrat că inculpata a avut intenția de a ucide și condițiile necesare pentru incitare n-au fost îndeplinite, inculpata va fi eliberată imediat.

PARTEA A XLIV-A

Mama și tata stau de fiecare parte a mea pe bancheta din spate a mașinii lui Sander. Tata își ține brațul în jurul meu, spatele lui e drept ca lumânarea, respiră sacadat și mă ține fără să-mi dea drumul de când judecătorul a spus că mi se va permite să merg acasă. El m-a ținut chiar și când l-a îmbrățișat pe Sander, cu două degete pe mâneca bluzei mele, m-a strâns de umăr când a dat mâna cu Clătită și și-a ținut mâna pe ceafa mea când a tras-o pe Ferdinand mai aproape; ar fi fost o îmbrățișare în grup dacă Ferdinand și-ar fi dat seama că trebuia să se lase îmbrățișată.

Tot corpul mamei e cald, tremură puțin și-mi strânge ambele mâini, îmi mângâie degetele, unghiile, încheieturile, de parcă trebuie să le numere, să se asigure că totul e unde trebuie să fie, că sunt cu adevărat aici, că nu e totul doar în imaginația ei. Din când în când, se apleacă spre mine, își bagă o mână pe sub centura de siguranță și-mi netezește o cută la îmbrăcăminte. Mă mângâie pe obraji, îmi răsuflă în păr. N-am vorbit. Nu ne-am spus că suntem „bucuroase”, nu ne-am spus „te iubesc”, nu ne-am spus „slavă Domnului”. Tata a murmurat o mie de mulțumiri, mulțumesc-mulțumesc-mulțumesc, spune mulțumesc-mulțumesc-mulțumesc tuturor oamenilor pe care-i întâlnește, iar mama șoptește „îmi pare rău” în timp ce mă îmbrățișează, șoptește același lucru de fiecare dată. „Îmi pare rău – îmi pare rău – îmi pare rău”. Doar eu o pot auzi, vocea ei e atât de înceată, că e aproape ca o respirație, și o îmbrățișez și eu. „Îmi pare rău”.

Nu spun nimic. E imposibil. Nu pot.

Mama mea.

•

Sander ne anunță că putem sta la casa lui de la țară câteva zile, ca să scăpăm de presă. E un loc lângă apă, luăm un feribot mare de pasageri pe ultima parte a drumului, suntem singurii oameni la bord, așa că trebuie să fie rezervat, închiriat. Cum de a avut timp? Nu sunt jurnaliști aici, nimeni nu mă întreabă cum mă simt, dacă sunt fericită, dacă va fi un recurs. Când au

întrebat procurorul: „O să faceți recurs?”, Lena Pärsson a părut mohorâtă: „Trebuie să am șansa să citesc verdictul înainte de a putea comenta”. Sander a părut mult mai sigur:

— Suntem mulțumiți de rezultat, tribunalul n-a avut nicio problemă să-mi elibereze clienta și m-ar mira dacă tribunalul i-ar acorda procurorului dreptul pentru un recurs.

Oare Sander a părut încrezător doar pentru că l-a întrebat un jurnalist? Nu cred. Nu pare încrezător fără motiv. Lasă genul acesta de lucruri lui Clătită cu al lui e-timpul-să-mi-lărgesc-cravata și zâmbetul de la-naiba-suntem-bine. Merg pe punte, stau lipită cu burta de balustradă și cu fața în vânt, închizându-mi ochii din cauza aerului rece ca gheața; îmi lăcrimează ochii. Vântul, nu știam că mi-a fost dor de vânt, mirosul oxigenului, frigul pare să dăinuie doar aici, pe mare, nu pare să se agațe de beton, de bare și de sârma ghimpată. Stau acolo pentru un moment, cu obrajii înțepându-mă, apoi îmi dau seama că Sander e lângă mine. Poartă o haină groasă pe care n-am mai văzut-o până acum, mănuși din piele căptușite și o șapcă de blană cu acoperitoare pentru urechi, care flutură în briză.

Îmi amintește de bunicul.

— Te așteaptă bunicul, mi-a spus mama în mașină. E atât de fericit, i-a fost dor de tine.

Îmi dă o batistă uzată făcută din bumbac fin. Îmi tamponez cu grijă nasul și ochii. Batista miroase ușor a tutun de pipă și o împăturesc în mână.

„Fumați, domnule avocat Peder Sander?

Nu știu foarte multe despre dumneavoastră. Pot să vă spun Peder?”

— S-a terminat? întreb eu în schimb.

Nu-mi răspunde. Se uită la mine; un zâmbet îi trece repede pe față și dispare la fel de rapid. Își păstrează buza superioară rigidă și mă bate ușor pe umăr.

— Da, răspunde el.

Mă bate pe umăr de trei ori, apoi își îndepărtează ușor mâna. Poate fi cel mai bun avocat din Suedia. Și totuși, e clar că minte. S-a terminat.

Îl iau de mână, fac jumătate de pas spre el și-l îmbrățișez, o îmbrățișare lungă în vântul rece ca gheața, mai strânsă decât aș îndrăzni de obicei. S-a terminat pentru el, cel puțin. Mi-a salvat viața și a trimis factura tribunalului. Îmi pun batista în buzunar.

•

Acostăm la un chei privat, iar motoarele continuă să funcționeze în timp ce coborâm. E mai frig aici decât a fost în oraș, e zăpadă în aer, marea e cenușie ca oțelul și amurgul începe să se lase peste insuliță, furișându-se de-a lungul stâncilor. Lucrurile mele încă sunt la închisoare, n-am niciun bagaj de cărat. Încep să merg spre casă și o văd pe trepte.

Stă pe verandă; e mai înaltă decât mi-o amintesc. Părul ei pare nepieptănat, bretonul creț dă impresia că se luptă într-un moț subțire pe frunte. Încep să alerg. Când mă ghemuiesc lângă ea, văd că a pierdut doi dinți din față. Dar nu mă privește în ochi. Privirile ei rătăcesc, imposibil de prins, ca o rază de soare care dansează.

— Vii acasă? întreabă ea.

Încuviințez, n-am încredere în vocea mea, apoi ea vine mai aproape de mine, își încolăcește brațele slăbuțe în jurul meu și se prinde cu picioarele în jurul taliei mele, agățându-se de mine și plângând la gâtul meu. Și partea din mine care a fost dură atât de mult timp, strângându-mă cu gheare ascuțite, se topește, în sfârșit, și curge afară din corpul meu.

— Vin acasă.

virtual-project.eu